LORNA BYRNE

Îngeri în părul meu

Povestea adevărată a unei mistice din Irlanda zilelor noastre

CUPRINS

Mulţumiri / 9

CAPITOLUL 1 Privind cu alţi ochi /11

CAPITOLUL 2 Paznicii porţilor / 22

CAPITOLUL 3 Drumul spre Rai / 36

CAPITOLUL 4 De ce te ascunzi de mine? / 51

CAPITOLUL 5 Ilie/68

CAPITOLUL 6 Preluând durerea celorlalţi / 79

CAPITOLUL 7 O creatură fără suflet / 90

CAPITOLUL 8 Intermediarul / 100

CAPITOLUL 9 îngerul morţii / 107

CAPITOLUL 10 Teroriştii/118

CAPITOLUL 11 îngerul iubirii materne / 131

CAPITOLUL 12 Casa de la ţară /149

CAPITOLUL 13 Mărturisindu-i lui Joe / 162

CAPITOLUL 14 Nu am ştiut niciodată că am un înger păzitor /174

CAPITOLUL 15 Puterea rugăciunii / 182 CAPITOLUL 16 Tunelul/ 193 CAPITOLUL 17 Trei bătăi la fereastră 1207 CAPITOLUL 18 „Ce norocoasă este Lorna…” / 221

LORNA BYRNE

CAPITOLUL 19 „Sunt aici, sunt aici – iată-mă!” / 23 CAPITOLUL 20 Lanţul de aur / 244 CAPITOLUL 21 Am nevoie de miracole / 257 CAPITOLUL 22 Satana este la poartă / 266 CAPITOLUL 23 Suflete-pereche /, 280 CAPITOLUL 24 Pace în Irlanda şi de <Crăciun / 289 CAPITOLUL 25 Mihail îmi spune cine este cu adevărat /[307

CAPITOLUL 26 Un spirit rău se arată / 319 CAPITOLUL 27 Joe/ 333 /!”

CAPITOLUL 28 O pană din Rai / 344

MULŢUMI HI

Îi mulţumesc din inimă lui Jean Callanan pentru sprijin, dăruire şi curaj. Prima dată când am întâlnit-o,

îngerii mi-au spus că ea va juca un rol esenţial în a mă ajuta să scriu şi să public această carte. Nu ştia cât timp, efort şi muncă grea vor fi necesare. îi mulţumesc pentru firea ei optimistă, pentru entuziasm, răbdare, generozitate şi prietenie. Le mulţumesc îngerilor pentru că mi-au adus pe cineva cu multă experienţă în afaceri, lucru care s-a dovedit a fi de nepreţuit.

Am avut parte de cel mai bun editor din Marea Britanie, Mark Booth. Încrederea lui şi credinţa în această carte au reprezentat o diferenţă enormă. Munca lui a depăşit graniţele stabilite de orice alt editor. îi mulţumesc din inimă acestui om minunat şi special care mi-a devenit un bun prieten, şi le mulţumesc îngerilor pentru că mi l-au trimis.

Pentru ediţia din Statele Unite ale Americii, am fost binecuvântată cu existenţa unui alt editor excepţional, Jason Kaufman. Să ai un editor strălucit este un privilegiu; să ai doi este o dovadă a modului în care îngerii au făcut minuni în legătură cu această carte. Profunzimea spirituală a primei mele conversaţii cu Jason încă mă uimeşte.

Mulţumesc echipei Doubleday, în mod special lui Trace Murphy, care a fost pasionat de această carte încă de la început (fără pasiunea lui, Doubleday nu mi-ar fi publicat cartea), şi lui Robert Bloom, care a fost de mare ajutor. Fără îndoială, până când vor fi citite aceste mulţumiri, voi face o nouă listă cu angajaţi ai editurii Doubleday cărora mi-aş fi dorit să le mulţumesc. Permiteţi-mi să le mulţumesc acum.

Teri Tobias de la Sanford J. Greenburger Associates mi-a acordat un ajutor semnificativ. Mulţumită muncii ei, această carte este pe cale să devină un bestseller internaţional. Apreciez mult contribuţia şi susţinerea ei.

La această carte m-au ajutat şi mulţi oameni pe care mă bucur să-i numesc prieteni. îi mulţumesc lui Stepher Mallaghan pentru generozitatea, entuziasmul şi bunătatea lui… şi pentru faptul că-mi este un prieten atât de bun; lui Daniel O'Donnell pentru încurajările lui şi pentru că mi-a deschis primele uşi; lui Jim Corr pentru sprijinul,

generozitatea şi curiozitatea lui; lui Eoln MacHale pentru că a creat o minunată pagină web şi Patriciei Scanlan pentru că m-a încurajat.

Le mulţumesc prietenilor mei Catherine şi John Kerrigan, care mi-au asigurat un sprijin enorm atât în vremurile bune, cât şi în cele rele; îi mulţumesc lui Sally White pentru că m-a făcut să râd; lui John Carty pentru că a fost alături de mine; lui Brian Kelly pentru susţinerea şi generozitatea lui; familiei Quigley pentru ajutorul în problemele practice pe care toate mamele trebuie să le rezolve.

În încheiere, le mulţumesc copiilor mei, care s-au îngrijit să fiu întotdeauna cu picioarele pe pământ! Le mulţumesc mult pentru că mi-au fost alături – în special celui mic, a cărui viaţă a fost dată peste cap de această carte.

CAPITOLUL 1
Privind cu alţi ochi

Când aveam doi ani, doctorul i-a spus mamei că eram „retardată”.

Când eram copil, mama mea a observat că păream să fiu mereu în lumea mea. Chiar îmi amintesc faptul că stăteam culcată în pătuţ – un coş mare – şi că o vedeam pe mama aplecându-se asupra mea. În jurul mamei vedeam fiinţe minunate de lumină, care străluceau în toate culorile curcubeului; erau mai mari decât mine, dar mai mici decât ea – cam de mărimea unui copil de trei ani. Aceste fiinţe pluteau în aer precum penele; şi îmi amintesc cum întindeam mâna pentru a le atinge, dar nu am reuşit niciodată. Eram fascinată de ele şi de luminile lor frumoase. Pe atunci nu înţelegeam că vedeam ceva diferit faţă de ceilalţi oameni; mult mai târziu aceste fiinţe mi-au spus că erau îngeri.

Odată cu trecerea lunilor, mama mea a observat că mereu priveam sau mă uitam fix la altceva, indiferent de felul în care încerca să îmi atragă atenţia. Adevărul este că

mă aflam în altă parte: eram departe, cu îngerii, urmărind ce făceau, vorbind şi jucându-mă cu ei. Eram captivată.

Am început să vorbesc târziu, dar am purtat conversaţii cu îngerii de la o vârstă fragedă. Uneori foloseam cuvinte pe care le înţelegem toţi, dar câteodată acestea nu erau necesare – ne citeam gândurile. Credeam că toată lumea poate vedea ceea ce vedeam eu, dar apoi îngerii mi-au dat de înţeles să nu mai spun nimic nimănui despre ei, că ar trebui să fie secretul nostru. De fapt, timp de mulţi ani i-am ascultat pe îngeri şi nu am spus oamenilor nimic din ceea ce vedeam. Doar acum, scriind această carte, povestesc, pentru prima dată, o mare parte a lucrurilor pe care le-am văzut.

Observaţia pe care a făcut-o doctorul când aveam doar doi ani avea să-mi afecteze profund viaţa: mi-am dat seama că oamenii pot fi foarte cruzi. În momentul în care m-am născut, în 1955, părinţii mei locuiau în Old Kilmainham, în apropiere de centrul oraşului Dublin. Tatăl meu închiriase un mic atelier de reparat biciclete, care avea anexată o căsuţă. Dacă treceai prin atelier şi făceai stânga, ajungeai la o căsuţă dărăpănată. Aceasta (acea parte dintr-un şir de case şi magazine vechi, însă multe dintre ele erau goale sau abandonate din cauza stării în care se aflau. În majoritatea timpului trăiam într-o singură cămăruţă de la parter: aici găteam, mâneam, vorbeam, ne jucam şi chiar ne spălam într-un bazin metalic mare, care stătea în faţa focului. Casa nu avea baie, iar afară, în capătul unei alei din grădină, era un şopron cu toaletă. La etaj erau două mici dormitoare:

la început am împărţit camera şi un pat cu sora mea mai mare Emer.

Nu vedeam doar îngeri (şi îi vedeam constant – din momentul în care mă trezeam până când mergeam la culcare), ci şi spiritele oamenilor care muriseră. Fratele meu, Christopher, s-a născut cu un an înaintea mea, dar a murit când avea cam zece săptămâni. Deşi nu l-am văzut cât a fost în viaţă, vedeam cum arăta – avea părul brunet,

în timp ce eu şi sora mea aveam părul blond – şi, de asemenea, mă jucam cu spiritul lui.

Pe atunci nu mi se părea că era ceva ciudat; îl simţeam ca şi cum ar fi fost un alt copil, deşi avea o înfăţişare mai strălucitoare. Totuşi, unul dintre lucrurile care m-au făcut să-mi dau seama că era diferit a fost faptul că îşi putea schimba vârsta. Câteodată apărea ca un copil, dar alteori părea de aceeaşi vârstă cu mine, mergând şovăitor pe podea. Nu apărea mereu, ci tot venea şi plecă.

Într-o după-amiază târzie şi rece de iarnă, pe când se întuneca, eram singură în mica sufragerie a casei din Old Kilmainham. Focul era aprins în şemineu, care de altfel era şi singura lumină din cameră. Lumina flăcărilor pâlpâia pe podeaua unde stăteam, jucându-mă cu nişte cuburi mici din lemn, făcute de tatăl meu. Christopher a venit să se joace cu mine. Stătea mai aproape de foc – spunea că este mult prea cald pentru mine în acel loc, dar că era în regulă pentru el, din moment ce nu simţea căldura. Am construit împreună un turn. Puneam un cub jos, iar el punea altul deasupra lui. Turnul devenea foarte înalt şi, deodată, mâinile noastre s-au atins. Eram uimită – îl simţeam atât de diferit faţă de alţi oameni pe care îi atinsesem. A scânteiat când l-am atins; de parcă din el ar fi zburat steluţe. În acel moment am intrat în el (sau poate că el a intrat în mine);

parcă am fi fuzionat şi am fi devenit o singură fiinţă. În stare mea de şoc, am dat peste turnul făcut din cuburi!

Am izbucnit în râs, apoi l-am atins din nou. Cred că a fost pentru prima dată când am înţeles pe deplin că el nu era făcut din carne şi oase.

Niciodată nu l-am confundat pe Christopher cu un înger; îngerii pe care îi vedeam aveau uneori înfăţişare umană, dar chiar şi atunci cei mai mulţi aveau aripi şi picioarele lor nu atingeau pământul, iar în ei strălucea o lumină. Câteodată, îngerii pe care îi vedeam nu semănau deloc cu oamenii, ci îmi apăreau sub forma unei lumini foarte strălucitoare.

Christopher apărea des în preajma mamei. Uneori

mama stătea pe scaunul de lângă foc unde adormea şi îl vedeam cum se aşeza în braţele ei. Nu ştiam dacă mama era conştientă de prezenţa lui Christopher.

— Să-i spun mamei că eşti aici? l-am întrebat eu.

— Nu, nu poţi să-i spui, a răspuns el. Nu ar înţelege. Dar uneori mă simte.

Într-o dimineaţă de iarnă, la răsăritul soarelui, îngerii au venit lângă patul meu. Eram ghemuită sub pături; sora mea Emer, cu care împărţeam patul, nu era acolo şi Christopher s-a ghemuit lângă mine, în locul ei. M-a gâdilat.

— Uite, uite, Lorna – acolo la fereastră, mi-a zis el.

Aşa cum am spus, îngerii pot îmbrăca forme şi mărimi diferite; în acea dimineaţă arătau precum fulgii de zăpadă! Sticla ferestrei părea să fie făcută din aburi şi fiecare fulg de zăpadă se transforma într-un înger de mărimea unui copil – îngerii erau apoi purtaţi de o rază de soare prin fereastră şi fiecare părea acoperit cu fulgi de zăpadă albi şi strălucitori. Când îngerii mă atingeau, fulgii de zăpadă căzeau pe mine; mă gâdilau în timp ce mă atingeau şi, în mod surprinzător, îi simţeam calzi, nu reci.

— Nu ar fi minunat, a spus Christopher, dacă toţi ar şti că şi-ar putea umple buzunarele cu îngeri; că ar încăpea mii de îngeri într-un buzunar, la fel ca fulgii de zăpadă, că i-ar putea purta cu ei şi că nu ar fi niciodată singuri?

— Dar dacă s-ar topi în buzunarele lor? l-am întrebat eu, întorcându-mă spre el.

— Nu! îngerii nu se topesc niciodată! a chicotit Christopher.

— Christopher, mi-aş dori să poţi încăpea în buzunarul mamei ca un fulg de zăpadă şi să-i fii alături mereu, i-am răspuns destul de trist.

S-a întors şi m-a privit, aşa cum eram ghemuiţi în pat.

— Ştii că sunt deja acolo, mi-a zis el.

Când am crescut, mama mi-a spus că a avut un fiu numit Christopher, care s-a născut cu un an înaintea mea, dar care a trăit doar zece săptămâni. I-am zâmbit şi atât.

Îmi aduc aminte că am întrebat-o unde a fost îngropat Christopher şi ea mi-a spus că se afla într-un mormânt nemarcat (aşa cum era obiceiul atunci), într-un cimitir pentru copii din Dublin.

Este trist că nu există un mormânt cu numele lui unde să-l pot vizita, dar nu l-am uitat. Câteodată, chiar şi acum, după atâţia ani, simt mâna lui Christopher în buzunarul meu, prefăcându-se că face fulgi de zăpadă, amintindu-mi că nu sunt niciodată singură.

Am aflat mai multe despre Christopher şi mama mea într-o zi, când aveam patru sau cinci ani. Stăteam la masă legănându-mi picioarele şi luam micul dejun, când l-am zărit pe Christopher arătând ca şi cum ar fi avut doisprezece ani, alergând prin cameră spre uşa atelierului, chiar în momentul în care mama a intrat cu nişte pâine prăjită. Avea un zâmbet mare pe faţă.

— Lorna, este o surpriză pentru tine în camera din spate a atelierului, sub masa de lucru a tatălui tău! mi-a spus ea.

Ani sărit entuziasmată de la masă şi l-am urmat pe Christopher. A trecut direct prin magazin în atelierul întunecat; a trebuit să mă opresc la uşă deoarece nu era lumină înăuntru şi ochii trebuiau să mi se obişnuiască cu întunericul. Totuşi, Christopher era ca o lumină, ca o strălucire blândă care îmi lumina calea prin atelierul aglomerat.

— A flatat pisica! a exclamat el.

Şi acolo, mulţumită luminii lui Christopher, am văzut patru pisoi – trei erau negri şi unul alb cu negru. Erau atât de frumoşi şi aveau o blăniţă atât de moale şi de lucioasă. Pisica mamă, Blackie, a ieşit din cutie, s-a întins, apoi a sărit pe mica fereastră în grădină. Am alergat după ea şi i-am strigat lui Christopher să vină şi el, dar el nu a venit în grădină.

Am intrat înăuntru şi l-am întrebat pe Christopher:

— De ce nu ieşi afară?

Mi-a luat mâna, ca şi cum m-ar fi mângâiat – îmi plăcea atingerea mâinii lui şi mâinile noastre s-au contopit

din nou. M-am simţit fermecată; mă făcea să mă simt în siguranţă şi fericită.

— Lorna, atunci când copiii mor, spiritul lor rămâne cu mamele lor atât timp cât este nevoie, aşadar eu stau aici cu mama. Dacă merg afară, ar fi ca şi cum aş distruge acele amintiri – şi n-am să fac asta.

Chiar şi la acea vârstă, ştiam ce vrea să spună. Mama revărsase atât de multă dragoste asupra lui: toate amintirile pe care le-a avut cât a fost însărcinată şi l-a purtat în pântece, naşterea, bucuria şi fericirea pe care a avut-o când l-a ţinut în braţe şi când l-a adus acasă – chiar şi atunci când a simţit că ceva nu este în regulă, în ciuda celor spuse de medici. Acasă, mama a avut parte de câteva săptămâni preţioase împreună cu Christopher înainte ca el să moară, şi acum, el revărsa acea dragoste asupra ei.

Aşa că fratele meu spirit a rămas în casă şi nu a ieşit niciodată afară, până în ziua în care mama a părut că se simte suficient de puternică şi de pregătită să meargă mai departe şi să-l lase pe fratele meu să plece. Acea zi a fost cea în care a trebuit să părăsim pentru totdeauna micul magazin din Old Kilmainham.

Atunci când văd un înger vreau să mă opresc şi să îl fixez cu privirea; mă simt ca şi cum mă aflu în prezenţa unei puteri extraordinare. Când eram mai tânără, îngerii luau, în general, formă umană – pentru a-mi fi mai uşor să-i accept dar acum nu mai este necesar acest lucru. Îngerii pe care îi văd nu au întotdeauna aripi, dar atunci când au, sunt câteodată uimită de forma lor; din când în când sunt ca flăcările focului şi totuşi au formă şi consistenţă. Unele aripi de înger au pene; un înger avea aripi atât de suple, de înalte şi de ascuţite, încât mi-a fost greu să cred că sunt aripi. Am vrut să-i cer îngerului să le întindă.

Când îngerii au înfăţişare umană – cu sau fără aripi –, una dintre cele mai fascinante trăsături sunt ochii. Ochii îngerilor diferă de cei umani; sunt atât de vii, atât de plini de viaţă, de lumină şi de dragoste, ca şi cum ar conţine însăşi esenţa vieţii – strălucirea lor te umple pe deplin;

Nu am văzut niciodată picioarele unui înger atingând

pământul; când un înger se îndreaptă spre mine, văd ceva ca o pernă de energie între pământ şi picioarele lor. Câteodată arată ca un fir subţire, dar altă dată această în pernă se măreşte între pământ şi înger şi chiar se afundă în pământ.

De tânără, un anume înger obişnuia să mi se înfăţişeze des. Prima dată când l-am văzut era în colţul dormitorului şi a spus doar:

— Lorna.

În unele privinţe, arăta la fel cu alţi îngeri, însă avea şi ceva diferit; strălucea mai puternic decât ceilalţi şi avea o prezenţă impunătoare, o puternică forţă masculină. Încă de atunci am simţit că întotdeauna era pregătit să mă protejeze ca un scut şi, începând din acel moment, a continuat să apară şi, treptat, am devenit prieteni. Mi-a spus că se numea Mihail.

Pentru mine şcoala a fost dificilă; cei mai mulţi profesori mă tratau de parcă aş fi fost înapoiată mintal. Prima mea Sfântă împărtăşanie a avut loc la şcoală când aveam şase ani şi a fost o experienţă îngrozitoare. Ar fi trebuit să fie o zi specială – aşa cum este pentru majoritatea copiilor irlandezi. Când ne pregăteam, în clasă, pentru prima Sfântă împărtăşanie, profesorii le puneau întrebări copiilor, verificând dacă au învăţat catehismul, dar ei nu se deranjau cu mine.

— Nu are rost să te întrebăm pe tine! îmi spuneau ei.

Iar când toţi copiii trebuiau să stea la rând şi să spună câte ceva despre împărtăşanie, stăteam şi eu, dar eram dată afară, spunându-mi-se să stau jos. Pentru un copil, acest lucru este foarte dureros. 1.

„”: / „1 1

A

— Ei nu ştiu că şi eu ştiu catehismul? Nu-mi dau nici măcar o şansă, i-am întrebat eu pe îngeri în timp ce stăteam în spatele clasei sau pe una dintre băncile din colţ.

Apoi, în biserică, în ziua primei mele împărtăşanii, când în sfârşit am reuşit să ajung la altar, am fost prinsă de mână şi scoasă din rând tot din cauza profesorilor, care au

decis că fetele mai bune ar trebui să meargă înaintea mea.

Au existat totuşi şi oameni buni; când aveam aproximativ patru ani, era o călugăriţă numită Moderini (aşa cred). Ei i s-a spus că sunt înceată şi „retardată”, dar am simţit că ea nu credea asta. Când luam parte la ora ei, venea la mine şi îmi punea întrebări uşoare, la care ştiam întotdeauna răspunsul, iar ea zâmbea şi mă mângâia pe cap.

Însă, în ciuda acestor manifestări ocazionale de bunătate din partea câtorva oameni, am crescut izolată. Oamenii îşi dădeau seama că eram diferiţă şi pur şi simplu nu reuşeau să înţeleagă acest lucru. Acest aspect mi-a îngreunat viaţa foarte, foarte mult – şi încă o mai face. Oamenii îmi spun că sunt prea încrezătoare, că sunt prea sinceră pentru această lume, dar eu nu pot fi altfel! Ciudat este că a fi sincer în toate privinţele – în felul în care gândeşti şi vorbeşti – şi a fi sincer cu cei din jurul tău este greu, şi tinde să creeze o barieră între tine şi ceilalţi.

Felul în care oamenii mă privesc său gândesc despre mine mă afectează mult până şi acum. Chiar dacă ei nu mă cunosc sau nu ştiu cu ce mă ocup, îşi dau seama că sunt diferită cumva. Dacă ies cu prietenii şi întâlnesc o persoană nouă care nu ştie nimic despre mine, aceasta le va spune adesea prietenilor mei că eu îi par neobişnuită, dar că nu ştie să explice de ce. Să trăieşti aşa poate fi dificil.

Un înger numit Hosus mi-a făcut viaţa de elevă mult mai suportabilă. Într-o dimineaţă alergam spre şcoală, încercând să ţin pasul cu fetele mai mari care erau cu mine, când deodată am văzut un înger frumos care se ascundea în spatele stâlpului de iluminat. S-a strâmbat la mine şi, din acea zi, Hosus a apărut în majoritatea dimineţilor în care mă îndreptam spre şcoală. îl văd în mod regulat şi azi.

Hosus arăta – şi arată – ca un profesor de modă veche. Poartă o mantie fâlfâitoare, care este albastră de cele mai multe ori (dar care îşi poate schimba culoarea), o pălărie nostimă, iar în mână ţine un papirus. Ochii lui sunt

strălucitori şi scânteiază ca stelele şi arată ca un tânăr profesor: un bărbat plin de energie şi cu o mare autoritate şi înţelepciune. Hosus apare întotdeauna la fel, spre deosebire de alţi îngeri din jurul meu. Mihail, de exemplu, adoptă o înfăţişare umană în majoritatea timpului – eu l-am rugat să facă acest lucru, deoarece îmi este mai uşor –, dar îşi schimbă adesea înfăţişarea, în funcţie de locul în care ne aflăm şi de mesajul pe care vrea să mi-l transmită.

Pentru mine, Hosus reprezintă! cunoaşterea. Arată şi poate fi serios, dar se pricepe de minune să mă şi înveselească atunci când simţ demoralizată. Hosus era cel care mă consola şi îmi spunea să îi ignor pe ceilalţi copii atunci când mă simţeam ridiculizată la şcoală sau când vedeam adulţii şuşotind şi apoi uitându-se la mine. Hosus îmi spunea: „Ei nu ştiu nimic”.

La început nu i-am ştiut numelè şi nici nu mi-a vorbit. Hosus apărea în clasa mea fie imitându-l pe profesor sau pe vreun alt copil, fie jucându-se sau făcând altceva pentru a mă determina să zâmbesc. Câteodată, în drumul spre casă, mă aştepta la poarta şcolii, sau pe partea cealaltă a străzii, îmi amintesc de prima dată când am vorbit cu el: nu aveam cu cine să merg acasă în acea zi deoarece sora mea plecase mai devreme la cursurile de dans, aşadar nu mă grăbeam să ies din şcoală şi mergeam încet pe terenul de joacă. Am ajuns în dreptul porţilor mari de la intrarea în şcoală, în speranţa că îl voi vedea pe Hosus şi că voi putea vorbi cu el, şi am fost încântată să îl văd uitându-se pe furiş printre stâlpii porţii.

— Trebuie să ajungi acasă înainte să înceapă să plouă, mi-a strigat el, îndemnându-mă să mă grăbesc.

M-am oprit la poartă şi m-am uitat împrejur. Nu era nimeni în apropiere, aşadar l-am întrebat cum se numeşte.

— Hosus, a spus el.

Am chicotit. Am ţopăit amândoi spre casă şi tot ce-mi amintesc este că am râs o mare parte din drum.

CAPITOLUL 2

Paznicii porţilor

Tata nu câştiga prea mulţi bani din repararea

bicicletelor – de fapt, nimeni nu prea avea bani de cheltuit pe aşa ceva, astfel încât îi cereau mereu ajutorul, promiţând că vor plăti „data viitoare”. Tata era un om bun la suflet, aşa că de cele mai multe ori eram flămânzi. Mesele pe care le luam erau adesea compuse din margarină pe pâine sau pâine cu gem, dar nu m-am plâns niciodată de dureri de burtă, deoarece ştiam că mama şi tata erau şi aşa destul de stresaţi. În cele din urmă totuşi, au început să îmi apară iritaţii dureroase pe piele, astfel încât am fost dusă la doctor. Acesta le-a spus părinţilor mei că aveam carenţă de vitamine şi că trebuia să mănânc zilnic fructe şi legume proaspete, însă, din cauza constrângerile financiare, în afară de cele câteva pe care ni le dădea vecinul – care avea o grădină mare, nu am primit altele. Cât despre haine, depindeam de coletele trimise de rudele din Statele Unite, şi ori de câte ori ajungea un colet, ne gândeam că era minunat. Am trăit vremuri grele, la fel ca mulţi alţii.

Prăvălia tatii era un loc mic şi întunecat, în spatele căruia era o anexă cu acoperiş de tablă, atelierul lui de reparaţii. Era plin de bancuri de lucru şi de unelte – tot felul de lucruri – şi mirosea a ulei şi vaselină. Câteodată, înainte ca tata să intre în casă pentru a-şi bea ceaiul, mă chema în atelierul lui şi mă punea să-l ajut să ţină cutia cu vaselină pe care o folosea pentru a-şi curăţa mâinile. Era neagră şi lipicioasă şi mirosea groaznic, dar îşi făcea treaba. După ce se dădea cu vaselină pe mâini pentru câteva minute, se ştergea cu o cârpă veche şi murdară, frecându-le puternic. Apoi intra în bucătărie şi se spăla pe mâini cu apă rece (singurul mod în care puteam avea apă caldă era să o fierbem într-un ibric); după toate acestea, mâinile lui erau curate din nou. Îmi plăcea să-l ajut pe tata – chiar dacă nu făceam nimic în afară de a-i ţine cutia – şi câteodată îmi spunea să stau în atelier cât timp bea ceaiul cu mama, în caz că intra cineva.

La şcoală, când profesorul nu era la catedră, Hosus stătea uneori în locul lui. În prima zi în care l-am văzut pe Hosus în clasă, aproape că mi-au ieşit ochii din orbite.

— Ce cauţi aici? l-am întrebat eu cu voce tare.

Profesorul a auzit ceva, s-a întors şi s-a uitat în direcţia mea. A trebuit să-mi pun mâna la gură pentru a mă opri din râs.

Motivul pentru care am fost surprinsă a fost că, deşi în clasă erau întotdeauna îngeri păzitori, Hosus era altfel. El nu era înger păzitor. Îngerii păzitori ai copiilor sunt foarte luminoşi. Hosus arăta complet diferit, mult mai uman:

mantia lui atingea banca. Hosus mi-a arătat diferenţa dintre îngerii păzitori şi îngerii speciali care mi-au fost daţi pentru a face parte din viaţa mea. Copil fiind, a trebuit să învăţ să fac diferenţa între diversele tipuri de îngeri.

Îngerii sunt de mai multe feluri şi au abilităţi diferite. Aşa cum fiecare copil învaţă să facă diferenţa între un profesor şi un doctor, eu a trebuit să învăţ să recunosc o varietate de îngeri, astfel încât să îmi fac o idee despre cum m-ar putea ajuta pe mine şi pe ceilalţi.

Deseori Hosus mă făcea să râd şi odată l-am întrebat:

— Crezi că ei mă consideră proastă sau, cum am auzit eu că mă numesc ei, „retardată” din cauză că mă văd zâmbind şi râzând atât de mult fără să vadă de ce râd? Ce crezi că ar gândi dacă ar şti că stăteai la catedră îmbrăcat ca un profesor?

Hosus a râs.

— Ar fugi strigând în gura mare că locul este bântuit.

— Nu ar şti că eşti un înger?

— Nu. Ei nu ne văd aşa cum ne vezi tu.

Aşa cum am mai spus, întotdeauna am crezut că şi ceilalţi copii văd îngeri şi discută cu ei aşa cum o fac eu; aveam în jur de şase ani când am început să-mi dau seama că nu era mereu aşa.

— Hosus, eu ştiu că unii copii pot să vadă îngeri.

El mi-a răspuns:

— Da, bineînţeles că pot, dar numaiatunci când sunt foarte mici, apoi ei cresc. Când ajung de vârsta ta, majoritatea copiilor nu ne mai văd; unii încetează să ne mai vadă încă de la trei ani.

De fapt, toţi bebeluşii văd îngeri şi spirite, dar când încep să vorbească, li se spune ce este real şi ce nu, şi astfel, dacă lucrurile nu sunt solide ca jucăriile lor, li. Se spune că nu există cu adevărat. Copiii mici sunt condiţionaţi şi îşi pierd astfel abilitatea de a vedea şi de a avea experienţe spirituale.

Pentru că în zilele noastre educaţia începe devreme, tot mai puţine persoane vorbesc cu îngerii, şi acesta este unul ¿între motivele pe care îngerii mi i-au dat atunci când mi-au spus că trebuie să scriu această carte. Îmi este frică să fac acest lucru deoarece nu vreau să fiu ridiculizată, dar ştiu că trebuie; în cele din urmă. Întotdeauna fac ce vor îngerii…

Există milioane de îngeri – sunt imposibil de numărat, ca şi fulgii de zăpadă dar mulţi sunt „şomeri”. Ei fac tot ce pot pentru a ajuta, dar nu reuşesc întotdeauna. Imaginează-ţi milioane de îngeri „şomeri” plutind în preajmă! Ei nu au ce face, deoarece mulţi oameni lucrează din greu pentru a trece prin viaţă şi nu sunt conştienţi că aceşti îngeri sunt acolo pentru a-i ajuta şi că ei sunt peste tot

Dumnezeu vrea să fim fericiţi şi să ne bucurăm de viaţă şi de aceea trimite îngerii să ne ajute. Avem atât de mult ajutor spiritual la dispoziţie, şi în timp ce unii dintre noi cerem ajutor, majoritatea nu o fac. Îngerii merg pe lângă noi şi ne spun că sunt acolo, dar noi nu îi ascultăm: nu vrem să-i ascultăm. Credem că putem face totul singuri.

Uităm că avem un suflet şi credem că suntem doar carne

*

şi oase. Credem că nu mai există altceva – nici viaţă după moarte, nici Dumnezeu, nici îngeri. Nu este de mirare că am devenit materialişti şi obsedaţi de propria persoană. Fiinţele umane sunt mai mult decât came şi oase, şi atunci când devii conştient de asta şi începi să crezi că ai un suflet, legătura ta cu îngerii înfloreşte.

În timp ce stai şi citeşti aceste rânduri – fie că tu crezi sau nu – un înger se află lângă tine: este îngerul tău

păzitor, care nu te părăseşte niciodată. Fiecăruia dintre noi i s-a dăruit un scut făcut din energia luminii. Este una dintre atribuţiile îngerului păzitor să pună acest scut împrejurul nostru. În faţa lui Dumnezeu şi a îngerilor suntem toţi egali; toţi meritǎm să fim protejaţi, îngrijiţi şi iubiţi, indiferent de ce cred ceilalţi despre noi – fie că este vorba despre lucruri bune sau rele. Când mă uit la cineva, văd acest scut fizic împrejurul lui; este ca şi cum ar fi viu.

Îngerul păzitor este gardianul corpului şi sufletului tău. El ţi-a fost dat cu mult înainte de a fi conceput; în timp ce erai în pântecele mamei, el era acolo cu tine în orice moment, protejându-te. După naştere şi în perioada de creştere, îngerul tău păzitor nu te părăseşte nicio clipă; este cu tine când dormi, când eşti la baie, tot timpul – niciodată nu eşti singur. Apoi, când mori, îngerul păzitor este lângă tine, ajutându-te să treci dincolo. De asemenea, el permite altor îngeri să intre în viaţa ta pentru a te ajuta cu diferite lucruri; ei vin şi pleacă. Eu îi numesc pe aceştia îngeri profesori.

Poate că îţi vine greu să crezi toate acestea; dacă nu crezi, ar trebui să te întrebi de ce eşti sceptic. Dacă eşti cinic, întreabă-te de ce eşti aşa. Ce ai de pierdut dacă te deschizi în faţa posibilităţii existenţei îngerilor, dacă te deschizi din punct de vedere spiritual şi dacă înveţi despre sufletul tău? Cere îngerilor să înceapă acum să te ajute, îngerii sunt profesori minunaţi.

Când eram copil, îngerii erau alături de mine foarte mult timp; mă învăţau şi îmi arătau lucruri, iar eu eram foarte fericită să stau singură ore în şir. Unul dintre locurile mele favorite era micul dormitor confortabil pe care îl împărţeam cu sora mea, Emer. Tavanul era înclinat şi nu foarte înalt, iar fereastra era joasă, aşa că puteam să stau în genunchi sau pe vine şi să urmăresc oamenii de pe stradă.

Mă uitam cum vecinii treceau pe stradă şi câteodată vedeam lângă ei ceea ce acum ştiu că era îngerul păzitor – erau însoţiţi de o persoană frumoasă şi luminoasă. Câteodată îngerul păzitor părea că pluteşte, iar alteori că

păşeşte. Uneori părea că făcea parte din acea persoană sau se afla în spatele acesteia cu aripile înfăşurate în jurul ei, ca într-o îmbrăţişare protectoare.

Îngerii aceştia erau de toate mărimile; câteodată apăreau ca o scânteie care mai apoi creştea şi se deschidea la maximum; alteori erau masivi, mult mai mari decât persoana pe care o protejau. Îngerii păzitori străluceau şi erau adesea îmbrăcaţi în auriu, argintiu sau albastru ori în haine multicolore.

În alte dăţi vedeam un spirit – aşa cum îl vedeam pe fratele meu, Christopher. O vecină care avea casa pe vârful dealului obişnuia să treacă uneori pe lângă fereastra noastră împreună cu copiii care se ţineau de ea – un bebeluş, un copil mic într-un căruţ vechi şi doi copii puţin mai mari – iar eu vedeam un bătrân mergând pe lângă ei. Într-o zi, această vecină era împreună cu mama în atelier şi am auzit-o spunând că îi este dor de tatăl ei, care murise de curând. Atunci am ştiut că bătrânul pe care îl văzusem era tatăl ei şi bunicul copiilor. Am zâmbit, deoarece, chiar dacă îi era dor de tatăl ei, el era încă acolo, cu ea – doar că ea nu putea să-l vadă. A iubit-o atât de mult, încât spiritul lui a rămas cu ea pentru a o consola şi ajuta, şi urma să stea cu ea până când ea avea să fie pregătită să-l lase să plece.

La început, era uşor să fac confuzii între înfăţişarea acestor spirite şi cea a oamenilor – aşa am făcut şi în cazul lui Christopher –, dar cu timpul îngerii m-au învăţat cum să-mi dau seama cine este spirit şi cine este o persoană reală. Este cam dificil de explicat. Un spirit arată exact ca unul dintre noi, dar este mai luminos – ca şi cum ar avea o lumină înăuntrul lor. Ei pot intensifica sau diminua această lumină; cu cât lumina este mai intensă, cu atât ei sunt mai transparenţi. Dacă spiritele îşi sting această lumină (lucru pe care îl fac din când în când pentru a atrage mai puţin atenţia), e uşor să-i confunzi cu nişte oameni în carne şi oase. Mai simplu spus, este ca şi cum ai saluta când treci pe lângă un vecin aflat pe cealaltă parte a drumului şi apoi, după câteva minute, îţi dai seama că l-ai salutat pe Johnny,

care este mort de şase luni. Îţi dai seama de acest lucru doar atunci când realizezi că Johnny era mai luminos decât ceilalţi oameni.

Un alt lucru care îmi plăcea atunci când priveam pe fereastră era să văd energia care pluteşte în jurul oamenilor. Odată am văzut cum dintr-o prietenă de-a mamei ieşeau raze de lumină care se roteau – erau strălucitoare, de un mov scânteietor, purpuriu, roşu, verde sau turcoaz – şi proveneau dintr-un punct central, ca dintr-un vârtej. Era o energie diferită de energia ei şi mă fascina. Mai târziu, am auzit-o pe mama spunând că acea femeie urma să aibă un copil şi am zâmbit.

În acelaşi fel vedeam dacă oamenii erau bolnavi, chiar >

dacă nu înţelegeam ce mi se arăta. O umbră întunecată care se mişca în jurul persoanei îmi indica faptul că era ceva în neregulă cu sângele acesteia. Uneori un os strălucea şi vedeam fie că era deteriorat, fie că nu era format corect. Ştiam instinctiv dacă persoana suferea de ceva anume, chiar dacă nu puteam explica în cuvinte.

Într-o zi stăteam ghemuită la fereastră şi am văzut un om pe o bicicletă mare şi neagră, împreună cu fiica lui, care stătea în spate. Îngerii mi-au spus să-i privesc în continuare trecând pe lângă fereastră. Nu i-am întrebat de ce; copil fiind, făceam ceea ce-mi spuneau îngerii, fără să pun întrebări. Ştiam că mi se ceruse să-i ajut pe tată şi pe fiica lui, aşadar, când au trecut pe lângă fereastra mea, m-am rugat pentru ei. Nu ştiam ce urma să se întâmple, dar m-am rugat să nu fie ceva prea rău.

Când bărbatul de pe bicicletă şi fiica lui au trecut prin faţa casei, totul a părut să încetinească, ca într-un film. Un autobuz mare cu etaj a intrat în depăşite şi, în momentul următor, fetiţa a ţipat şi bărbatul a căzut. Totuşi, cumva, copilul a rămas pe bicicletă. Avea piciorul prins între spiţe. L-am urmărit pe tată cum a scos cu grijă piciorul fetei dintre spiţele roţii îndoite, cu mâinile tremurânde. A luat în braţe copilul care plângea – ea mai degrabă suspina uşor, nu plângea în hohote – şi s-a

îndreptat spre trotuarul de sub fereastra de unde îi priveam. Adulţii au alergat pentru a-i ajuta, inclusiv mama mea. Am coborât scările şi am ieşit afară, să văd dacă era în regulă. Ca de obicei, nimeni nu m-a luat în seamă. Pantoful fetiţei îi ieşise din piciorul care era rănit şi sângera; spiţele îi juliseră pielea de pe talpă, dar nu avea nicio fractură. I-am rugat pe Dumnezeu şi pe îngeri să o ajute.

Chiar şi atunci, la cinci sau şase ani, am simţit că aveam un rol de jucat în a-i ajuta pe oameni. Aveam convingerea că nu se petrecuse ceva mai rău tocmai pentru că îi privisem şi mă rugasem pentru ei în timp ce tatăl şi fiica treceau prin faţa casei. Fetiţa ar fi putut să ajungă sub autobuz sau să cadă pe spate şi să se lovească la cap, dar în final s-a rănit doar la picior şi, mulţumită lui Dumnezeu, era bine. De atunci, au existat multe ocazii în care am simţit că am fost acolo pentru a ajuta, pentru a preveni să se întâmple ceva sau pentru a îmbunătăţi situaţia. Aceasta a fost o parte din instructajul pe care mi l-au oferit îngerii; poate că am avut probleme cu învăţatul la şcoală, dar nu am avut nicio problemă în a învăţa de la îngeri.

Într-o zi, am putut folosi acest dar pentru a-l ajuta pe tatăl unei prietene. Josie era cea mai bună prietenă a mea. Locuia pe aceeaşi stradă cu mine, puţin mai sus şi îmi plăcea de ea deoarece şi ea era diferită – era bâlbâită. Se bâlbâia foarte rău, dar atunci când ne jucam, problema ei practic dispărea, şi reapărea dacă ni se alătura cineva. Avea părul lung, drept şi roşcat şi ochi verzi, era mai înaltă decât mine şi foarte slabă. Tatăl ei avea un garaj în josul străzii – nu era ca o benzinărie sau un atelier de reparaţii auto ca acelea clin ziua de azi; era o curte imensă plină de automobile avariate şi piese auto. Tatăl ei ne spunea întotdeauna să nu ne jucăm acolo, dar era un pic de loc în dreapta porţii şi în cele din urmă ne dădea voie să ne jucăm acolo, cu condiţia să nu mergem în altă parte a curţii.

Într-o duminică însorită şi minunată, eram îmbrăcate

cu hainele curate şi ne străduiam să nu le murdărim prea mult. Ne jucam cu păpuşile în colţul acela de curte, glumeam şi râdeam. Îmi aduc aminte că i-am simţit pe îngeri vorbindu-mi tot timpul şi spunându-mi să ascult. Am crezut că se refereau la faptul că trebuia să-i ascult pe ei, dar era vorba, de fapt, despre altceva. Până la urmă m-au atins pentru a-mi atrage atenţia. Mi-aduc aminte cum m-am oprit din joacă şi am ascultat. Am crezut că aud ceva, dar nu eram sigură. Când am întrebat-o pe Josie, mi-a spus că nu aude nimic. Aşadar am continuat să ne jucăm, iar îngerii au spus din nou: „Ascultă!” Am ascultat din nou şi am avut un sentiment ciudat – nu îl pot descrie; era ca şi cum aş fi pătruns în alt timp şi spaţiu. M-am dezorientat, în timp ce ascultam, îl auzeam foarte slab pe tatăl lui Josie cerând ajutor, în depărtare. Josie nu auzea nimic.

Ne temeam de regulă să mergem printre maşinile avariate, care erau stivuite, deoarece ştiam că ne era strict interzis, dar am decis totuşi să mă duc şi Josie m-a urmat. Mergând în spatele îngerului printre maşinile avariate, îmi amintesc că spuneam în mod repetat: „Te rog, Doamne, vă rog, îngerilor, faceţi ca tatăl ei să fie bine!”

L-am găsit pe tatăl lui Josie; o maşină căzuse peste el şi era sânge peste tot, dar era în viaţă. Îmi amintesc că am fugit după ajutor şi cred că Josie a rămas acolo. Nu sunt sigură dacă am fugit spre casa ei sau spre a mea. Toată lumea a venit alergând. Ne-au alungat deoarece nu aveam voie să fim acolo când ridicau maşina de pe el, dar îmi amintesc sosirea ambulanţei. Spitalul St. James era în apropiere. După aceea şi-a revenit. S-a făcut bine. I-am mulţumit lui Dumnezeu şi îngerilor că era bine. Din nou, îngerii mei m-au ajutat să ajut pe cineva.

Aşa cum am mai spus, îngerii tăi sunt acolo pentru a te ajuta şi pe măsură ce începi să îţi dai seama de existenţa lor, vei începe să le simţi atingerea în viaţa ta. Îngerii te-au atins tot timpul, dorind ca tu să-ţi dai seama că ei sunt acolo. Ei vor să afli că viaţa are mai multe de oferit decât pare. Noi nu ne trăim viaţa pe cont propriu; poate că ne aflăm într-un corp omenesc, dar fiecare dintre

noi are un suflet care se află în legătură cu Dumnezeu. Şi îngerii au legături cu Dumnezeu; de îndată ce rostim numele Domnului, îi împuternicim pe îngeri.

Cu alte cuvinte, le dăm putere lor pentru ca ei să ne întărească pe noi. Dumnezeu ne-a dat liberul arbitru, iar îngerii nu îl pot încălca. Dacă le spunem să plece, dacă spunem că nu vrem ajutor, atunci Dumnezeu şi îngerii lui se vor da la o parte, însă nu vor pleca de tot, ci vor aştepta în apropiere.

Ţi s-a întâmplat vreodată să porneşti spre o destinaţie şi să alegi drumul din dreapta şi nu pe cel din stânga? în sinea ta ai ştiut că ar fi trebuit să mergi spre stânga şi mai târziu ai regretat că nu ai făcut-o. Acel sentiment, acel instinct a fost îngerul care ţi-a şoptit la ureche, spunându-ţi că ar trebui să alegi drumul din stânga. Îngerii sunt peste tot în jurul nostru, nevăzuţi şi aşteptând să ne ajute. Dar trebuie să le cerem ajutorul, şi făcând acest lucru, le pe uni tem să ne ajute şi totodată întărim legătura dintre noi şi îngerul nostru.

Acum, după toţi aceşti ani, îmi dau seama că sunt un interpiet între îngeri şi oameni şi, ca atare, adesea sunt chemată pentru a interveni. Chiar dacă rolul meu e acesta, toată lumea are puterea de a cere ajutorul îngerilor în orice clipă.

plus mania Un a, al Bany – a? adar eram cinci copii. În iar în aceste imb, ° „avea des? trebuia să stea în spital, la rude. Perioade familia era despărţită şi copiii trimişi am stat nff™ CU Sora mea mai mare> Emer, împreunări ruflillma dată cu mătu? a Mary. Ea locuia de noi. Cu toate că nu stăteai f°* * * departe de noi npntr tea la prea mulţi kilometri distanţă tulntr ™ mine; r! °1 Ume & «diferită. Când am părea imensă-™3 Casa am Crezut că era un PaJat;

m comparaţie cu locuinţa noastră. Totul era atât de somptuos şi frumos şi era cald, în timp ce acasă simţeam mereu umezeala şi frigul; aici puteam să alerg în picioarele goale pe covoarele moi. Mesele erau incredibile – multă mâncare era servită pe o masă frumoasă, pe care erau

aşezate farfurii şi ceşti identice, care păreau atât de delicate încât îmi era frică să nu le sparg. Fiecare masă era un festin – puteai să alegi din multe feluri de mâncare, într-o zi am fost întrebată dacă mi-ar plăcea să mănânc ceva prăjit la micul dejun, şi nu mi-a venit să cred ce mi s-a oferit: cârnaţi, ouă prăjite, pâine prăjită, sângerete şi roşii – toate pentru mine! Nu trebuia să împart nimic cu nimeni, aşa cum făceam acasă. Cel mai fantastic lucru era baia.

Făceam baie într-o cadă plină cu apă caldă: mă simţeam ca o prinţesă.

Această vizită m-a făcut să-mi dau seama, pentru prima dată, de cât de săraci eram.

Cât am stat la mătuşa Mary, bunicii din partea mamei au venit să ne viziteze şi, pentru această ocazie, mi s-a spus să mă îmbrac cu rochia mea bună – una de culoare albastră cu pliuri gri în partea din faţă. Întotdeauna mi-a plăcut să port rochii, şi aceasta era una dintre preferatele mele, aşadar am fost bucuroasă să o îmbrac. Nu-mi întâlnisem bunicii de prea multe ori înainte şi mă sfiam de ei. Amândoi erau înalţi şi mi se păreau nişte uriaşi. Bunica era şi grasă şi mergea cu ajutorul unui baston din cauza unui atac cerebral suferit în urmă cu câţiva ani.

*

Câteodată, când mama se simţea bine şi dacă vremea era bună, ne duceam la picnic în parcul Phoenix – un imens spaţiu deschis la marginea Dublinului, cu căprioare şi alte lucruri minunate, aflat la aproape trei kilometri depărtare de casă, aşadar puteam merge pe jos până acolo fără prea multe probleme. Într-o duminică, când aveam şapte ani, ne-am dus cu toţii. Tata mergea alături de bicicleta cu lucrurile pentru picnic puse în coşul din spate şi mama împingea căruţul mare şi demodat în care se afla fratele meu mai mic, Barry. Emer şi cu mine mergeam pe jos, iar cele două surori mai mici, Helen şi Aoife, când mergeau pe jos, când stăteau pe căruţ, cu picioarele atârnând.

Am făcut un picnic minunat cu roşii, sandvişuri cu gem şi mere din grădina vecinului, iar tata a pus la fiert o oală şi a făcut un ceai dulce şi fierbinte pentru toţi. După

masă, am jucat fotbal împreună cu surorile mele şi apoi am hoinărit singură printre copacii bătrâni. Îmi plăcea să mă joc printre acei copaci; energia unora – nu a tuturor – mă atrăgea spre ei. Se simţea minunat, o furnicătură, un sentiment magic care mă atrăgea spre un copac ca un magnet. Obişnuiam să mă joc printre copaci, alergând până când energia unui anumit copac mă apuca, iar apoi eu scăpăm din „strânsoarea" ei. Puteam să mă joc astfel ore întregi. În acea după-amiază, surorile mele au venit şi m-au întrebat ce făceam, le-am spus doar că mă jucam; nu m-am deranjat să le explic – nu ar fi înţeles.

La sfârşitul după-amiezii, eram extenuaţi de atâta alergat şi abia aşteptam să ajungem acasă pentru a lua cina.

Chiar înainte de a coti spre Old Kilmainham, unde era casa noastră, am ştiut că ceva nu era în regulă. Doi îngeri foarte mari veneau spre mine şi, după felul în care se apropiau, ştiam că se întâmplase ceva grav. Când au ajuns în dreptul meu, m-au luat de umeri amândoi şi, în mers, mi-au spus că acoperişul casei noastre se prăbuşise. Eram în stare de şoc.

Când am ajuns acasă, ceea ce am văzut m-a îngrozit: o mare parte din acoperiş se prăbuşise, într-adevăr. Tata a încercat să deschidă uşa, dar nu a reuşit, şi când a forţat-o cu umărul, un nor de praf a ieşit afară. Înăuntru nimic nu era de recunoscut – era doar moloz. Când acoperişul se prăbuşise, trăsese după sine şi tavanul, dărâmându-l. În ochii mei de copil, casa era complet distrusă. Îmi aduc aminte că m-am gândit: „Unde vom dormi acum?" Am intrat căţărându-ne pe moloz, şi pentru picioarele mele de copil, fiecare bucată de beton şi piatră păreau enorme. Era praf peste tot şi totul era complet distrus – toată mobila, toate jucăriile noastre, toate lucrurile de valoare ale mamei. Am văzut-o plângând în timp ce ridica lucrurile de pe jos şi eram în stare de şoc, doar urmărindu-i pe mama şi pe tata [cum încercau să recupereze din lucruri. Îmi amintesc cum mama a ridicat un urcior de lapte, de culoare maro-închis cu o dungă crem, spunând: „Acesta e

singurul lucru rămas întreg.

Acel urcior era tot ce mai rămăsese din cadourile de nuntă – avea atât de puţine şi acum pierduse tot. Încă îmi amintesc lacrimile din ochii ei. M-a făcut şi pe mine să plâng; de fapt, toţi am plâns, cu excepţia tatălui meu. Ne-a spus să nu plângem, pentru că va îndrepta lucrurile. Cumva, mama şi tata au făcut puţin curat şi tata a proptit acoperişul pentru a putea dormi acolo în acea noapte, dar a fost foarte periculos. Am dormit gândindu-mă că s-ar putea dărâma casa şi m-am întrebat: „Ce vom face acum? Unde vom merge?”

Acum nu mai aveam adăpost, iar tata îşi pierduse toată agoniseala.

CAPITOLUL 3
Drumul spre Rai

Din fericire, verişoara mea Nettie ne-a sărit în ajutor. Ea trăia de una singură într-o casă mare, chiar dacă abia depăşise pragul copilăriei. În urmă cu un an sau doi, când avea şaisprezece ani, moştenise casa familiei după moartea ambilor părinţi. Nu ştiu care a fost înţelegerea, nici dacă plăteam chirie, dar ne-am dus să locuim în casa ei din Ballymun, în suburbia din partea de nord a oraşului Dublin – la kilometri depărtare de Old Kilmainham.

La început, această mutare m-a întristat – îmi plăcea Old Kilmainham –, dar când am ajuns la Ballymun şi am văzut grădina mare şi camerele mari, am fost fericită. Cel mai important lucru era că această casă era solidă şi ştiam că nu se va dărâma. Avea trei dormitoare la etaj şi o toaletă cu adevărat luxoasă şi o baie în casă. La parter, în spate, se afla o bucătărie drăguţă şi lungă, cu vedere spre grădină, o sufragerie şi dormitorul lui Nettie, care probabil la început fusese o sufragerie.

Casa avea o grădină magică; nicio grădină nu mi s-a mai părut la fel de mare de atunci. Am avut parte de multe aventuri acolo. Exista chiar şi o şură pentru fân, şi când se organiza câte o petrecere aniversară, dulciurile erau ascunse acolo. Când avea timp, tata cultiva legume –

rânduri întregi de răsaduri – cam toate legumele la care te puteai gândi, printre care şi păstăi, pe care ne plăcea să le desfacem şi, în plus, construia răzoare pentru căpşuni.

La acea vreme, în familia noastră erau cinci copii: fratele meu, Barry, care era doar un bebeluş, cele două surori mijlocii, Helen şi Aoife, şi, desigur, sora mea mai mare, Einer. Nu mă jucam prea des cu fratele şi surorile mele, ci doar atunci când serbăm vreo zi de naştere. Presupun că mă preocupau alte lucruri. Eu vedeam lumea cu alţi ochi.

La începutul acestei noi vieţi, am fost cam singuratică, dar curând mi-am făcut prieteni noi. Am cunoscut o fetiţă, Rosaleen, care locuia de cealaltă parte a zidului din spatele tuturor celorlalte grădini. Era un zid mare şi minunat, care se întindea de-a lungul drumului; tata ne construise o scară ca să ne putem căţăra pe zid fără să ne rupem încălţările. Acest zid era numai bun să mergi pe el – lat şi solid, ca să poţi merge în siguranţă – şi aşa ajungeam de la o casă la alta sau la câmpurile din vale. Iubeam acel zid şi tot ce vedeam când stăteam pe el, în picioare.

Rosaleen a devenit prietena mea. Locuia într-o casă mare şi scumpă de cealaltă parte a zidului, la vreo şase case distanţă, şi de cele mai multe ori ne vizitam peste zid, în loc să-l ocolim. Şi ea provenea dintr-o familie numeroasă, dar câţiva dintre fraţi ei erau deja mari şi plecaseră din casa părintească. îi cunoşteam pe sora ei Caroline şi pe fratele ei Michael, care era cu opt ani mai mare decât ea. Rosaleen era înaltă şi slabă, cu părul lung, drept şi brunet, era veselă şi râdea mult. Îmi plăcea să-mi petrec timpul cu ea şi cu familia ei şi, de fapt, petreceam mai mult timp cu ei decât cu propria familie.

Cred că tatăl ei era neamţ şi era un bărbat mare şi puternic, cu păr brunet, care începea să încărunţească. Era plecat cu afaceri în majoritatea timpului, dar când stătea acasă, era foarte bun cu Rosaleen, cu fratele şi sora ei – şi cu mine. Duminica, el cumpăra o punguţă cu dulciuri pentru fiecare copil şi eram foarte mulţumită şi mândră ai

mă includea şi pe mine – mă includea în toate. Chiar dacă erau doar şase sau opt dulciuri în pungă, erau minunate şi încercam să le păstrez cât mai mult timp posibil.

Mai exista şi un alt ritual de duminică la Rosaleen acasă care îmi plăcea mult: mama ei ne citea o poveste. Mergeam toţi în dormitorul ei şi stăteam pe pat, câteodată eram doar eu, Rosaleen, Caroline, iar uneori mai veneau şi Michael sau una dintre surori. Mama lui Rosaleen se pricepea de minune să citească poveşti, stăteam toţi şi ascultam extaziaţi cam patru ore înainte de a ne trimite la culcare. Câteodată, cartea era foarte mare şi îi lua câteva săptămâni să o termine de citit. Una dintre preferatele mele era Grădina secretă de Frances Hodgson Burnett.

În grădina noastră se afla un leagăn mare din lemn, pe care tata l-a reparat, aşa că ajungea foarte! sus. Mă jucam în acel leagăn ore în şir, şi cât stăteam în el, îngerii mă învăţau o mulţime de lecţii simple despre viaţă şi despre modul de a o trăi. De fapt, de multe ori mă aflam în altă lume, unde îngerii îmi arătau nişte lucruri minunate şi magice, chiar dacă fizic eram încă în leagăn.

Câteodată, când eram singură în leagăn, unul dintre îngeri îmi spunea: „Lorna, întinde mâna. Avem ceva să-ţi arătăm”. Apoi, îngerul îmi punea ceva mic în mână şi o lumină începea să se materializeze în palma mea. Uneori această lumină arăta ca o mică stea sau ca o margareta, apoi începea să crească, ca şi cum ar fi prins viaţă. Căi cât creştea mai mult, cu atât începea să strălucească şi din ea ieşea o lumină de un galben scânteietor. Lumina se ridica din mâna mea şi urca, devenind tot mai mare şi mai strălucitoare, până când acoperea parţial soarele. Apoi vedeam cum se reflecta o privelişte minunată, ca şi când ar fi fost în oglindă – o figură frumoasă, ca un chip uman, îmi zâmbea.

Prima dată când s-a întâmplat acest lucru, îngerii mi-au spus că era Regina îngerilor. Le făcea plăcere să folosească termeni care aveau sens pentru mine când eram copil; îmi aminteau de basmele pe care le cunoşteam şi că Regina era ca o mamă, exact ca mama mea, care era

regina familiei. Îngerii mi-au explicat că această persoană era Regina îngerilor, mama universului, mama creatoare, mama tuturor îngerilor. Din senin, globul galben în care am văzut acel chip a explodat în milioane de bucăţele, care au căzut ca nişte panglici aurii, venite din soare.

De-a lungul anilor, îngerii mi-au oferit adesea acest dar, chiar şi după ce am crescut, în special atunci când aveam nevoie de încurajare.

Odată cu mutarea în Ballymun, a trebuit să merg la o şcoală nouă. împreună cu cele trei surori ale mele învăţam la o mică şcoală naţională pentru băieţi şi fete, la mai mult de jumătate de oră de mers pe jos faţă de casa în care locuiam. Surorile mele mergeau cu autobuzul, dar eu preferam să merg pe jos de cele mai multe ori. În drum spre şcoală trebuia să merg repede şi să mă grăbesc mereu, altfel întârziam şi aveam probleme, însă la întoarcere nu mă grăbeam.

Pe acelaşi teren se aflau şcoala, apoi biserica era în centru, iar sala parohială de cealaltă parte. Existau doar trei clase, ceea ce era insuficient, aşadar sala parohială de alături ţinea locul a două clase. În primul meu an acolo, clasa mea era în sala parohială; cele două clase se ţineau într-un capăt sau altul al sălii, fără perete despărţitor între ele. Domnul Jones era profesorul meu şi mă trata foarte rău; din punctul lui de vedere, eu eram doar o proastă şi îl deranja că trebuia să aibă un copil ca mine în clasa lui.

Într-o dimineaţă, îngerii mi-au spus că la şcoală urma să se întâmple ceva care mă va face fericită. Ca întotdeauna, au avut dreptate; ceea ce s-a întâmplat m-a făcut fericită atunci şi încă mă face şi acum când mă gândesc la acest lucru! Studiam limba irlandeză şi domnul Jones a anunţat un test cu o singură întrebare, oferind ca premiu o jumătate de coroană pentru copilul care ar fi răspuns corect la întrebare. Dorea să ştie ce înseamnă cuvântul „crann” în engleză. A întrebat fiecare copil la rând, începând din dreapta – pe mine m-a aşezat de una singură, în partea stângă. A trecut prin toată clasa, pe la fiecare în parte şi niciun copil nu a ştiut răspunsul. Ca de

obicei, pe mine nu m-a întrebat. Stând în bancă de una singură, ştiam că am răspunsul. Eram emoţionată. Mă agitam pe scaun. Voiam să sar în picioare şi să-i strig răspunsul. Îngerilor le-a fost greu să mă liniştească.

— Îngerilor, spuneţi-i să se uite spre mine, vă rog. Spuneţi-i să mă întrebe pe mine. Aproape plângeam de emoţie.

— Nu te îngrijora, Lorna, mi-au spus ei, te va întreba.

Domnul Jones era şocat de întreaga clasă şi tot spunea:

„Haideţi! Ce se întâmplă cu voi? Este o întrebare uşoară!" Am râs când mi-am amintit expresia feţei lui – ochii lui se măreau, faţa i se înroşea. Era uluit. A întrebat şi pe ultimul copil, în afară de mine, şi apoi a spus: „Ei bine! Se pare că nimeni nu câştigă jumătatea de coroană".

Hosus a stat tot timpul lângă domnul Jones, arătând în direcţia mea, dar bineînţeles că profesorul nu-l vedea. Am vrut să-i strig lui Hosus să îl apuce de mână pe profesor şi să-l aducă la mine. Toată clasa era tăcută, nimeni nu scotea niciun sunet. În ciuda asigurărilor îngerilor, părea totuşi că domnul Jones nu mă va întreba. S-a îndreptat spre catedră, în sală încă era linişte totală. Dintr-odată, Hosus şi îngerul păzitor al domnului Jones l-au luat uşor de braţ, l-au întors şi l-au condus în direcţia mea, în tot acest timp şoptindu-i la ureche.

— Ştiu că nu are niciun rost, a spus domnul Jones, dar voi întreba oricum!

Aşadar, m-a întrebat.

— Înseamnă copac, am răspuns eu cu o voce fericită şi

A fost surprins. Era răspunsul corect. Întreaga clasă a râs şi a aplaudat; au fost încântaţi. A trebuit să-mi dea acea jumătate de coroană şi mi-l voi aminti mereu cum mi-a dat-o în mână, în timp ce eu i-am mulţumit.

Nu avusesem niciodată o sumă atât de mare – o jumătate de coroană.

După terminarea orelor, majoritatea copiilor s-au grăbit acasă, dar eu am preferat să merg încet şi să-mi

petrec timpul jucându-mă cu îngerii. Drumul de la şcoală spre casă putea să dureze câteva ore; mergeam pe lângă banca mare de pe marginea străzii, astfel încât puteam să privesc peste gardul viu până în depărtare, la terenul pe care se afla o clădire uriaşă. Câteodată ţopăiam pe lângă bancă împreună cu îngerii, râdeam şi glumeam cu ei. Uneori îmi arătau unele lucruri. Odată au dat deoparte. buruienile şi mi-au arătat o gaură din peretele băncii, în care era un cuib de viespi, şi pentru că îngerii au fost cei care le-au descoperit, au putut să îndepărteze „camuflajul” fără să deranjeze viespile. Puteam să stau acolo o veşnicie urmărind viespile, fără să mă tem că m-ar putea înţepa.

Îmi aduc aminte că m-am întors mai târziu să caut cuibul de viespi, doar pentru a descoperi că adulţii îl găsiseră şi otrăviseră viespile, ceea ce m-a întristat.

Îngerii obişnuiau deseori să îmi arate vacile de pe câmpul din spatele băncii. M-au învăţat să urmăresc lucrurile în mod diferit de ceilalţi. Eu nu mă uitam la vacă pur şi simplu; o priveam cu atenţie pentru a vedea toate detaliile: fiecare linie, fiecare mică umflătură. Îngerii făceau ca fiecare detaliu să strălucească sau să iasă în evidenţă, astfel încât să îl pot observa. De asemenea, îmi permiteau să privesc în ochii animalului; chiar dacă era foarte departe, tot puteam să mă uit adânc în ochii lui. Mi s-a permis să văd lucruri pe care cei mai mulţi oameni nu le văd niciodată. Eram fascinată. Vedeam toată lumina, energia şi toate lucrurile care se întâmplă înăuntrul şi în jurul animalului. Câteodată arătau ca şi cum globuri de lumină dansau în jurul animalelor; altă dată, energia strălucea intermitent. Vedeam un viţel în pântecele vacii; alteori abia puteam să-l disting şi îngerii îmi spuneau să mă uit mai atent pentru a-l vedea. Să fiu sinceră, câteodată viţelul arăta ca o masă cleioasă şi în mişcare – semăna puţin cu gemul pe care îl făcea mama.

Eram atât de fascinată de tot ce îmi arătau îngerii în afara şcolii, încât nu e de mirare că nu aveam timp pentru ce se întâmpla în clasă. Când îngerii îmi explicau ceva, mi se părea că înţelegeam pe deplin răspunsul, dar când am

mai crescut, am început să-mi dau seama de sensurile mai profunde ale învăţăturii lor.

Una dintre prietenele mele de la şcoală era Marian, deşi nu am întâlnit-o niciodată în afara şcolii. De câte ori ieşeam din sală pentru a merge în clădirea şcolii sau la biserică, ea insista să meargă alături de mine. Chiar dacă profesorii o aşezau lângă o altă fată, ea găsea o cale să meargă împreună cu mine şi întotdeauna dorea să-mi pună întrebări. Se mira de unde ştiam atât de multe, dar nu puteam să-i spun despre învăţătorii mei angelici. Într-o zi, în timp ce mergeam pe terenul de joacă, înspre biserică, mi-a cerut să-i spun despre Dumnezeu. Am fost atât de surprinsă, încât abia puteam respira. Mă uitam la ea şi nu ştiam ce să-i spun. În cele din urmă, i-am zis:

— Profesorii şi preoţii ne spun despre Dumnezeu, deci de ce mă întrebi pe mine? încercam să evit să-i dau un răspuns, dar ea a insistat.

— Vreau să-mi spui tu.

Aşadar, am început să-i spun despre Dumnezeu.

— Vezi cinteza aceea frumoasă cu toate acele culori de auriu, galben şi albastru? Acea pasăre este precum Dumnezeu. Uită-te cu atenţie la acea pasăre şi observă-i frumuseţea şi perfecţiunea. Eşti precum pasărea; eşti frumoasă, deoarece eşti asemenea lui Dumnezeu. Dacă acea pasăre cade şi se loveşte, nu va simţi toată durerea căzăturii, deoarece Dumnezeu va simţi 99% din ea. Dumnezeu simte tot ce se întâmplă cu fiecare pasăre în parte şi este la fel şi cu noi – când se întâmplă ceva care ne răneşte, simţim doar o fracţiune din durere. Dumnezeu simte restul şi o îndepărtează.

Ştiu că aceste cuvinte nu erau ale mele – eram prea tânără pentru asemenea cuvinte înţelepte –, erau cuvinte date de Dumnezeu sau de îngeri.

Îmi plăcea biserica de pe terenul şcolii; uneori întârziam la şcoală deoarece intram în biserică înainte de a merge în clasă. Îmi plac bisericile – sunt pline de îngeri. Chiar dacă sunt doar câţiva oameni în biserică, întotdeauna există o mare aglomeraţie şi agitaţie între

îngerii de acolo. Oamenii nu îşi dau seama de cât de mulţi îngeri sunt într-o biserică; îngerii sunt acolo slăvindu-L pe Dumnezeu şi aşteptându-i pe credincioşi să li se alăture, dar deseori nimeni nu o face. Duminica, la slujbă, locul este arhiplin;

care stau împrejurul preotului la altar şi mulţi alţi îngeri pe care îi trimite Dumnezeu. Bisericile sunt locuri foarte puternice; când văd pe cineva la biserică înconjurat de îngeri şi lumină, mă rog pentru acea persoană. „Permite ca această persoană să-şi audă astăzi îngerul păzitor şi să găsească o cale să comunice cu el şi prin el, cu Dumnezeu”.

Îngerii nu există doar în bisericile creştine; ei sunt şi în sinagogi, în moschei şi în toate locurile sfinte. Religia ta nu contează pentru îngeri; ei mi-au spus că toate bisericile ar trebui să fie sub acelaşi acoperiş. Musulmani, evrei, protestanţi, hinduşi, catolici şi toate celelalte religii ar trebui să fie împreună sub o singură umbrelă. Arătăm diferit, avem credinţe diferite, dar toţi avem suflete. Nu există nicio diferenţă între sufletul unui musulman şi sufletul unui creştin. Dacă ne-am putea vedea sufletul unul altuia, nu ne-am omorî între noi din cauza înţelegerii diferite a învăţăturii lui Dumnezeu.

Într-o zi mă plimbam cu mătuşa mea Nellie în apropiere de casa ei şi am trecut pe lângă o biserică. În uşa bisericii stăteau doi îngeri frumoşi.

— Nu te uita la acea biserică, mi-a spus mătuşa mea, întorcându-se spre mine.

M-am uitat la ea uimită.

— Aceea este o biserică protestantă, a continuat ea. Îţi este interzis să intri vreodată pe poartă sau pe uşa oricărei biserici protestante!

Am aruncat o privire înapoi la oamenii care intrau în biserică; arătau la fel ca noi. Când am trecut data următoare pe lângă acea biserică, le-am zâmbit îngerilor de la uşă. Nu îmi era permis să intru acolo, dar ştiam că biserica era plină de îngeri.

Vecina noastră, doamna Murtagh, era o femeie

frumoasă, cu o siluetă fantastică – însă întotdeauna striga la mine şi la prietena mea pentru că mergeam de-a lungul zidului. Într-o după-amiază, când aveam cam opt ani, m-a rugat să am grijă de copii cât se ducea ea în vizită la mama mea să bea un ceai. Chiar în momentul în care am intrat în casa ei, un înger mi-a apărut în faţă.

— Să ai mare grijă cât eşti acolo, mi-a spus el.

M-am speriat imediat, şi am intrat cu o strângere de inimă în bucătăria ei.

Doamna Murtagh se pregătea să plece şi avea pe aragaz o oală care fierbea.

— Lăsaţi focul aprins? am întrebat eu.

— Da, o să iasă tare bun, mi-a răspuns ea.

— Nu ar fi mai bine să-l stingeţi?

Nu m-a ascultat, mai ales că era genul de femeie care se supăra foarte tare pe tine dacă nu făceai exact cum spunea ea. În bucătărie erau doi copii – un bebeluş şi un copil într-un cărucior mare. Imediat după ce a plecat, am început să mă uit în jur. Uşa din spate era încuiată, iar cheia nu era în broască.

Dintr-odată, cu un şuierat, aragazul a explodat. Nu ştiu ce s-a întâmplat, dar erau fum şi flăcări peste tot. Am luat bebeluşul, apoi căruciorul şi am încercat să-l manevrez pentru a ieşi pe hol. Aragazul şi masa erau între cărucior şi uşa dinspre hol, aşa că a trebuit să trec de aragazul în flăcări pentru a ieşi. Căruţul era foarte greu şi nu era uşor de urnit. Am luat copilul şi l-am scos afară în grădina din faţă şi i-am strigat unui vecin care trecea pe acolo că ardea casa.

Am alergat înapoi înăuntru; casa era plină de fum negru şi eram îngrozită că bebeluşul se va sufoca înainte de a-l putea scoate afară. Vecinul m-a urmat şi, mulţumită lui Dumnezeu, a reuşit să scoată căruţul afară.

Copiii erau în siguranţă. Am alergat plângând şi tremurând acasă. Mama şi doamna Murtagh erau în bucătărie şi beau ceai – nu auziseră nimic. Plângând, le-am spus că locuinţa era în flăcări, iar ele au fugit în grădina de alături. Îmi aduc aminte că doamna Murtagh şi-a

îmbrăţişat copiii tremurând şi plângând. S-a uitat la mine şi mi-a mulţumit. Tot parterul casei era negru, dar focul fusese stins; vecinul reuşise să-l stingă.

Din punct de vedere economic, în anii cincizeci şi şaizeci, Irlanda a traversat o perioadă grea; şomajul era mare şi mulţi oameni au fost nevoiţi să emigreze. Pentru familia mea, situaţia a fost dificilă, deoarece mama se îmbolnăvea deseori şi trebuia internată în spital. Când era plecată, grădina se umplea de buruieni, deoarece tata nu avea timp să o îngrijească, fiind ocupat cu munca şi cu noi. Chiar şi cu ajutorul nostru, avea încă o mulţime de lucruri de făcut, ceea ce mă îngrijora. Vorbeam cu îngerii în drum spre şcoală despre ce se întâmpla acasă. Ei îmi spuneau să nu-mi fac griji, pentru că mama se va face bine.

Tata ne trezea dimineaţa devreme şi ne pregătea pentru şcoală; noi ajutam la pregătirea micului dejun şi a sandvişurilor pentru prânz. Sora mea şi cu mine aveam grijă de fratele şi surorile mai mici, făceam curat în casă şi pregăteam masa pentru cină. Aveam foarte puţini bani şi tata cheltuia în plus cu mersul cu autobuzul spre şi dinspre spital, aşadar, de multe ori când mama era bolnavă, nu luam cina – supravieţuiam cu biscuiţi şi brânză.

În timpul celor cinci ani petrecuţi în Ballymun, mama a mai născut doi copii, ambii băieţi, pe nume Cormac şi Dillon. Acum eram şapte copii – toţi sub doisprezece ani.

Situaţia era dificilă. La un moment dat, tata a plecat să lucreze în Anglia şi mi s-a părut că a fost plecat luni de zile. Aşa că iar nu se mai cultivau legume şi grădina s-a umplut de buruieni. Obişnuiam să le vorbesc îngerilor despre cât de mult îmi era dor de tata şi cât de trist era că a trebuit să plece.

Nu am uitat niciodată ziua în care tata s-a întors acasă pe neaşteptate. Îngerii mi-au spus să mă uit pe fereastră şi l-am văzut venind spre casă, purtând un pardesiu, o pălărie şi cărând un geamantan. Am băgat de seamă cât de frumos arăta tata; eu mă aşteptam să arate bătrân, mult mai bătrân decât atunci când plecase, dar, de

fapt, arăta cu mult mai tânăr – şi chiar era; avea puţin peste treizeci de ani. Eram atât de fericită; am alergat pe scări cât de repede am putut şi i-am spus mamei. Când a deschis uşa pentru a-l primi în casă, m-am ascuns în spatele ei. În acea zi am fost cu toţii foarte fericiţi.

Tata a fost nevoit să îşi caute un nou loc de muncă, însă a şi început să lucreze în grădină, ajutat de noi toţi. Întotdeauna mi-a plăcut să-l ajut pe tata şi să cultiv legume; pliveam buruienile din jurul lor şi îi rugam pe îngeri să le ajute să crească. Îmi doream cu disperare să ajut mai mult, dar când eşti atât de mic, cât de multe poţi face de unul singur? Se întâmpla adesea să plâng de frustrare că nu puteam face mai multe, dar încercam să mă asigur că nu mă vedea nimeni mergând în spatele şopronului din grădină.

Obişnuiam să mă joc adesea cu familia de pe cealaltă parte a străzii, din fundătură; era o familie numeroasă, ca a noastră şi mă înţelegeam bine cu Alice, care era cam de aceeaşi vârstă cu mine. Tatăl lor era plecat multă vreme la lucru în Anglia, iar mama lor muncea din greu, atât în casă, cât şi afară. Tatăl lor venea acasă odată la câteva luni, dar într-o zi îngerii mi-au spus că următoarea lui întoarcere acasă avea să fie şi ultima, deoarece urma să ajungă în Rai.

M-am întristat. Lucrurile s-au schimbat; nu mai voiam să merg la prietena mea ca să ne jucăm în grădină. M-am distanţat de ei, dar am făcut tot ce am putut pentru a mă asigura că nimeni nu va observa, în special Alice.

Apoi, în altă zi îngerii m-au avertizat:

— În câteva zile îţi vom spune să te duci acasă la Alice şi va trebui să te duci.

Trei zile mai târziu, îngerii mi-au spus să mă duc acasă la Alice. Am inspirat adânc şi am ieşit pe uşa holului, am traversat strada prin dreptul porţii laterale a casei ei, am ocolit şi am bătut la uşa bucătăriei. Mama ei mi-a deschis uşa. M-am uitat direct în bucătărie; părea mai întunecată ca de obicei. Alice şi unul dintre fraţii ei erau

acolo; prietena mea s-a întors şi mi-a zâmbit. Am făcut câţiva paşi înăuntru; nu am vrut să merg mai departe. Alice mi-a spus entuziasmată că tatăl ei venea acasă şi că nu va mai pleca, pentru că îşi găsise în sfârşit un loc de muncă în Irlanda.

Era foarte entuziasmată. Eram atât de confuză – bucuroasă pentru ea, şi totuşi inima îmi plângea. Ştiam că mama şi tatăl ei sperau de mult timp că el îşi va găsi un serviciu în Irlanda, astfel încât să poată veni acasă. Acum avea unul, dar nu avea să trăiască pentru a se bucura de el. Am rugat-o pe Alice să vină şi să ne jucăm la mine acasă, pentru că nu voiam să stau acolo.

Îmi aduc aminte că mai târziu în acea zi ne-am dus la biserică şi eu am stat în faţa altarului vorbind cu Dumnezeu, întrebându-L dacă exista vreo cale să îl lase pe tatăl lui Alice să vină şi să rămână acasă.

În ziua în care tatăl ei a venit din Anglia, toţi din casă au fost entuziasmaţi – şi m-am bucurat pentru familie. Cu toate astea, câteva zile mai târziu, în timp ce stăteam în leagănul din grădina lor din spate, cât ceilalţi copii se jucau în faţă, cerul s-a schimbat brusc şi un înger a spus:

— Întoarce-te şi deschide ochii.

Când m-am întors şi am privit spre casă, am văzut o rază de lumină incredibil de strălucitoare coborând din cer – o rază de lumină plină de îngeri. Am numit această lumină frumoasă „Drumul spre Rai”. Această frumoasă privelişte şi minunatele cântece şi muzica care o acompaniau mi-au tăiat respiraţia. Am vrut să merg spre ea, dar am rămas în leagăn, mişcându-mă încet înainte şi înapoi.

Lumina care a trecut direct prin acoperiş a părut să cuprindă întreaga casă. Apoi, a fost ca şi când pereţii exteriori ai casei au dispărut şi l-am văzut pe tatăl lui Alice întins pe pat. Soţia lui încerca să-l trezească. Corpul lui era acolo, dar spiritul era în altă parte – stătea la capătul patului, însoţit de altele două. Spiritul lui părea să le cunoască pe celelalte; nu le-am recunoscut, dar semănau cu el, aşa că am presupus că erau rude care veniseră să-l

ajute în călătoria sa. Erau şi îngeri de faţă. Tatăl lui Alice a intrat în lumină împreună cu spiritele şi îngerii, care îl ţineau cu o grijă delicată. I-am văzut urcând printre toţi îngerii care erau de-a lungul acelei raze frumoase de lumină, în timp ce cântecele şi muzica divină continuau să se audă. Pentru moment, a părut că tatăl ei şi cele două spirite s-au oprit, apoi el a privit înapoi în jos.

Pentru mine, timpul a încremenit; deodată, casa a revenit în câmpul vizual, din care raza dispăruse. Mama lui Alice stătea în uşă, chemându-şi copiii. Ei se jucau în grădina din faţă şi eu eram singură în spate, în leagăn. S-a uitat prin mine ca şi cum nu m-ar fi văzut. Apoi s-a întors şi a ieşit pe poarta laterală în grădina din faţă. Stăteam acolo ştiind ce veşti rele îi aşteptau pe Alice, pe fraţii şi surorile ei. M-am simţit atât de singură şi tristă şi i-am întrebat pe îngerii care erau cu mine:

— Va putea el să se întoarcă pentru a le alina suferinţa – măcar pentru o vreme? în mod special pentru Alice, care l-a iubit atât de mult şi care i-a simţit lipsa atât de mult cât a fost plecat.

— Da, se va întoarce curând, au răspuns îngerii. Va fi cu ei pentru puţin timp.

Acest lucru m-a făcut să mă simt puţin mai bine şi am inspirat adânc şi m-am dat jos din leagăn.

— Cred că voi pleca acasă acum, le-am spus îngerilor.

În timp ce mă îndepărtam, auzeam plânsetele care veneau pe fereastră dinspre casa lui Alice. Am ieşit pe poarta laterală, aflată vizavi de casa mea; acasă nu era nimeni – mama era deja pe partea cealaltă a străzii, consolând-o pe mama lui Alice.

Aceea a fost una dintre cele mai triste zile din viaţa mea de copil; întotdeauna am crezut că mamele şi taţii vor trăi veşnic.

7

CAPITOLUL 4

De ce te ascunzi de mine?

Într-o zi, tata a venit acasă cu o maşină roşie frumoasă şi strălucitoare. Părea enormă, dar probabil

pentru că eram eu atât de mică. O împrumutase de la un prieten pentru că trebuia să mergem în vacanţă – prima din viaţa mea! Maşina era ticsită cu bagaje, iar eu am urcat alături de părinţi şi de cei şase fraţi ai mei. Ne-am îndreptat spre casa bunicii din Mountshannon, County Clare; era la ţară, la o distanţă de o sută nouăzeci şi trei de kilometri. Călătoria a părut să dureze toată ziua, dar mi-a plăcut fiecare minut; îmi plăcea să privesc pe fereastră. Din când în când tata oprea maşina şi ieşeam toţi pentru o mică pauză, şi odată am fost destul de norocoşi încât să primim îngheţată.

A fost pentru prima dată când i-am întâlnit pe părinţii tatii. Ei locuiau într-un cămin studenţesc, iar bunica lucra acolo ca îngrijitoare. Îmi aduc aminte cum am ajuns în acea primă zi. Tata a intrat cu maşina pe o poartă mare, într-o curte, pe sub o boltă veche, apoi pe sub o altă boltă mai mică, într-o altă curte. Acolo, în faţa noastră, era o imensă casă veche, înconjurată de magazii mari de piatră care erau ele însele ca nişte case – bunica mi-a spus mai târziu că acestea erau adăposturile pentru diligenţă, unde erau ţinuţi caii şi trăsura în vremurile de demult.

Tata a oprit maşina şi am ieşit toţi afară. Am privit mirată casa. Am intrat şi am fost prezentată bunicilor. Bunicul avea un picior de lemn; mi s-a spus întotdeauna că îl pierduse de tânăr, luptând pentru libertatea Irlandei. Bunicii mei aveau foarte puţini bani, dar bunicul avea o minunată maşină de modă veche, care fusese concepută special pentru nevoile lui. În prima seară, mi-a arătat un pui de rândunică care căzuse din cuib; îl hrănea cu o pipetă şi îl ţinea într-o cutie de pantofi. Găsise, de asemenea, şi ouăle păsării, pe care încerca să le ţină la căldură, în speranţa că vor ieşi pui. Bunicul era foarte slab şi gârbovit şi, în acea primă seară, am mai observat că lumina din jurul lui era mai slabă decât în cazul altor persoane; era foarte slabă, aproape invizibilă, dar atunci nu m-am gândit prea mult la acest lucru.

Bunica era o femeie minionă, frumoasă şi elegantă, cu părul scurt şi cărunt. Lucra din greu pentru a se

asigura că era curăţenie în cămin. Era de asemenea o bună bucătăreasă şi petrecea ore întregi în bucătărie pentru a coace pâine neagră, tarte cu mere şi tot felul de lucruri delicioase. De fapt, bunica şi bunicul îşi petreceau cea mai mare parte a timpului în bucătărie, în care mirosea întotdeauna ca la brutărie. Îmi plăcea să stau acolo, la masă cu ei, bucurându-mă de o ceaşcă de ceai şi de o felie caldă de pâine neagră.

Casa cea mare era minunată. Dincolo de bucătărie se afla un coridor foarte lung, cu multe ghivece de flori. Vara, când eram acolo, acest coridor era întotdeauna plin cu flori de toate culorile. La capătul lui era o cameră din sticlă în care nu se aflau multe lucruri, cu excepţia florilor bunicii; îmi plăcea acel loc. Obişnuiam să-mi petrec mult timp acolo vorbind cu îngerii.

*

Şi grădina era fantastică: curţile cu adăposturile pentru diligenţă unde rândunelele îşi făceau cuib, şi dincolo de acestea, o mică poartă peste care întotdeauna săream în loc să o deschid. Această poartă dădea într-o grădină cu arbori mari şi flori frumoase, care miroseau întotdeauna minunat. Acolo erau iepuri şi păsări, şi uneori, dacă stăteam sub unul dintre copacii mari cu crengi înclinate, puteam să mă uit în cuibul unei mierle şi să-i văd puii. Dincolo de grădină erau câmpuri deschise. Acolo mă simţeam în siguranţă.

Încă din prima zi petrecută în Mountshannon puteam să mă plimb singură, şi fie nimeni nu băga de seamă, fie nimeni nu era interesat unde mă duceam. Mă pricepeam să trec neobservată. De cele mai multe ori, pentru adulţi parcă nici nu existam. Uneori simţeam că poate ar fi fost mai fericiţi dacă nu aş fi existat cu adevărat; niciodată nu am fost sigură dacă ceea ce simţeam se datora lucrurilor pe care le auzisem zicându-se despre mine de-a lungul timpului. Odată, când eram mică, am auzit-o pe vecina mea spunându-i mamei că eram norocoasă că n-am fost închisă şi uitată undeva. Iar mama nu i-a răspuns şi nu mi-a luat apărarea.

Mergeam kilometri întregi – prin bălţi, prin pădure, prin fâneaţă, de-a lungul malurilor râului Shannon –, dar nu mă simţeam niciodată singură. Întotdeauna vorbeam cu îngerii care erau cu mine, urmăream şi ascultam păsările şi animalele. Din când în când, îngerii îmi spuneau:

— Mergi în linişte acum, cu paşi foarte lini.

Apoi, în faţă, vedeam ceva. Îmi aduc aminte că am fost fermecată atunci când mi s-a arătat o familie de iepuraşi care se jucau. Nu au fugit, aşadar am stat foarte aproape de ei şi i-am urmărit ore în şir. Cred că în unele zile mergeam kilometri întregi, dar niciodată nu m-am rătăcit şi nici nu am suferit vreun accident. Când mă gândesc acum la lucrurile pe care le-am făcut – la cum am traversat străzile, râurile, bălţile şi câmpurile pline de vite –, mă mir că niciodată nu mi s-a întâmplat nimic. Dar răspunsul mi-a fost clar: Dumnezeu şi îngeni au avut grijă de mine. Îngerii mă făceau să râd şi să plâng; mi-au fost cei mai buni prieteni pe care aş fi putut să-i am; însemnau totul pentru mine.

Într-o zi, după ce m-am strecurat afară prin acea mică poartă, unul dintre îngeri mi-a apărut din senin şi m-a prins de mână.

— Hai, Lorna, avem ceva să-ţi arătăm, ceva ce ştim că îţi va plăcea să vezi.

În timp ce traversam câmpul, m-am întors spre ei şi le-am spus râzând:

— Pun pariu că pot să vă întrec!

Aşa că am alergat cât am putut de tare şi am căzut. M-am lovit la genunchi şi am plâns.

— Nu doare atât de tare, este doar o zgârietură, au spus îngerii.

— Hmmm, am răspuns, este doar o zgârietură mică pentru voi, dar e o zgârietură mare pentru mine. Simt că mă ustură. Chiar ustură, să ştiţi!

Ei au râs:

— Haide, ridică-te şi lasă-ne să-ţi arătăm ceva, m-au îndemnat ei.

Aşa că m-am ridicat şi, desigur, am uitat repede de durere. În timp ce mergeam pe câmp, spre pădure, mi-au spus să ascult. Am ascultat şi am auzit o mulţime de animale în depărtare.

— Ce trebuie să aud? am întrebat.

— Ascultă un singur animal. Separă toate sunetele, până când auzi doar unul singur, au spus îngerii. În felul acesta, te putem învăţa să ne auzi mai clar atunci când vei mai creşte.

Aşadar, am separat toate sunetele pe care le auzeam în timp ce mergeam prin pădure şi, cu fiecare pas pe care îl făceam, auzeam cum pământul trosnea sub picioarele mele. După puţin timp, puteam să disting toată varietatea de păsări, diferitele melodii ale vrabiei, pitulicii, mierlei şi ale multor alte păsări. Puteam să identific ce păsări erau şi unde anume se aflau, la fel cum puteam face cu toate animalele din jur. Se părea că învăţam foarte repede atunci când mă instruiau îngerii.

Apoi m-am oprit şi am spus:

— Aud un plânset – acesta este sunetul pe care vreţi să-l aud, nu-i aşa? Este ca şi cum ar plânge cineva.

Am mers prin pădure; copacii păreau să fie mai înalţi şi era mai întuneric.

— O, îngerilor, este prea întuneric aici. Nu puteţi să faceţi lumină pentru mine? am întrebat eu.

— Nu-ţi fie teamă, au spus ei. Urmăreşte plânsetul; urmăreşte sunetul pe care îl auzi.

Aşa am şi făcut şi plânsetul m-a adus într-o poiană. Am stat acolo ascultând şi l-am auzit din nou. Ştiam că era foarte aproape. Era la dreapta mea, aşadar m-am întors în pădure spre dreapta, unde erau tufişuri ţepoase. M-am zgâriat pe picioare şi pe mâini. Acum nu se mai auzea plânsetul, aşa că mi-a fost foarte greu să găsesc sursa sunetului. Lumina era în spatele meu, iar printre mărăcini şi tufişuri era întuneric.

— Îngerilor, nu văd nimic, am spus eu.

Zicând acestea, o lumină a apărut la trunchiul unui copac.

— Uită-te la lumina de lângă acel copac, mi-a spus unul dintre îngeri, la tufa cu flori galbene. Acolo îl vei găsi.

Acolo am văzut o pasăre, şi nu una obişnuită, ci una de pradă. Mai târziu am aflat că era un uliu. Arăta îngrozitor şi sfrijit, dar pentru mine era frumos. L-am ridicat şi am privit în sus la copacul înalt din care părea să fi căzut; nu puteam sub nicio formă să urc atât de sus şi să-l pun înapoi în cuib. În timp ce se mişca în mâna mea, am observat că era rănit – picioarele lui erau deformate şi strâmbe şi avea o zgârietură la gât, probabil din cauza căzăturii. Îngerii mi-au spus că părinţii lui nu l-au dorit şi că l-au aruncat din cuib.

— Este un dar de la Dumnezeu pentru tine, au spus îngerii, pentru a avea grijă de el în această vacanţă de vară şi în vara următoare, însă după aceea, nu te va însoţi acasă.

Uneori îngerii îmi spuneau lucruri pe care nu le înţelegeam; eu consideram întotdeauna adevărate spusele lor. Prin urmare, am luat pasărea şi m-am întors acasă prin pădure şi pe câmp, şi am găsit o pălărie veche, pe care am pus-o într-o cutie pentru a-i face păsării un adăpost.

Pasărea mea îşi revenea încet, dar încă nu putea să meargă corect, aşadar o duceam eu peste tot. De asemenea, nici nu zbura bine, din cauză că nu putea ateriza pe picioare. împreună cu tata, am învăţat-o să-şi desfacă aripile şi să zboare o distanţă scurtă, când o aruncam de la unul la celălalt.

Şi hrănirea ei era o problemă, deoarece avea nevoie de carne crudă, dar nu aveam de gând să merg şi să omor ceva pentru a o hrăni. Ştiam că avea nevoie de carne proaspătă, şi ceea ce făcea situaţia şi mai dificilă era că pasărea mânca doar foarte puţin odată. Părinţii nu puteau să-mi dea un penny sau o jumătate de penny pentru a-i cumpăra puţină carne crudă păsării, aşadar le-am spus îngerilor:

— Voi chiar complicaţi lucrurile.

Îmi aduc aminte că ne-am dus la Killaloe» la câţiva kilometri distanţă, împreună cu familia. Am intrat într-o

măcelărie cu pasărea şi i-am spus măcelarului că aveam nevoie de carne crudă pentru ea, dar că nu aveam niciun ban. Îmi displăcea să cerşesc, dar el a fost foarte amabil şi mi-a spus să vin oricând în timpul vacanţei şi îmi va da carne crudă. Părea simplu, dar nu era – părinţii mei nu aveau bani de benzină pentru a se tot plimba între Mountshannon şi Killaloe.

Nu am înţeles nici până în ziua de astăzi de ce părinţii mei nu au făcut mai multe pentru mica pasăre. Oamenii care nu mă cunoşteau mă ajutau să o hrănesc, dar părinţii mei nu. Ştiu că aş fi putut să caut o bucăţică de carne crudă – cât o lingură – când gătea mama, dar nu m-ar fi lăsat. Eram dispusă să renunţ la porţia mea pentru a o da păsării, dar ea nu îmi dădea voie, aşa că am fost nevoită să cerşesc. Întotdeauna am simţit că dacă unul dintre fraţii sau surorile mele ar fi găsit pasărea, i-ar fi asigurat hrana. A fost foarte greu. Dar, până la urmă, într-un fel sau altul, pasărea a primit mâncare şi s-a înzdrăvenit.

— Ştim că ai câteodată inima grea şi că tu eşti atât de mică, mi-a spus Hosus într-o zi când eram tristă, dar trebuie să-ţi aminteşti că Dumnezeu te-a făcut diferită şi că viaţa ta va fi mereu aşa. Vei avea de îndeplinit o misiune specială.

— Dar nu vreau. De ce nu a putut Dumnezeu să aleagă pe altcineva? am răspuns eu.

Hosus a râs şi a spus:

— Într-o zi vei afla singură de ce.

— Mi-e frică! am zis eu. Mă face să plâng.

— Va trebui să plângi, a spus Hosus, deoarece sufletele au nevoie de lacrimile tale pentru a fi eliberate.

În acel moment nu am înţeles la ce se referea.

Bunica mea, ca şi mulţi alţii, credea că am cine ştie ce fel de deficienţă mintală, aşadar vorbea rar cu mine. Dar, într-o zi când a făcut-o, am aflat multe despre ea şi despre familia mea. M-a rugat să o ajut să şteargă praful din dormitorul ei – nu-mi mai ceruse asta niciodată. Intrasem acolo doar o dată sau de două ori, şi chiar şi atunci doar ca să privesc şi fără să ating nimic. De data

aceasta mă chema să ajut la şters praful!

Bunica mi-a dat o cârpă şi mi-a cerut să şterg praful de pe o masă, în timp ce ea curăţa o vitrină, ridicând cu multă grijă toate lucrurile de valoare şi ştergându-le de praf. Am privit cum a ridicat o fotografie pusă într-o ramă ovală şi am simţit o mare tristeţe înăuntrul ei. Cred că şi-a dat seama că o priveam, deoarece s-a întors şi a adus fotografia mai aproape de mine, s-a aşezat pe patul mare, vechi şi înalt şi mi-a făcut semn să vin lângă ea. M-am căţărat pe pat şi am stat aşezată cu picioarele atârnând. Mi-a arătat o fotografie frumoasă şi veche a unei fetiţe cam de aceeaşi vârstă cu mine, îmbrăcata cu o rochie zdrenţuită, cu picioarele goale şi cu părul neîngrijit. Lângă ea, era un băieţel care stătea pe vine şi care se juca cu un băţ în noroi.

— Aceştia sunt cei doi copii ai mei, pe care Dumnezeu i-a luat şi care acum sunt în Rai cu El. Zicându-mi asta, ochii i s-au umplut de lacrimi.

— Ştii că îi vei vedea din nou; nu-i aşa, bunico? i-am spus eu.

— Da, Lorna, a răspuns ea, sper să-i văd din nou curând.

Mi-a spus că familia ei fusese extrem de săracă şi că băieţelul ei – Tommy era numele lui – se îmbolnăvise, probabil din cauză că nu primea destulă mâncare bună.

Când mi-a povestit aceste lucruri, am simţit o mare tristeţe, o mare greutate. Fetiţa ei, Marie, avusese o tumoare la gât. Bunicul obişnuia să o ducă pe bicicletă kilometri întregi – din locul în care trăiau, în Wicklow, la spitalul din Dublin. Cu toate acestea, efortul lui nu a fost suficient; ea a murit înainte ca doctorul să o poată opera. Bunica mi-a spus că atunci când se uita la tata, care era brunet şi arăta bine, se întreba cum ar fi arătat Tommy dacă ar fi crescut. Mi-a spus că ne privea pe mine şi pe sora mea şi se întreabă cum ar fi arătat fiica ei, Marie.

— Ştiu că într-o zi îi voi strânge din nou în braţe şi abia aştept acea zi, a spus ea.

Simţeam durerea imensă pe care o avea în suflet.

— Ştii, Lorna, nu te teme, mi-a zis ea apoi din senin. Spiritele nu îţi pot face rău în niciun fel. Chiar şi când ţi-e teamă, trebuie doar să spui o mică rugăciune, spune doar: „Iisus şi Maria, vă iubesc. Salvează sufletele”.

Mi-a zâmbit şi nu a mai deschis niciodată acest subiect.

Mi-ar fi plăcut să-i spun tot ce am văzut, să-i împărtăşesc durerea şi bucuria pe care le-am simţit, să o întreb despre ce a văzut şi ce simţit ea, dar îngerii mi-au spus că nu aveam voie. Întotdeauna am simţit că bunica a înţeles că vedeam mai multe decât ceilalţi – dar nu a mai amintit niciodată nimic despre acest lucru. S-a ridicat de pe pat şi am continuat să ştergem praful, apoi, când am terminat, a ieşit din cameră. Am urmat-o şi am închis uşa.

Bunica s-a întors la bucătărie şi eu m-am dus în baie şi m-am rugat.

— Mulţumesc lui Dumnezeu şi îngerilor. Ajutaţi-o, vă rog, pe bunica – este tristă şi suferă.

Mai târziu în acea vară, am aflat mai multe lucruri în legătură cu micuţa Marie. Era o după-amiază însorită şi bunicul îşi lustruia maşina într-una dintre magazii. Când am ajuns lângă el, m-a rugat să îi aduc o ceaşcă de ceai.

Când m-am întors, mi-a spus mă aşez lângă el, în curte. Am stat acolo şi am privit rândunelele zburând la cuib cu mâncare pentru puii lor.

Nu eram obişnuită să stau lângă bunicul meu în acest fel. De când îl ajutasem să hrănească puii de rândunică, nu mai vorbisem cu el, însă, de data aceasta situaţia era diferită.

— Ce se întâmplă? i-am întrebat pe îngeri.

— Ascultă, mi-au spus îngerii. Simte nevoia să îţi povestească despre cum a dus-o pe Marie la spital.

Bunicul mi-a descris ce s-a întâmplat în acea zi.

— Era o zi răcoroasă, dar însorită; bunica ta a pregătit-o pe Marie pentru călătorie. Nu se simţea bine şi noi ştiam că trebuia dusă de urgenţă la spital. Tremuram în timp ce pregăteam bicicleta, ştiind că nu va rezista întreaga călătorie, care ar fi durat mai mult de câţiva zeci

de kilometri, dar nu era alt mod de a ajunge acolo – nu era nimeni prin preajmă să ne ajute, nimeni care să aibă un cal şi o căruţă, nimeni care să mă însoţească.

Spunând acestea, mi-a zâmbit.

— Lorna, tu eşti singura persoană căreia i-am povestit vreodată aceste lucruri. În coşul din spate am pus punga cu sandvişuri, un măr şi o canistră cu apă, a continuat el. Mi-a fost teamă că Marie va muri în acea călătorie. Am îmbrăţişat-o pe bunica ta; plângea pentru că nu putea să vină cu mine, deoarece trebuia să aibă grijă de tatăl şi de unchiul tău, care erau încă mici. Am luat-o pe Marie din braţele ei şi am pus-o pe bicicletă. Am echilibrat-o pe cadrul bicicletei şi am ţinut-o la pieptul meu cât am pedalat. Nici nu am putut să mă întorc să îmi iau rămas-bun de la bunica ta. Mi-a fost greu să pedalez cu Marie în braţe şi cu piciorul meu de lemn – mai mult am împins cu picioarele decât am pedalat. Am mers mult. M-am oprit de multe ori şi i-am dat lui Marie nişte apă de pe degetele mele – A

nu putea mânca sau bea normal, deoarece, dacă încerca, putea muri, din cauza umflăturii care s-ar fi putut mişca şi ar fi blocat traheea. După câteva ore, cred că era în jurul prânzului, mi s-a făcut foame şi am oprit ca să mănânc un sandviş şi să beau puţină apă. Am mai pedalat, dar apoi bicicleta a făcut pană, şi acela i-a fost sfârşitul. Am abandonat-o acolo şi am mers mai departe pe jos, cărând-o pe Marie în braţe. Am ţinut-o strâns la piept; simţeam cum îi bate inima, respiraţia slabă. Am ajuns la spital când s-a lăsat seara. Cumva, ei au ştiut că venim; am urcat treptele spitalului, extenuat, abia mai putând să fac încă un pas. O asistentă a venit spre mine şi a luat-o pe Marie din braţele mele. Nu am vrut să-i dau drumul. M-am aşezat pe un scaun şi am aşteptat, apoi un doctor a ieşit şi mi-a spus că d va opera în dimineaţa următoare la prima oră.

S-a oprit şi m-a privit cu lacrimi în ochi.

— Era prea târziu!

În drum spre sala de operaţie, umflătura din gât s-a

nişcat şi i-a blocat traheea, sufocând-o. Bunicul s-a întors i mi-a spus:

— Am fost foarte amărât din cauză că l-am pierdut pe ommy şi apoi pe Marie. Pur şi simplu nu am mai crezut în dumnezeu. I-am făcut viaţa foarte grea bunicii tale.

În timp ce mă uitam la bunicul care plângea, i-am văzut! Marie şi pe Tommy stând în faţa lui, întinzându-şi ăinile şi atingându-i lacrimile. I-am spus ce am văzut.

— Bunicule, Marie şi Tommy sunt cu tine chiar acum, i plânge.

M-a îmbrăţişat şi mi-a zis cu o voce sufocată:

— Ai face bine să nu spui nimănui că am plâns.

— Nu-ţi face griji, i-am răspuns zâmbind.

În acelaşi timp, îngerii mi-au şoptit la ureche:

— Este un secret.

— Nu voi povesti nimănui niciodată, i-am proinis bunicului.

Şi nu am făcut-o pană acum.

Cât timp a stat de vorbă cu mine, lumina din jurul lui a devenit mai strălucitoare, la fel ca lumina din jurul celorlalţi oameni. Atunci mi-am dat seama că durerea şi mânia pierderii celor doi copii îl amărâseră atât de mult, încât îi stinseseră pofta de viaţă. Bunicul s-a ridicat şi s-a întors în magazie ca să lucreze la maşina lui, ca şi cum nu ar fi vorbit niciodată cu mine. A devenit ca înainte, iar lumina din jurul lui s-a diminuat şi nu l-am mai văzut niciodată înconjurat de strălucire.

Eram prea mică pentru această poveste, dar ştiam că mă aflam din nou în slujba îngerilor, de data aceasta ajutându-i să-mi ajute bunicul.

M-am bucurat mult de vara petrecută în Mountshannon şi am sperat că anul următor aveam să mergem în vacanţă tot acolo. Anul a trecut repede şi când zilele deveneau din nou mai lungi, abia aşteptam să vină vacanţa pentru a mă întoarce la Mountshannon.

Totuşi, de data aceasta, nu am mai stat în casa bunicii. Am trecut cu maşina pe lângă casa ei şi prin oraşul

Mountshannon şi ne-am oprit la periferie, în faţa unei case mari cu o grădină sălbatică. Casa era aproape goală – cred că erau o masă, câteva scaune şi un aragaz, însă nu exista niciun pat sau alte obiecte în celelalte camere. Acest lucru nu a contat pentru noi; am crezut că era o mare aventură şi am dormit în sacii de dormit, pe podea.

În acea vară, cât timp am stat în casa goală, o minunat11 doamnă în vârstă, pe nume Sally, i-a dat tatălui meu O

bucată de teren în apropiere de Mountshannon, care se afla sus în munţi; era greu să ajungi acolo, dar mie îmi plăcea. Bucata de teren se afla în vecinătatea căsuţei în care locuia Sally. Căsuţa avea o uşă tradiţională, a cărei jumătate superioară era mereu deschisă. Ne auzea când veneam şi stătea acolo cu un zâmbet larg; câteodată ţinea o pisică în braţe. Ne făcea să ne simţim bine-veniţi, servindu-ne cu ceai şi cu biscuiţi sau cu tartă cu mere. Se bucura să aibă musafiri. Îmi plăcea să stau la masă cu ea, să beau ceai şi să-i ascult poveştile despre copilăria din County Clare. După ore întregi în care o ascultam, în cele din urmă mă ridicam şi plecam. Îmi spunea să revin a doua zi sau mă încuraja să îi aduc şi pe părinţi în vizită la ea.

Sally locuia singură acolo sus în munţi şi de aceea îi dăduse tatii o mică bucată de teren în apropierea casei ei – spera că îşi va construi acolo o căsuţă şi că astfel va avea companie. Obişnuia să-mi spună că, poate în viitor, voi veni să locuiesc acolo împreună cu copiii mei. La opt ani, gândul de a avea copii era departe de mine şi chicoteam când îmi spunea asta.

Sally avea foarte multe pisici şi pisoi peste tot. îi ţineau companie, spunea ea. Căsuţa, cu toate că era plină de pisici, era imaculată. Era ticsită cu mobilier, dar nu era niciodată praf şi nici nu avea mormane de hârtii şi întotdeauna mirosea plăcut.

Îmi plăcea mult de Sally şi mă bucuram de vizitele pe care i le făceam la căsuţa ei în vacanţele de vară; îmi plăceau acel munte şi nopţile pe care le petreceam afară, în cort, cu focul de tabără şi bufniţele care cântau în

apropiere. Bineînţeles, şi pasărea mea se bucura foarte mult de aceste nopţi petrecute la munte. Creştea mare şi puternică, dar era ciudat că nu îmi ciupise degetele cu ciocul ei mare şi nici nu mă zgâriase cu ghearele lungi. Într-o dimineaţă, am ridicat uliul, aşa cum o făceam deseori, şi l-am luat cu mine la o plimbare. L-am dus aproximativ o milă, la casa bunicii şi i-am arătat împrejurimile grădinii.

În timp ce mergeam, Îngerul Mihail a apărut lângă mine şi ne-a însoţit în grădină. Am trecut prin bucătăria bunicii şi prin sufragerie fără să fiu văzută (câteodată îngerii fac în aşa fel încât oamenii să nu mă observe) şi am intrat pe frumosul coridor luminat, cu minunatele flori şi cu ferestre mari.

— Pasărea ta creşte mare şi puternică. Nu i-ai dat un nume? a întrebat Mihail.

— Nu, nu are nevoie de un nume, am spus eu. Pasărea mea se numeşte simplu „Iubire”.

Mihail m-a privit şi mi-a spus:

— Într-o zi vei înţelege de ce i-ai dat acest nume.

Ochii lui Mihail erau atât de senini, încât te pierdeai în ei, ca şi cum ai fi coborât pe un drum foarte lung, trecând parcă prin timp.

Uliul mă însoţea mereu. Nu cred că l-am uitat vreodată, nici măcar pentru un minut. În ultima zi de vacanţă mă aflam pe munte cu tata. Aveam cortul cu noi şi am făcut un foc, chiar dacă era o minunată zi însorită. Am privit tristă pasărea. Atunci când o găsisem, îngerii îmi spuseseră că nu va merge cu mine acasă la sfârşitul vacanţei.

În spatele cortului, ţinând pasărea, i-am vorbit blând:

— Cum voi putea trăi fără tine? îmi vei lipsi foarte mult.

— Haide, Lorna, pasărea aceea are nevoie să îşi folosească aripile mai mult, m-a chemat tata la el.

Am ridicat tristă uliul. Era atât de vesel; şi-a fluturat aripile şi a scos un ţipăt puternic.

Tata m-a strigat şi eu am aruncat pasărea în sus. Tata

a prins-o şi a dat din mâini în faţa ei, după care a aruncat-o prin aer, înapoi spre mine, însă la trei sferturi din distanţa până la mine a căzut la pământ. Pasărea mea era pierdută! Spiritul ei a zburat; aripile ei păreau enorme, din aur. Şi-a întors capul spre mine; ochii îi străluceau atât de puternic, încât păreau că-mi zâmbesc. Nu era o pasăre obişnuită; era un dar de la Dumnezeu şi de la îngeri.

Am fost fericită şi tristă în acelaşi timp. M-am bucurat pentru uliul meu – acum era perfect şi plana ca un vultur – dar ştiam că îmi va fi foarte dor de el.

Tata a venit repede, era atât de supărat.

— Vai, Lorna, îmi pare rău, ştiu că nu îţi doreai ca pasărea să zboare mai departe. Nu ai crezut cu adevărat că trebuia să facă asta.

— Nu face nimic, am spus eu.

Tata se simţea atât de trist, atât de rănit şi de vinovat şi nu am reuşit să-l consolez, deoarece nu am putut să-i spun că ceea ce tocmai se întâmplase nu era din vina lui.

Mihail îmi spusese foarte clar:

— Nu poţi să-i spui niciodată. Tu eşti diferită, Lorna. El vede doar corpul păsării pe pământ. Nu ar înţelege. Nu ştii cât de greu îi este omului să îl înţeleagă pe Dumnezeu aşa cum este?

— Dar tatăl meu este atât de trist, Mihail, l-am implorat eu.

— Nu, nu poţi să-i spui, a zis el. Într-o zi îi vei spune unele lucruri pe care le ştii despre Dumnezeu şi Îngerii Lui, dar nu acum. Nu te îngrijora, micuţo.

Când încerca să mă consoleze, Mihail îmi spunea întotdeauna „micuţo”.

Nu am mai discutat niciodată despre pierderea păsării, dar cred că tata s-a simţit vinovat multă vreme.

Într-o zi însorită mergeam pe stradă, de la casa goală spre bunica şi zâmbeam în sinea mea; simţeam o putere enormă şi încredere deoarece ştiam că în apropiere se afla o persoană specială. Îngerii mei mi-au spus să nu mai merg pe stradă, ci pe câmp. Am sărit peste o poartă şi, în timp ce mergeam spre pădure, prin iarba înaltă, El mi-a ciufulit

părul.

El are o prezenţă extraordinară, prea puternică pentru a se manifesta în formă fizică. În schimb, când El este prezent, simt ca o forţă puternică care se răsuceşte în jurul meu. Are obiceiul de a-mi ciufuli părul, ceea ce mă face să simt furnicături în tot corpul. Mă simt atât de specială şi atât de bine când El este în apropierea mea.

Când eram copil, nu ştiam cine sau ce era El; ştiam doar că El era o fiinţă aparte, diferită de toate celelalte.

— Eşti aici! am râs încântată.

— Nu te părăsesc niciodată, a spus El. Sunt întotdeauna cu tine. Nu ştii acest lucru? Nu mă simţi? îţi ciufulesc des părul. De ce te ascunzi de mine?

Avea dreptate: câteodată mă ascundeam de El – încerc din când în când chiar şi în prezent, deoarece El este atât de mare şi puternic. Îmi aduc aminte că m-am întors şi i-am simţit forţa puternică în stânga mea, mişcându-se alături de mine.

— Deoarece Tu eşti cu mult mai mare decât mine, iar eu sunt atât de mică, i-am răspuns.

— Lorna. Nu te mai ascunde, a râs El. Vino să ne plimbăm şi te voi face să nu te mai temi de misiunea pe care ţi-o dau în această viaţă.

Am continuat până am ajuns la pădure. Între copaci, într-un luminiş cu vedere la lac, era o cabană veche din lemn; ne-am aşezat acolo, la soare, ca să stăm de vorbă.

— Ştii, îmi este frică, i-am spus Lui.

— Nu trebuie să-ţi fie frică, Lorna. Nu voi permite să ţi se întâmple nimic rău, a spus El. Oamenii au nevoie de tine, tot aşa cum am Eu nevoie de ei.

— De ce eu? am întrebat cu lacrimi în ochi.

— De ce să nu fii tu? a răspuns El. Poate că eşti doar un copil, dar ştii mai multe lucruri decât majoritatea oamenilor din lume. Tu eşti îngerul meu uman, aflat aici pentru a-i ajuta pe oameni şi sufletele lor. Varsă-ţi nestingherită lacrimile, micuţa mea, pasărea iubirii mele.

L-am privit.

— De ce îmi spui „pasărea iubirii tale”? am întrebat eu.

— Deoarece porţi iubirea la fel cum o purta pasărea ta. Eşti pură la suflet; tu eşti mica mea pasăre a iubirii şi am nevoie de tine, la fel ca şi ceilalţi.

— Ştii că nu-mi place să fiu diferită de ceilalţi copii, am răspuns cu ochii în lacrimi.

Mi-a şters lacrimile.

— Lorna, ştii că sunt mereu alături de tine; m-a luat pe după umeri, ţinându-mă strâns.

Ne-am întors amândoi prin pădure şi am traversat câmpul spre casa bunicii. Dintr-odată El a dispărut. Am continuat să merg spre casa bunicii, unde mama o ajuta pe bunica să coacă tarte cu mere şi să pregătească cina. Le-am ascultat şi le-am privit – obişnuiam să fac destul de des acest lucru. Întotdeauna i-am lăsat pe ceilalţi să vorbească, dar am ascultat şi am auzit cuvintele nespuse, cele pe care doreau să le spună, pe care le păstrau în inima lor – bucuria, fericirea şi, de asemenea, durerea lor.

Am petrecut patru sau cinci veri frumoase în Mountshannon, dar, pe când aveam aproximativ unsprezece sau doisprezece ani, bunica a suferit un atac de cord şi n-a mai putut să lucreze, aşa că a părăsit casa şi noi nu ne-am mai dus în vacanţă la Mountshannon.

Nu am mai văzut-o nici pe Sally. După câţiva ani, mi s-a spus că a murit singură, acolo sus, în căsuţa de pe munte, dar am ştiut că nu a fost singură; îngerii au fost alături de ea. După ce tatăl meu a murit, nu am găsit nicio dovadă că era proprietarul terenului, aşadar niciunul dintre noi nu i-a împlinit tatii visul de a construi o casă acolo.

CAPITOLUL 5

Ilie

IP*

De-a lungul vieţii mele am avut multe viziuni.

Când aveam cam zece ani, mă plimbam pe malul râului şi îngerii mi-au spus:

— Aici îl vom întâlni pe Ilie.

— Cine este Ilie? am întrebat eu. Numele m-a făcut să râd; nu îl auzisem niciodată şi mi s-a părut frumos.

Totuşi îngerii nu au râs.

— Lorna, Ilie îţi va arăta ceva. Trebuie să încerci să ţii minte, deoarece este o parte din viitorul tău.

De pe celălalt mal, un înger a venit spre mine traversând râul. Îmi este greu să-l descriu; avea o culoare ruginie – un ruginiu de culoarea chihlimbarului, dar cu puţin roşu – şi era foarte frumos. Părea că străluceşte şi avea haine lungi care îl acopereau, aşa cum mânecile treceau de nivelul mâinilor. Totuşi, când şi-a ridicat mâinile, mânecile au părut să se rostogolească graţios, ca şi cum ar fi fost parte din el. Până şi chipul lui părea să aibă aceeaşi culoare ruginie de chihlimbar.

M-a fascinat să îl văd pe Ilie mergând pe apa râului; venea spre mine, dar picioarele lui nu atingeau apa.

— L'ot face şi cu acest lucru? am întrebat.

HI a râs.

Pământul de pe malul râului lui era uniform şi oveo smocuri de iarbă. Ilie m-a invitat să stau jos lângă el şi a zâmbit.

— Mă bucur să văd că nu eşti emoţionată în preajma mea.

— Nu, ei mi-au spus că vii, am răspuns eu.

Privind în jur, mi-am dat seama că îngerii care erau de obicei cu mine dispăruseră, cu excepţia îngerului meu păzitor.

— Unde au plecat toţi? am întrebat eu.

— Au plecat de ceva vreme, a spus el. Acum te voi ţine de mână, Lorna. Şi-a întins mâna, iar eu am apucat-o. Tot ce pot spune este că era ca şi cum mâna mea se pierduse în a lui, într-un fel de contopire.

— Nu vreau să-ţi fie teamă, a rostit el, pentru că nu ai de ce. Acesta este un lucru la care să te aştepţi când vei creşte, ceva ce ţi se va întâmpla.

— De ce trebuie să aflu acum? am întrebat eu.

Nu mi-a răspuns la întrebare, dar în schimb mi-a spus:

— Vei vedea pe cineva, iar noi îţi vom povesti despre această persoană.

Apoi, ca şi cum s-ar fi ridicat o cortină, m-am trezit urmărind acest ecran uriaş, în mijlocul râului din faţa mea. Am văzut o alee înconjurată de copaci. Părea că mă aflam în capătul îndepărtat al aleii şi vedeam, la distanţă, o siluetă care mergea printre copaci, de-a lungul acesteia.

— Nu văd foarte bine, i-am spus eu lui Ilie uitându-mă la el.

— Urmăreşte în continuare! a răspuns el.

Când silueta s-a apropiat, am văzut că era un tânăr foarte înalt, cu părul roşcat. Din câte mi-am putut da seama, era frumos.

— Acum îl poţi vedea destul de clar, mi-a spus Ilie în continuare.

M-am întors spre îngerul care stătea lângă mine şi am dat aprobator din cap.

— Priveşte mai departe, a spus el. Vrem să-ţi aminteşti cum arată. Nu ţi-l vom mai arăta, dar trebuie să-ţi spun că acesta este tânărul cu care te vei căsători. îl vei recunoaşte din această viziune din prima clipă de când îl vei vedea, peste mulţi ani. Dar mai întâi trebuie să creşti!

Ideea că mă voi îndrăgosti sau mărita m-a făcut să zâmbesc şi să chicotesc şi l-am întrebat pe Ilie:

— El este acum aşa de mare?

— Nu, a răspuns Ilie, este şi el doar un băiat, cu câţiva ani mai mare decât tine, îmi explică Ilie mai departe. Vei fi foarte fericită cu el – vă veţi iubi. Veţi avea suişuri şi coborâşuri, vremuri bune şi vremuri rele. Vei naşte copii sănătoşi, care la rândul lor vor fi deosebiţi, însă tu vei ajunge să ai grijă de el şi Dumnezeu nu-l va lăsa să fie cu tine pentru totdeauna. Nu vei îmbătrâni alături de el.

— Ilie, la ce te referi când spui că voi avea grijă de el? l-am întrebat eu, întorcându-mă să-l privesc.

— Starea lui de sănătate nu va fi prea bună, a răspuns Ilie. Dumnezeu îl va lua într-o zi când va fi încă destul de tânăr.

— Chiar nu vreau să ştiu acest lucru, am spus eu.

— Lorna, nu te necăji, a continuat Ilie. Vrem doar să-ţi aminteşti. Te pregătim pentru viitor, te pregătim pentru a fi puternică. Gândeşte-te la toată dragostea şi fericirea de care vei avea parte. Priveşte numai cât de chipeş este el. Chiar tu ai spus-Q.

M-am uitat din nou.

— Da, este drăguţ, am admis.

Apoi imaginea a dispărut şi Ilie m-a întrebat:

— Îţi vei aminti aceste lucruri?

A

— Da, am răspuns eu, îmi voi aminti, şi înţeleg faptul că nu va sta cu mine pentru totdeauna şi că va trebui să am

M-am întors spre Ilie şi, în ciuda vârstei mele fragede.

— Voi fi puternică.

Ilie m-a luat din nou de mână; ne-am ridicat şi am făcut câţiva paşi împreună. După puţin timp, s-a oprit şi a spus:

— Nu te gândi prea mult la aceste lucruri acum. Păstrează-le doar în mintea ta. Le vei recunoaşte atunci când se vor întâmpla.

Apoi Ilie a dispărut şi, desigur, viziunea s-a împlinit câţiva ani mai târziu. Cât timp am scris această carte, le-am cerut îngerilor mai multe informaţii despre Ilie şi mi s-a spus că acel Ilie era profetul din Vechiul Testament – un om cu suflet de înger.

Familia mea se afla pe lista de locuinţe a Consiliului din Dublin pentru a primi o casă. A fost o adevărată luptă, dar în cele din urmă, după cinci ani, ni s-a dat spre închiriere o locuinţă socială în Edenmore. Era o casă frumoasă, într-un cartier nou, cu câteva sute de locuinţe. Toate casele arătau aproximativ la fel: aveau trei dormitoare, semidecomandate, cu două mici grădini în faţa şi în spatele casei. În vecinătatea noastră se mai afla un teren, dar în zonă mai puteau fi construite case, aşadar, în jur mai erau câmpuri şi spaţii deschise. Toţi cei de acolo erau nou-veniţi; cei mai mulţi locuiau pentru prima dată în

propria casă – probabil că înainte stătuseră cu părinţii sau în casele vechi din centrul oraşului Dublin. Era un loc prietenos, care mi-a plăcut din prima clipă.

Aşadar, aveam în sfârşit o casă – chiar dacă nu eram proprietari. Lucrurile se îmbunătăţeau, dar părinţilor mei încă le era greu. Tata lucra ca agent de livrări pentru o mare companie de combustibili; era o muncă fizică grea şi lucra multe ore, iar mama lucra în schimbul de noapte la fabrica locală de ciocolata. În fiecare seară, după şcoală, mama ne servea cina şi ne lăsa pe mine şi pe Elmer să avem grijă de cei mici până când venea tata acasă – foarte târziu de cele mai multe ori.

Edenmore era departe de Ballymun, aşadar schimbarea a însemnat şi o nouă şcoală, şi noi prieteni pentru toţi. În apropiere nu exista nicio şcoală, prin urmare aveam mult de mers pe jos în fiecare dimineaţă – mergeam prin zona caselor, coboram în satul vechi, apoi treceam de biserică spre drumul principal. Şcoala se afla pe cealaltă parte a acestui drum aglomerat. Clasa mea era într-o clădire prefabricată, mereu aglomerată, cu băncile lipite unele de celelalte. Dimineaţa era greu să te strecori pentru a ajunge în banca ta – de fapt, trebuia să te târăşti printre colegii tăi.

Eram foarte fericită în Edenmore; nu aveam prieteni apropiaţi, dar petreceam mult timp cu familia O'Brien, care era vecină cu noi. Favoritul meu din familie era minunatul câine-lup alsacian Shane. Obişnuiam să îl plimb pe Shane de trei ori pe săptămână şi într-una dintre aceste plimbări am întâlnit un alt înger special.

Pe acest înger l-am numit „îngerul din copac", deoarece întotdeauna apărea într-un copac. Am văzut-o de multe ori de atunci şi încă o văd şi acum. Ea are toate nuanţele de verde smarald, auriu şi portocaliu pe care ţi le poţi imagina – culorile sunt splendide. În copac pare că se află într-o continuă mişcare, şi totuşi o văd atât de clar. Are părul ondulat, se mişcă armonios şi ochii îi scânteiază precum pulberea de aur. Îşi întinde mâinile spre mine şi le ţine aşa, iar în acest timp şi copacul se mişcă odată cu ea.

Deseori am vorbit cu ea şi atunci când îmi răspunde, vocea ei este ca un şuierat, ca un foşnet printre frunzele copacului.

Într-o zi, când îl plimbam pe Shane, am traversat câmpul, şi când să ne întoarcem acasă, Shane s-a oprit şi a început să latre la un copac mare, aflat pe partea stângă. M-am uitat la copac şi nu am văzut nimic.

— De ce latri? l-am întrebat râzând pe Shane.

Apoi am văzut-o. Era îngerul copacului – Shane o văzuse înaintea mea. Acum râd când mă gândesc la acest lucru. Mă uimeşte faptul că animalele văd îngeri cu atâta uşurinţă.

Uneori, în drumul de la şcoală spre casă, mă opream să mă joc în carieră cu ceilalţi copii. Într-o zi, în loc să mă joc cu ei, am încercat să deschid uşa mănăstirii din vecinătate. Era un loc unde nu aveam voie să intrăm, dar am deschis zăvorul şi am aruncat o privire înăuntru. Am văzut grădini pline de legume şi fructe; era un loc atât de paşnic, încât nu mi-a fost frică. M-am plimbat pe acolo, uitându-mă la călugării îmbrăcaţi în robe maro, care lucrau în grădini. Nu m-au băgat în seamă; era ca şi cum nu m-ar fi văzut. M-am aşezat pe un trunchi vechi de copac şi am privit.

Cu siguranţă era un loc sfânt, un loc în care se rosteau multe rugăciuni. Toţi călugării străluceau atât de puternic – erau atât de curaţi şi fizic, şi spiritual. Se rugau în timp ce lucrau şi am observat îngerii care se rugau împreună cu ei. Mă simţeam foarte împăcată acolo; am vrut să rămân, dar în cele din urmă îngerii mei m-au scos cu greu de acolo. Îmi tot spuneau să plec acasă, pentru că mama se va îngrijora. Am făcut cum mi-au spus. Deşi se întuneca, îngerii mi-au luminat calea. Când am ajuns eu acasă, mama era deja plecată la lucru, aşadar nu am avut probleme.

În acel an m-am dus în vizită la mănăstire de cel puţin douăsprezece ori. Doar o singură dată, la ultima mea vizită, un călugăr a vorbit cu mine. Culegea agrişe dintr-o tufă şi eu m-am aşezat lângă el. Strălucea atât de puternic,

iar îngerul lui, aflat alături, era îmbrăcat la fel. Şi-a ridicat privirea spre mine – era foarte tânăr – şi m-a salutat.

L-am întrebat cum îl cheamă. Mi-a spus că se numea Paul. Vorbea cu blândeţe şi m-a întrebat cum mă numesc, iar eu i-am răspuns.

Mi-a oferit nişte agrişe şi m-a întrebat de ce veneam atât de des la mănăstire.

— Doar pentru a privi cum vă rugaţi. Am nevoie de rugăciunile voastre.

— Mă voi ruga întotdeauna pentru tine, Lorna, a răspuns el.

Mi-am luat rămas-bun, ştiind că nu voi mai vizita niciodată mănăstirea.

Ceea ce îmi plăcea cel mai mult în dimineaţa de sâmbătă era să merg cu mama la cumpărături. Acest lucru presupunea să mergem pe strada Moore, o stradă aglomerată din centrul oraşului, cu tarabe pe ambele părţi ale străzii şi cu femei care îşi lăudau marfa, vorbind cu accent lătăreţ de Dublin. Trăgeam căruciorul de cumpărături după mine, iar mama alegea cele mai bune fructe şi legume.

Într-o duminică, când am intrat pe strada Moore, un înger m-a atins pe umăr şi mi-a şoptit la ureche:

— Las-o pe mama să meargă în faţa ta – nu va observa. Am făcut doi paşi înapoi şi mama şi-a văzut de drum, uitându-se la fructele şi legumele de vânzare. Cât am stat şi am privit strada, priveliştea s-a schimbat. Brusc, strada

Moo e era ca un palat de aur: totul avea o culoare aurie, chiar şi oamenii. Apoi, culorile s-au schimbat, apărând altele – culori mult mai vii şi mai strălucitoare decât în mod obişnuit. Aceste culori au început să circule de la fructe, legume şi flori, ca nişte unde pline de energie. Apoi, undele s-au transformat în sfere de culoare, care săreau peste tot pe acea stradă, dintr-un capăt în celălalt, ricoşând din tarabe şi chiar din oameni, însă nimeni nu părea să bage de seamă acest lucru.

Strada nu era doar plină de oameni, ci şi de îngeri – mult mai mulţi decât de obicei. Unii îngeri erau îmbrăcaţi precum femeia care vindea fructe şi legume şi o ajutau. Era amuzant să privesc îngerii care imitau orice mişcare pe care o făcea femeia – îngerii se pricep de minune să imite, în plus, mai şi cântau – era ca şi cum fredonau în ritm cu viaţa străzii care se manifesta în jurul lor.

Fusesem de mai multe ori pe strada Moore, dar niciodată nu văzusem aşa ceva; poate că totul era special pentru mine, pentru a mă face să râd sau poate că se întâmplă în fiecare zi, însă a fost pentru prima dată când mi s-a permis să văd aşa ceva. Toată agitaţia mi s-a părut captivantă.

Dintr-odată, mama, care se afla la trei tarabe în faţa mea, a observat că nu eram lângă ea.

— Lorna, trezeşte-te. Vino aici cu căruţul de cumpărături.

Am crezut că totul va reveni la normal, dar nu s-a întâmplat aşa. Am stat lângă mama şi îngerii mi-au şoptit la ureche:

— Uită-te la doamna care vinde fructe.

Am făcut cum mi s-a spus şi l-am văzut pe îngerul păzitor al doamnei stând lângă ea. Acesta semăna cu ea şi era îmbrăcat la fel; era strălucitor, avea un zâmbet minunat şi mi-a făcut cu ochiul. Mama i-a cerut femeii nişte mere, pere şi banane. În timp ce femeia punea fructele într-o pungă maro de hârtie, îngerul ei păzitor, care dădea dezaprobator din deget, mi-a atras atenţia.

Mi-am dat seama că femeia pusese mere stricate printre cele pe care le cumpăra mama şi că îngerul îi vorbea, dar ea nu asculta. Îngerul a continuat să facă semn cu degetul. Nu m-am putut abţine şi am chicotit. Femeia mi-a aruncat o privire tăioasă. Am văzut în ochii ei că îşi dăduse seama că o văzusem punând mere stricate în pungă. Dintr-odată punga s-a rupt şi fructele s-au rostogolit peste tot. Femeia a încercat să le prindă şi a prins un măr – era putrezit! Ştiam că nu fusese o întâmplare; îngerul ei şi îngerul meu au permis să se

întâmple acest lucru, ceea ce m-a făcut să râd şi mai mult.

Mama a observat mărul putred.

— Sper că nu îmi vinzi fructe stricate, a zis ea.

Umplând o pungă nouă şi uitându-se vinovată la mine, femeia a negat. Mama a plătit şi eu am pus punga cu fructe în coş. În timp ce ne îndepărtam, femeia a strigat cu accentul ei specific:

— Hei, doamnă!

Mama s-a întors şi a văzut-o pe femeie ţinând în mână o pungă.

— Poftiţi, doamnă! Nişte fructe pentru copiii dumneavoastră! îngerul stătea în spatele ei zâmbind – în sfârşit îl ascultase.

De atunci am fost de mai multe ori pe strada Moore, şi cât am fost mică, dar şi ca adult, însă nu am mai văzut-o niciodată prinzând viaţă ca atunci. Ştiu că doar pentru faptul că nu văd eu ceva, nu înseamnă că acel lucru nu se întâmplă. Îngerii nu-mi permit mereu să văd tot ce se întâmplă; dacă ar fi făcut-o, ar fi fost prea mult pentru mine şi mi-ar fi făcut viaţa imposibil de trăit – aş fi fost distrasă prea mult.

Îngerii m-au învăţat multe lucruri şi despre ideea de alegere, şi într-o după-amiază m-au ajutat să înţeleg că nu este niciodată prea târziu să ne răzgândim şi să alegem opţiunea corectă şi că, de asemenea, îngerii ne pot ajuta să facem alegerea corectă – dacă vrem să ascultăm.

Îmi plăcea să merg în locul mamei la cumpărături pentru că puteam să fiu singură şi să vorbesc nestingherit cu îngerii. Îmi plăcea să merg cu ei şi să privesc păsările şi copacii. Într-o după-amiază, când mai aveam de parcurs jumătate din drumul spre magazin, un înger mi-a spus:

— Opreşte-te, Lorna! Vrem să te uiţi la ceva ce se întâmplă pe stradă, astfel încât să îţi putem explica unele lucruri. Când ajungi pe strada principală, în loc s-o iei la stânga spre magazine şi să traversezi strada, vrem să mergi la dreapta şi apoi drept înainte.

Aşadar, am procedat întocmai cum mi s-a spus. După

puţin timp, am văzut multă mobilă pe trotuar, maşina poliţiei şi un grup de oameni. Toată mobila şi lucrurile din stradă erau ale unui bătrân care ieşea pe uşă, sprijininduse de un baston. Am fost foarte şocată; această privelişte mi-a rămas întipărită în memorie pentru toată viaţa.

— Îngerilor, am spus eu, ce se întâmplă cu acest sărman om?

Cât am stat acolo, pe trotuar, îngerii au început să-mi vorbească.

— Lorna, bătrânul a locuit în acea casă întreaga viaţă. Este casa lui, dar pe măsură ce a îmbătrânit, a devenit încăpăţânat şi a refuzat să-şi plătească taxele.

A avut de ales: ar fi putut să plătească – avea bani – şi nimic din toate acestea nu s-ar fi întâmplat. Dacă ar mai fi ţinut legătura cu familia lui, aceasta l-ar fi putut ajuta să ia decizia corectă, dar, din cauza încăpăţânării lui, nu vorbeşte cu niciun membru al familiei. Deocamdată este de unul singur.

I-am întrebat pe îngeri cine era femeia care încerca să vorbească cu el – dacă era fiica lui şi dacă o va asculta.

— Lorna, mi-au răspuns ei. Nu vezi că îngerii lui îi şoptesc la ureche? Să ştii că îi aude! Vezi, acum plânge. O lasă pe fiica lui să îl ia de braţ. Acum începe să ia deciziile corecte. Niciodată nu este prea târziu să facem alegerea corectă, dacă suntem pregătiţi să ascultăm.

— Înţeleg, am spus eu. Îngerilor, mă veţi ajuta să iau întotdeauna deciziile corecte?

— Da, Lorna, te vom ajuta, au răspuns ei.

Uneori, unele lucruri doar par a fi tragedii. La fel a fost şi în cazul accidentului suferit de tatăl meu.

El lucra pentru o mare companie de carburanţi şi livra parafină, când s-a petrecut un accident. Compania i-a oferit despăgubiri, dar tata a spus că nu voia bani, ci un serviciu stabil. În cele din urmă, compania i-a oferit un contract pentru postul de administrator la o benzinărie din centrul Dublinului. Tatii i se oferise o şansă şi, fără îndoială, îngerii l-au ajutat să ia decizia corectă. Acest

serviciu stabil le-a oferit părinţilor mei o oarecare securitate financiară şi, în cele din urmă, şi-au putut permite un credit pentru o casă doar a lor.

Accidentul tatălui meu a fost o binecuvântare ascunsă. Câteodată totuşi, lucrurile se petrec pentru ca atât oamenii, cât şi lucrurile din viaţa lor să se schimbe. Minuni se întâmplă tot timpul, doar că oamenii nu reuşesc să le observe.

CAPITOLUL 6
Preluând durerea celorlalţi

M

Aveam dificultăţi de învăţare pe care nimeni nu le putea înţelege pe deplin, prin urmare părinţii mei au decis că eu nu ar trebui să-mi continui studiile când ne vom muta în noua casă din Leixiip, chiar dacă aveam doar paisprezece ani. Am fost jignită că nu m-au consultat în această privinţă; retragerea de la şcoală a fost un alt exemplu că mă tratau diferit faţă de ceilalţi. Nu m-au alungat de acasă, aşa cum li se sugerase odată, dar se purtau altfel cu mine.

Am observat că situaţia financiară era mai bună, însă acest lucru nu a schimbat relaţia celorlalţi cu mine. Aveam telefon. Fraţii şi surorile mele foloseau telefonul tot timpul şi niciodată nu li se spunea nimic, dar când eu ceream voie să dau un telefon, mi se spunea cât de mult costa şi nu mi se permitea să-l folosesc. Când doream să fac o baie, mi se spunea: „Nu” sau „Doar una mică”. Acest lucru se întâmpla atât de des, încât îmi era frică să mai întreb dacă pot să fac o baie, aşadar obişnuiam doar să umplu chiuveta cu apă pentru a mă spăla, astfel încât să nu mai fiu nevoită să întreb doar pentru a fi refuzată. Niciodată nu am înţeles cu adevărat; nici acum nu înţeleg, de parcă aş fi valorat mai puţin decât ceilalţi.

O ajutam pe mama în grădină şi la treburile casnice, uitându-mă la fraţii şi surorile mele care mergeau la şcolile cele noi. Într-o seară, în timp ce luam cina cu mama, fraţii şi surorile mele, mama a spus că ar vrea să o însoţesc la o înmormântare în ziua următoare. Murise o rudă şi nu voia

să meargă de una singură. Fraţii şi surorile mele erau curioşi cine era ruda; fratele meu Dillon dorea să ştie numele femeii decedate. Mama a spus „Theresa” şi ne-a arătat o fotografie.

— Trebuie să mergem mai devreme la autobuz, a spus mama, deoarece trebuie să ajungem până în capătul opus al oraşului şi de acolo să mergem pe jos spre biserică, aproximativ zece minute.

A doua zi era foarte frig. Imediat ce fraţii şi surorile mele au plecat la şcoală, mama mi-a spus să îmi iau haine călduroase, şi mi-am pus haina, pălăria, eşarfa şi mănuşile. Mama a luat şi o umbrelă, în caz că avea să plouă. Ne-am îndreptat spre staţia de autobuz. În autobuz, am stat şi m-am uitat pe fereastră, gândindu-mă şi întrebându-mă cum arată o înmormântare. Era prima înmormântare la care aveam să particip.

Puţin mai târziu, mama s-a întors spre mine şi mi-a spus:

— Aproape am ajuns. Ţine minte, Lorna, să stai lângă mine tot timpul şi să nu pleci. Ai putea să te rătăceşti.

Autobuzul a oprit şi noi am coborât. Era destul de mult de mers până la biserică şi înăuntru era aglomerat. Toată lumea era foarte tristă. Preotul a ţinut slujba şi eu am urmărit totul foarte atentă.

După slujbă, am mers la cimitir, care era aproape de biserică – la doar o mică distanţă de mers pe jos. Acolo» în cimitir, am fost uimită să văd cât de mulţi înged stăteau îngrămădiţi printre rudele mele – pe cei mai mulţi nu-i cunoşteam. M-am îndepărtat puţin de mulţimea de oameni, pentru a mă uita mai bine. Mama stătea de vorbă cu cineva şi nu a observat. Era un înger care stătea în dreptul unei tufe de lângă un mormânt, un înger frumos, îmbrăcat ca un om, dar care avea o culoare albastră ca cerul.

— De ce sunt toţi îngerii aici? am întrebat-o eu.

Văzusem deseori îngeri în cimitir, dar aici erau foarte mulţi.

— Lorna, ştim că mai ai multe de învăţat, mi-a zâmbit ea. Aici este locul unde sunt chemaţi îngerii, un loc în care

oamenii sunt îndureraţi şi care strigă „O, Doamne, ajută-mă! Nu pot face faţă singur situaţiei!”, aşadar aici este un loc în care ne adunăm.

Acest înger albastru frumos m-a luat de mână şi m-a ghidat prin mulţime. Am mers printre marea de oameni; era ca şi cum aceştia ne făceau loc să trecem, şi cu toate că oamenii au sesizat că mă mişc, nimeni nu a încercat să mă oprească. Am continuat să mergem până când am ajuns în cealaltă parte a mulţimii adunate în jurul mormântului.

Acolo, la capătul grupului, lângă piatra funerară, era spiritul Theresei, ruda mea a cărei înmormântare avea loc în acea zi – am recunoscut-o din fotografia pe care ne-o arătase mama cu o seară în urmă. Theresa era înconjurată de aproximativ zece îngeri, poate mai mulţi; era atât de frumoasă, mult mai frumoasă decât în fotografie – ca o narcisă splendidă, care strălucea datorită luminii pe care o emana. Acestui spirit frumos i s-a permis să-şi urmărească propria înmormântare. Când m-am alăturat ei, s-a întors şi le-a cerut îngerilor care erau cu ea să mai trimită îngeri pentru a consola rudele îndurerate. (Spiritul celui care tocmai a murit poate cere îngerilor să consoleze şi să-i ajute pe cei rămaşi.)

În momentul în care Theresa a cerut acest lucru, îngerii au zburat instantaneu lângă cei care erau în cimitir – prieteni, cunoştinţe şi rude. Fiecare în parte era înconjurat de îngeri, îngerii erau atât de blânzi şi buni, punându-şi mâinile pe umerii oamenilor, şoptindu-le la ureche, mângâindu-i cu blândeţe pe cap. Într-un caz, am văzut cum îngerii au îmbrăţişat o persoană ca şi cum ar fi avut mâini umane; mi s-a spus că acea persoană pierduse pe cineva în trecut şi că suferea în secret şi din această cauză.

Îmi voi aminti mereu de frumuseţea pe care mi-a arătat-o acel înger albastru. Emana atâta compasiune şi înţelegere; îmi vine să râd când mă gândesc la cât de absurd este că trebuie ca cineva să moară pentru ca noi să cerem ajutor îngerilor. Nu trebuie să aşteptam până când

suntem disperaţi şi îndureraţi pentru a cere ajutorul; ar trebui să-l cerem în fiecare zi sau lună sau măcar o dată pe an: „Vreau ca îngerii să-mi fie alături în tot ceea ce fac”. Această simplă cerere va împuternici îngerii să ne ajute.

Din acea zi, de câte ori trec pe lângă un cimitir, arunc o privire înăuntru. Întotdeauna văd îngeri acolo. Dacă are loc o înmormântare, locul este plin de îngeri, dar chiar şi în cazul în care în cimitir se află o singură persoană, aceasta este înconjurată de îngeri care îi alină durerea.

La câteva luni după ce ne-am mutat în casa nouă, tata a venit de la serviciu cu veşti bune pentru mine. Era toamnă şi încă era lumină afară; era probabil în jur de ora şapte sau poate mai mult, deoarece tata lucra până târziu. Avea o rutină proprie, aceea de a merge în sufragerie, de a se aşeza pe canapea şi de a deschide televizorul pentru a urmări ştirile, pentru a se relaxa după o zi de muncă. Câteodată îl urmăream; nu i-am spus niciodată că văd îngerul care era cu el sau câmpul de energie din jurul lui. Din când în când îi vedeam energia care parcă ofta şi se ofilea – este singurul mod în care o pot explica. În timp ce stătea acolo, mama îi aducea cina din bucătărie şi o punea pe o masă mică din lemn, astfel încât să poată mânca şi privi la televizor în acelaşi timp. În acea seară, totuşi m-a întrebat:

— Ţi-ar plăcea să vii să lucrezi cu mine la benzinărie? Vei vedea dacă îţi place – va fi un început pentru tine.

Am fost atât de încântată, încât mi-a venit să-l sărut pe tata, dar, ca întotdeauna, m-am abţinut. Tata era un om foarte bun şi mă accepta în multe feluri; întotdeauna am simţit că el ştia ceva, dar nu putea să-şi dea seama exact ce anume era. De mică, îngerii mi-au spus că exista posibilitatea de a fi închisă: eram în mod continuu avertizată de către părinţi că dacă le dădeam, oricăruia dintre ei, orice motiv, aveam să fiu trimisă într-o instituţie de boli mintale. Din această cauză, nu eram prea emoţională cu tata şi eram foarte atentă la felul în care mă comportam în preajma lui.

Câteva zile mai târziu am început lucrul. În prima zi

am luat micul dejun, mi-am luat rămas-bun de la mama, am urcat în maşină cu tata şi ne-am îndreptat spre autoservice – care se numea The Grosvenor. Era în Rathmines, o suburbie a Dublinului. Era un loc potrivit pentru un service auto: în colţul unei intersecţii aglomerate dintre două străzi principale. Garajul era o casă mare şi veche, cu o curte întinsă în faţă, avea patru pompe de benzină, o pompă pentru motorină, un furtun cu aer comprimat şi un robinet pentru apă. Clădirea era pătrunsă de igrasie şi mirosea urât, era dărăpănată – amintindu-mi de casa noastră din Old Kilmainham. O parte din clădire era folosită pentru birouri, o parte pentru magazinul în care se vindeau pneuri, truse pentru vulcanizare, baterii şi alte lucruri esenţiale pentru maşină, şi mai exista o cameră mare pentru vulcanizare.

Am fost foarte emoţionată în prima mea zi de muncă, dar şi foarte agitată: îmi era teamă să nu-l dezamăgesc pe tata, să nu fac vreo prostie. Nu doream să-l dezamăgesc. Dar nu trebuia să mă îngrijorez; toată lumea era foarte amabilă şi mă ajuta şi, de asemenea, eram ajutată şi de îngeri. Am învăţat să fac tot felul de lucruri diferite: să pun benzină, să vând marfa şi, de asemenea, am început să învăţ câte ceva din munca de birou. Erau nouă sau zece oameni care lucrau acolo – toţi bărbaţi, cu excepţia unei doamne drăguţe, pe nume Anne, care m-a luat sub aripa ei. protectoare din prima zi. M-am înţeles foarte bine cu ea şi m-a învăţat foarte multe lucruri.

Prima mea zi de muncă a fost minunată, iar la sfârşitul ei am plecat acasă împreună cu ţaţa, mulţumită de mine însămi. În acea zi, ca şi în altele, m-am întrebat cum se întâmpla că tata nu observă că nu aveam nicio problemă în a pune benzină sau în a da restul corect, el continuând să creadă că aveam o deficienţă mintală.

La puţin timp după. ce am început să lucrez, s-a hotărât ca vechea clădire să fie demolată şi construită una nouă. Dimineaţa devreme, într-o zi de sâmbătă sau duminică, am stat cu tata în maşină şi am urmărit cu fascinaţie cum loveau vechea clădire cu o bilă mare pentru

demolări până când aceasta s-a prăbuşit. În cele din urmă, a fost construit un service auto nou şi modern; avea un magazin nou, pompe noi de benzină şi un birou nou, foarte frumos şi luminos, cu ferestre mari prin care vedeam şi garajul, şi curtea din faţă, unde erau pompele de benzină.

Ca de obicei, îngerii mi-au arătat multe lucruri. Într-o zi, mi-au spus să urmăresc un client vechi, un bărbat numit John, pe care îl cunoşteam bine.

— Urmăreşte-l; va fura de la tatăl tău.

Tata îl considera pe John un om foarte bogat şi un client important, aşadar am fost şocată când îngerii mi-au spus acest lucru.

— Plecaţi de aici, nu va fura! am exclamat eu.

— Va fura, au insistat ei. Poţi să-l urmăreşti – nu te va vedea.

Tot nu i-am crezut. L-am urmărit pe John cum vorbea cu tata şi am auzit cum îl felicita pentru noul magazin şi pentru toate lucrurile pe care le vindea. Tata l-a invitat să se uite prin magazin, apoi a plecat să facă altceva. Eram singură cu John în magazin, dar îngerii mi-au spus că nu mă poate vedea.

— Ascultaţi, îngerilor, bineînţeles că mă poate vedea; sunt o fiinţă reală, am protestat eu.

— Nu, nu te poate vedea! au râs ei.

Uneori îngerii îmi spun ceva, dar eu nu înţeleg în totalitate. Dar, brusc, am înţeles: nu mă putea vedea deoarece ei mă făcuseră invizibilă.

L-am urmărit pe John cum se plimba prin magazin şi se uita la toate, inclusiv la noile casete cu muzică aduse de tata (casetele erau scumpe atunci). John a luat o casetă şi a pus-o în buzunar. Nu mi-a venit să cred.

— De ce? i-am întrebat pe îngeri.

— Este ceva ce face tot timpul, au răspuns ei. El fură; furatul îl face să se simtă superior.

Îngerii mi-au explicat că atunci când John vedea pe cineva care avea succes sau care o ducea bine, devenea invidios şi, ca răspuns, fura un lucru despre care credea că este valoros pentru acea persoană.

— Să îi spun tatii? i-am întrebat pe îngeri.

Ştii ce răspuns mi-au dat? Poate fi greu de crezut, dar mi-au spus:

— Nu! într-o zi, conştiinţa acestui om se va răzbuna pentru toate lucrurile pe care le-a furat în trecut; dar nu acesta este momentul. Nu este timpul potrivit. Lasă-l.

Am fost atât de tristă; John venea la acest garaj de mulţi ani. După acest eveniment, de câte ori a intrat în magazin, l-am urmărit, pretinzând că făceam curat.

Într-o zi eram în birou, stăteam la masa de scris cu Anne şi verificam cifrele din registrul contabil. Anne era o secretară minunată şi mă învăţa multe lucruri. Câteodată eram uimită de cât de uşoară mi se părea munca. Uşa magazinului s-a deschis şi a intrat un bărbat. Cât l-am servit, am observat ce liniştit şi tăcut era. I-am dat ce căuta, i-am spus la revedere, după care a ieşit din magazin.

Era linişte când am intrat în birou şi m-am aşezat la masa de scris; Anne nu se mişca. Stăteam în spatele ei, spre stânga, uitându-mă pe fereastră, când un înger şi-a pus mâna pe umărul meu. Curtea din faţă părea goală; era doar o maşină parcată în spatele unei pompe de benzină. Priveam strada. Dintr-odată mi s-a permis să văd ce se petrecea după colţ: vedeam băieţi pe biciclete pedalând spre garaj.

Aceştia erau fericiţi, râdeau şi glumeau, îşi întindeau mâinile, atingându-se, se distrau. îi auzeam vorbind între ei, dar nu auzeam clar ce spuneau. Mi-am focalizat atenţia asupra lor. O maşină a trecut pe lângă ei; ca şi când totul s-ar fi petrecut în reluare, tot ce era împrejur a rămas complet nemişcat; parcă mă aflam împreună cu ei pe o bicicletă. Apoi am văzut un camion cu remorcă venind din spatele lor. Mi-am ţinut respiraţia. În acel moment am ştiut ce urma să se întâmple. Maşina dispăruse, camionul şi băieţii era singurele lucruri în mişcare.

Băieţii au continuat să se bucure de plimbarea cu bicicleta, întrecându-se, întinzând mâna unul spre celălalt

şi râzând. Din nou, ritmul acţiunii s-a încetinit: când a trecut camionul, atât el, cât şi băieţii s-au luminat. Au trecut unii prin ceilalţi ca nişte fantome. Camionul a luat curba şi a mers înainte, fără ca şoferul să-şi fi dat seama ce se întâmplase. Acţiunea s-a petrecut în mod firesc; totul a mers mai departe. Băieţii nu aveau memoria evenimentului care tocmai se petrecuse; ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, ca şi cum nu ar fi căzut. Nu observaseră nimic; au continuat să pedaleze în spatele camionului. Apoi, în timp ce camionul se îndepărta, a apărut un cerc imens de lumină – ca şi cum ar fi ieşit din spatele camionului.

Deodată, strada s-a umplut cu îngeri. Băieţii, cu tot cu biciclete, au devenit luminoşi şi s-au îndreptat spre lumină, în timp ce urmăream ce se întâmpla, bicicletele au început să se ridice încet de la pământ şi drumul a devenit o rază de lumină, plină de îngeri. Era o trecere blândă de la o viaţă la alta – ei au mers direct în Rai. Apoi, băieţii au dispărut din câmpul meu vizual şi totul a revenit la normal.

Dintr-odată, o maşină a oprit la garaj şi un bărbat a strigat:

— Ai văzut în ce direcţie a plecat camionul cu remorcă?

Bărbatul din pavilion, Steven, a întrebat:

— Ce s-a întâmplat?

Bărbatul a spus că avusese loc un accident: cineva îi spusese că acel camion dispăruse undeva în partea dreaptă. S-a urcat din nou în maşină şi a plecat. Chiar atunci o altă maşină a trecut pe lângă garaj, cu viteză foarte mare. Eu stăteam acolo, oarecum uluită.

Uşa s-a deschis, iar eu m-am întors. Era tata, care a spus că se petrecuse un accident groaznic; m-a rugat să fac un ceai. M-am simţit uşurată să pot ieşi din birou şi să mă bucur de un spaţiu deschis. În timp ce mergeam spre cantină pentru a face un ceai, i-am mustrat pe îngeri.

— De ce a trebuit să se întâmple aşa ceva? i-am întrebat.

— Lorna, aceasta este calea, mi-au răspuns ei. Pentru majoritatea oamenilor, moartea este o trecere de la o viaţă

la alta, într-o armonie perfectă. Aminteşte-ţi, în momentul morţii, băieţii nu au simţit nimic. Acelaşi lucru se întâmplă şi în cazul în care o persoană este bolnavă şi suferă; în momentul morţii nu simte nicio durere.

Îngerii m-au consolat cât timp am făcut ceaiul; am continuat să lucrez, dar m-am bucurat când ziua s-a terminat şi m-am putut întoarce acasă la mama şi la mâncarea ei bună. Când am ajuns acasă, am îmbrăţişat-o. Din acea zi, am devenit conştientă de cât de important era să o îmbrăţişez pe mama în fiecare zi.

Ştiam că va trebui să trec în fiecare zi prin locul în care se petrecuse accidentul. Aşadar, într-o dimineaţă, după aproximativ o săptămână, mi-am făcut curaj să merg pe jos până la garaj. Nu am mers singură, din moment ce Îngerul Mihail mă ţinea de mână.

— Du-te până la magazinul de scule, mi-a şoptit el la ureche în timp ce traversam curtea din faţa garajului, te va ajuta să te concentrezi; vei avea un punct de reper spre care să te îndrepţi.

Apropiindu-mă de locul accidentului, am văzut pete de sânge pe stradă. Am fost uimită şi şocată. Accidentul se petrecuse cu o săptămână în urmă şi nu m-am gândit că voi vedea pete de sânge pe stradă; a fost ca o străfulgerare. Era posibil ca petele de sânge să nu fi fost acolo; poate că le vedeam doar eu.

Exact în locul în care s-a petrecut accidentul, am auzit plânsetele mamelor, ale fraţilor şi ale familiilor acelor băieţi.

M-au cuprins emoţiile şi mi-au dat lacrimile; a fost copleşitor.

— Te rog, ajută familiile, L-am rugat eu pe Dumnezeu. Pasă-mă pe mine să le iau din durere, cât de mult este posibil. Lasă-i cumva pe părinţi să afle căci sunt cu Tine în Rai. Te rog, Doamne.

Eram absentă, nu mai percepeam ce se întâmpla în jurul meu.

Cumva, îngerii mă poartă prin timp şi spaţiu; câteodată mă întreb cum de ajung dintr-un loc în altul.

Este un mister. Brusc, am constatat că mă aflam în faţa uşii magazinului de scule. Am simţit cum îngerii m-au scos din spaţiul spiritual şi m-au pus cu picioarele pe pământ.

— S-a iacut, Lorna, a spus Mihail. Dumnezeu ţi-a auzit rugăciunea.

Am intrat pe uşa magazinului şi m-am plimbat înăuntru doar pentru a-mi reveni. Apoi m-am întors spre garaj, trecând de locul accidentului. Ştiam că preluasem o parte din durerea şi suferinţa acelor familii. Nu pot să spun ce doare mai mult: durerea fizică sau cea emoţională. Voi face mereu ceea ce îmi cer Dumnezeu şi îngerii – şi anume să duc din suferinţa şi durerea celorlalţi. Unii oameni ar putea fi numească această capacitate de a prelua durerea celorlalţi pentru a le alina suferinţa un blestem, şi nu un dar. Sunt un intermediar care preia durerea şi i-o transmite lui dumnezeu. Din când în când, durerea pe care o simt este copleşitoare şi am impresia că aş putea muri, dar asta nu se întâmplă, deoarece Dumnezeu îmi ia durerea. Nu ştiu ce face Dumnezeu cu durerea; este un mister pentru mine.

CAPITOLUL 7

O creatură fără suflet într-o zi, pe când aveam şaptesprezece ani şi lucram la garaj de optsprezece luni, viziunea lui Ilie s-a adeverit.

Eram în birou împreună cu Anne şi cu tatăl meu, şi din locul în care stăteam, puteam să văd direct afară pe fereastră până pe partea cealaltă a drumului, unde erau nişte copaci. În depărtare, am văzut un tânăr care mergea pe acea parte a drumului şi deodată l-am recunoscut.

Am ştiut din prima clipă – chiar dacă era la distanţă – că acela era tânărul cu care mă voi mărita. Abia mai puteam să respir. Ştiam că va traversa strada şi că va veni la garaj, căutând o slujbă.

Am simţit că îmi ciufulea cineva părul, m-am întors şi mi-am văzut îngerul păzitor. M-am uitat din nou pe fereastră, şi cât l-am urmărit pe bărbat trecând prin curtea din faţă, i-am văzut vag îngerul păzitor în energia din jurul lui. Tânărul cu părul blond-roşcat arăta extrem de

atrăgător. Era foarte înalt, iar mie îmi plac bărbaţii înalţi. Privindu-l, m-am emoţionat, căci ştiam ce urma să se întâmple.

În ciuda acestui fapt, m-am întors şi i-am spus lui Anne:

— Uite pe cineva care îşi caută de lucru. Sper să nu primească slujba!

Acum îmi vine să râd de asta. Îmi era teamă de această mare schimbare din viaţa mea – şi eram şi foarte sfioasă, în sinea mea, totuşi, ştiam că va primi slujba, pentru că aşa trebuia să se întâmple.

Tânărul a intrat direct în magazin. Tata şi-a ridicat privirea de la birou şi i-a făcut semn că vine imediat. Când tata a ieşit din birou, eu am rămas unde eram, aproape paralizată. Tremuram şi nu voiam să mă aflu acolo. Mi-am amintit toate vorbele lui Ilie: că acesta era bărbatul cu care aveam să mă mărit, că ne vom iubi şi vom fi fericiţi, dar că, spre sfârşit, voi fi nevoită să am grijă de el şi că nu vom îmbătrâni împreună.

Tata şi tânărul au stat de vorbă în magazin ceva vreme. În cele din urmă, am început să adun ceştile murdare, pe care le-am dus la cantină pentru a le spăla. Am trecut pe lângă el în timp ce vorbea cu tata. L-am privit pe furiş. O, mi-a plăcut ce am văzut! Mi-a luat mult timp să spăl ceştile şi să fac ceaiul. Când am adus ceaiul, el încă vorbea cu tata. Nu ştiam ce să fac. Un client a venit în magazin şi m-am dus să-l servesc. Eram agitată şi l-am ignorat pe tânăr.

Bineînţeles, tata l-a angajat şi în ziua următoare a început lucrul. Mi-a fost prezentat şi am aflat că numele lui era Joe. Urmăream de la distanţă cum învăţa de toate, cum să pună benzină şi să repare pene de cauciuc. În drum spre casă, la sfârşitul primei lui zile de muncă, tata mi-a spus că loc era un tânăr inteligent – învăţa repede.

Am încercat să-l evit pe Joe, dar nu m-am putut abţine să nu-l privesc pe furiş, deoarece mă simţeam atât de atrasă de el. Mă întrebam dacă mă observase, dacă simţea legătura. Îngerii păreau să se asigure că, de fiecare

dată când mergeam la cantină să fac ceai sau să spăl ceşti, el era acolo. Mi-a zâmbit şi atunci inima mea a ştiut că şi el simţise ceva. i-am zâmbit şi eu, dar nu am vorbit mull şi m-am grăbit să ies din cantină cât de repede am putut.

Într-o zi, după şase luni de muncă la garaj, Joc m-a invitat în oraş. În timp ce umpleam ibricul şi clăteam ceştile la cantină, Joe a intrat şi s-a oferit să mă ajute să le spăl. Am râs şi am spus că nu era nevoie – erau doar trei ceşti! Când tocmai mă pregăteam să plec cu tava pe care erau ceştile şi ceainicul, Joe mi-a vorbit:

— Lorna, ce ai zice dacă te-aş invita în oraş?

I-am zâmbit.

— Aş accepta, mi-ar plăcea să ies cu tine.

Joe a sugerat să ieşim în acea seară, dar am refuzat, nu puteam să merg; ar fi trebuit să ieşim într-o zi de vineri, după terminarea programului.

— Ar fi minunat, a spus Joe, ţinându-mi uşa deschisă.

— Vorbim mai târziu despre ce vom face vineri seară, am spus eu ieşind pe uşă.

Eram atât de fericită, încât pluteam. Săptămâna a părut să treacă foarte repede, şi înainte să-mi dau seama, era vineri. Când am intrat în cantină în acea dimineaţă, Joe deja era acolo şi mă aştepta. Mi-a zâmbit şi m-a întrebat:

— Lorna, ce ţi-ar plăcea să facem diseară?

— Mi-ar plăcea să mergem la film, am răspuns eu. Hai să ne întâlnim la şase şi jumătate pe podul O'Connell.

Joe a sugerat să aleg eu filmul, dar chiar în acel moment a intrat un alt angajat, aşadar nu am mai vorbit în acea zi. L-am întrebat pe tata dacă pot termina mai devreme lucrul – să plec la ora patru, nu la şase. Tata a spus că da şi nu m-a întrebat de ce.

Îngerii mi-au spus că trebuie să păstrez secretă relaţia mea cu Joe.

La ora patru am luat autobuzul spre casă. În timp ce mergeam pe stradă, vorbeam cu îngerii mei.

— Este atât de emoţionant. Nu ştiu ce filme rulează în Dublin. A trecut mult timp de când nu am mai fost la cinematograf – poate doi ani. Nu îmi pasă ce film vom

vedea. Vreau doar să fiu cu Joe.

Îngerii au râs. Vorbind cu ei, mi-am amintit vorbele Îngerului Ilie.

Când am ajuns acasă, i-am spus mamei că mă voi întâlni cu un prieten în Dublin şi că voi merge la film.

— Asigură-te că prinzi ultimul autobuz spre casă, mi-a spus mama.

Nici ea nu m-a întrebat nimic, aşa că am presupus că îngerii mă ajutau.

Pe masa din sufragerie se afla un ziar, pe care l-am deschis direct la secţiunea cu filme. Erau atât de multe filme; am ales doar unul dintre ele. Nu ştiam nimic despre acel film, dar nici nu-mi păsa, nici îngerii n-au spus nimic, aşa că am presupus că totul era în regulă. Acum îmi vine să râd când mă gândesc la acest lucru.

Era o frumoasă seară de vară şi podul O'Connell arăta minunat în lumina serii, cu stâlpii de iluminat şi ghivecele cu flori. Joe a întârziat câteva minute şi cât am stat acolo, am urmărit ce se întâmpla în jurul meu. O femeie cu un copil cerşea de la trecătorii care se grăbeau spre casă după o zi de muncă. O femeie vindea trandafiri, dar nimeni nu părea să aibă timp să se oprească şi să cumpere. Culoarea energiei din jurul oamenilor îmi indica dispoziţia pe care o aveau: ori erau grăbiţi, ori entuziasmaţi. Joe a venit din direcţia opusă şi m-a atins pe umăr. Am tresărit şi, întorcându-mă spre el, am râs. M-am bucurat mult să îl văd. M-a luat de mână şi am mers direct la cinematograf.

Filmul pe care l-am ales se numea Fecioara şi ţiganul. Cinematograful era aglomerat; mulţi oameni veniseră să vadă acest film, aşadar n-am avut de ales, a trebuit să ne aşezăm mai în faţă. La zece minute după ce a început filmul, am început să mă agit pe scaun; nu acesta era filmul pe care doream să-l văd, cel puţin nu împreună cu Joe, la prima noastră întâlnire. Scenele de sex erau foarte explicite. Am fost şocată. Acest gen de film nu era ceva obişnuit la acea vreme în Irlanda, în anii 1970. Poate că din această cauză erau atât de mulţi oameni în sală!

După câteva minute, i-am spus lui Joe că vreau să plec. Am plecat, iar pe Joe nu l-a deranjat acest lucru; cred că se simţea la fel de stânjenit ca şi mine.

Ne-am îndepărtat de cinematograf, pe strada O'Connell. Era o seară atât de frumoasă, încât m-am bucurat că am ieşit din sală. Am hoinărit amândoi ţinându-ne de mână, era un mod mai plăcut de a ne petrece timpul la prima noastră întâlnire. Cât ne-am plimbat am stat de vorbă. Unul dintre primele lucruri pe care le-a spus Joe a fost că se bucura că nu a ales el filmul! Am râs amândoi.

Am ajuns în faţa Oficiului Poştal Central – o clădire frumoasă, din piatră cenuşie, care mi-a plăcut întotdeauna. L-am salutat pe poliţistul de afară dând din cap. Am observat un cuplu care se săruta şi se îmbrăţişa, îngerii lor stăteau în picioare foarte aproape de ei, ca şi cum îi ajutau să se unească. Am zâmbit. Joe şi-a pus mâna în jurul meu; mă simţeam bine. Mă simţeam în siguranţă alături de el.

Am traversat strada pe la semafor şi am intrat într-un restaurant. Nu mai intrasem într-un restaurant seara până atunci; acesta era lung şi îngust, cu gresie pe jos şi cu mese lăcuite, fixate de podea şi cu bănci înalte din lemn de fiecare parte a meselor. Spătarul băncilor măsura cam un metru şi douăzeci de centimetri, astfel încât, atunci când te aşezai, nu vedeai cine era la celelalte mese. După modul în care cum mă uitam, probabil că Joe şi-a dat seama că nu mai fusesem într-un astfel de restaurant şi mi-a spus că mesele se numeau separeuri. Chiar în acel moment chelneriţa a venit pentru a lua comanda, iar noi am cerut ceai şi sandvişuri.

Am discutat despre părinţii noştri – tatăl lui murise. Am vorbit despre fraţi şi surori – Joe era mezinul familiei, iar eu eram a doua ca vârstă.

— Ce crezi că ar spune tatăl tău dacă ar şti că am ieşit împreună în oraş? m-a întrebat Joe.

— Nu ştiu sigur ce ar spune tata, am răspuns eu, dar sunt sigură că mama ar avea ceva de obiectat.

Aşa că am decis amândoi să ţinem secretă relaţia noastră.

Am părăsit restaurantul şi ne-am plimbat o vreme, uitându-ne în vitrinele magazinelor; apoi am mers de-a lungul debarcaderului, spre staţia de autobuz. Joe locuia într-o direcţie diferită de a mea şi trebuia să ia alt autobuz; autobuzul meu tocmai parcase, dar pleca peste câteva minute, aşadar ne-am bucurat că am mai putut sta împreună în autobuz pentru puţin timp.

— Ar fi mai bine să mergi la autobuzul tău, i-am spus lui Joe.

El s-a ridicat şi a spus că se va întoarce într-un minut. A vorbit cu şoferul autobuzului şi apoi a venit şi s-a aşezat lângă mine.

— Merg cu tine. Te voi conduce până acasă, mi-a spus el.

Şoferul îi spusese despre un autobuz neoficial care nu era înscris pe traseu; era cunoscut ca „autobuzul fantomă”. Era un autobuz care ieşea din Dublin şi mergea până aproape de casa mea, dar care, la întoarcerea spre garajul din centrul Dublinului, nu ar fi trebuit să ia pasageri. Cu toate astea, o făcea, şi de atunci, ori de câte ori ieşeam în oraş cu Joe, el mă aducea întotdeauna acasă şi apoi lua autobuzul fantomă înapoi spre oraş şi mergea pe jos până acasă.

Joe şi cu mine n-am spus nimănui că ne întâlneam. Poate că alte fete de vârsta mea ar fi împărtăşit acest secret unei prietene, dar eu nu aveam prieteni cărora să le spun. Oricum, îngerii mi-au spus că era important să păstrăm secretul şi, de câte ori îmi spuneau ceva, chiar şi mare fiind, tăceam ce îmi spuneau. Nu ştiu dacă Joe a spus cuiva; nu l-am întrebat niciodată, dar nu cred că a spus.

Cât timp am ţinut secretă relaţia noastră, Joe nu s-a putut abţine să nu mă tachineze ori de câte ori avea ocazia. Obişnuia să-mi spună „Hercule” când încercam să ridic un pneu reparat în portbagajul clientului (sunt mică de statură) şi mă tachina că fusta de la uniformă era prea scurtă (probabil că avea dreptate!).

De câte ori puteam, îmi plăcea să merg la pescuit cu tata. Era ceva ce făceam uneori când eram copil, un obicei

pe care l-am continuat şi cât timp am lucrat la garaj şi am ieşit cu Joe. Nu îmi aduceam întotdeauna undiţa, dar îmi plăcea să stau în linişte pe malul unui râu şi să-mi petrec timpul cu tatăl meu. Într-o zi ne-am dus la pescuit în munţii Wicklow. Am plecat devreme cu maşina tatii şi, ca întotdeauna, am adus ceva şi pentru picnic. Aveam şi un ibric pentru fiert ceaiul.

Era o zi răcoroasă; pescuiam de o oră sau două şi tata a prins un păstrăv, apoi a început să plouă. În apropiere, pe malul râului, erau nişte copaci şi o casă dărăpănată. Tata a sugerat că ar fi un loc bun să ne adăpostim, să facem un foc şi să bem un ceai – pentru a ne încălzi. Tata mergea în faţa mea şi, când m-am apropiat de copaci, am observat că nu era nicio lumină sau energie în jurul lor şi că locul era foarte monoton.

Îngerul Mihail ni-a atins pe umăr.

— Acest loc te-ar putea înfricoşa, a spus el. Îţi vom arăta ceva rău. Nu te va răni, dar va conştientiza prezenţa ta imediat ce vei intra în acea căsuţă. Îţi va răspunde furios, dar nu te va atinge.

Până atunci fusesem protejată, nu văzusem nimic rău.

— Este o fantomă? am întrebat eu.

— Nu, Lorna, aceasta este o creatură diferită, a răspuns Mihail.

Tata a strigat să mă grăbesc şi mi-am ridicat privirea. Era la distanţă în faţa mea şi urcase pe malul din faţa casei. Când m-am întors pentru a vorbi cu Mihail din nou, acesta dispăruse.

Am alergat şi l-am ajuns din urmă pe tata. Am mers printre copacii care înconjurau casa. Tot ce era în jurul casei părea mort – copacii nu aveau frunze, iar în apropiere nu era iarbă şi nici nu creşteau flori. Uşa căsuţei era întredeschisă, atârnând în balamale, cu bucăţi care lipseau din ea. De asemenea, o parte din acoperiş şi câteva ferestre lipseau. Tata a intrat; acolo se aflau o masă veche şi ruptă şi nişte scaune. Înăuntru mi s-a părut a fi extrem de frig, dar tata nu a observat; s-a îndreptat direct spre

şemineu.

Stăteam acolo, chiar la intrare. Nu mă puteam mişca.

— Vai, Doamne, vai, îngerii mei, tot repetam eu.

Am văzut o creatură în dreapta şemineului. Era complet diferită faţă de tot ceea ce văzusem vreodată; arăta ca o ceară topită, înaltă de aproximativ un metru şi douăzeci de centimetri şi la fel de groasă cât un torace mare de bărbat. Era oribil şi arăta îngrozitor. Nu-mi dădeam seama dacă avea gură sau ochi.

Ştiam că tata nu vedea şi nu simţea nimic. A adunat bucăţi de lemn de pe podea, le-a pus în sobă şi le-a aprins cu un chibrit. Focul a explodat imediat – a fost o explozie puternică şi zgomotoasă, care s-a extins în cameră.

Creatura avea o energie masivă. Emana doar răutate! Era foarte mânioasă; considera locul al ei şi nu ne dorea acolo. Noi eram nişte intruşi.

Chiar după ce focul a explodat* unul dintre scaune s-a mişcat, a zburat prin aer, a lovit peretele şi s-a rupt.

Tata a sărit şi a alergat spre mine, care mă aflam lângă uşă, şi a luat geanta din mers. M-a tras după el şi am alergat cât de repede am putut printre copaci, retrăgându-ne de-a lungul râului. Amândoi eram speriaţi de moarte şi alergam mai repede decât o făcuserăm vreodată în viaţa noastră. Tata era mai rapid şi mă trăgea după el. În cele din urmă, rămânând fără suflu, am încetinit. Ploaia se oprise şi ieşise soarele; îi simţeam căldura pe faţă.

În tăcere, tata a încercat să aprindă un foc de tabără. îi tremurau mâinile şi îi era greu să-l aprindă. M-am uitat la el, aşteptând să spună ceva. Am vorbit cu îngerii în gând şi le-am cerut să-l calmeze pe tata. După câteva minute, a reuşit să aprindă focul şi când a fiert apa în ibric, a făcut un ceai. Am mâncat sandvişurile în linişte.

— Îmi pare rău că te-am speriat atât de tare, Lorna, mi-a spus tata în cele din urmă, cu voce tremurată. M-am speriat şi eu. Nu ştiu ce era, dar singurul lucru despre care am auzit că ar mişca scaunele este un poltergeist, dar nu ştiu nimic despre ceva care să facă focul să explodeze într-un asemenea mod.

Tata ştia multe despre foc şi era foarte atent la cum îl făcea. Cred că explozia focului l-a speriat mai mult decât scaunul care a zburat prin aer.

N-am spus niciun cuvânt; am continuat să-mi beau ceaiul. Nu voiam să ştie cât de speriată eram. Îngrozită chiar – deşi în sinea mea ştiam că suntem în siguranţă, deoarece îngerii aveau grijă de noi.

Cât am stat lângă foc, Mihail m-a atins pe umăr, deşi nu a apărut. Mihail mi-a spus că tata avea dreptate. Creatura

pe care o văzusem era un poltergeist. Mi-a explicat că un poltergeist este o creatură fără suflet, care îi aparţine Satanei. Câteodată oamenii o invită la ei din întâmplare. Ei pot face acest lucru experimentând magia neagră, plăcile Ouija sau alte lucruri similare. Poltergeistul, mi-a spus Mihail, este o creatură vicleană. Se strecoară în vieţile oamenilor ori de câte ori i se oferă ocazia şi cauzează distrugeri imense.

Ne-am terminat prânzul în linişte şi ne-am strâns lucrurile. Tata a sugerat să pescuim în altă parte a râului. Am fost de acord. Amândoi ne doream să fim mai departe de acel loc. Am continuat să pescuim la câţiva kilometri distanţă, îndepărtându-ne de acea casă, ceea ce ne-a calmat. Am prins destul peşte pentru cină.

Ne-am bucurat de peştele adus acasă pentru cină, dar nu am amintit nimic din ce se întâmplase în acea zi. Nu am mai vorbit niciodată cu tata despre asta.

CAPITOLUL 8
Intermediarul

Într-o după-amiază, în timp ce mă spălam pe mâini la chiuveta din toaleta garajului, m-am uitat în oglindă şi mia apărut un înger – la început, numai chipul ei. M-a speriat şi am tresărit. Când am făcut un pas înapoi, oglinda de pe perete parcă a dispărut şi îngerul a apărut în întregime.

Lumina ei strălucitoare a umplut locul.

Îngerul a vorbit înainte ca eu să apuc să o fac.

— Lorna, spune-mi Îngerul Elisha, a zis şi şi-a întins mâinile şi le-a cuprins pe ale mele.

Mâinile ei se simţeau ca penele şi, când m-am uitat la ele, chiar semănau cu penele, însă aveau o formă complet umană.

Mă refer la Elisha ca la o femeie pentru că aşa mi-a apărut, dar îngerii nu sunt femei sau bărbaţi; sunt asexuaţi. Ei ne apar în formă umană pentru a ne ajuta să-i acceptăm şi astfel să ne temem mai puţin de ei. Îşi schimbă înfăţişarea în femeie sau bărbat fie pentru a ne face să ne simţim mai în largul nostru, fie pentru a ne ajuta să înţelegem mai bine mesajul pe care ni-l transmit.

*

Am spus mai devreme că îngerii mi-au spus câte ceva ¿despre Ilie cât am scris această carte şi, în acelaşi timp, mi-au spus că Îngerul Elisha este profetul căruia Ilie i-a dat manţia lui, cu puţin înainte de a se ridica la cer în carul de foc. În Vechiul Testament, Elisha este bărbat.

— Îngere Elisha, de ce eşti aici? Se va schimba ceva în viaţa mea? am întrebat eu.

— Da, Lorna, a spus ea. Vei primi o nouă slujbă. O voi ajuta pe mama ta să se întâlnească cu o veche cunoştinţă de-a ei şi tu vei primi o slujbă nouă la un magazin universal din Dublin.

Eram pe cale să întreb când se va întâmpla acest lucru, când cineva a bătut la uşa toaletei.

— Ies imediat, am strigat.

Îngerul Elisha şi-a dus degetul la gură şi a dispărut.

Ideea unei noi slujbe m-a încântat foarte mult, chiar dacă acest lucru însemna că nu aveam să-l mai văd zilnic pe Joe. Am simţit că, lucrând în altă parte decât la garaj, nu voi mai depinde atât de mult de părinţii mei, care urmau să vadă că eram în stare să fac lucruri de una singură. Câtă vreme lucram în garaj, sub protecţia tatălui meu, ei nu-şi puteau da seama de asta.

Câteva săptămâni mai târziu, eram afară, în grădina din spate, dând mâncare iepurelui meu, când mama mi-a sugerat să-i cer tatii o zi liberă.

— A trecut mult timp de când nu am mai mers împreună la cumpărături, a spus ea. Putem să mergem prin magazine şi apoi poate luăm masa la Arnotts.

— Mi-ar plăcea, am spus eu.

A doua zi l-am întrebat pe tata dacă pot lipsi de la muncă în acea zi de joi şi mi-a spus că mama îl rugase deja să-mi dea liber, aşadar totul era stabilit.

Îngerii mă fac să râd şi să zâmbesc mult. Ştiam că toate acestea aveau legătură cu Îngerul Elisha: ea manipulase situaţia, făcând-o pe mama să se gândească la a ieşi cu mine în oraş. Vedeam cum se desfăşura planul şi nu aveam nicio îndoială că se va împlini; mă bucuram să ştiu că mama asculta de îngerii ei.

Anticiparea era aproape copleşitoare, deoarece cunoşteam rezultatul mersului la cumpărături cu mama în Dublin. În joia aceea ne-am dus în oraş cu autobuzul. Oraşul era destul de aglomerat, cu toată agitaţia obişnuită. Ne-am plimbat prin multe magazine de-a lungul străzilor O'Connell, Henry şi Mary şi ne-am uitat la multe lucruri frumoase. Mamei i-a plăcut dintotdeauna să se uite la raionul de porţelanuri, aşa că am reuşit să evadez pentru o vreme, pretinzând că mă uitam la alte lucruri.

Apoi am auzit-o pe Elisha spunând:

— Uită-te la mama ta, Lorna.

M-am uitat de-a lungul rafturilor, până în dreptul locului unde era mama, care se uita la porţelanuri. Am văzut două fiinţe strălucitoare; una era îngerul păzitor al mamei, dar cea mai mare surpriză am avut-o când am văzut spiritul fratelui meu Christopher. Trecuse mult timp de când văzusem ultima oară spiritul fratelui meu – mulţi ani. Am fost încântată să-l văd; am vrut să alerg şi să-l iau de mână, aşa cum făceam când eram copil în Old Kilmainham, dar îngerul meu păzitor mi-a ţinut picioarele lipite de pământ. (Face acest lucru când ştie că sunt copleşită şi când nu vrea ca eu să mă mişc.)

Christopher s-a întors spre mine şi mi-a zâmbit; apoi s-a întors spre mama şi a început să-i şoptească la ureche. Acum ştiu cum putea mama să audă îngerii – o ajuta

Christopher, care juca rolul unui mijlocitor.

— Îngere Elisha, am spus eu, mi-ar plăcea să-i spun mamei că fratele meu Christopher e lângă ea.

— Nu poţi, Lorna, a răspuns ea.

Dar este atât de minunat, atât de frumos, am spus eu, rugaiidu-mă de ea.

Chiar atunci, spiritul fratelui meu a fost învăluit de lumina emanată de îngerul păzitor al mamei mele. M-a impresionat profund; a fost una dintre cele mai frumoase privelişti pe care le-am văzut vreodată.

Mama s-a întors şi m-a chemat, şi când m-am îndreptat spre ea, lumina din jurul ei a devenit tot mai strălucitoare. Apoi îngerii au dispărut, dar eu am ştiut că încă se aflau acolo.

— Să mergem să luăm prânzul la Arnotts, a spus mama.

Am intrat şi ca de obicei restaurantul era aglomerat.

Ne-am luat tava cu mâncare şi am găsit o masă la care să ne aşezăm. Mama mi-a povestit despre toate lucrurile frumoase pe care le văzuse. Cumpărase nişte linguri şi o farfurie care avea un mic defect.

— Vom lua autobuzul de ora două spre casă; vom avea timp suficient pentru a mai merge într-un magazin de pe Mary Street, mi-a zis mama cât mâneam.

De îndată ce am terminat de mâncat, ne-am dus pe Mary Street. Când am deschis uşa, Îngerul Elisha se afla chiar la intrare. Am simţit că tot locul vibra. Am simţit energia; ceva bun urma să se întâmple atât pentru mine, cât şi pentru mama.

Mama era pe cale să se întoarcă la raionul cu pulovere, când un bărbat s-a apropiat de ea. Era scund, slab şi purta un costum. Mama nu a părut să îl recunoască, dar el a recunoscut-o şi a strigat-o pe nume. S-a prezentat, iar mama a rămas surprinsă.

— Cu siguranţă îţi aminteşti de mine, i-a spus el maniei. Am locuit la câteva case distanţă, pe aceeaşi stradă. Am şi ieşit împreună de câteva ori.

Deodată, mama s-a luminai la faţă când şi a dat

scama cine era. Au discutat şi au râs. Mama părea să fi uitai că cu stăteam lângă ea. Apoi» bărbatul a întrebat-o pe mama:

— Rose» cine este această tânără domnişoară de lângă tine? Este fiica ta?

— Da, a răspuns mama, ea este Lorna.

Chiar atunci, spiritul fratelui meu, Christopher, i-a şoptit mamei la ureche, iar ea a continuat fără ezitare:

— Lorna îşi caută de lucru; a lucrat cu tatăl ei în ultimii doi ani şi i-ar prinde bine o schimbare.

— Lorna, vezi unde sunt scările? mi se adresă bărbatul, întorcându-se spre mine. Urcă pe scări spre recepţie şi cere un formular de angajare. Completează-l şi du-l la birou. Spune că vrei să vorbeşti cu Phyllis.

Am făcut aşa cum mi s-a zis. Am bătut la uşa biroului şi am cerut să vorbesc cu Phyllis; eram emoţionată, aşa că le-am cerut îngerilor să stea aproape de mine. Doamna de la birou a cerut să-mi vadă formularul. Mi-a spus că administratorul nu era în birou şi m-a trimis să o caut. Mi-a spus să merg la stânga, pe un coridor, unde voi găsi o uşă pe partea stângă. I-am mulţumit, am coborât scările, am făcut stânga, am mers pe coridor şi am bătut la uşa biroului, care era întredeschisă. Am bătut uşor.

— Intră, uşa este deschisă, a răspuns o voce de femeie.

Am deschis uşa şi m-am uitat în birou. Era cam întunecat şi înăuntru, la birou, era o doamnă de vârstă mijlocie, mică de statură. Am observat că puteai vedea în magazin, deoarece partea din faţă a biroului era din sticlă. Îngerul Elisha se afla lângă ea, aşadar m-am relaxat. Doamna s-a prezentat şi a spus că era administratorul magazinului.

— Cu ce te pot ajuta? a întrebat ea.

I-am spus că directorul de vânzări mă trimisese la ea. Mi-a cerut formularul de angajare şi m-a întrebat dacă mai lucrasem şi pentru altcineva în afară de tatăl meu.

— Nu, aceasta va fi prima mea slujbă în afară de cea de la garaj, am răspuns eu.

Mi-a spus că aveam noroc, deoarece erau câteva posturi libere şi că puteam începe lucrul de lunea următoare. Mi-a spus să vin direct la biroul ei luni dimineaţă la ora nouă, şi dacă nu va fi acolo, o voi găsi în magazin. Îmi va prezenta departamentul în care voi lucra şi o va ruga una dintre fete să-mi arate ce trebuie să fac. Am dat mâna şi ne-am luat la revedere.

Eram atât de bucuroasă, încât îmi venea să ţopăi coborând scările. Un serviciu nou… şi la un magazin de haine… eram încântată. Le-am mulţumit îngerilor. Când m-am întors la mama, ea încă discuta cu prietenul ei. Atunci am observat că el era mai în vârstă decât mama. S-a întors spre mine şi m-a întrebat cum m-am înţeles cu Phyllis.

— De luni încep lucrul, am răspuns eu.

— Minunat, a spus el.

El şi mama au mai discutat câteva minute, apoi el a spus că trebuia să plece.

În seara următoare, m-am întâlnit cu Joe şi i-am spus despre noua mea slujbă. S-a bucurat pentru mine, deşi a spus că îi va fi dor să mă vadă la lucru în fiecare zi. Mi-a spus că „absenţa face dragostea să crească” şi a fost de acord cu faptul că, dacă voi înceta să lucrez pentru tata, voi deveni mai independentă. Joe şi cu mine eram atât de apropiaţi, încât nu mai conta dacă nu mai lucram în acelaşi loc. Ne petreceam mult timp împreună, dar relaţia noastră era încă un secret pentru ceilalţi.

Luni dimineaţă am intrat în magazin. Părea atât de gol, deşi majoritatea personalului era prezent. Administratorul magazinului era acolo, aşadar m-am îndreptat spre ea. Mi-a spus să o urmez la vestiar, ceea ce am făcut, deşi eram extrem de emoţionată. Aceasta era prima mea slujbă departe de familie, trebuia să mă bazez doar pe mine însămi. Mi-a făcut cunoştinţă cu Frances, care răspundea de unul dintre raioanele de haine pentru doamne – fuste –, iar eu urma să fiu noua ei asistentă.

Am fost foarte emoţionată în prima zi şi îngrijorată în mod special de pauza de masă, dar nu ar fi trebuit să-mi fac griji: o fată pe nume Pauline, care era de vârsta mea şi

lucra în acelaşi raion, a venit la mine în acea dimineaţă şi mi-a spus că avem pauza de masă în acelaşi timp şi m-a invitat să o însoţesc. M-a învăţat ce trebuia să fac şi am devenit bune prietene.

Mi-a făcut plăcere să lucrez acolo încă de la început. Îmi plăcea să am de-a face cu oamenii şi îmi plăcea atmosfera magazinului. Administraţia era cumsecade şi chiar grijulie. Mă simţeam în largul meu lucrând la raionul de haine; am învăţat repede tot ce era de ştiut despre fuste şi câteodată, când nu era prea aglomerat, mă ofeream să ajut în celelalte raioane dedicate doamnelor.

CAPITOLUL 9

Îngerul morţii

După doar câteva săptămâni de lucru la noul meu serviciu, îngerii mi-au atras atenţia asupra unui tânăr pe nume Mark, care lucra la raionul de genţi. Era înalt şi slab, avea părul castaniu şi ondulat, ochii căprui şi părea să poarte întotdeauna un costum maro. Din când în când mă uitam la el şi în jurul lui vedeam o lumină slabă, difuză.

Într-o după-amiază când era linişte, iar eu stăteam şi îl urmăream pe Mark din partea cealaltă a magazinului, am văzut un înger care a apărut în spatele lui. Acesta nu era un înger păzitor – vibraţia şi lumina care îl înconjurau erau complet diferite de cele ale unui înger păzitor. Acest înger era elegant, suplu şi foarte înalt.

Ştiam că ceea ce vedeam era ceva foarte diferit. Îngerul s-a întors şi m-a privit cu compasiune. Apoi a stat în spatele lui Mark şi s-a aplecat în faţă, peste umărul tânărului, şi-a întins mâna şi i-a atins sufletul. L-am văzut ridicând cu blândeţe sufletul lui Mark, ca pe un copil nounăscut, legănându-l cu blândeţe şi compasiune. Tânărul părea să stea nemişcat, ca şi cum ar fi fost în transă, fără să-şi dea seama de ce se întâmpla.

Am început să plâng, fără să ştiu de ce. Eram emoţionată, dar nu ştiam din ce cauză. Am simţit o atingere pe umăr. Era Îngerul Hosus. M-am întors şi m-am uitat la el. Şi-a ridicat mâinile şi mi-a şters lacrimile. Mi-a spus să caut o scuză pentru a merge în depozit; urma să ne

întâlnim acolo.

M-am uitat împrejur să văd unde era administratorul; m-am simţit uşurată când l-am observat stând în dreptul intrării din spate a magazinului vorbind cu agentul de pază. I-am spus că merg în depozit.

Am intrat în depozit prin cele două uşi grele care, dacă erau împinse, se deschideau şi se închideau în spatele tău în timp ce intrai. Camera era plină de cutii. Mi-am făcut loc printre acestea, apoi am urcat pe o scară mare în formă de spirală, din piatră. Depozitul magazinului de haine era pe trei nivele, până la ultimul etaj. Am alergat pe scări cât de repede am putut şi am deschis o uşă mică. Camera era slab luminată şi era plină de rafturi şi de cutii cu haine.

M-am uitat de-a lungul rafturilor; erau înalte până la tavan. Dar nu îl vedeam pe Hosus. Ştiind că nu mai era nimeni acolo, l-am strigat pe nume. Am mers până la ultimul spaţiu dintre rafturi şi acolo era, stând în colţ pe o cutie, aşteptându-mă. M-am simţit uşurată să îl văd.

— Îngere Hosus, am spus în timp ce mă aşezam, trebuie să aflu mai multe despre îngerul pe care l-am văzut. Ce se va întâmpla cu acest tânăr?

Hosus m-a luat de mână.

— Pot să-ţi spun doar puţine lucruri. Îngerul pe care l-ai văzut era diferit; este Îngerul Morţii. Acest înger nu apare decât atunci când cineva va muri în condiţii neobişnuite, îngerul morţii face tot ce poate pentru a preveni acest lucru şi are mulţi îngeri care lucrează împreună cu el. Poţi fi sigură că, de exemplu, atunci când cineva plănuieşte o atrocitate care va distruge o viaţă nevinovată, Îngerul Morţii încearcă multă vreme să convingă oamenii implicaţi de faptul că

*

Dumnezeu nu vrea să se întâmple acest lucru. Nu ar trebui să existe război, ci doar pace. Îngerul morţii intervine peste tot – chiar şi printre cele mai înalte nivele de conducere ale unei ţări – pentru a preveni pierderea unei vieţi nevinovate, în special în vremuri de război.

Îngerul morţii lucrează din greu încercând să convingă oamenii, dar ascultă ei de îngeri? Poate câteodată, dar nu întotdeauna!

Înainte, când mă gândeam la Îngerul Morţii, îmi imaginam un înger care nu aduce decât dezastru, durere şi frică; totuşi, acest înger era plin de dragoste şi compasiune.

I-am mulţumit lui Hosus şi m-am întors la muncă, învăţasem când să nu mai pun întrebări.

Suntem cu toţii înfricoşaţi de Îngerul Morţii, dar el luptă pentru viaţă. Îngerul Morţii este un înger bun, care luptă pentru cei vii, pentru bine şi pentru dreptate.

Din acel moment, am devenit mai conştientă de prezenţa lui Mark; de câte ori mă uitam la el, îl vedeam şi pe Îngerul Morţii. Ştiam că are şi un înger păzitor, dar care nu mi s-a arătat. În fiecare zi eram atentă la el; era ca şi cum îi purtam de grijă, încercând să intervin pentru el astfel încât, poate, cumva, lucrurile se vor schimba şi îngerii vor fi ascultaţi.

În mod normal, alte două fete lucrau cu Mark în raionul de genţi, dar într-o zi, spre surprinderea mea, am descoperit că el ştia că eu îl urmăream. Puţin mai târziu, a venit în raionul meu şi a întrebat administratorul dacă mă poate „împrumuta” pentru puţin timp, ca să lucrez la ghişeul raionului de genţi. Ştiam că acest lucru nu îl făcea Mark; îngerii o făceau; îi şoptiseră la ureche, iar el îi ascultase. Doreau ca Mark să petreacă timp cu mine.

Pe măsură ce lunile treceau, inima mi se îngreuna. Am aflat mai multe despre el de la alte fete. Avea o prietenă în Irlanda de Nord şi mergea cu autobuzul şi cu trenul pentru a o vizita la fiecare sfârşit de săptămână. Continuam să sper că totul va fi în regulă, clar îngerii îmi cereau mereu să-l ajut, aşadar, în sinea mea, ştiam că nu este în siguranţă.

Magazinul era întotdeauna aglomerat, în special la sfârşitul săptămânii şi de câteva ori pe an, când era sezonul reducerilor. În perioada reducerilor, magazinul era mereu aglomerat – majoritatea erau femei şi câteva îşi

aduceau şi copiii mici în cărucioare. Personalul îşi petrecea o mare parte din zi ridicând hainele de pe jos, de pe unde le scăpau femeile în agitaţia lor de a găsi ceva mai ieftin. Era dificil să ridici hainele de pe jos. Atmosfera era agitată şi la casă era coadă constant, dar chiar îmi plăceau reducerile, deoarece eram întotdeauna ocupată şi ziua trecea foarte repede. De asemenea, îmi plăcea să ajut oamenii.

Într-o sâmbătă din perioada reducerilor, m-am strecurat printre clienţi, încercând să pun cămăşile înapoi pe raft, când am simţit cămă trage cineva de uniformă. M-am uitat în jos şi, spre mirarea mea, am văzut doi mici îngeri. Aveau o înfăţişare de copii, înalţi doar puţin peste o jumătate de metru şi aveau aripi. Erau scăldaţi într-o frumoasă lumină strălucitoare şi emanau bucurie; erau atât de plini de viaţă încât străluceau. Am mai văzut îngeri ca aceştia, şi ori de câte ori îi văd, mă simt din nou ca un copil; aceşti îngeri atingeau copilul din mine; mă umpleau de bucurie, fericire şi încântare.

În timp ce mă uitam la ei, unul dintre îngeri a spus:

— Vino repede, Lorna! Trebuie să ne urmezi.

Ei m-au ghidat prin mulţime până în capătul celălalt al raionului de modă. Micii îngeri au dispărut în mulţime, dar încă îi auzeam cum mă chemau.

11 n

— Sub raftul cu bluze, Lorna, uită-te sub raftul cu bluze, au spus ei.

Când am ajuns la raftul cu bluze, m-am oprit şi m-am uitat la femeile care căutau cu frenezie printre rafturi pentru a găsi ce căutau, bătându-se practic pentru lucruri. M-a şocat faptul că erau atât de agresive. Micii îngeri mi-au spus „sub raft”, aşadar am ştiut unde să caut. Ştiam că trebuie să fie un copil mic acolo.

Mi-am făcut loc printre femei, scuzându-mă şi pretinzând că aranjez bluzele, când am simţit atingerea unei mici mâini pe gleznă. M-am aplecat împingând la o parte câteva femei şi am luat copilul în braţe. M-am îndepărtat de mulţime şi imediat a venit o mamă şi mi-a

spus că era copilul ei cel pe care îl ţineam în braţe. Am spus că acesta era un loc periculos pentru a-ţi lăsa copilul nesupravegheat, dar m-a ignorat, mi-a luat copilul din braţe şi a plecat.

Cei doi mici îngeri păreau foarte trişti.

— Acea mamă pur şi simplu nu ascultă, le-am spus.

Micii îngeri mi-au cerut să o urmăresc pe mamă şi pe copil şi să-i supraveghez. I-au urmat şi îngerii şi l-am văzut pe îngerul păzitor al mamei şoptindu-i la ureche.

Am încercat să am grijă de ei, dar a fost foarte dificil, deoarece clienţii îmi cereau constant ajutorul. Era peste tot un iad. Mă uitam după acea mamă şi copilul ei de câte ori aveam ocazia şi micii îngeri mă ajutau proiectând vertical o rază de lumină. De câte ori vedeam acea rază de lumină, mă simţeam uşurată. Brusc, micii îngeri m-au tras din nou de haine.

— Vino repede! Ceva este pe cale să se întâmple şi e posibil ca noi să nu reuşim să împiedicăm producerea evenimentului dacă mama nu ne ascultă, au spus ei.

I-am urmat pe micii îngeri cât de repede am putut. Spre uimirea mea, ei au lăsat o dâră de lumină scânteietoare în urma lor când au dispărut în mulţime. Chiar am putut III să-i văd prin mulţime; de la mijloc în jos, pentru mine, deveniseră transparenţi. Prin mulţimea de femei am văzut unde stătea copilul.

— Aveţi grijă la acel copil! am strigat când m-am apropiat.

Femeile din jurul raftului erau atât de preocupate să caute chilipiruri, încât nu m-au auzit; nu m-au ascultat. Am văzut ce urma să se întâmple, dar nu am putut preveni acest lucru. Am vrut să ajung acolo şi să opresc acest lucru să se întâmple. Multe mâini trăgeau hainele de pe umeraşe – în toate direcţiile – şi în acest fel una dintre femei a tras întâmplător un umeraş prin faţa copilului, agăţându-i colţul ochiului şi scoţându-i-l din orbită.

L-am văzut pe unul din micii îngeri acoperind ochiul copilului cu o mână; chiar dacă ochiul era scos din orbită, îngerul evitase ca umeraşul să scoată complet ochiul.

Copilul a început să ţipe, şi când mama a văzut ce s-a întâmplat, a început să ţipe şi ea, l-a apucat pe copil şi l-a luat în braţe. Am ajuns la mamă şi la copil şi am întins mâna pentru a o atinge, cerându-l lui Dumnezeu să intervină şi să-i salveze ochiul.

— Cineva să cheme o ambulanţă! a strigat o voce.

Era foarte greu să te uiţi la copilul căruia îi atârna ochiul în afara orbitei; micii îngeri îi ţineau ochiul pentru a preveni ruperea legăturilor. Să vezi atâta grijă şi delicateţe înseamnă să ştii că suntem iubiţi; chiar în situaţii dificile, când credem că nimănui nu-i pasă, că nimeni nu ne iubeşte, îngerii sunt acolo. Întotdeauna să-ţi aminteşti: dragostea îngerilor este necondiţionată.

Copilul a continuat să ţipe şi administratorul a venit repede, luându-i pe mamă şi pe copil în birou.

Mai târziu am aflat de la managerul de raion că reuşiseră să-i salveze ochiul fetiţei.

Joe şi cu mine ne-am îndrăgostit şi am devenit mai apropiaţi. Am început să o vizitez pe mama lui Joe acasă în majoritatea serilor, după ce ieşeam de la serviciu, întotdeauna eram bine-venită, făcându-mă să mă simt ca un membru al familiei. Ea era o femeie înaltă, bine făcută, cu părul creţ şi mereu zâmbitoare. Vorbeam mult cu ea; stăteam la masa ei din bucătărie în timp ce ea gătea şi nu mă lăsa să mişc un deget. Îmi plăcea să vorbesc cu ea. O anumită conversaţie m-a făcut să mă simt foarte fericită; mi-a spus că se bucură că Joe a cunoscut o tânără atât de drăguţă; mi-a spus că pentru acest lucru s-a rugat întotdeauna şi că s-ar bucura ca noi să ne căsătorim şi să avem copii. Mi-a spus că, văzându-şi fiul cel mic aşezat la casa lui, nu-şi va mai face griji. Totuşi, m-a rugat să păstrez secret acest lucru.

Joe ajungea acasă la mama lui cam la o oră în urma mea şi luam cina împreună. Mama lui era o bucătăreasă minunată şi îmi plăcea cum gătea kaizer cu varză şi tartă cu mere. După cină, mergeam în staţia de autobuz, sperând să prindem autobuzul de ora zece, care mergea în

oraş, şi apoi pe cel spre Leixiip, unde locuiam. Când mă gândesc la acest lucru acum, îmi dau seama că ne-am petrecut foarte mult timp călătorind cu autobuzul.

Încă nu le spusesem părinţilor despre Joe, deşi ne întâlneam de mai mult de un an. Oricât de ciudat ar părea, mama nu m-a întrebat niciodată unde mergeam serile – poate că a presupus că lucram tot timpul până târziu. Îmi era puţin frică despre ce ar fi putut crede tata, dacă va aproba sau nu relaţia noastră, dar ştiam că tata îl plăcea mult pe Joe. Cel mai mult mă temeam de reacţia mailiişla aflarea veştii că mă întâlneam cu Joe.

Era ceva normal să lucrez până târziu la aprovizionarea rafturilor una sau două seri pe săptămână. Am făcut o listă pentru două săptămâni, şi de obicei lucram joia şi vinerea seara; unele fete nu doreau să lucreze vinerea, dar pe mine nu mă deranja, deoarece mă întâlneam cu Joe în majoritatea serilor, şi deseori lucra şi el vinerea până târziu. Câteodată trebuia să lucrez şi în serile de miercuri, în funcţie de cât de aglomerat era magazinul. Deseori îl găseam pe Mark lucrând târziu în aceleaşi seri ca şi mine. Îngerul Morţii era întotdeauna vizibil, având grijă mereu de sufletul lui Mark. Mark era atât de bucuros, încât radia de viaţă, dar din conversaţiile pe care le purtam cu îngerii, aflasem că pierduseră lupta.

Într-o zi, când lucram la casierie cu Valerie, una dintre fetele cu care mă înţelegeam bine, împăturind haine şi punându-le în pungi, Mark a făcut ceva ce nu mai făcuse înainte. A venit să ne vorbească. Ne-a spus despre prietena lui care era din Irlanda de Nord şi că urma să o viziteze la sfârşitul săptămânii. Ne-a spus că era înnebunit după ea, că era cel mai bun lucru care i se întâmplase vreodată şi că spera să se însoare cu ea.

I-am văzut frumosul înger care îl ţinea ca şi cum era cel mai preţios om din lume şi am început să tremur. Îngerul Morţii nu dorea să-l ia pe Mark, dar nu avea de ales, din cauză că oamenii nu îşi ascultau îngerii. L-am auzit vorbind clar; puteam să întind mâna şi să ating Îngerul Morţii şi, de asemenea, şi pe Mark, dar mi s-a spus

să n-o fac. Apoi Mark a spus că trebuia să plece.

M-am întors spre Valerie şi i-am spus că trebuie să merg la toaletă. Am ieşit în fugă din magazin pe uşa din spate şi am intrat în toaletă. Am stat acolo şi am plâns. În cele din urmă, mi-am făcut curaj să mă întorc la lucrul, certându-i

A

pe îngeri şi întrebându-i cum de nu puteau opri lucrul care era pe cale să se întâmple. M-am simţit devastată din cauză că nimic nu se schimba şi că oamenii nu ascultau.

După aproximativ un an de zile în care am lucrat în magazin, într-o zi, mi s-a cerut să stau până târziu şi am fost de acord. Ştiam că trebuia să fiu acolo: şi Mark lucra până târziu. Cât timp am lucrat, l-am urmărit pe Mark şi pe îngerul lui şi m-am rugat. Simţeam fericirea lui Mark şi marea dragoste pe care i-o purta prietenei lui. Eram sigură că acum era logodit, că îşi imagina viitorul împreună cu prietena lui; trăia pentru acest lucru.

Toată lumea plecase acasă, în magazin rămânând doar administratorul, Mark şi cu mine. Administratorul a venit la mine şi m-a întrebat dacă am terminat. I-am spus că mai aveam nevoie de cinci minute în plus. Când am terminat de aprovizionat rafturile, m-am îndreptat spre vestiar. M-am uitat înapoi şi l-am văzut pe Mark la tejgheaua cu genţi de mână. M-am grăbit să cobor scările spre vestiar pentru a-mi lua haina, iar apoi am urcat înapoi repede scările, în speranţa că îl voi mai zări pe Mark. L-am văzut – vorbea cu administratorul. Ştiam că era pentru ultima oară când îl mai vedeam.

Uşile magazinului s-au închis în urma mea. Cât am mers prin parcare şi printre benzile din spatele magazinului, i-am tot certat pe îngeri. M-am simţit atât de neajutorată. Dintr-odată îngerii au apărut într-o lumină strălucitoare, m-au înconjurat, mi-au intrat în corp şi mi-au scos sufletul afară. Nu îmi mai amintesc ce s-a întâmplat după aceea.

Nu-mi aduc aminte nici cum am ajuns casă şi nici altceva din acea seară. Când m-am trezit în dimineaţa

următoare, mi-am dat seama că îngerii îmi transportaseră sufletul pentru a putea fi alături de Mark din punct de vedere spiritual, părăsindu-mi corpul, sufletul rămânând legat de el printr-un fir.

Când m-am ridicat din pat, corpul îmi era atât de Ufm încât nu simţeam podeaua sub picioare. Eram foarte liniţ M-am îmbrăcat încet şi am coborât la parter. Eram fe slăbită şi nu mă simţeam bine. În bucătărie, mama întrebat dacă îmi era rău, spunând că arătam foarte palidă.1

Mi-am turnat o ceaşcă de ceai, am luat o felie de pl prăjită şi am ieşit în grădina din spate, cu ceaiul şi pâii într-o mână, pentru a vedea ce face iepurele meu. Acei era doar o scuză; nu voiam să o îngrijorez pe mama. Mi-i luat rămas-bun de la ea şi m-am îndreptat spre autobi apoi am observat doi îngeri, câte unul de fiecare parte mea – mă susţineau.

— Vă mulţumesc, îngerilor, am zis eu zâmbind. Vă rog M mă ajutaţi să mă simt puţin mai bine fizic, pentru că, altfel nu voi rezista toată ziua.

— Nu-ţi face griji, Lorna. Avem grijă de tine, i-am auz pe îngeri şoptindu-mi la ureche.

Doisprezece oameni aşteptau autobuzul şi eu amg traversat strada spre staţie.

— Vă rog să faceţi cumva să prind un loc liber, le-< spus îngerilor, apropiindu-mă. Nu mă simt în stare să stai în picioare.

Autobuzul a sosit în câteva minute; era aglomerat dar am găsit un loc liber în spate. Am adormit şi am fbi trezită de un foşnet – bărbatul din faţa mea citea ziari de dimineaţă. Titlul de pe prima pagină era: „Un tânăă a fost împuşcat în oraşul Dublin”. Am închis ochii; eraroj devastată.

Când autobuzul a ajuns la capăt, am coborât cu mulţimea şi am traversat podul spre Mary Street. Am continuat să merg şi, când am trecut pe lângă un magazin numit Hector Grays, am auzit un radio dat tare şi pe prezentatorul de ştiri spunând: „Un tânăr a fost împuşcat”.

Am alergat şi când am intrat pe strada cu magazinul,

am început să plâng. Nu era nimeni prin preajmă. Spre groaza mea, am văzut urme de cretă pe asfalt şi bandă galbenă ruptă – acela era locul în care Mark fusese omorât, unde fusese împuşcat. Nu era nimeni acolo; nici poliţia, nimeni! Am simţit că nimănui nu îi păsa. Mă simţeam atât de rece şi copleşită de situaţie.

La serviciu, toată lumea vorbea de acest lucru. M-am ferit de toţi, pentru a nu fi nevoită să-i ascult. Cu toate astea, unele discuţii tot nu le-am putut evita. Oamenii credeau că era o crimă a unei secte. Era la începutul anilor 1970, când violenţa în Irlanda de Nord era îngrozitoare, când catolicii omorau protestanţi şi protestanţii omorau catolici, pur şi simplu din cauza religiei. Mark era catolic şi prietena lui din Irlanda de Nord era protestantă. Câteodată, această violenţă avea urmări în Republica Irlanda. Îngerii mi-au spus că fusese omorât tocmai din această cauză – Îngerul Morţii lucrase din greu pentru a-i face pe cei implicaţi să asculte, dar nu reuşise.

Un lucru ştiu totuşi despre Mark, acela că a mers direct în Rai. Amintiţi-vă că i-am văzut sufletul când îngerul s-a aplecat şi l-a atins; sufletul lui era atât de frumos, de albastru şi de clar, fără pată. Atunci când a murit, îngerii, şi în special Îngerul Morţii, i-au fost alături – la fel şi câţiva membri ai familiei care muriseră înaintea lui – şi toţi l-au condus cu blândeţe pe Mark direct în Rai.

În acea zi, în pauza de masă, l-am sunat pe Joe şi i-am cerut să ne întâlnim după lucru la intrarea din spate a magazinului. I-am spus că eram liberă a doua zi şi că putem ieşi în oraş în acea seară. Încă mă simţeam groaznic şi aveam nevoie de o îmbrăţişare ca să mă simt mai bine. De asemenea, mă simţeam şi foarte slăbită şi nu eram în stare să merg până la staţia de autobuz. Nu l-am uitat niciodată pe Mark.

CAPITOLUL 10
Teroriştii

Mie şi lui Joe ne plăceau sfârşiturile de săptămână. O

dată pe lună aveam un sfârşit de săptămână liber şi Joe aranjase cu tata să aibă şi el liber în acele zile, dacă se putea. îl tachinam că era norocos că lucra pentru tatăl meu. Întotdeauna ne plănuiam dinainte sfârşitul de săptămână? 1 câteva dintre locurile noastre preferate erau munţii Dublin, munţii Wicklow şi golful Brittas, o plajă frumoasă de-a lungul coastei de sud a Dublinului.

Călătorind într-o seară cu autobuzul spre casă, i-am spus lui Joe:

Ce-ai spune să mergem la Sally Gap, în munţii Wicklow, în acest sfârşit de săptămână?

Aşadar, când a sosit ziua de duminică, dimineaţa, Joe a venit la mine acasă la ora nouă fix. M-am întâlnit cu el pe cealaltă parte a drumului, după colţ, unde familia mea nu putea să ne vadă. Am făcut un pachet pentru picnic, cu sandvişuri cu şuncă şi brânză, mere şi o bucată de ciocolată. M-a sărutat şi a spus „Să mergem", şi ne-am îndreptat spre staţia de autobuz – chiar la timp, căci autobuzul tocmai sosea.

Când autobuzul a ajuns la munţii Wicklow, toată lumea a coborât, părând să meargă în aceeaşi direcţie ca şi noi. Am fost surprinsă să văd atât de multe cupluri şi familii cu copii. I-am spus lui Joe că nu ştiam că acea zonă era atât de cunoscută. În acea zi am mers aproximativ un kilometru spre un loc la altitudine, plin de roci enorme. Era minunat: munţii ne înconjurau, aerul era curat şi rece. Ne-am căţărat pe rocile mari, era ceva ce ne plăcea să facem, dar Joe a trebuit să mă ajute de multe ori, deoarece acestea erau atât de mari, iar eu atât de mică, însă nu a fost o problemă pentru Joe. Ne-am simţit tare bine.

Ne-am aşezat pe una dintre pietrele mari, am mâncat şi am discutat ore întregi, stând la soare şi admirând frumuseţea munţilor. În cele din urmă, ne-am strâns ce a mai rămas de la picnic într-o geantă; Joe mi-a luat geanta şi m-a strâns în braţe. Când eram pe cale să coborâm de pe piatră, s-a întâmplat ceva ce m-a surprins. Îngerul lui Joe a apărut în urma lui, spre dreapta, la un pas distanţă de el. I-am zâmbit îngerului şi el a spus:

— Lorna, vezi unde străluceşte soarele pe acel mic lac? Mergi acolo.

— De ce zâmbeşti? a întrebat Joe.

Nu am putut să-i spun că-i zâmbeam îngerului lui; încă nu aveam curajul să îi spun că puteam să văd îngeri şi alte lucruri. Îmi era frică de reacţia lui.

— Uită-te acolo, am spus eu, unde lumina soarelui străluceşte pe acel mic grup de copaci şi pietre. Este cumva un iaz?

— Cum de nu l-am văzut până acum? s-a mirat Joe.

Am mers în direcţia acelui iaz şi, când am ajuns acolo, am întâlnit un cuplu care stătea la picnic şi care ne-a invitat să bem o cană de ceai cu ei. Am stat toţi împreună şi am discutat şi-am râs pe malul acelui mic lac.

Îngerii mi-au permis să văd lucruri frumoase în acea zi. Ar fi fost minunat dacă mi s-ar fi permis să împărtăşesc atunci acest secret cu Joe şi dacă îngerii mi-ar fi îngăduit să văd ce avea să urmeze, dar nu a fost să fie.

Lacul era ca o coală din sticlă; reflecta copacii şi un pescăruş care zbura deasupra. Am văzut un alt pescăruş care se mişca sub apă, apoi reflexia lui în momentul în care a ieşit din apă, ca o sclipire irizată în culorile curcubeului. S-a ridicat, trecând prin suprafaţa apei, producând o undă şi aproape atingând coada celeilalte păsări; era ca şi cum mai multe păsări zburau în urma lui.

— Lorna, este timpul să pleci, mi-au zis îngerii.

I-am spus lui Joe că începea să se întunece şi că ar trebui să ne întoarcem. Cuplul care era cu noi a spus că avea o busolă şi cunoştea o altă cale de întoarcere şi ne-a sugerat să mergem împreună.

Aşa am făcut. Nu ştiu cât timp a durat să ne întoarcem în staţia de autobuz, dar eram extenuată când am ajuns acolo. Joe, politicos ca întotdeauna, a venit tocmai până în faţa uşii, m-a sărutat de noapte bună pe obraz şi a fugit să prindă autobuzul-fantomă înapoi spre Dublin. Le-am cerut îngerilor să îl protejeze pe Joe, ca să ajungă acasă în siguranţă. I-am mai rugat şi să-l ţină sănătos; Joe părea plin de energie, dar am văzut că

organele lui interne erau puţin micşorate şi păreau să aibă un aspect mai cenuşiu. Schimbarea era infimă, dar vizibilă pentru mine. Mă temeam că acesta era începutul bolii lui, despre care îmi vorbise Ilie.

A venit şi ziua în care, în sfârşit, mama a aflat că mă întâlneam cu Joe. Eram liberă şi lucram pe lângă casă pentru mama, petrecându-mi şi puţin timp cu iepurele meu, Isabel. În acea după-amiază era şi sora mea Emer acolo şi, ca de obicei, mama mă ignora într-o oarecare măsură. Toată viaţa am observat că, dacă intram în cameră atunci când unul dintre fraţii sau surorile mele vorbea cu mama, se opreau. Dacă rămâneam în cameră sau mă aşezam pentru a mă alătura lor, conversaţia înceta. Câteodată mă întrista faptul că familia mea nu dorea să-mi împărtăşească nimic.

Eu şi loc aveam întâlnire la şase şi jumătate, aşadar, mai târziu în acea seară, am venit din grădină pentru a mă pregăti. Mama era în bucătărie şi m-a întrebat unde merg. I-am spus că merg să prind autobuzul de ora cinci, apoi am continuat să merg pe hol şi am urcat scările.

Când am ajuns în dormitor, le-am auzit pe mama şi pe sora mea urcând scările. împărţeam dormitorul cu sora mea, aşadar credeam că va intra, dar nu a făcut-o. S-au dus în dormitorul mamei. Le puteam auzi vorbind, dar eram prea încântată că urma să îl văd pe Joe pentru a fi atentă la ce vorbeau. Acum îmi dau seama că, probabil, mama o chestiona pe Emer. Când am ieşit din dormitor, stăteau amândouă pe palier. Emer s-a uitat la mine cu o figură vinovată.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat eu.

— Unde crezi că pleci? a ţipat mama la mine.

Am fost şocată! Niciodată nu o mai văzusem aşa pe mama. I-am spus că urma să merg în Dublin. Mama a ţipat iar la mine, cerând să ştie dacă era adevărat că mă întâlneam cu unul dintre angajaţii de la benzinăria tatălui meu.

— Te întâlneşti cu acel Joe! exclamă ea furioasă. De

câtă vreme se întâmplă acest lucru? Vreau să ştiu! Totul se termină chiar acum!

Mama era foarte supărată. M-am uitat la ea şi am spus cu o voce foarte clară:

— Mă întâlnesc cu Joe de câteva luni şi voi continua să o fac. Chiar acum plec la întâlnire.

Când m-am întors să cobor scările, mama m-a tras de mână.

— Cum îndrăzneşti să ne faci de ruşine ieşind cu cineva dintr-o clasă socială inferioară? a strigat ea.

M-a şocat foarte mult faptul că era atât de supărată – era o latură a ei pe care nu o mai văzusem până atunci. În mintea ei, Joe ne era inferior. M-am uitat la mama pentru un moment, apoi am continuat să cobor scările. M-a prins de mână şi m-a tras foarte tare.

— Nu vei merge la autobuz ca să te întâlneşti cu acel tânăr Joe.

L-am văzut pe îngerul păzitor al mamei mele în spatele ei plângând; câteva lacrimi i-au căzut pe creştetul mamei. Acum tata se descurca bine şi avea o casă a lui; mama uitase că familia noastră fusese odată fără adăpost şi că fuseserăm norocoşi să primim o locuinţă socială. Fuseserăm săraci, la fel ca multe alte familii din Irlanda la acea vreme. Probabil că relaţia mea i s-a părut un lucru rău din cauză că ea provenea dintr-o familie înstărită şi că se măritase cu cineva dintr-o clasă socială inferioară.

M-a strâns şi mai tare.

— Dă-mi drumul, mă răneşti, am strigat eu. Nu vreau să pierd autobuzul. Va trebui să accepţi faptul că Joe şi cu mine avem o relaţie.

Îngerul frumos al mamei s-a aplecat peste ea şi i. a îmbrăţişat întregul corp şi doar atunci mama mi-a <Jat drumul la mână.

— Mamă, te iubesc.

I r>

Am coborât scările, ani ieşit pe uşă şi am alergat spre autobuz. Cât am stat în autobuz, în am gândit la mama şi la îngerul ei păzitor.

Joe era în staţia de autobuz din Dublin şi mă aştepta. Am fost atât de fericită să-l văd încât l-am îmbrăţişat, dar nu i-am spus cât de supărată eram. Nu i-am spus niciodată lui Joe vorbele mamei, deoarece l-ar fi rănit.

Ne-am plimbat în direcţia unei taverne din apropiere, MAGUIRE'S, care organiza o seară cu muzică – dintotdeauna mi-a plăcut să ascult muzică. Joe şi-a luat o halbă de Guinness; eu rareori beam alcool şi mi-am luat un 7 Up. Muzica şi mâna lui Joe în jurul meu m-au calmat încet, dar nu am uitat de mama şi de îngerul ei păzitor.

Câteva zile mai târziu, tata mi-a spus:

— Am auzit de la mama ta că eşti împreună cu Joe.

El observase că se petrecea ceva între noi, dar nu ştia nimic sigur.

— Doamne! Ai păstrat secretă această relaţie.

Tata a spus că tot ce conta era ca eu să fiu fericită. El făcuse multe pentru Joe; îl ajutase să înveţe meserie şi îl încurajase să se descurce în viaţă, ceea ce a fost minunat pentru noi. Mama nu mi-a mai vorbit niciodată despre ce s-a întâmplat în acea zi – era ca şi cum nu s-ar fi întâmplat niciodată.

Câteodată, îngerii îmi dau viziuni pentru a mă pregăti pentru ce urmează să se întâmple, şi atunci, tot în jurul meu dispare pur şi simplu. Este ca şi cum aş fi transportată to alt timp şi spaţiu. Uneori este ca şi cum aş avea dinainte Un ecran mare de televizor care pâlpâie; alteori este ca un film care rulează foarte repede. Din când în când îmi este greu, deoarece nu sunt în stare să înţeleg ce se întâmplă. „Filmul" se poate opri pentru o secundă, apoi văd o altă persoană sau un alt loc.

Într-o dimineaţă de primăvară, când vremea ar fi trebuit să devină mai luminoasă şi mai însorită, m-am dat jos din pat şi m-am îmbrăcat pentru lucru. Am tras draperiile de la fereastra dormitorului şi m-am uitat afară. Totul părea să fie cenuşiu; era ca şi cum o vopsea cenuşie fusese pulverizată în atmosferă şi acoperise totul. Am stat acolo pentru un moment, uitându-mă pe fereastră. Un vecin a ieşit din casă, şi-a luat la revedere de la soţie în

prag, a mers spre maşină şi a plecat. El, maşina lui şi totul în jurul lui avea o nuanţă de cenuşiu. O altă maşină care venea pe stradă avea aceeaşi culoare. Un tânăr alerga pe lângă casă şi, chiar dacă atmosfera din jurul lui se mişca, era, de asemenea, cenuşiu.

Am coborât la parter, mi-am făcut un ceai şi i-am dat lui Tiger, motanul, nişte lapte. Când am plecat la lucru, am strigat la revedere spre etaj. Mergând spre staţia de autobuz, i-am strigat pe îngeri, dar aceştia nu au apărut fizic.

— De ce arată totul atât de ciudat? i-am întrebat.

— Nu-ţi face griji, te protejăm, au şoptit ei.

Când m-am apropiat de drumul principal, am văzut autobuzul şi am alergat să-l prind. Era aglomerat, dar am reuşit să găsesc un loc liber. Mă simţeam foarte ciudat: începeam să simt liniştea care mă învăluia. Oamenii din autobuz erau şi ei cenuşii. Nici autobuzul nu părea în regulă; nimic nu părea real. Când autobuzul a oprit în staţie ia cheiurile râului Liffey, mi-am chemat din nou îngerii. Nu mi-au răspuns.

Când am intrat pe uşile din spatele magazinului, m-am simţit uşoară – parcă totul se întâmpla la o viteză foarte redusă. Am văzut că o parte din personal şi administratori deja lucrau. Doar atunci am observat că nimeni nu era însoţit de vreun înger, nici măcar în autobuz! Eram şocată şi simţeam că tremur.

Şi magazinul arăta cenuşiu. Am coborât la vestiar, sperând că voi vedea îngeri păzitori împreună cu cele câteva fete cu care lucram, dar vestiarul arăta la fel ca magazinul – nici fetele de acolo nu erau însoţite de îngeri, chiar dacă ştiam că ar fi trebuit să fie alături de ele.

I-am tot chemat pe îngeri, dar nu păreau să-mi răspundă. Am plecat din vestiar şi am urcat în magazin. Am stat în departamentul de haine, în dreptul unui raft, uitându-mă spre intrarea principală. I-am urmărit pe administratorul magazinului şi pe agentul de securitate deschizând uşile şi i-am văzut pe clienţii care începeau să intre în magazin. Încet, am început să văd îngerii păzitori

împreună cu oamenii, dar îngerii nu arătau ca de obicei; nu „străluceau” şi erau întunecaţi – păreau să fie acoperiţi de acelaşi cenuşiu care umplea atmosfera.

Am simţit o apăsare pe umăr; Îngerul Mihail stătea lângă mine zâmbind. Arăta la fel de strălucitor ca întotdeauna. L-am întrebat ce se petrecea.

— Toate astea mă sperie! i-am spus. Niciodată n-am mai văzut acest lucru întâmplându-se cu îngerii. Ce este acest cenuşiu? Este efectiv în tot şi peste tot.

— Lorna, va fi aşa un timp, a răspuns Îngerul Mihail. Te vom ţine într-o stare spirituală pentru a te proteja. Vei merge în continuare la muncă, acasă şi vei face toate activităţile obişnuite, dar lucrurile nu ţi se vor părea chiar reale. Te vei simţi ca şi cum ai fi într-o bulă care te protejează.

— Mihail, am spus, nimic nu pare real, chiar şi acum. Simt fizic schimbările – mă simt atât de uşoară şi liniştită în interior. Sentimentul a devenit mai puternic pe parcursul zilei. Cenuşiul este peste tot. Este îngrozitor afară, pe stradă. M-am întors şi m-am uitat la el. Mihail, tu şi îngerii nu puteţi să protejaţi pe toată lumea în acelaşi fel în care mă protejaţi pe mine?

— Nu, Lorna, a răspuns Mihail. Câteodată, tu eşti protejată în mod diferit. Acest lucru va trebui să rămână un mister până când va fi timpul ca noi să-ţi luăm sufletul. Fără întrebări acum, Lorna. Doar ascultă ce îţi voi spune. Când vei veni la muncă în fiecare dimineaţă, să nu părăseşti magazinul. Să faci acest lucru doar când va fi timpul să mergi acasă, şi atunci va trebui să mergi direct la autobuz. Ai înţeles?

Chiar atunci, colega mea de serviciu, Valerie, m-a chemat şi Mihail a dispărut. Am mers spre casierie, unde Pauline stătea lângă alte două fete. Am discutat despre ce trebuia să facem atunci când va veni administratorul.

— Bună dimineaţa, fetelor, a spus el. Nu vreau să vă sperii, dar administraţia m-a informat că trebuie să căutăm pachete suspecte, ca o pungă de hârtie sau un pachet de ţigări. Noaptea trecută, o persoană de la curăţenie din alt

magazin a găsit un pachet care arăta ca unul de ţigări, dar care era de fapt o bombă incendiară. Când vom închide în această seară, vreau să verificaţi rafturile cu haine şi cabina de probă pentru orice lucru suspect. Dacă veţi găsi ceva, să mă chemaţi imediat. Nu uitaţi să căutaţi şi în buzunarele hainelor. Nu vrem ca magazinul să ardă şi noi toţi să ne pierdem slujbele.

Când administratorul magazinului s-a îndepărtat, mi-am spus: „Deci asta se petrece”. Am intrat într-o cabină de probă, unde l-am chemat pe Mihail şi el a apărut.

— De ce nu mi-ai spus despre bombele incendiare? am întrebat eu.

Îngerul Mihail nu mi-a răspuns niciodată la întrebare; în schimb, şi-a întins mâinile şi mi le-a pus pe cap şi mi-a îndepărtat toate grijile. Nu îmi amintesc prea multe despre următoarele două săptămâni; era ca şi cum m-aş fi aflat într-un vis, în alt timp şi spaţiu.

Joe era foarte îngrijorat.

— Nu eşti în apele tale. Nu vorbeşti. Parcă ai mintea în altă parte, îmi tot spunea el şi mă întreba: Am greşit cu ceva? Nu mă mai iubeşti?

— Sunt doar obosită, răspundeam eu. Îmi revin imediat. Nu-ţi face griji.

Era foarte greu pentru amândoi, pentru că nu puteam să-i spun ce ştiam; dar apoi bombele au explodat. Nu ştiu ce zi a săptămânii era: nu avea nicio importanţă; pierdusem noţiunea timpului. Stând lângă rafturile din magazin, într-o după-amiază târzie, un sunet înăbuşit care venea din apropiere m-a speriat.

În timp ce scriu aceste lucruri, retrăiesc experienţa acelei zile.

Sunt lângă un autobuz şi ţin în braţe un bărbat care era pe moarte. Văd îngerii culegând sufletele care ies din corpuri; văd nişte mici suflete şi vorbesc cu ele ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Văd îngeri îngenunchind lângă oameni, ţinându-i în braţe, fiind alături de ei, şoptindu-le la ureche că totul va fi în regulă.

Văd oameni fugind din magazine, îngeri strigând după ajutor şi încercând să atragă atenţia oamenilor care treceau pe acolo.

Este îngrozitor.

Nu îmi pot simţi corpul fizic; este ca şi cum aş fi în două locuri în acelaşi timp – pe străzile din Dublin, unde se întâmplau toate acestea, şi în acelaşi timp în magazin, stând lângă rafturile de haine.

Merg pe străzi fără ca picioarele mele să atingă pământul. Molozul zboară în toate direcţiile, sticlă spartă, oameni care ţipă şi plâng, suflete care ies din corpuri. Pun mâna pe oameni în timp ce merg, îmi întind mâna şi îi ating.

În acea zi, sufletul mi-a părăsit corpul şi m-am aflat într-o lume diferită – pe stradă împreună cu cei care sufereau. Încet, mi-am revenit în fire, la magazin. Mi-am dat seama că mă agăţasem de bara unui raft de haine atât de strâns, încât mâinile mele mi se înroşiseră. În magazin era linişte.

Imediat, o fată a dat buzna pe uşile magazinului, strigând şi ţipând îngrozită. Alerga prin magazin, ţipând că bombele explodaseră şi că erau cadavre peste tot. O căuta pe sora ei, care lucra împreună cu mine la magazin. Cumva, cele două surori s-au găsit şi tânăra a început să se calmeze.

Apoi, cineva din administraţie a mers în birou şi a anunţat la microfon ca toţi angajaţii să se adune la intrarea din spatele magazinului în cinci minute, pentru a fi duşi acasă.

Am ştiut că totul se sfârşise! Nu aveau să mai fie bombe care să explodeze în Dublin, în acea zi. Când am coborât scările spre vestiar, un înger mi-a şoptit la ureche să mă întorc la telefonul de la intrarea personalului şi să o sun pe mama. Aşadar, m-am întors şi am mers spre telefon, am sunat şi am vorbit cu mama şi i-am spus că eram bine. Am închis, am coborât în fugă scările şi mi-am luat haina. Tot personalul urca deja scările şi se îndrepta spre intrarea din spatele magazinului.

Furgonetele de livrări erau aliniate şi fiecăruia dintre şoferi i s-a indicat o destinaţie diferită spre care trebuia să meargă. Am urcat în furgoneta care mergea spre casa mamei lui Joe. M-a lăsat la uşă. Mama lui Joe şi sora lui, Barbara, urmăreau ştirile la televizor. Mama lui Joe m-a îmbrăţişat şi mi-a spus că îşi făcuse griji pentru mine. Am băut un ceai bun şi am început să mă simt mai bine. Cina era în faţa mea; îmi era atât de foame, de parcă nu aş fi mâncat de săptămâni întregi. Apoi Joe a venit acasă şi m-a strâns în braţe. Am plâns toţi, simţind durerea familiilor care îi pierduseră pe cei dragi şi a tuturor celor care fuseseră răniţi. Bombele din Dublin puse în acea zi de 17 mai 1974 au provocat moartea a douăzeci şi şase de oameni şi a unui bebeluş nenăscut, mulţi alţii fiind răniţi.

Trăind în Republica Irlanda, nu simţisem oroarea războiului până în acea zi, dar în Irlanda de Nord, la mai puţin de trei sute douăzeci de kilometri distanţă, mai mult de trei mii de oameni au fost omorâţi între anii 1969 şi 2000. Până în acea zi, nu am ştiut cum se simţeau oamenii din Irlanda de Nord sau din oricare altă parte a lumii, care trăiau sub teroarea bombelor detonate din senin.

— Este mai simplu să faci război, mi-a spus odată Îngerul Ilie, pacea este cel mai greu de păstrat. Crezi că dacă mergi la război devii puternic. În primul rând uiţi cine ţi-a dat puterea şi că ţi-o poate lua oricând.

Multă vreme după explozia bombelor, corpul şi sufletul meu au fost lovite de unde de şoc, spiritual, fizic şi emoţional. Am simţit groaza celor care erau răniţi, a celor care muriseră şi şocul familiilor şi prietenilor. Le auzeam vocile şi plânsetele. Luni de zile, feţele lor mi-au apărut în faţa ochilor, nu doar ale morţilor şi ale răniţilor care încercau să supravieţuiască, ci şi ale membrilor familiilor îndurerate. Am fost chinuită de oroarea acelei zile.

Când mă loveau undele de şoc, îngerii făceau tot ce puteau pentru a mă proteja. Mă înfăşurau în ceea ce părea o pătură uriaşă; părea să fie făcută din pene, era albă ca zăpada şi prin ea trecea un fel de electricitate scânteietoare.

Îngerul Ilie îmi cuprindea capul cu mâinile, spunându-mi:

— Lorna, ştim că te răneşte. Am înfăşurat o pătură în jurul tău pentru a te ajuta să suporţi mai uşor durerea. Te ajută să-ţi ţii corpul şi sufletul laolaltă.

Apoi Ilie îmi sufla în faţă şi dispărea, iar eu mă simţeam un pic mai puternică.

Zilele şi săptămânile treceau; tot mai aveam nevoie să găsesc un loc în care să mă ascund şi să plâng. Câteodată, în timpul pauzei de masă, mergeam în parcare. Când ştiam că nu era nimeni la toaletă de la serviciu, mă ascundeam acolo. Cu alte ocazii, mergeam pe străzile lăturalnice pentru a găsi un colţ sau un perete vechi unde puteam să stau. De multe ori le spuneam îngerilor că voiam să fiu singură.

Într-una dintre aceste ocazii, a apărut Îngerul Ilie; nu m-a lăsat în pace. Mi-a cuprins din nou faţa cu mâinile. Apoi a părut că amândoi am devenit o singură fiinţă. Era ca şi cum vedeam prin ochii lui. Vedeam toate ororile lumii: războaiele, foametea, felul în care unii oameni îi abuzau pe alţii. Sufletul mi-a plâns de durere.

Apoi Îngerul Ilie mi-a arătat cealaltă faţă: iubirea minunată, râsul şi bucuria şi tot ce are bun omenirea. Am râs şi lacrimi de bucurie mi-au curs pe obraji. Când Îngerul Ilie a dispărut, am continuat să plâng de bucurie.

M-am întors la lucru ştiind că fiecare bărbat, femeie şi copil au binele, dragostea şi bucuria înăuntrul lor. Cred că într-o zi binele va învinge tot răul şi rasa umană va evolua triumfător, unită în trup şi suflet.

CAPITOLUL 11

Îngerul iubirii materne

AP

O dată la două săptămâni eram babysitter pentru copiii unchiului meu Paddy şi ai soţiei lui, Sara. Ei aveau trei fetiţe şi locuiau în Walkinstown, o suburbie a Dublinului. Luam autobuzul direct de la lucru spre casa lor, stăteam peste noapte şi mergeam de acolo direct la serviciu în dimineaţa următoare. Copilaşii erau minunaţi,

trei fetiţe superbe, aşadar nu mă deranja să am grijă de ele. Le dădeam unchiului şi mătuşii mele ocazia să se detaşeze o vreme, chiar dacă mergeau doar la un film.

Într-o seară, când mă duceam să stau cu copiii, eram în autobuz, pierdută în gânduri, când o doamnă în vârstă m-a atins pe genunchi.

— Domnişoară, a spus ea, zâmbetul tău mă umple de bucurie.

Chiar atunci toată lumea se pregătea să coboare. Mi-am luat rămas-bun de la ea în timp ce autobuzul intra în Walkinstown.

În acea seară, în timp ce stăteam cu copiii, cineva a sunat la uşă. Nu aşteptam pe nimeni şi am sperat ca soneria să nu-i îi trezit pe copii. Când am deschis uşa, am fost surprinsă să-l văd pe Joe stând în faţa mea.

— Închide ochii, nu te uita! a spus Joe în timp ce mă conducea pe alee spre poartă. Acum, deschide ochii. Surpriză!

În faţa noastră era parcat un frumos Ford Escort verde. Joe era atât de fericit. Era prima lui maşină!

— Joe, de unde ai cumpărat maşina? am întrebat eu.

— De la un agent de vânzări care vine la garajul tatălui tău, a răspuns Joe. I-am spus acum două săptămâni că mă gândeam să cumpăr o maşină şi în dimineaţa aceasta a venit cu ea. Tatăl tău şi mecanicul au verificat maşina împreună cu mine şi mi-au spus că e un chilipir.

L-am îmbrăţişat pe Joe; eram atât de încântată. A deschis portiera maşinii şi am stat înăuntru. A fost minunat.

— Ar trebui să pleci acum, i-am spus. Vino să mă iei cu maşina mâine după serviciu.

I-am făcut semn de rămas-bun cu mâna lui Joe când am închis portiera.

Cu maşina aveam mai multă libertate; întotdeauna mi-au plăcut serile lungi de vară şi unul dintre locurile pe care Joe şi cu mine le vizitam deseori în acele seri lungi era Castletown House; mergeam pe malul râului şi ne uitam la pescari, la copiii care se scăldau şi la părinţii care

îşi ţineau copiii de mână în timp ce aceştia se bălăceau prin apa puţin adâncă.

De asemenea, urmăream îngerii care ieşeau din apă – vedeam apa cum se lipea de ei când se ridicau în aer înainte de a coborî în apă, lângă un copil. Unii îngeri aveau aripi, alţii nu, dar îngerii păreau a se învârti în jurul copiilor, distrându-se la fel de mult.

Îmi plăcea să văd un copil care stropea cu apă un înger – stropii de apă loveau îngerul şi el stropea la rândul lui – şi să aud râsetele îngerilor care se amestecau cu cele ale copiilor. Să văd un copil care se scufunda sub apă şi pe înger care făcea la fel era minunat! Odată, îngerii au format un cerc în jurul unui grup de copii; raze de lumină colorate – aurii, argintii şi albe – se reflectau din îngeri. Apoi razele de lumină s-au transformat în sfere de toate dimensiunile, care dansau pe apă şi prin aer. Pe una dintre sfere stătea un înger. Era uimitor să văd aripile acestui înger – penele erau îmbibate cu apă şi părul lui auriu era ud. Altă dată, îngerii îşi scuturau capul dintr-o parte în alta, mişcându-şi simultan aripile, stropind cu picături strălucitoare, argintii sau aurii.

Într-o zi, cât timp am stat pe malul râului, am văzut modul minunat în care îngerii au grijă de noi. Am privit o mamă şi pe copilul ei de aproximativ optsprezece luni, care stăteau pe marginea râului. Copilaşul era foarte încântat de apa care îi trecea peste picioare şi mama îl ţinea de talie, încercând să îl înveţe să-şi păstreze echilibrul şi să stea în picioare de unul singur. Câteodată îşi lua mâinile de pe el, pentru a vedea cât timp putea să-şi ţină echilibrul fără să cadă. M-am uitat la îngerul păzitor al copilului, care stătea în apă sub el. Picioarele copilului s-au clătinat puţin şi el a căzut. Mama nu a reuşit să-l prindă la timp, dar îngerul l-a prins! Când copilul a căzut în apă, a aterizat direct în poala îngerului, care era aşezat. În loc să plângă, a început să împroaşte apă şi să râdă. Acest lucru m-a făcut să zâmbesc.

— De ce zâmbeşti atât de fericită? s-a interesat Joe.

I-am zâmbit şi nu am spus nimic; totuşi, am ratat

ocazia să-l las pe Joe să afle puţin din ceea ce vedeam. El a fost singura persoană cu care împărtăşeam orice din viaţa mea, dar mi-a fost frică să îi spun despre îngeri, pentru că poate ar fi crezut că nu eram în toate minţile.

— Hai să ne mai plimbăm pe mal, a sugerat Joe.

El s-a ridicat şi a început să meargă în faţa mea şi un înger mi-a şoptit la ureche despre îngerii care ne ajută să facem totul în viaţă – chiar şi să mergem, să respirăm, să vorbim şi să radem –, ei ne ajută întotdeauna cu orice acţiune fizică pe care o facem cu corpurile noastre omeneşti. De asemenea, îngerii ne ajută să ne rezolvăm problemele din mintea noastră, cu toate întrebările pe care le avem. Tot timpul ne şoptesc, punând răspunsuri în mintea şi în gândurile noastre, dar, de cele mai multe ori, suntem atât de ocupaţi cu pusul întrebărilor, încât nu ne oprim pentru a asculta răspunsurile. L-am auzit pe Joe strigându-mi să mă grăbesc şi am fugit ca să-l ajung din urmă.

Mergând de-a lungul malului în Celebridge, am cunoscut un cuplu în vârstă. Se numeau John şi Mary şi îi întâlneam foarte des, deoarece îşi plimbau câinele, Toby, o corcitură, dar adorabil. Cuplul trăise toată viaţa în Celebridge şi tocmai îşi sărbătoreau a treizecea aniversare; copiii lor erau mari şi plecaseră de acasă şi acum aveau timp liber la dispoziţie, pe care îl preţuiau.

Într-o seară, i-am întâlnit şi ne-am oprit să discutăm. Spre sfârşitul conversaţiei, John l-a întrebat pe Joe pe un ton răutăcios:

— Când o vei cere în căsătorie pe această domnişoară?

Am roşit. Eram atât de jenată, încât nu ştiam unde să mă uit. Nu îndrăzneam să mă uit la Joe, aşadar nu ştiu cum a reacţionat.

— Nu-i face pe aceşti tineri să se simtă jenaţi! a intervenit Mary. L-a luat de mână pe John şi au plecat mai departe.

Joe şi cu mine ne-am continuat drumul de-a lungul râului şi ne-am aşezat pe nişte pietre. Mi-am scos tenişii şi

şosetele şi mi-am băgat picioarele în apă. Dintr-odată, Joe s-a ridicat de pe piatră, a păşit complet îmbrăcat în apă şi s-a pus într-un genunchi. Râul era adânc de aproximativ treizeci de centimetri şi Joe stătea într-un genunchi în curentul puternic. Era foarte ud. Am chicotit.

— Încerc să fiu serios, a spus el. Vreau să te cer de soţie! îşi ţinea o mână pe genunchiul meu, încercând să-şi păstreze echilibrul. Lorna, vrei să fii soţia mea?

Nu am putut decât să râd. Am râs atât de mult, încât am căzut de pe piatră în râu. Joe m-a prins în braţe şi ne-am udat amândoi. Am râs în hohote. În timp ce Joe mă ajuta să mă ridic, am spus „Da”. Râdeam prea mult pentru a mai spune ceva.

Am urcat înapoi pe malul râului şi încă râzând, storcând apa din haine. Mulţumesc lui Dumnezeu că era o seară călduroasă. Întorcându-ne de-a lungul râului, Joe s-a oprit.

— Trebuie să mă duc să te cer de la tatăl tău. Dacă mă refuză?

M-am gândit o clipă şi, amintindu-mi ce mi-au spus îngerii întotdeauna despre faptul că Joe şi cu mine ne vom căsători, am spus:

— Nu-ţi face griji, tata nu te va refuza. Ştiu că se va bucura pentru noi.

Când ne-am întors de-a lungul râului, oamenii care treceau pe lângă noi ne-au privit amuzaţi.

— Mami, cred că au căzut în râu, pentru că au hainele ude, i-a spus un copil mamei lui.

Un grup de bărbaţi care pescuiau au strigat la noi că am înotat îmbrăcaţi. Cred că arătam ca nişte şoareci muraţi. Le-am făcut cu mâna şi am râs. Chiar atunci mi-am amintit de ceva.

— Sper că mai ai cheile de la maşină în buzunar, şi nu pe fundul râului, i-am spus lui Joe!

Joe şi-a pus mâna în buzunar şi a dat dezaprobator din cap. Probabil că le pierduse în râu, unde mă ceruse de nevastă.

— Bine, hai să ne întrecem. Să vedem cine ajunge

acolo primul şi găseşte cheile, am spus eu începând să alerg.

Joe m-a strigat, m-am oprit şi m-am uitat înapoi. Stătea ţinând cheile pe deget şi râzând la mine.

Am alergat înapoi spre el şi am luat cheile, spunând:

— Ne întrecem înapoi spre maşină.

Joe a ajuns la maşină înaintea mea, ceea ce nu m-a surprins, având în vedere că avea picioarele de două ori mai lungi decât ale mele.

În timp ce ne întorceam acasă cu maşina, am discutat despre nuntă. Am decis să nu spunem nimănui nimic înainte ca Joe să vorbească cu tata. Când am ajuns acasă, Joe nu a vrut să intre, a spus că s-ar simţi jenat să fie văzut cu hainele ude. Ne-am sărutat de noapte bună şi a plecat.

A doua zi, la lucru, chiar înainte de pauza de masă, mătuşa Sara a intrat în magazin şi m-a întrebat dacă puteam să stau din nou cu copiii în acea seară. Era neobişnuit pentru ea să intre aşa în magazin şi era clar că ea şi soţul ei erau nerăbdători să iasă în oraş. Am fost de acord, chiar dacă era seara în care hotărâserăm că Joe va vorbi cu tata.

Mătuşa Sara era încântată. Mi-a spus că ea şi cu unchiul Paddy abia aşteptau să ia cina şi să meargă după aceea la un spectacol. I-am promis că voi ajunge la ea acasă cât de curând posibil. Ne-am luat la revedere şi, în timp ce mă uitam la mătuşa mea părăsind magazinul, am văzut-o radiind. Ştiam că era fericită.

Când a venit pauza de masă, am plecat spre intrarea din spate a magazinului, pentru a da un telefon. Am sunat la garaj şi când tata a răspuns, am spus:

— Bună, tată, pot să vorbesc cu Joe?

— Joe este afară. îl chem, a răspuns tata. Puteam să-mi dau seama din vocea lui că era emoţionat.

— Pari foarte bucuros astăzi, i-am spus eu.

— Iată-l pe Joe, a râs tata.

Am vorbit cu Joe câteva minute şi i-am spus că mătuşa mea avea nevoie să stau cu copiii ei în acea seară. L-am întrebat pe Joe dacă vorbise cu tata despre căsătoria

noastră.

— Nu, a spus el. O las pe mâine. Te iau după ce termini programul. Vom discuta şi apoi vom merge la tine acasă pe la nouă şi voi vorbi cu tatăl tău şi îi voi cere mâna ta.

— Joe, am simţit că era emoţionat mai devreme. Eşti sigur că nu ştie nimic?

— Nu, nu am vorbit cu el şi nici cu altcineva, a spus Joe, dar tatăl tău este într-o dispoziţie bună astăzi. Poate că a primit nişte veşti bune.

— Sper că nu te aude acum, am spus eu.

— Nu, a plecat la mecanic.

Cineva a intrat în birou chiar când ne luam la revedere şi am închis.

Aveam o oră pauză de masă, aşadar am plănuit să ies pentru a mă bucura de frumoasa strălucire a soarelui. Când am vrut să mă îndepărtez de telefon, am dat peste un înger şi apoi am păşit în ea. Era peste tot în jurul meu; era mare, tandră şi frumoasă. Era Îngerul Iubirii Materne. M-a îmbrăţişat de multe ori în copilărie, dar, de această dată, sentimentul era mai puternic ca oricând.

Îngerul Iubirii Materne este rotund ca soarele şi imens. Aripile se petrec în jurul ei, dar se şi deschid, cam ca la o cloşcă. Mâinile ei sunt întotdeauna pregătite să te îmbrăţişeze. Culoarea ei e un amestec de crem şi alb, dar de această dată era o nuanţă de roz.

Este translucidă şi vezi o lumină foarte strălucitoare emanând din ea, dar nu poţi vedea prin ea.

Faţa ei radiază iubire, ochii ei sunt mari ca nişte farfurioare, scânteind de lumina iubirii materne, şi are părul ondulat de culoare alb-crem. Radiază îmbrăţişări de iubire tot timpul. Nu îţi doreşti decât să cazi în braţele ei şi să o îmbrăţişezi şi să fii îmbrăţişat de ea. Indiferent de câtă dragoste primeşti de la propria mamă, dacă ai o mamă, acest înger intensifică întotdeauna dragostea unei mame.

În acea zi, mi-am lacul griji despre cum va reacţiona mama cu privire la decizia noastră de a ne căsători şi Îngerul Iubirii Materne a ştiut că aveam nevoie să simt

dragostea maternă în acel moment, să simt mai multă dragoste decât putea mama mea să ofere.

Eram atât de fericită şi încântată de logodna noastră, încât zâmbeam mereu.

— Ce se întâmplă? m-a întrebat Valerie. Pari foarte fericită.

Ea m-a tot necăjit toată ziua, încercând să afle secretul meu. Spre sfârşitul zilei, când sortam împreună un raft cu pantaloni, a izbucnit:

— Ştiu! Tu şi Joe vă logodiţi! Asta este!

Am roşit.

— Şşşt, este un secret, i-am spus. Nu le spune celorlalţi.

Nu doream să afle toată lumea până când nu aveam un inel, dar tot am fost încântată că mi se dăduse şansa de a spune cuiva.

— Unde este inelul tău? a întrebat ea.

— Nu avem încă unul; asta încerc să-ţi spun. Eu şi Joe nu am ales unul încă. Poate o vom face în săptămânile următoare, nu ştiu. Avem multe lucruri de rezolvat. Joe trebuie să vorbească întâi cu tata. Promiţi că nu le vei spune nimic celorlalte fete? Vei fi prima care vei vedea inelul şi îţi vei putea pune o dorinţă.

Valerie a fost de acord. Am stat acolo un timp discutând şi sortând hainele, apoi am plecat să lucrăm la registru. M-a tot privit zâmbind, dar nu a spus nimănui nimic.

După lucru, am luat autobuzul spre casa mătuşii pentru a sta cu copiii. Pe drum, i-am rugat pe îngeri să nu mă lase să-mi arăt încântarea, deoarece nu doream ca mătuşa Sara şi unchiul Paddy să-mi pună întrebări. Îngerii m-au ţinut

A

foarte calmă şi mătuşa şi unchiul nu au observat nimic, în dimineaţa următoare, am luat autobuzul spre serviciu. Dimineaţa a părut foarte lungă, aşa că în pauza de masă am plecat să mă plimb pe aleile din jurul magazinului.

Aceste alei mi s-au părut mereu o oază, un loc unde puteam să fiu eu însămi, unde puteam să-mi adun gândurile şi să scap pentru un moment de lucrurile pe care îngerii îmi spuneau să le fac atunci. Stăteam pe o cutie sau chiar pe un prag. Exista totuşi o alee pe care o evitam întotdeauna – cea pe care Mark fusese împuşcat.

Când mi s-a terminat programul, m-am grăbit la vestiar, mi-am luat hainele şi am fugit în parcare. Joe stătea în maşină şi mă aştepta. Eram atât de fericită să-l văd. Ne-am dus în parcul Phoenix, am parcat maşina şi am stat să discutăm. Joe a spus că, dacă voiam, puteam merge să căutăm un inel de logodnă la sfârşitul săptămânii. Am spus că ar fi frumos – dar doar să mă uit la inele, nu să şi cumpăr. Îngerii îmi spuseseră că Joe va găsi inelul pentru mine, dar nu în mod obişnuit.

Joe m-a întrebat dacă mi-ar plăcea să-i spun mamei lui despre logodnă. Am spus că nu, că aş prefera să aştept până când aveam un inel de logodnă. Am fost amândoi de acord cu acest lucru.

— Când vom intra în casă şi tu vei avea un inel de logodnă pe deget, ea se va bucura pentru amândoi, a spus Joe.

De asemenea, chiar dacă nu intenţionam să ne căsătorim decât peste vreun an, am decis că ar fi bine să ne căutăm o locuinţă.

Când am parcat în faţa casei, uşa holului era deschisă. Tata a ieşit şi ne-a făcut cu mâna înainte de a intra în casă, lăsând uşa deschisă. Acest lucru l-a făcut pe Joe să se simtă mai bine. Am mers direct în bucătărie. Mama era acolo. Joe a salutat-o şi eu am pus să fac un ceai.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat mama.

— Joe vrea să vorbească cu tata, am răspuns eu.

— Aşteptam ziua aceasta, a spus mama cu o privire clar dezaprobatoare. Tatăl tău este în sufragerie, îşi citeşte ziarul, a spus ea cu indiferenţă. îi spun că Joe vrea să îl vadă.

Mama a intrat în sufragerie şi a închis uşa în urma ei.

Acest lucru l-a făcut pe Joe mai agitat.

— De ce nu poate fi simplu? s-a întrebat el.

Mama s-a întors în aproximativ un minut şi i-a spus lui Joe că putea să meargă să vorbească cu tata. Mama a rămas în bucătărie cu mine, timp în care făceam ceaiul şi ungeam nişte felii de pâine cu unt şi gem. Nu a scos un cuvânt. Curând, a plecat din bucătărie şi a intrat în sufragerie.

După aproximativ cinci minute, când tava era pregătită, am dus-o în sufragerie. Simţeam că Joe avea nevoie de sprijin, aşadar nu l-am aşteptat să se întoarcă în bucătărie, şi oricum, am făcut-o pentru a afla răspunsul tatălui meu.

Când am deschis uşa la sufragerie, i-am văzut pe tata şi pe Joe stând pe canapea, şi pe mama în apropiere. Ea nu se aşezase. Am zâmbit când i-am văzut pe tata şi pe Joe împreună. Amândoi păreau foarte fericiţi. Tata era tot un zâmbet; s-a ridicat de pe canapea, m-a îmbrăţişat şi m-a felicitat. Nu mai eram îngrijorată. Am fost atât de fericită. Nici măcar reacţia mamei nu a putut să strice momentul.

Tata era încântat că mă căsătoream cu un bărbat drăguţ şi de încredere. Într-un fel, probabil era uşurat că nu va mai trebui să fie responsabil pentru mine; cred că şi mama era la fel de uşurată, chiar dacă nu arăta acest lucru. La un moment dat, tata a spus:

— Nu credeam că voi apuca să văd ziua aceasta.

Chiar dacă acum eram logodită, ştiu că încă le era teamă, din cauza felului în care mă priveau. Tata a început să ne pună o mulţime de întrebări referitoare la planurile noastre. Mama, care până atunci nu spusese nimic, a întrebat dacă am stabilit o dată pentru nuntă şi amândoi am răspuns în acelaşi timp că nu.

Poate anul viitor, în august, a sugerat Joc.

— Vom organiza petrecerea de nuntă acasă, a spus mama.

Nu am spus niciun cuvânt; am fost îngrozită de această sugestie.

— Putem vorbi mai târziu despre acest lucru, a spus

tata.

Dar acest lucru nu s-a mai întâmplat. Am terminat ceaiul, Joe şi-a luat la revedere de la părinţii mei şi am ieşit spre maşină.

— Nu îţi face griji, mi-a zis Joe, dacă nu vrei ca petrecerea să fie acasă, putem găsi un hotel.

În acel sfârşit de săptămână, eu şi Joe ne-am dus să căutăm un inel de logodnă, dar nu am văzut la niciun bijutier ceva care să-mi placă.

— Mi-ar plăcea foarte mult ceva diferit, i-am spus lui Joe. Toate inelele de logodnă arată mai mult sau mai puţin la fel, indiferent de bijutierul la care mergi. Sunt dispusă să aştept până când voi găsi inelul pe care îl vreau cu adevărat.

— Eşti sigură? a întrebat el.

La aproximativ şase săptămâni după aceea, am lucrat până târziu într-o seară şi nu m-am aşteptat să îl întâlnesc pe Joe, deoarece trebuia să primească marfa la garaj. Trebuia să prind autobuzul de ora opt spre casă, dar când am plecat de la muncă am avut marea surpriză să-l văd pe Joe în parcare, stând lângă maşină.

— Hai să mergem să mâncăm o îngheţată, a spus el.

— Eşti într-o dispoziţie minunată, i-am răspuns. Sunt încă în uniformă. Cum să merg la îngheţată?

— Nu contează. Pentru mine eşti frumoasă. Acum să mergem să luăm îngheţata aia.

Am mers ţinându-ne de mână spre gelaterie şi am stat faţă în faţă pe unul dintre locurile noastre preferate. Am comandat banana split şi Joe şi-a luat sundae.

— Am o mare surpriză pentru tine, mi-a spus Joe în timp ce ne savuram îngheţata.

A scos o cutiuţă şi a deschis-o. Nu mi-a venit să cred! Era un inel de logodnă fantastic, de forma unui trandafir cu petale de aur şi cu un diamant în mijloc. Era atât de diferit de celelalte inele pe care le văzusem. Joe m-a ţinut de mână şi, punându-mi inelul pe deget, a spus:

— Te iubesc. Vreau să mă căsătoresc cu tine şi să îmbătrânim împreună.

Auzind aceste cuvinte, ochii mi s-au umplut de lacrimi. Am fost fericită, şi totuşi, mi-am amintit ce îmi spusese Îngerul Ilie cu ani în urmă. Că ne vom căsători, că Joe se va îmbolnăvi, că va trebui să am grijă de el şi că nu vom îmbătrâni împreună.

— Nu plânge, a spus Joe în timp ce îmi săruta mâna.

M-am uitat în ochii lui, i-am văzut bucuria şi am uitat de viitor. M-am aplecat peste masă, l-am sărutat pe Joe şi l-am întrebat unde a găsit inelul.

— Nu o să-ţi vină să crezi, a spus el. La garaj! Era aglomeraţie şi m-am dus afară să ajut la pompa de benzină, chiar când a parcat o maşină care avea o pană. Am scos roata şi am dus-o în spate pentru a fi reparată. Cât am stat lângă maşină şi îi spuneam proprietarului că va fi gata în douăzeci de minute, am observat că bancheta din spate a maşinii era acoperită de nişte cutiuţe.

Joe l-a întrebat pe şofer despre cutiile acelea şi aşa a aflat că este bijutier.

— I-am povestit că eram în căutarea unui inel de logodnă, dar că îmi doream ceva complet diferit, a continuat Joe. Bărbatul avea o cutie cu modele noi şi diferite de bijuterii – unele erau inele. A deschis cutia, am văzut acest inel şi am ştiut imediat că era perfect pentru tine. L-am întrebat dacă era de vânzare şi el a spus că trebuia să îl întrebe pe şeful lui. Am mers în birou să-l sune şi acolo i-am arătat inelul tatălui tău. Tatăl tău mi-a spus că este un inel frumos, că l-am ales bine şi că acest inel te va bice fericită. Bărbatul a închis telefonul şi mi-a spus că pot cumpăra inelul.

I-am zâmbit lui Joe.

— Nu vreau să-mi spui cât a costat. Nu vreau să ştiu. Îţi mulţumesc pentru că ai găsit acest frumos inel de logodnă pentru mine.

Eram încântată; pluteam de fericire în timp ce ne întorceam în parcare.

— Abia aştept să le arăt inelul mamei, fraţilor şi surorilor mele, am spus eu.

Nu îmi amintesc călătoria spre casă, dar ştiu că am

intrat pe uşa din spate în bucătărie, cu Joe în urma mea. Bucătăria era goală şi am deschis uşa sufrageriei.

— De ce a durat atât de mult să ajungi acasă? a întrebat tata.

— Ei bine, nu e nevoie să-ţi arăt inelul meu de logodnă, pentru că l-ai văzut deja, am spus eu.

Tata a râs, a venit la mine şi m-a îmbrăţişat. I-am arătat inelul mamei şi i-am spus să-şi pună o dorinţă.

— E foarte elegant, mi-a spus mama şi m-a îmbrăţişat.

Joe a băut o ceaşcă de ceai înainte de a pleca acasă şi i-am zis:

— Nu-i spune mamei tale despre logodnă până mâine la terminarea programului. Vom merge acasă la tine împreună, ca de obicei, la cină şi apoi o vom surprinde. Să vedem dacă va observa inelul de pe degetul meu.

A doua zi, exact aşa am făcut. Stăteam la masă, iar mama lui Joe aşeza tacâmurile pentru cină în faţa mea, când a exclamat deodată:

— Lorna, ai pe deget un inel de logodnă! Ridică-te ca să-mi pot îmbrăţişa viitoarea noră. Mama lui Joe m-a făcut întotdeauna să mă simt bine-venită.

Am fost fascinată deoarece, în câteva minute, membrii familiei lui Joe, care locuiau în apropiere, au început să vină pentru a ne felicita. De asemenea, în aproximativ o oră, a venit şi o familie care locuia mai departe. Eram agitată – ceea ce mi se întâmpla rareori. Îmi plăcea entuziasmul.

Pe la ora unsprezece, i-am spus lui Joe că ar trebui să mă ducă acasă, deoarece trebuia să merg la serviciu dimineaţă. Mi-am luat la revedere de la mama lui Joe şi ea m-a îmbrăţişat. Am văzut bucuria şi fericirea din ochii ei. Era mai liniştită acum, văzând că visul i se împlinea – fiul ei cel mic era logodit. M-a îmbrăţişat atât de strâns, încât l-am văzut şi l-am simţit pe îngerul ei păzitor, care mă îmbrăţişa şi el. În timp ce mama lui Joe ne făcea semn cu mâna la plecare, l-am văzut pe îngerul ei păzitor stând la uşă, făcându-ne semn.

În timp ce ne îndepărtam, am întors scaunul maşinii, pentru a o vedea pe mama lui Joe şi pe îngerul ei. De fapt, tot ce am văzut era lumina îngerului. Joe a râs.

— Ce încerci să faci? întorci de tot scaunul?

— Încerc să o văd pe mama ta cât mai bine, am răspuns eu.

— Eşti cam tăcută, constată Joe pe drum.

— Mă gândesc la ziua de mâine, am spus eu, când mă voi duce la lucru cu inelul de logodnă. Dacă entuziasmul va fi ca la mama ta acasă, cred că voi fi jenată. Mă intimidează acest lucru, dar, pe de altă parte, abia aştept să le arăt fetelor inelul meu.

Am ajuns repede acasă.

— Întoarce-te şi sărută-mă, mi-a spus Joe când mă pregăteam să cobor din maşină. Bucură-te mâine la lucru şi laudă-te cu inelul tău la celelalte fete. Ne vedem după aceea.

Ne-am despărţit şi am intrat în casă. Era întuneric. M-am strecurat încet spre camera mea, fără să fac vreun zgomot şi m-am băgat în pat. Nu am prea dormit în acea noapte. Eram prea încântată. Aveam impresia că n-avea să se mai facă dimineaţă.

M-am trezit mai devreme pentru a prinde autobuzul spre serviciu, încercând să ajung înaintea celorlalte fete din raionul meu şi sperând că Valerie era acolo pentru a-i împărtăşi încântarea mea şi să-i arăt inelul. Dar eram foarte timidă. Când am ajuns la uşa din spatele magazinului, am respirat adânc şi am intrat.

Am coborât scările spre vestiar şi m-am schimbat pentru lucru. Vestiarul era o încăpere pătrată, cu dulapuri pe toate părţile şi un rând de dulapuri care diviza camera. Am mers prin vestiar şi am văzut-o pe Valerie. Imediat ce m-a văzut, a sărit din scaun şi a spus:

— Ştiu după expresia de pe faţa ta. Arată-mi inelul de logodnă.

— Ţi-am spus că mă ţin de cuvânt, i-am spus, aşa cum ai făcut şi tu. Poţi să-ţi pui prima dorinţă.

Valerie mi-a scos uşor inelul de pe deget, şi l-a pus pe

al ei şi a început să-l rotească spre ea de trei ori cu ochii închişi, mişcându-şi buzele în tăcere. îi vedeam clar îngerul şi doar o parte din al meu, deoarece îngerul meu păzitor era în spatele meu. Apoi, când m-am uitat în sus, am văzut capetele ambilor îngeri atingându-se, şi când m-am uitat în jos, li se atingeau şi picioarele, apoi îngerii au început să se înfăşoare unul în jurul celuilalt. Aripile îngerului meu păzitor păreau să se întindă spre cele ale îngerului lui Valerie şi să se împletească pentru a forma un oval. Podeaua de sub noi dispăruse. O urmăream pe Valerie în timp ce îşi deschidea ochii. Am simţit o minunată pace şi linişte; mă întreb dacă ea a simţit ceva din toate astea.

— Mulţumesc, Lorna, mi-a spus ea trăgând adânc aer în piept şi zâmbindu-mi frumos.

Mai multe fete au intrat şi am fost înconjurată de lumea care mă felicita; toate şi-au întins mâinile pentru a vedea inelul şi a-şi pune dorinţe. Pauline în special a fost încântată; era foarte romantică şi adora poveştile frumoase de dragoste. Ea îl întâlnise doar de câteva ori pe Joe, dar îl considera foarte chipeş şi era foarte fericită pentru mine.

M-a încântat toată atenţia care mi se oferea. Le-am cerut îngerilor, pe cât posibil, să le împlinească dorinţele fetelor, în special prietenelor mele, deoarece ştiam că îşi puseseră multe dorinţe – nu doar pentru ele, ci şi pentru familii şi prieteni.

— Ce este cu entuziasmul ăsta? exclamă supraveghetoarea intrând în vestiar. Lăsaţi-mă să văd. Cine s-a logodit? se interesă ea în timp ce îşi croia loc printre fetele care încă îşi mai puneau dorinţe cu inelul.

— Lorna, au răspuns toate în acelaşi timp.

— Eu îmi pun următoarea dorinţă, fetelor, a spus ea. A luat inelul de la altă fată, ignorându-le pe cele care aşteptau, şi l-a pus pe deget şi şi-a pus o dorinţă. Felicitări, Lorna. Voi, fetelor… mergeţi în magazin.

Şi ele au tachinat-o şi au început să râdă.

— Lorna, este un inel frumos, mi-a zis ea. Spune-mi numele lui.

— Joe, am spus eu.

— Vă doresc, ţie şi lui Joe, toată fericirea din lume. Când va fi marea zi?

— Poate în august, anul viitor. Nu ne-am hotărât încă, am răspuns eu.

— Sfatul meu este să nu luaţi decizii pripite, a spus supraveghetoarea. Acordaţi-vă destul timp. Acum ar fi bine să ne întoarcem la lucru.

Mai târziu în acea zi, când eram la cantină stând la rând pentru un ceai, m-au felicitat şi fetele de la casierie, care aflaseră şi ele de logodna mea.

Supraveghetoarea cantinei a comentat apoi că toată lumea se înghesuise la masa mea în timpul pauzei, ca să se uite la inel şi să-şi pună o dorinţă. Aşa am ţinut-o pentru următoarele aproximativ două săptămâni. Eram atât de fericită, că toată lumea se bucura pentru mine şi Joe; chiar şi agentul de pază din parcare l-a felicitat pe Joe când a venit să mă ia după lucru, în acea zi.

Pentru prima dată în viaţa mea am simţit că eram în centrul atenţiei. Părinţii mei n-au stat deloc de vorbă cu Joe despre planurile de nuntă.

După ce m-am consultat cu Joe, am decis să o întreb pe Pauline, colega mea de serviciu, dacă dorea să-mi fie domnişoară de onoare. Ştiam că va fi încântată şi că mă va sprijini în ziua nunţii. Îmi semăna puţin, foarte tăcută; în timp ce celelalte fete din raionul de haine se duceau adesea împreună la tavernă după muncă, pe Pauline asta n-o interesa, la fel cum nu mă interesa nici pe mine.

A doua zi, i-am spus mamei că doream ca Pauline să fie domnişoara mea de onoare, deşi încă nu o întrebasem. Mama a părut surprinsă şi a sugerat că fratele meu Barry ar trebui să fie cavaler de onoare. În acea seară, Joe şi cu mine am vorbit despre nuntă. Joe ştia că nu eram mulţumită; dorea să discute cu părinţii mei, dar eu am refuzat, pentru că nu voiam ca nunta să-i coste prea mult pe părinţii mei. Strângeam bani pentru o casă, aşadar, nici noi nu doream să cheltuim prea mult.

— Să aranjăm o întâlnire cu preotul parohiei, zise Joe îmbrăţişându-mă, şi să stabilim data nunţii.

Familia lui Joe reacţionă cu totul diferit de ai mei cu privire la nunta noastră. Mama lui Joe m-a întrebat ce prieteni voi invita şi i-am spus că mi-ar plăcea să le invit pe Pauline, pe Valerie şi pe Mary de la serviciu, clar nu ştiam ce părere vor avea despre o petrecere organizată acasă.

— De când am început să lucrez la magazin, am continuat eu, s-au măritat câteva fete şi toate şi-au organizat recepţia la hotel. Mama e hotărâtă să organizeze recepţia acasă şi nu vreau să o rănesc spunându-i că sunt dezamăgită de această idee. Eu şi Joe am hotărât ca nunta noastră să nu-i coste prea mult pe părinţii mei, dacă este posibil.

— Nu îţi face griji, vom contribui toţi, mi-a răspuns mama lui Joe.

Apoi totul a început să se contureze. Câteva săptămâni mai târziu, la cantina de la serviciu, în timp ce luam prânzul cu Valerie şi Mary, ele m-au întrebat dacă am stabilit ziua nunţii.

— Da, optsprezece august, şi sunteţi invitate, le-am răspuns eu.

Au fost încântate şi au întrebat unde se va ţine recepţia. Le-am spus că nu stabiliserăm încă; nu am vrut să le spun că se va ţine la mine acasă.

Mai târziu în aceeaşi zi, am întrebat-o pe Pauline dacă ar vrea să-mi fie domnişoară de onoare; mi-a spus că va fi onorată. I-am spus că sora lui Joe, Barbara, îi va face rochia.

CAPITOLUL 12
Casa de la ţară

Am început să-l încurajez pe Joe să-şi caute o slujbă în altă parte, pentru a fi independent. I-am spus că trebuia să fim pe picioarele noastre. „Vorbeşte cu tata. Ştiu că îţi va da o recomandare bună”.

Joe a găsit altă slujbă fără nicio problemă, de această dată pentru CIE (compania irlandeză de transport public). Cu noua slujbă, Joe nu mă putea lua de la serviciu după

terminarea programului la fel de des ca înainte, aşadar, în majoritatea serilor, mergeam acasă cu autobuzul. Într-o seară, pe când ocoleam casa pentru a intra pe uşa din spate, ştiam că urma să se întâmple ceva.

Am observat ziarul tatii, The Irish Press, pe masa din sufragerie. Când îngerii mi-au spus să îl deschid, am ezitat, dar m-am aşezat la masă şi am început să-l răsfoiesc. Îmi tremurau mâinile; parcă mă mişcam cu încetinitorul, îmi era teamă că îngerii îmi vor atrage atenţia asupra unui lucru din ziar care mă va întrista.

— Nu te teme, Lorna, au spus îngerii, întoarce doar paginile şi îţi vom spune noi când să te opreşti.

LORNA BYRNK

Am întors paginile încet, una cate una. Am simţit mâna Îngerului Hosus pe umărul meu.

— Acum, a şoptit el la urechea mea, uită-te la casele de vânzare.

M-am uitat şi erau sute de case de vânzare. Nu am putut să-mi dau seama de nimic de pe pagină; pagina era pe dos. Mi-am ridicat privirea din ziar şi am văzut o mulţime de îngeri stând în jurul mesei. Ce privelişte! M-a făcut să zâmbesc.

— Bună, a spus Îngerul Ilie, stând în faţa mea. Şi-a întins mâna spre ziar şi a atins pagina cu vârful degetelor. Uită-te acum, Lorna, a spus el.

Totul s-a limpezit imediat. Am citit: „Casă de vânzare în Maynooth”.

— Lorna, e o casă mică, dar are o grădină mare, a spus Ilie. Este perfectă pentru tine şi Joe. Citeşte!

Era un anunţ mic, de trei rânduri. Am citit: „De vânzare, prin licitaţie”; era trecut şi un număr de telefon.

— Acum, Lorna, fa un semn în jurul anunţului şi rupe pagina, a spus Ilie. Aşa am făcut şi am pus pagina în buzunar.

— Arată-i anunţul tatălui tău când vei fi pregătită, a spus Ilie. Va putea să te ajute.

Am plâns de bucurie. Îngerul Ilie s-a ridicat, s-a întins în faţă şi cu vârful degetelor mi-a atins lacrimile.

— Lacrimi de fericire, a spus el. Apoi îngerii au plecat.

I-am arătat lui Joe anunţul pentru casa din Maynooth a doua zi, în timp ce ne plimbam de-a lungul canalului.

— Voi vorbi cu tata când ajunge acasă de la pescuit în seara asta, am spus eu.

Am împăturit ziarul şi l-am pus înapoi în geantă. Mai târziu în acea seară, când Joe a plecat, tata s-a întors de la pescuit. Şi-a pus tot echipamentul de pescuit pe podea şi a scos cu mândrie din geantă, pe rând, doi păstrăvi de râu şi i-a pus pe masa din bucătărie. Mama a fost încântată. Când tata a terminat de aranjat tot echipamentul de pescuit, s-a aşezat în locul lui obişnuit.

— Tată, am spus eu, am văzut un anunţ în ziar pentru o casă în Maynooth. Se va vinde la licitaţie. Cum procedezi cu lucrurile astea?

S-a uitat la mine surprins; probabil credea că nu ştiam şi cum să caut o casă. Nu ştiam ce să cred din privirea lui, dar mi-a cerut fără ezitare să-i arăt ziarul.

L-am scos din buzunar şi l-am aşezat în faţa lui, pe masa mică. Tata a întrebat care era anunţul.

„L-am încercuit cu un creion negru. Uite, tată, acolo este, în josul paginii, în dreapta.

Tata m-a privit din nou surprins – eu stăteam în picioare şi el era aşezat – şi l-a citit foarte atent înainte de a-mi spune ceva. Apoi, cu un zâmbet pe faţă, a spus „Bravo”.

— Joe ştie despre anunţul pentru casă? a întrebat apoi.

— Da, am spus eu, când m-am întâlnit cu Joe, i-am arătat ziarul. S.suntem amândoi încântaţi, dar nu ştim cum să procedăm.

— Să începem cu ce este mai important: trebuie să faci un împrumut, a spus tata.

— Joe şi cu mine avem bani în bancă – să mergem acolo? am întrebat eu.

— Da, a răspuns el, mai sunt şi alte locuri unde poţi încerca, cum ar fi consiliul local, pentru un credit imobiliar,

care ar fi mai ieftin decât la bancă. Lasă licitaţia în seama mea. Voi suna eu.

— Mulţumesc, tată, am spus eu.

Am fost încântată că tata ne va ajuta şi că era posibil să ne cumpărăm casa.

A doua zi am avut liber, aşa că m-am dus la o cabină telefonică şi am sunat la consiliul local şi le-am spus că mă interesa un credit pentru tinerii căsătoriţi. Le-am spus că nu eram căsătoriţi încă, dar că vom fi. Fala a spus că va trimite formularele, l-am mulţumit şi am închis. După aceea, l-am sunat pe tata şi mi-a spus că se interesase de licitaţie. Avea loc peste două zile, aşadar, dacă eram interesaţi, trebuia să mergem să vedem casa cât de curând posibil. A sugerat să mergem în acea seară.

I-am lăsat lui Joe un mesaj la serviciu, prin care i-am spus să vină direct la Leixiip. Am fost atât de încântată, încât m-am grăbit să ajung acasă să-i spun mamei ce-mi zisese tata.

— Nu îţi face speranţe prea mari, a spus ea. Nu este uşor să primeşti un credit, iar tu şi Joe nu aveţi mulţi bani.

Joe şi tata au sosit acasă în acea seară la cinci minute diferenţă unul faţă de celălalt. Tata a spus că nu aveam timp să luăm cina, deoarece casa nu era conectată la electricitate şi trebuia să ne uităm la ea cât mai era încă lumină.

Ne-am urcat toţi în maşina tatii, inclusiv mama, şi ne-am dus la căsuţă; era la o distanţă de cincisprezece minute de mers cu maşina.

Când am oprit lângă micuţa casă, abia o puteam vedea, deoarece gardul viu era foarte înalt. Poarta era încuiată, iar tata s-a dus la vecinul de alături, aşa cum îi spusese licitantul, şi a luat cheile. Tata a deschis poarta şi i-a dat cheile lui Joe. Grădina era mare, toată plină de buruieni. Am mers pe aleea spre casă. Joe a pus cheia în broască şi a descuiat uşa. Când a deschis uşa, ne-a lovit un miros de stătut. Era umezeală şi mucegai; era clar că nimeni nu mai locuise acolo de multă vreme. Casa era micuţă, dar pe noi nu ne-a deranjat acest lucru, măcar de

am fi putut-o cumpăra.

Cât ne-am plimbat în jurul casei, eu şi Joe i-am mărturisit tatii că eram preocupaţi de licitaţie – ce se întâmpla dacă reuşeam să câştigăm licitaţia? Nu va dori licitatorul o garanţie? Trebuia să retragem bani din bancă în avans, deoarece nu aveam carnet de cecuri? lata a spus că dacă totul va decurge bine, va plăti el garanţia licitaţiei şi că îi vom da banii înapoi mai târziu. Din când în când, mai intram singură într-una dintre cămăruţe pentru a vorbi în linişte cu îngerii despre toate lucrurile la care mă gândeam.

În timp ce treceam prin camere împreună cu Joe, mama şi tata, îngerii mă tot trăgeau de păr. Mama mă tot întreba de ce îmi duceam tot timpul mâinile la cap. Mă asiguram că nu am pânze de păianjen în păr? Această întrebare m-a făcut să zâmbesc.

Am stat în casă doar pentru câteva minute; apoi am ieşit, iar Joe a încuiat uşa şi a pus cheia în cutia poştală a vecinului de alături. Mergând spre casă, mama a decretat că locul arăta groaznic.

Tata i-a aruncat o privire mamei şi apoi ne-a întrebat dacă mai eram interesaţi de casă. Amândoi am spus da în acelaşi timp.

În acea miercuri dimineaţă, pe la ora nouă, am plecat de acasă împreună cu părinţii mei şi l-am luat şi pe Joe. Tata a oprit în faţa casei lui Joe şi m-a trimis să bat la uşă. Joe a deschis, a venit la maşină şi i-a întrebat pe părinţii mei dacă voiau să intre pentru un minut să o cunoască pe mama lui. Ei au refuzat. Totuşi, eu am mers să o văd. Ne-a urat noroc şi a spus că o va cunoaşte pe mama cu altă ocazie şi că îi va invita pe părinţii mei la cină într-o duminică. Mama lui Joe abia aştepta să-mi cunoască părinţii. Ne-a făcut semn cu mâna în timp ce plecam.

Am stat în maşină ţinându-l de mână pe Joe. Nu am scos niciun cuvânt; eram nerăbdători şi eu mă rugam tot timpul. Înainte să-mi dau seama, tata a parcat maşina.

Licitaţia avea loc într-un hotel vechi. Am ajuns mai

devreme, aşadar am stat în harul hotelului pentru a bea un ceai şi a ne relaxa puţin. Am recunoscut câţiva oameni care erau în local; erau clienţi ai garajului; numele familiei lor era Murphy şi ei erau constructori. Tata s-a ridicat de la masă şi s-a dus la ei. L-am văzut pe tata cum i-a salutat şi a discutat cu ei. I-au făcut cinste cu o băutură, au vorbit şi au râs. Tata s-a întors şi mi-a zâmbit. Din privirea lui, am ştiut că totul v-aţi bine.

L-am întrebat pe Joe cât era ceasul; era 10.45 şi licitaţia începea la 11.00. Chiar atunci, tata s-a întors la masa noastră. Toţi eram curioşi să ştim cum se înţelesese cu ei. Tata a întrebat dacă voiam să aflăm întâi vestea bună sau pe cea rea.

— Vestea bună, te rog! am spus eu.

— Acum câţiva ani, când a fost o greva la benzinării, i-am făcut un serviciu familiei Murphy, asigurându-i că nu rămân fără benzină sau motorină. Acum este rândul lor să-mi facă o favoare. Am discutat cu ei şi le-am spus că voi v-aţi hotărât să cumpăraţi casa aceasta.

Niciunul dintre noi nu şi-a dat seama că era un teren de vânzare la capătul străzii, precum şi casa; familia Murphy era interesată în special de terenuri. Ei doreau să cumpere şi casă, pentru a o folosi ca spaţiu pentru birouri şi parcare de camioane. Dar, după discuţia cu tata, au căzut de acord să nu mai cumpere şi casa şi să facă tot ce pot pentru a ne ajuta pe noi să o cumpărăm.

Oamenii au început să părăsească barul şi să meargă prin hol spre camera unde se ţinea licitaţia. Camera nu era foarte luminată; erau multe rânduri de scaune şi un birou şi un scaun în capătul camerei. Erau acolo aproximativ douăzeci de oameni pentru licitaţie. Ne-am aşezat pe un rând din mijloc, în partea dreaptă, şi familia Murphy în stânga. Au fost vândute mai multe terenuri înainte ca licitatorul să ajungă la casă; unul dintre terenuri era cel de lângă stradă, pe care l-a cumpărat familia Murphy.

În cele din urmă, mi s-a părut o veşnicie, casa a fost scoasă la licitaţie; era ultima parcelă. Licitarea a început şi o femeie a ridicat mâna şi a spus un preţ; tata a ridicat

mâna şi a făcut o ofertă mai mare; apoi familia Murphy a făcut o ofertă; apoi tata; şi procesul s-a repetat. Femeia a renunţat să mai liciteze. Tata a făcut o ofertă, apoi familia Murphy, după care s-au oprit.

— Două mii cinci sute de lire, a spus tata, şi nu s-au mai făcut alte oferte. Când licitatorul a spus „Adjudecat!”, am simţit că pot să respir din nou.

Licitatorul i-a făcut semn tatii să vină, iar tata s-a întors spre mine şi Joe, spunând:

— Veniţi şi voi doi, că doar voi cumpăraţi casa.

Licitatorul i-a cerut numele tatii, şi acesta a spus cu mândrie că el doar a licitat, noi fiind cumpărătorii. Bărbatul ne-a cerut numele şi garanţia. Fără ezitare, tata a spus că va avea el grijă de acest lucru.

Îmi aduc aminte cum l-am privit pe tata scoţându-şi carnetul de cecuri – la acea vreme 250 de lire, care reprezenta garanţia de zece la sută, erau o sumă imensă pentru mine. Când l-am privit completând cecul, am simţit atât de multă afecţiune pentru tata; eram încântată că făcea acest lucru pentru noi şi îmi venea să-l îmbrăţişez.

Tata ne-a dus cu maşina acasă la mama lui Joe. Când am ajuns acolo, mama lui stătea la gardul grădinii, discutând cu un vecin. Joe i-a invitat din nou pe părinţii mei la o ceaşcă de ceai; ei au refuzat iar invitaţia. Am ieşit din maşină când mama lui Joe a ajuns la poartă. Părinţii mei au făcut cu mâna un semn de rămas-bun şi au plecat. I-am dat imediat vestea cea mare mamei lui Joc.

— Să mergem înăuntru mai întâi, a spus ea. Spune-mi întreaga poveste la o ceaşcă de ceai. Vreau să aud fiecare detaliu. Abia am scos din cuptor o tartă cu mere.

Am mers în bucătărie şi mama lui Joe a pus ibricul la fiert. Pe masă erau întotdeauna ceşcuţe şi farfuriuţe, lapte, zahăr şi tartă cu mere. Mama lui Joe era nerăbdătoare să audă fiecare detaliu, astfel încât conversaţia a continuat ceva vreme. Întotdeauna a existat activitate în acea casă, cu rude care veneau şi plecau. Toţi au dorit să audă vestea bună despre casă. Unele rude au spus „Maynooth – este atât de departe. Nu ne vom obişnui cu ideea că veţi locui la

ţară”.

— Parcă ne mutăm la un milion de kilometri depărtare, în loc de doar patruzeci, am zis eu râzând.

Mama lui Joe a întrebat:

— Când pot veni să vă ajut la curăţenie în noua casă? s-a interesat mama lui Joe.

Joe s-a uitat la mine şi am spus:

— Peste două săptămâni am tot sfârşitul de săptămână liber.

Joe. a spus că şi el avea liber în acea sâmbătă, aşa că am hotărât să ne întâlnim la noua casă în acea dimineaţă de sâmbătă. La scurt timp după aceasta, Joe m-a adus acasă. Eram amândoi foarte încântaţi de tot ce se întâmplase în acea zi.

La câteva zile după ce am cumpărat casă, am decis să mergem pe jos de la Leixiip la Maynooth şi să începem să facem curat. Am fost foarte încântaţi, şi când am ajuns, poarta era deschisă. Am căutat cheia şi a durat ceva timp până să o găsim. În cele din urmă, Joe a găsit-o sub o piatră, în celălalt capăt al casei.

Noii noştri vecini probabil că ne auziseră, deoarece o doamnă a venit la poartă şi a strigat:

— Bună ziua, eu sunt vecina de alături.

— Bună ziua, am strigat eu în timp ce mă duceam spre poartă. Sunt Lorna şi sperăm să locuim aici după ce ne căsătorim, peste şase luni.

— Este absolut minunat, a spus ea cu un zâmbet larg. Va fi grozav să avem vecini. Eu sunt Elizabeth.

Am invitat-o înăuntru pe Elizabeth şi am mers pe aleea plină de buruieni, spre dreapta, de-a lungul zidului casei, către intrarea principală. Joe era acolo şi l-am prezentat ca fiind logodnicul meu. A fost încântată să-l cunoască.

— Sunteţi un cuplu deosebit! a spus ea.

Am invitat-o pe Elizabeth înăuntru pentru a vedea casa şi Joe a descuiat uşa. Am continuat să discutăm în casă.

— Cred că v-aţi îngrozit când aţi văzut interiorul

casei, a spus Elizabeth. A stat părăsită mult timp. Bătrâna care a locuit aici, doamna Costello, a murit de mult.

— Este în regulă, Elizabeth, am spus eu uitându-mă prin camere.

— O vom face să arate bine foarte repede, a intervenit Joe. Trebuie să spălăm peste tot, să scoatem tapetul de pe pereţi, linoleumul de pe jos şi să dăm afară mobila veche. Joe s-a uitat împrejur. Poate restaurăm câteva piese de mobilier – masa din bucătărie arată bine, poate fotoliile acelea şi dulapul cu sertare.

Adevărul era că noi nu aveam mobilă şi aveam foarte puţini bani pentru a cumpăra alta. Depindeam de ceea ce puteam păstra şi de mobila veche pe care ne-o dădeau oamenii.

— Se vor curăţa foarte bine şi vor arăta ca noi, a spus Elizabeth. Slavă Domnului, soţul meu va putea să vă ajute cu muncile grele.

Înainte ca Joe şi cu mine să mai putem spune ceva, s-a grăbit să iasă pe uşă şi a plecat să-l caute. Am râs. Era o doamnă drăguţă şi rotofeie – aşa pot să o descriu. Avea un zâmbet frumos şi energia pe care o vedeam în jurul ei conţinea multă dragoste şi atenţie. Ea era sarea pământului.

S-a întors imediat cu un bărbat înalt şi slab cu tenul alb şi riduri adânci pe faţă – se vedea că era un om cinstit.

— Bună ziua! Ce faceţi? a spus el.

— El este soţul meu, John, a spus Elizabeth, în timp ce ne prezenta şi îi explica că ne vom căsători în scurt timp, după care ne vom muta acolo.

— Ei bine, Joe, avem al naibii de multă treabă aici, a spus John. Foarte multă muncă!

— Desigur – ai dreptate, a spus Joe. Să mergem în spate şi să ne uităm la şoproane.

Cei doi au ieşit pe uşă şi ne-au lăsat pe mine şi pe Elizabeth în sufragerie. Era o cameră mică şi avea un şemineu. Ne-am dus în dormitor şi ne-am uitat prin cameră. Înăuntru mirosea urât.

— Doamne, uită-te la draperii. Sunt murdare, am

spus. Arată deplorabil şi nu avem bani pentru draperii noi.

— Ascultă, Lorna, nu-ţi face griji, a răspuns Elizabeth, le voi scoate săptămâna asta. Nu am nimic de făcut deocamdată şi le voi spăla.

Nu mi-a venit să cred.

— Doamne, Elizabeth, sunt foarte multe draperii de spălat, am spus eu.

— Le voi spăla şi călca şi voi veni să le pun înapoi la ferestre – şi cât voi face asta, îl voi chema pe John să spele geamurile.

Aveam un dormitor, o mică sufragerie, o mică bucătărie şi încă o cameră, pe care o puteam folosi ca dormitor, dar nu era nicio toaletă sau baie.

— Bucătăria are o mărime bună pentru o familie tânără, a spus Elizabeth, dar mai bine aţi transforma micul dormitor într-o baie, deoarece veţi avea nevoie de una. probabil că veţi avea copii.

— Bineînţeles că vom avea, am spus încrezătoare. La urma urmelor, Îngerul Ilie aşa îmi spusese. Dar toaleta de afară va fi suficientă pentru moment. Mă întreb în ce stare e.

Am mers în spatele casei să ne uităm. Era sălbăticie totală acolo; abia vedeam ceva din cauza gardului viu care crescuse în exces. Erau, de asemenea, iarbă, buruieni, urzici şi mărăcini, aproape cât un stat de om. Ne-am făcut loc printre ele, spre locul unde Elizabeth spunea că se afla toaleta.

Nu i-am văzut nici pe Joe, nici pe John, dar am găsit toaleta. Era doar o toaletă într-un şopron lung, care avea o uşă. Nu avea scaun de toaletă, dar era utilizabilă şi nu arăta prea rău. Am întrebat-o pe Elizabeth ce era clădirea de lângă aceasta.

— Este încă un şopron. Avem unul la fel alături.

Apoi i-am auzit pe Joe şi John.

— Nu te uita în şopronul ăla, a spus Joe.

Acest lucru m-a stârnit, bineînţeles.

— O, dacă tot ai spus asta, voi arunca doar o privire, am zis eu. M-am uitat înăuntru şi, desigur, era plină ochi

cu tot felul de lucruri.

— Cum arată celelalte şoproane? am întrebat eu.

— Nu vei vrea să te uiţi nici în ele, a spus John. Mai este încă unul mare acolo, şi după aceea este o cocină – un şopron mic cu un perete exterior împrejurul ei şi o poartă în mica împrejmuire. Ar fi un loc ideal dacă aţi avea găini. Şoproanele sunt pline de vechituri, dar, desigur, îl voi ajuta pe Joe şi vom goli câteva dintre ele când va veni data viitoare şi le vom da foc.

— Dumnezeule, John, eşti atât de bun că ne ajuţi, am spus eu.

— Ei bine, ar trebui să plecăm acum, Elizabeth, şi să-i lăsăm singuri, a spus John întorcându-se spre noi.

— Înainte de a pleca acasă, aţi vrea să veniţi la un ceai? Ne-ar face plăcere să veniţi, a spus Elizabeth întorcându-se, în timp ce se îndepărta.

— Ţi-ar plăcea să mergem? l-am întrebat pe Joe.

Am dat afirmativ din cap.

— Vom veni în cinci sau zece minute, a spus el. Ne mai uităm puţin pe aici şi o să sortăm nişte lucruri.

Aşadar, au plecat. Eram cu adevărat fericită şi la fel era şi Joe.

— Nu este minunat că această casă este a noastră acum? am spus eu. Avem mult de lucru, dar ştiu că vom reuşi.

Am intrat din nou în casă şi Joe a început să tragă bucăţile de tapet de pe perete, pentru a vedea cât de greu va fi de scos. Nu era atât de rău. Linoleumul de pe podea era rupt peste tot şi amândoi am început să-l ridicăm. Am fost şocaţi, deoarece sub fiecare strat mai era încă unul. Sub ultimul strat, era un strat gros de ziare – sute de ziare erau lipite între ele. Ne-am uitat unul la celălalt.

— Să luăm ceva pentru a le scoate, a sugerat Joe.

Am luat un băţ şi sub aceste straturi de linoleum şi ziare erau paie şi argilă. În cele din urmă, sub toate acestea, în mod incredibil, era parchet – chiar unul bun. Am aflat mai târziu de la Elizabeth că toate acele straturi avea menirea de a izola camera, pentru a reţine căldura.

Am stat la o ceaşcă de ceai împreună cu Elizabeth şi John. Elizabeth mi-a povestit puţin despre doamna Costello, fosta proprietară, şi despre cum semăna ea cu doamna Tiggywinkle din poveştile lui Beatrix Potter; avea o pălărie mare, o haină mare şi purta mereu după ea o

Inge

geantă mare. Trăise de una singură şi nu avusese niciodată niusafii i.

John l-a invitat pe Joe să-i viziteze casa şi grădina, privind pe fereastră, i-am văzut pe îngerii care se jucau în jurul lor. Am zâmbit.

— Pari foarte fericită zâmbind acolo, a spus Elizabeth.

— Sunt foarte fericită, am răspuns eu.

Era minunat să mă aflu acolo în casa lor, să am o familie fericită chiar lângă casa noastră şi să văd lumina din jurul lor. Aveau, de asemenea, un băieţel minunat; nu ştiu ce vârstă avea, probabil zece ani.

— De câte ori veţi avea nevoie de noi, chemaţi-ne, s-a oferit Elizabeth.

Le-am mulţumit şi am plecat ţinându-ne de mână.

În sâmbăta următoare, Joe a adus-o pe mama lui acasă la noi. Eu eram deja acolo şi îi aşteptam;

— O, Doamne! Deja de afară se vede că aveţi o grămadă de treabă de făcut, a zis mama lui Joe privind în jur, după ce a coborât din maşină şi ne-a îmbrăţişat.

I-a spus lui Joe să deschidă portbagajul; adusese tot ce trebuia pentru curăţat. Am dus o mulţime de lucruri în casă. A intrat şi ea.

— Ei bine, a spus ea, această căsuţă o să se transforme într-un cămin minunat.

În următoarele două zile, am făcut multă curăţenie. Petrecând atâta timp împreună, am avut ocazia să o cunosc mai bine pe mama lui Joe şi ne-am simţit bine împreună. Acele două zile au fost foarte frumoase şi am făcut multă treabă. Mama lui Joe a fost nemaipomenită. Până în ziua nunţii, casa era aproape locuibilă.

CAPITOLUL 13

Mărturisindu-i lui Joe

Într-o dimineaţă, în vestiarul de la serviciu, Pauline şi cu mine am discutat despre rochii de mireasă, şi ea l-a întrebat pe supraveghetor dacă am putea să luăm pauza de masă împreună, pentru a merge la magazinul de materiale textile. Supraveghetorul a fost de acord şi ne-a pus în aceeaşi pauză de masă.

Când a venit pauza de masă, eu şi Pauline ne-am dus la cantină, am mâncat repede şi ne-am îndreptat spre magazine. Ne-am uitat la sute de tipare de rochii şi la multe suluri de material. A fost foarte palpitant. În cele din urmă, după multe căutări în pauzele de masă, am găsit un material care mi-a plăcut foarte mult şi care ar fi fost potrivit pentru rochia de mireasă: era crem şi avea flori sălbatice de culoarea vinului presărate pe alocuri. Pauline a găsit un material frumos care se potrivea cu florile de pe materialul meu, dar nu am cumpărat nimic; ştiam că mamă voia să vină împreună cu mine la cumpărături pentru rochia de mireasă.

Chiar dacă am petrecut atât timp împreună căutând materiale, nu i-am spus lui Pauline că petrecerea de nuntă va avea loc acasă. M-am temut să le spun acest lucru ei şi celorlalte două fete. Într-o zi, i-am întrebat pe îngeri când va fi cel mai bun moment să le spun prietenelor mele, şi ei au spus:

— Chiar acum.

— Vreţi să spuneţi acum, în pauza noastră de ceai? am întrebat eu.

— Da, au răspuns îngerii mei.

Când am intrat în cantină, le-am văzut pe Valerie şi pe Mary stând la masa noastră obişnuită. M-am dus şi mi-am luat ceai şi biscuiţi şi m-am alăturat lor.

— Lorna, murim de curiozitate să aflăm unde se va ţine recepţia! m-a abordat Valeri cât am stat la masă.

Prietenele mele zâmbeau şi erau foarte entuziasmate.

— Recepţia se va ţine în casa părinţilor mei, în Leixiip, am spus eu.

Am văzut că au rămas foarte surprinse.

— Glumeşti, Lorna? a intervenit Mary.

— Nu, am spus eu. Nu aş glumi cu ceva atât de important ca ziua nunţii mele.

M-au întrebat tot felul de lucruri, inclusiv de ce părinţii mei voiau să ţină recepţia acasă. Le-am spus că era un fel de obicei în familia mamei şi că mama hotărâse acest lucru. Apoi au întrebat cine mai venea la nuntă.

— Majoritatea sunt din familie. Părinţii mei, fraţii şi surorile, o parte din unchi şi mătuşi, bineînţeles familia lui Joe, voi două şi domnişoara de onoare, Pauline. Vom fi la masă aproximativ treizeci de persoane. Unii vecini vor veni la biserică.

Câteva zile mai târziu, când luam prânzul cu prietenele mele la cantină, Valerie a spus că avea câteva sugestii cu privire la petrecerea de nuntă.

— Ce ai spune, Lorna, dacă am pleca toţi după masă în Dublin, la un local cu muzică şi am dansa pentru a sărbători?

— Este o idee minunată şi sunt sigură că Joe va fi de acord, am răspuns eu, luând în considerare faptul că nu vom putea dansa în casă. Cum veţi ajunge la biserica din Leixiip în acea dimineaţă? am întrebat eu.

— Ne vom întâlni în Dublin, a răspuns Valerie, şi vom veni cu autobuzul la biserică. Să sperăm că nu va ploua, deoarece nu vrem să aducem haine de ploaie şi sper că nu este mult de mers pe jos, că vom purta tocuri.

— Două minute, le-am asigurat eu. Să fiţi acolo mai devreme.

Au râs şi au spus că aşteaptă cu nerăbdare petrecerea.

Mai târziu în acea zi, când Pauline mă ajuta să ordonez rafturile chiar înainte de închiderea departamentului de modă, i-am spus:

— Cred că e timpul să-ţi spun unde se va ţine recepţia.

— Deja am auzit de la celelalte fete că este acasă la părinţii tăi, a spus Pauline. Cred că este minunat.

I-am spus că era drăguţ din partea ei să spună acest lucru.

Când am ajuns acasă de la serviciu în acea seară, mama a sugerat să mergem să cumpărăm materialul pentru rochie în ziua mea liberă, care era a doua zi. Aşteptam cu nerăbdare să merg în oraş cu mama să cumpărăm materialul şi tiparul pentru rochia mea de mireasă – chiar dacă îl alesesem deja şi ştiam exact ce voi cumpăra. Nu i-am spus totuşi mamei acest lucru. Ştiam că mamei îi va plăcea să meargă prin magazine, aşadar nu am spus nimic.

A fost distractiv să merg cu mama prin magazinele de materiale textile din Dublin, dar s-a enervat puţin din cauza faptului că nu-mi plăcea nimic din ce vedeam, deşi ea a văzuse multe materiale despre care credea că ar fi perfecte.

— Nu vreau o rochie tradiţională, i-am spus mamei, şi în mod sigur nu vreau să port alb! mai există un magazin de materiale, mamă. Tu m-ai dus acolo, odată, este pe o stradă laterală, lângă Clerys.

După o ceaşcă de ceai, mama m-a dus la magazinul de stofe. Ne-am uitat la multe materiale, unele puse pe suluri mari, altele atârnate sau întinse pe tejghea. Când am ajuns la cel ales de mine, i-am spus mamei:

— Cred că acest material este frumos. Îmi plac culoarea crem şi florile de culoarea vinului care sunt presărate împrejur. Şi uite acesta care este lângă el, ar fi perfect pentru rochia domnişoarei de onoare.

— Da, a dat din cap mama. Este frumos. Acestea două vor merge împreună foarte bine.

Când mama a spus aceste cuvinte, îngerii au apărut peste tot în jurul nostru.

— Cât costă acest material? a întrebat mama, iar eu aproape am izbucnit în râs, deoarece am auzit vocile îngerilor, ca un cor cântând: „Nu are etichetă de preţ, nu are etichetă de preţ”. Ştiam că îngerii făcuseră să dispară eticheta cu preţul.

Mama a decis să-l întrebe de preţ pe unul dintre

angajaţi. Toţi îngerii s-au oprit şi au dat din mâini, indicând că nu. Am ştiut atunci că trebuia s-o opresc pe mama, deoarece avea să creadă că materialul era prea scump şi să încerce să mă facă să cumpăr unul mai ieftin. Nu puteam permite să se întâmple aşa ceva, dar nici nu doream să o rănesc.

— Nu îţi face griji, mamă, am spus eu, plătesc eu pentru material şi pentru tipar şi pentru tot ce trebuie pentru rochie. Să ne uităm prin catalogul cu tipare.

Îngerii au luat-o pe mama de mână, în timp ce mergeam spre peretele din spate, unde erau toate cataloagele cu tipare. Mama a deschis unul dintre cataloage şi a început să se uite prin el. Am sugerat că, pentru a economisi timp.

LORNABYRNE

mă voi uita şi eu în alt catalog. Cred că m-am uitat prin cinci cataloage până am găsit tiparul văzut anterior. Am chemat-o pe mama.

— Uite, acest tipar se potriveşte de minune cu materialul pe care l-am ales.

Mama era o croitoreasă foarte bună şi ştia să citească tiparele pentru a vedea cât material îmi trebuia pentru ambele rochii. Când mama a terminat de calculat cantitatea de material de care aveam nevoie, ne-am dus la tejghea şi l-am cerut angajatei. Ea a luat două suluri de material, le-a întins pe tejghea şi le-a măsurat, cot cu cot. Materialul s-a adunat pe tejghea, iar fata l-a împăturit perfect şi l-a pus într-o pungă. Tot în pungă a pus şi tiparele şi toate ornamentele de care aveam nevoie.

— Costă 25, 99 de lire în total, ne-a comunicat ea.

Tocmai când mă pregăteam să-i întind banii vânzătoarei, mama a spus că dorea să plătească pentru materialul rochiei de mireasă.

— Nu, mamă. Este prea mult, am protestat eu, deşi îmi plăcuse oferta ei.

Dar mama a insistat, aşadar am lăsat-o să plătească. Părea foarte fericită şi mândră în timp ce îi dădea vânzătoarei banii. Am mulţumit şi când am ieşit din

magazin, un înger stătea la uşă. I-am mulţumit îngerului în şoaptă, iar apoi ne-am îndreptat spre casă. Îndreptându-ne spre autobuz cu bagajele, i-am mulţumit mamei.

Eram ca un copil mic, plină de entuziasm, aşteptând să-i arăt lui Joe materialul şi să îl duc acasă la mama lui. În acea seară mama lui Joe a spus:

— Trebuie să-i cunosc pe părinţii tăi. îi vei întreba dacă pot veni la cină duminică?

Când Joe m-a adus acasă în acea seară, am intrat pe uşa din spate, ca de obicei. Am fost surprinsă de faptul că mama şi tata erau încă în sufragerie, aşadar am profitat de ocazie.

— Bună! Nu mă aşteptam să vă găsesc încă aici. Voiam să vă spun că mama lui Joe v-a invitat pe amândoi la cină duminică la ora cinci.

Mama nu a fost prea impresionată, dar tata a spus:

— Bineînţeles că vom veni. Spune-i mamei lui Joe că vom fi acolo duminică la cinci.

Am fost încântată şi m-am oferit să le fac o ceaşcă de ceai.

— Mergi la culcare, mi-a spus tata, refuzând.

Le-am urat noapte bună.

A doua zi după serviciu, am luat autobuzul spre casa mamei lui Joe şi i-am spus că părinţii mei vor veni la cină duminică. A fost încântată şi puţin neliniştită. Am ştiut că va face eforturi mari pentru a pregăti cina perfectă.

Când am ajuns duminică împreună cu părinţii mei pentru cină la casa lui Joe, tata a bătut la uşă şi m-am bucurat să văd că era Joe cel care a deschis uşa. Joe i-a salutat pe părinţii mei şi m-a îmbrăţişat. Am mers în sufragerie; masa era aranjată ca pentru o regină. Era de necrezut. Joe le-a prezentat-o pe mama lui, apoi pe sora lui Barbara, pe soţul acesteia şi pe copiii lor. Totuşi, un lucru amuzant s-a întâmplat la început. Barbara a insistat ca mama să se dezbrace de haină şi mama tot susţinea că era în regulă.

— Nu este o haină, este o robe-manteau. Spune-i Barbarei să nu-i mai ceară mamei să o scoată sau voi

izbucni în râs, i-am şoptit eu lui Joe, trăgându-l deoparte.

Joe a spus că nu auzise niciodată de robe-manteau, şi când s-a întors în sufragerie, sora lui o întreba din nou pe mama dacă îi poate lua haina. Joe a întrerupt-o şi a tras scaunul pentru ca mama să se aşeze.

Am avut parte de o cină minunată, cu friptură de vită cu cartofi copţi, varză şi morcov. La desert am mâncat delicioasa plăcintă cu mere cu sos de vanilie a mamei lui Joe. N-am mâncat niciodată o plăcintă cu mere mai bună ca a ei. Mama lui Joe era foarte mândră; totul decursese bine.

Toată vara de dinainte de căsnicia noastră, îngerii mi-au spus să-i dezvălui câte ceva din secretul meu lui Joe. Le-am spus de multe ori că îmi era teamă. Îmi doream să pot împărtăşi secretul meu cu cineva, în special cu Joe, dar îmi era frică de reacţia lui – dacă nu mă credea?

— Trebuie să-i spui doar o parte din secretul tău, mi-au zis îngerii. Puţin câte puţin. Ţine minte, Lorna, că nu vei putea să-i împărtăşeşti tot secretul; unele lucruri nu pot fi spuse. Data viitoare când va fi ocazia potrivită, te vom ajuta.

Câteva seri mai târziu, când Joe m-a condus acasă, mi-a sugerat să mergem cu maşina spre munţi.

— Va fi o noapte frumoasă, a spus el. Este lună plină şi sper că cerul va fi plin de stele. Ştiu un loc unde putem parca pentru a avea o privelişte minunată asupra Dublinului şi a mării de dincolo de el.

Când am ajuns acolo, locul era plin de maşini.

— Să ne plimbăm şi poate stăm lângă peretele acela puţin, am spus eu.

Peretele era doar o grămadă de pietre împrăştiate, dar ne-am aşezat şi Joe m-a ţinut în braţe. Ne-am sărutat şi m-am simţit în siguranţă. Nu ştiu cât am stat acolo, dar brusc am observat că cerul era plin de stele. Apoi, unele dintre ele au părut să se rotească şi să cadă şi, când s-au apropiat de pământ, am văzut că erau îngeri.

— Acum este momentul să-i spui câte ceva din secretul tău lui Joe, i-am auzit pe îngeri spunându-mi.

M-am întors în braţele lui Joe şi i-am spus că am ceva să-i zic. El s-a uitat la mine şi m-a întrebat dacă era ceva în legătură cu nunta.

— Nu, am spus eu. De fapt, este despre mine. Lasă-mă să-ţi explic ceva. Văd lucruri pe care alţi oameni nu le pot vedea. Câteodată văd îngeri.

O neîncredere totală i s-a întipărit pe faţă. S-a uitat la mine şi a râs.

— Lorna, din câte ştiu eu, doar preoţii şi măicuţele văd îngeri. Este ridicol! Oamenii obişnuiţi, ca noi, nu văd îngeri.

M-am uitat la el neliniştită; de acest lucru mă temusem. Am strigat în gând „Ajutor!” sutelor de îngeri care erau jurul meu.

El m-a îmbrăţişat şi nu a mai spus nimic despre acest lucru.

— Să mergem. Este târziu şi mâine avem amândoi de lucru, a spus el.

Călătoria spre casă a fost tăcută, cu excepţia câtorva cuvinte. Joe m-a privit din când în când, în timp ce conducea, ca şi cum ar fi spus: „Ce se întâmplă aici?”

I-am certat pe îngeri în gând, căci Joe nu reacţiona deloc bine.

— Lorna, mi-ai cerut să cred în ceva la care nu m-am mai gândit niciodată, mi-a spus Joe când a oprit maşina în faţa casei.

Dar m-am simţit mai liniştită când m-a îmbrăţişat şi m-a sărutat.

Am ajuns în faţa uşii din spate şi eu tot mai eram supărată pe îngeri.

— Nu îţi face griji, Lorna, Joe abia a început să te cunoască, mi-a spus unul dintre îngeri.

M-am întrebam cum voi putea să-l fac să mă creadă, dar ocazia avea să se ivească în curând.

Deşi] ce nu mai lucra cu tata, câteodată îl ajuta la garaj, într-o marţi-scară, când terminasem lucrul, am avut o viziune – am văzut multă sticlă, ferestre mari; lumina părea să strălucească prin ele; acestea îmi blocau vederea,

şi totuşi, părea să fie întunecat.

— Ce e cu toate acestea? i-am întrebat pe îngerii mei.

Îngerii au spus:

— Mărturiseşte-i lui Joe.

— Eu chiar nu vreau, am răspuns eu.

— Aminteşte-ţi viziunea ta, Lorna, au spus îngerii. Acum vezi unde este?

— Da, este la garaj.

În acea seară i-am spus lui Joe.

— Asta nu înseamnă nimic, a răspuns el.

N-am mai spus nimic, dar am fost îngrijorată. Vineri, am avut din nou viziunea. De data aceasta, l-am văzut pe Joe în maşină, ca şi când ar fi mers la benzinărie pentru a face plinul; am văzut bărbaţi care se apropiau de maşină şi pe Joe care cobora geamul portierei. Apoi, viziunea a dispărut.

I-am spus lui Joe că am avut din nou viziunea şi i-am explicat în detaliu ce am văzut.

— Nu vreau să păţeşti ceva. Este un avertisment.

— Nu cred în astfel de lucruri, a spus Joe. Tatăl tău a sunat şi mi-a lăsat un mesaj. Are nevoie să lucrez în weekend; bărbatul care lucra în tura de noapte a plecat, aşadar nu are pe nimeni pentru sâmbătă şi duminică, de la miezul nopţii până la ora şapte dimineaţa.

Am avut din nou viziunea şi am văzut mai multe. L-am văzut pe Joe coborând geamul maşinii şi pe unul din cei doi bărbaţi lovindu-l în faţă cu pumnul. Apoi l-am văzut pe Joe la secţia de poliţie şi pe poliţişti crezându-l pe agresor şi nu

A

pe Joe. Nu mi-am dat seama despre ce era vorba; de-acum eram supărată şi mă certam cu îngerii.

— Joe va avea nasul spart, au spus îngerii, dar în rest va fi bine. Aminteşte-ţi viziunea, Lorna. Poliţia s-ar putea să nu-l creadă, dar se va face dreptate în cele din urmă.

După serviciu m-am dus acasă la mama lui Joe şi eu şi Joe ne-am plimbat prin preajma casei. L-am rugat pe Joe să mă creadă. Eram supărată pe el.

— De ce nu vrei să mă asculţi? l-am întrebat eu.

Îngerul lui păzitor i-a şoptit tot timpul la ureche.

Am vrut să-i strig lui Joe „îngerul tău păzitor încearcă să-ţi spună, dar tu nu asculţi”. Deoarece păream foarte supărată, Joe mi-a promis că va fi deosebit atent la sfârşitul săptămânii.

La sfârşitul acelei săptămâni, totul s-a petrecut întocmai cum văzusem eu.

Într-o seară, Joe repara maşina unui client şi s-a dus să pună benzină. Un prieten al proprietarului maşinii, care trecea pe acolo, a crezut că Joe furase maşina. A strigat la Joe şi când Joe a coborât geamul maşinii, individul l-a lovit în faţă, apoi a chemat poliţia. Poliţia nu l-a crezut pe Joe şi l-a arestat. Tata l-a scos pe cauţiune şi totul s-a lămurit, dar, în acea seară, Joe a mai aflat câte ceva despre mine.

Cu două săptămâni înainte de nuntă, Pauline, Valerie şi Mary m-au luat să petrecem noaptea burlăciţelor. Nu mai ieşisem niciodată cu ele în oraş după program. M-au dus mai întâi la Smyths, pubul unde se ducea Valerie aproape în fiecare vineri-seară, care era plin de oamenii care lucrau în magazin. Valerie şi Mary păreau să îi cunoască pe toţi din local şi a fost distractiv. Ele erau obişnuite să bea, dar eu nu eram. M-au încurajat să beau un pahar cu vin; mi s-a urcat la cap şi prietenelor mele li s-a părut amuzant. Un singur pahar a fost mai mult decât suficient pentru mine, deoarece i-am simţit efectul; după aceea am băut numai 7 Up.

Am trecut dintr-un local în altul, pe jos, până când am ajuns la Murphys, localul preferat al lui Mary. Acolo atmosfera era minunată. Localul părea foarte simplu – cu podeaua din beton cu găuri, fără mese, doar scaune la bar şi locul era plin cu oameni care cântau melodii irlandeze revoluţionare. Mi-au plăcut muzica şi cântecele şi ne-am alăturat lor. După aceea ne-am întors acasă la Mary, în centrul oraşului, unde am băut o ceaşcă de ceai, am mâncat nişte biscuiţi şi am discutat despre acea seară. Prietenele mele m-au tachinat cu farsele pe care ni le puteau face mie şi lui Joe în ziua nunţii; ne-am distrat bine.

A fost o seară minunată, dar m-am bucurat să ajung acasă în cele din urmă şi să mă bag în pat.

Ziua nunţii se apropia. Aproape totul era pregătit şi tortul de nuntă fusese livrat deja; una dintre mătuşile mele ni-l pregătise, ca dar de nuntă. Era superb, avea trei etaje, încă mai am decoraţiunile de pe el; le-am pus într-o cutie pe undeva.

Cu două zile înainte de nuntă, casa era curată, iar ambele familii pregătite; în ajunul nunţii, vecinii au venit să întrebe dacă ne pot ajuta cu ultimele pregătiri. Anne, vecina noastră de alături, m-a asigurat că va veni dimineaţa devreme pentru a mă coafa.

Este minunat să vezi bucuria pe care o poate aduce o nuntă familiei, prietenilor şi chiar vecinilor – să vezi tot entuziasmul oamenilor ieşind la suprafaţă. Oricând se plănuieşte o nuntă, cer tuturor îngerilor universului ca acea nuntă să aducă fericire şi încântare tuturor celor implicaţi.

În sfârşit, ziua nunţii mele a sosit! Optsprezece august 1975. Abia am putut dormi în noaptea dinainte şi m-am trezit devreme – ca toţi ceilalţi. Eram prea agitată pentru a lua micul dejun, aşadar am băut doar o ceaşcă de ceai. Unul dintre cele mai preţioase momente a fost când tata m-a escortat la maşină şi a stat lângă mine, pe bancheta din spate. Nu a spus un cuvânt, doar m-a ţinut de mână.

— Nu te mişca, mi-a spus tata când am ajuns la intrarea principală în biserică şi a coborât din maşină.

Şoferul trebuia să ocolească pentru a deschide portiera, dar tata a insistat să o deschidă el. Când am ieşit din maşină, zâmbetul tatii m-a făcut fericită. M-a luat de mână. Chiar în momentul în care am intrat în biserică pentru a ne îndrepta spre altar, mi-a spus cu o voce blândă cât de mândru se simţea să-şi însoţească frumoasa fiică la altar, în ziua nunţii ei.

În drum spre altar, la braţul tatii, l-am simţit pe îngerul meu păzitor zburlindu-mi părul pe care vecina mea îl aranjase mult timp în acea dimineaţă. L-am văzut pe Joe

în faţa altarului, privindu-mă. Era frumos. Lângă el stătea îngerul lui păzitor, care zâmbea. Apoi, în altar au apărut îngerii: Mihail, Hosus, Ilie, Elisha – toţi îngerii care m-au însoţit de-a lungul anilor. Altarul era plin de îngeri. Preotul ne aştepta.

Eu şi Joe am păşit spre altar, am stat în faţa preotului şi a început ceremonia. Când Joe mi-a pus inelul pe deget, Hosus m-a tras de rochie şi a rostit da odată cu mine. Am făcut multe fotografii în faţa bisericii şi acasă am mâncat împreună cu prietenii şi familia, în jurul unei mese mari.

Mai târziu în acea seară, am plecat toţi; Joe şi cu mine ne-am dus împreună cu prietenii pentru a bea un pahar într-un local din apropiere. Era totuşi aglomerat, aşadar am mers într-un local din centrul Dublinului. Eu şi Joe n-am rămas prea mult, apoi ne-am îndreptat spre Maynooth, unde, la primele ore ale dimineţii, Joe m-a trecut pragul căsuţei noastre.

Capitolul i/t

Nu am ştiut niciodată că f am un înger păzitor

Câteodată, îngerii nu-mi dau niciun avertisment înainte de a se petrece un eveniment. Într-o seară, la trei luni de la nuntă, s-a întâmplat ceva ciudat. Era aproximativ ora unsprezece şi Joe s-a dus la culcare, şi citea o carte în timp ce eu strângeam din casă şi mă pregăteam să merg la culcare. Nu aveam baie în casă la acea vreme, aşadar mă spălam în faţa şemineului. Mă băgasem în pat de cinci minute, când am avut nevoie să merg la toaletă, aşa că am coborât din nou.

Am deschis uşa dormitorului şi m-am speriat. Aproape că dădusem peste cineva.

— O, Doamne, ce faci aici? am exclamat eu.

Doamna Costello, fosta proprietară, bătrâna, stătea în faţa mea! Arăta exact cum o descrisese Elizabeth. Era îmbrăcată cu haina ei şi avea o pălărie frumoasă, ale cărei împletituri reprezentau fructe, şi ducea o geantă mare sub braţ.

— Rămas-bun, a spus ea. Am plecat acum.

Mi-a zâmbit. Arăta frumoasă, perfectă, exact ca

doamna Tiggywinkle. Nu ştiu de ce avea nevoie să-şi ia rămas-bun

(\e la mine, dar dacă asta a trebuit să facă, pe mine nu m-a deranjat. Totuşi, m-a speriat!

M-am întors şi m-amnşe/.at în pat.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Joc.

— Aproape că am dat peste ea, i-am spus eu, uitând că nu îi spusesem încă de faptul că văd şi spirite. Tocmai am întâlnit-o pe bătrâna care a trăit aici înainte de noi, i-am spus. A venit doar să-şi ia rămas-bun.

Joe s-a ridicat şi s-a uitat la mine speriat. Mi-a spus să mă culc la loc.

Aşa am făcut, sperând că Joe nu se va gândi prea mult la acest incident. Nu a făcut-o – s-a întors, iar eu am continuat să citesc. În mod clar, îngerii mei lucrau din greu! Joe nu a mai amintit niciodată acest incident.

Stăteam întinsă în pat, vorbind cu îngerii, întrebându-i de ce doamna Costello îmi apăruse atât de brusc în faţă. Nu-mi place să trec printr-o fantomă, un spirit care încă nu s-a ridicat la cer; este neplăcut să simt şocuri electrice prin tot corpul. Un spirit care nu a urcat la cer nu s-a purificat încă şi îl simt diferit faţă de un spirit care s-a ridicat la cer şi care s-a întors, precum fratele meu Christopher. Simt forţa vitală a sufletului celor care s-au întors din Rai.

Îngerii mi-au spus că, dintr-un motiv anume, doamna Costello nu reuşise să părăsească locuinţa până când nu m-a contactat şi că avea nevoie de asta pentru a pleca în Rai. Nu pot explica acest lucru, dar întâlnesc des suflete care încă nu au părăsit acest pământ pentru a merge în Rai şi, dintr-un motiv oarecare, eu am un rol în a-i ajuta să se înalţe la cwer.

Câteva luni mai târziu, am rămas însărcinată. Joe a decis să vândă maşina pentru a avea bani în plus pentru toate cele necesare copilului. Aşadar, am început să mergem iar cu autobuzul şi amândoi am râs de acest lucru.

Sarcina mi s-a părut grea şi m-am plâns îngerilor şi

lui Dumnezeu tot timpul. Îngerii au râs şi mi-au spus să mei odihnesc.

Copilul meu a decis să se nască mai devreme cu câteva săptămâni – era un copil frumos de aproape trei kilograme. Am fost atât de fericiţi. îi povestisem mai demult lui Joe despre fratele meu Christopher, care murise de mic şi elf. dorinţa mea de a-i da fiului meu numele său. Aşa că arr, hotărât să îl numim Christopher.

Cu toate astea, nu i-am spus niciodată lui joc despre întâlnirile mele cu spiritul fratelui meu; nu mi s-a permis acest lucru până la scrierea acestei cărţi. I-am spus lui Joe să nu le dezvăluie părinţilor mei motivul pentru care îi vom numi pe fiul nostru Christopher. Când părinţii mei au venit să mă viziteze la spital, după naşterea lui, mama ne-a spus că ar trebui să-l numim pe fiul nostru Christopher – după tatăl ei, bunicul meu. I-am zâmbit lui Joe şi am spus că alesesem deja numele de Christopher. Joe m-a strâns de mână.

Când l-am adus pe Christopher acasă, eram ca orice mamă tânără – neliniştită şi agitată în jurul lui. Era sănătos şi puternic, dar odată, când aveam grijă de el, au apărut îngerii în jurul meu şi mi-au spus că avea o mică problemă.

— Am observat că nu digeră bine laptele. Am dreptate? am întrebat eu.

— Da, au răspuns îngerii. Înveleşte-l bine pe Christopher. pune-l în cărucior şi mergi la o cabină telefonică.

Am făcut cum mi s-a cerut şi când am ajuns acolo, m-am bucurat să văd că nu vorbea nimeni la telefon. L-am sunat pe doctor şi l-am rugat să vină să-l vadă pe Christopher. Doctorul a venit în acea după-amiază. Era o zi friguroasă şi ploua cu găleata.

— Este cineva acasă? a strigat doctorul în timp ce intra.

cu stăteam lângă sobă, ţinându-l pe Christopher pe iiunchi, alăptându-l. I-am zâmbit doctorului, deoarece toţi îngerii îl urmaseră în încăpere. S-a aşezat pe scaun şi mi-a spus cât de plăcut şi comod era în casă şi şi-a încălzit

mâinile lângă foc. S-a jucat puţin cu copilul, iar apoi în a întrebat ce nu era în regulă. I-am spus că probabil Christopher nu digera corespunzător laptele. S-a uitat ciudat la mine. Îngerii din spatele lui mi-au spus să am grijă la ce spun.

— Vomită mult, am adăugat eu…

— Lorna, mi-a spus el râzând, toţi copiii fac acest lucru.

Când doctorul şi-a tras scaunul mai aproape de

Christopher, unul dintre îngeri i-a atins burta copilului şi acesta a vomitat. Laptele a ţâşnit până în capătul opus al camerei. Doctorul s-a uitat la mine şi a spus:

— Asta nu-i normal.

Doctorul l-a ascultat cu stetoscopul şi mi-a spus că ori de câte ori a văzut un copil făcând acest lucru, acesta suferea de boala celiacă. Apoi mi-a dat o trimitere pentru a vedea un specialist de la spitalul de copii de pe strada Temple, din Dublin.

Christopher avea într-adevăr celiachie, aşadar, de atunci l-am pus la regim alimentar. Acest lucru a însemnat multe vizite la spital; uneori trebuia să fie internat, lucru care ne-a afectat pe toţi.

Joe lucra în grădină de câte ori avea timp liber şi trebuie a spun că aceasta începea să prindă contur. Într-o zi, când îl priveam pe Joe lucrând în grădină, îngerul lui păzitor a apărut doar pentru un moment şi apoi alţi îngeri au apărut în înrul lui, de parcă l-ar fi susţinut. Am observat că lumina din JUrul lui era foarte slabă.

— Nu! Nu e cinstit! am exclamat eu, începând să plâng.

Ştiam ca îngerii îmi arătau că Joc urma & se îmbolnăvească.

Aşa s-a şi întâmplat. S-a îmbolnăvit de ulcer gastric la scurt timp după aceea şi a fost mult m-ai bolnav decât alţi oameni cu o afecţiune similară. Acest lucru era ca un dat pentru Joc. Dintr-un motiv pe care nu l-am înţeles niciodată pe de-a-ntregul, când se îmbolnăvea, el se

îmbolnăvea mai grav decât alţii.

În ciuda regimului alimentar şi tratamentului, Joe a fost foarte bolnav şi nu a putut munci şase luni. Prin urmare, şi-a pierdut slujba de la compania de transport şi am ajuns să depindem de ajutorul social pentru a supravieţui.

A fost o perioadă foarte dificilă pentru noi; deşi atunci nu am ştiut acest lucru, acesta avea să fie un tipar pentru tot restul vieţii lui.

Într-o zi, când Christopher avea optsprezece luni, l-am adus în grădina din faţă pentru a se juca, am încuiat poarta şi m-am întors în casă pentru a face paturile, lăsând uşa de la intrare deschisă. Îngerul Elisha a apărut doar pentru un moment.

— Bună, Lorna, vreau doar să-ţi spun că vei avea un vizitator.

Înainte de a putea să spun ceva, Îngerul Elisha a dispărut. Asta a fost o vizită rapidă, am râs eu.

Elisha nu a mai reapărut; nu m-am mai gândit la acest lucru şi am continuat să fac paturile, uitându-mă din când în când pe fereastră, la Christopher. Când am intrat în mica noastră sufragerie, am observat o strălucire luminoasă pe prag şi am auzit un mic râset. Spiritul unei fetiţe a intrat în hol. Avea părul brunet, lung şi ondulat şi ochii de un albastru-închis. Era îmbrăcată cu o haină cu un guler negru, o pălărie, şosete până la genunchi şi pantofi negri. A dansat până în bucătărie şi mi-a zâmbit. Am urmat-o.

Acest mic spirit încă avea îngerul păzitor cu ea. Rareori am văzut un spirit împreună cu îngerul lui păzitor – ei stau cu noi în mod normal doar puţin timp după moarte, deoarece spiritul nu are nevoie de ajutorul îngerului păzitor după ce trece de porţile Raiului.

Fetiţa a apărut ca şi cum era în carne şi oase, cum suntem noi. Ea trăise cândva în trecut, dar nu ştiu cum a murit. Îngerul ei păzitor era transparent, ca o picătură de ploaie plină de viaţă; reflecta toate culorile şi stătea împrejurul ei. Toţi îngerii păzitori seamănă între ei, în

ciuda trăsăturilor diferite – într-un fel este ca asemănarea dintre fraţi şi surori, care au un aer de familie, dar trăsături diferite. Îmi este foarte uşor să deosebesc un înger păzitor de orice alt fel de înger.

L-am văzut pe îngerul păzitor cum se mişca în jurul ei, ca şi cum o proteja de lumea umană şi de tot ce era în ea; nu îi lăsa nici măcar picioarele să atingă pământul. Câteodată se întorcea şi îmi zâmbea, apoi îşi punea degetul la gură, indicându-mi să nu scot niciun cuvânt.

Fetiţa s-a întors şi a sărit din bucătărie în hol şi apoi pe uşa din faţă, dispărând amândoi într-o strălucire de lumină, în următoarele câteva luni, fetiţa a apărut împreună cu îngerul ei păzitor de multe ori. Mă vizita doar când era uşa de la intrare deschisă, dar acest lucru se întâmpla mai tot timpul. Prima dată a vorbit cu mine şi mi-a spus că era singură când a murit.

— Nu ştiam că am un înger păzitor. N-am ştiut niciodată că eşti aici, a zis ea apoi, ridicându-şi privirea spre îngerul ei păzitor.

Ochii fetiţei s-au umplut cu lacrimi şi îngerul ei păzitor s-a aplecat şi i le-a şters. Am simţit o mare dragoste şi emoţie şi mi-au dat şi mie lacrimile. Fetiţa nu a mai spus nimic şi a sărit afară pe uşă.

Cu altă ocazie mi-a spus că numele ei era Annie. Părea că niciodată nu aveam ocazia să-i pun întrebări, deoarece îngerul ei păzitor îşi punea întotdeauna degetul pe buze, indicându-mi să nu spun nimic.

Într-o dimineaţă, Îngerul Elisha mi-a apărut din nou.

— Să nu îndrăzneşti să dispari din nou, aşa cum ai făcut ultima dată, am spus eu imediat.

— Hai să ne aşezăm pe pragul uşii, a spus Îngerul Elisha.

— Elisha, am întrebat eu, de ce vin să mă viziteze spiritul fetiţei şi îngerul ei păzitor?

— Lorna, a răspuns ea, Annie trebuie să ştie dacă a iubit-o cineva când trăia. A murit singură şi a crezut că nimeni nu a iubit-o, nici măcar părinţii ei – nu i-a putut găsi când murea. Îngerul ei păzitor a adus-o pe Annie la

tine pentru a-i fi tu părinte. Îţi cerem să faci un lucru dificil, Lorna.

— Ştii, îngere Elisha, am spus eu, funcţionează. Mă bucur să o văd pe Annie, chiar dacă este doar un suflet. Simt că m-am ataşat de ea. Ştiu că îngerul ei păzitor transformă ataşamentul în dragoste. Mulţumesc, îngere Elisha.

— La revedere, Lorna, a spus Elisha dispărând.

Vizitele lui Annie au devenit mai dese – aproape zilnice.

Apoi, într-o zi, m-a strigat pe nume.

— Lorna, a spus ea, ştii că am murit într-un incendiu. Nu am găsit pe nimeni. Am strigat, dar nimeni nu m-a auzit. Unde erau mama şi tata? Mamei şi tatii nu le-a păsat; nu m-au iubit. Îmi amintesc cum m-am întins pe jos şi am plâns şi când m-am trezit, eram în Rai.

— Annie, când te vei întoarce în Rai, am răspuns eu, îi vei întâlni pe mama şi tatăl tău şi vei şti că te-au iubit.

Cât am rostit aceste cuvinte, Annie şi-a întins mâinile şi m-a atins doar pentru o clipă. În acea îmbrăţişare, i-am simţit corpul fizic.

— Asta e tot ce aveam nevoie să ştiu, că am fost iubită în lumea oamenilor, a spus ca, apoi s-a întors împreună cu îngerul ei păzitor şi a fugit pe uşă.

I-am mulţumit lui Dumnezeu. Hram fericită să ştiu că Annie se afla acum în Rai împreună cu părinţii ei.

Câteodată pare că Dumnezeu şi îngerii nu pot convinge spiritele că au fost iubite cât au trăit. Aşa că Dumnezeu a trimis-o pe Annie în această lume a noastră, împreună cu îngerul ei păzitor, astfel încât să i se poată spune că a fost iubită cât a fost în viaţă. Este greu de înţeles, dar ea simţea nevoia să ştie că a fost iubită.

CAPITOLUL 15

Puterea rugăciunii

Rămăsesem din nou însărcinată. Aveam douăzeci şi cinci de ani, iar Christopher doi ani şi jumătate, şi de această dată, primele trei luni de sarcină au fost minunate; nu am avut greţuri matinale. Într-o dimineaţă, după ce Joe

a plecat la muncă, am hotărât să mai stau în pat, alături de Christopher. M-am trezit cam după o oră. Christopher dormea adânc, aşa că l-am sărutat şi m-am dat jos din pat în linişte. Am intrat în mica noastră cameră din faţă şi acolo se afla Îngerul Hosus, care stătea pe un scaun. Mi-a zis să iau loc.

— Îngere Hosus, nu-mi spune că e ceva în neregulă, i-am zis eu.

— Nu, Lorna, nu este nimic grav. Copilul are un semn pe partea stângă a corpului. Doctorii se vor îngrijora şi vor chema un specialist de la un alt spital. Trebuie să ştii că totul va fi bine, bebeluşul tău este perfect, dar pur şi simplu «vrea să se nască mai repede. Acel copilaş abia aşteaptă să îi ţii în braţe. Noi, îngerii, şi îngerul păzitor al bebeluşului ne vom da toată silinţa ca acesta să rămână acolo unde trebuie cât mai mult timp posibil – chiar acolo, Lorna. Îngd11

A

Hosus s-a întins şi mi-a atins burtica, iar eu am simţit copilul mişcându-se.

— Copilul meu ştie că mi-ai atins burta, i-am zis lui Hosus.

Când eram însărcinată în şase săptămâni, am simţit cum bebeluşul s-a mişcat, dar doctorul meu mi-a zis că era imposibil. Ştiu că nu este. Uneori, atunci când stau în faţa oglinzii, îi cer lui Dumnezeu să mă lase să trag cu ochiul, şi apoi, văd toată energia ca pe un vârtej. Alteori, se deschide pentru un moment şi Dumnezeu îmi arată că bebeluşul meu este perfect.

— De ce vrea copilaşul meu să se nască mai devreme? l-am întrebat pe Îngerul Hosus.

Nu mi-a răspuns la întrebare; totuşi mi-a zis:

— De acum înainte vei trece prin momente grele şi cea mai mare parte a timpului ţi-o vei petrece în spital.

Câteva zile mai târziu m-am dus la spital pentru o ecografie şi mi-am putut vedea copilul.

— Se pare că ai un bebeluş foarte activ, mi-a spus doctorul. Totul pare în regulă. Nu este mai mare decât

degetul meu, dar îşi mişcă braţele şi picioarele. Chiar a deschis ochii şi şi-a băgat degetele în gură.

Medicul a decis că ar trebui să rămân în spital pentru câteva zile de odihnă şi am fost dusă într-un salon. Joe a plecat acasă, dar s-a întors în aceeaşi seară cu toate lucrurile de care aş fi avut nevoie. Până la urmă, am stat o săptămână, şi când doctorul mi-a zis că pot pleca acasă, am fost foarte fericită.

După doar două săptămâni de stat acasă, m-am întors din nou la spital. Mama a avut grijă de Christopher, pentru ca Joe să poată să se ducă în continuare la serviciu – primise recent un loc de muncă la consiliul local. Christopher era foarte agitat, iar mama s-a chinuit cu el, însă Joe suna acasă la mama după ce ieşea de la serviciu şi înainte să mă viziteze la spital, şi la sfârşit de săptămână îl lua pe Christopher cu el.

În spital mi s-a pus o perfuzie şi nu mi s-a dat voie să cobor din pat. Doctorii nu înţelegeau de ce tot intram în travaliu prematur. Mi-am petrecut ultimele luni de sarcină în spital. În săptămâna de dinaintea Crăciunului, când eram însărcinată în şapte luni, saloanele se goleau şi toţi pacienţii care au avut permisiunea de a pleca acasă au plecat. Nu părea că mă vor externa, dar am continuat să mă rog lui Dumnezeu să mă lase să plec acasă, pentru a putea fi alături de Joe şi Christopher de Crăciun. În Ajunul Crăciunului, chiar înainte de prânz, unul dintre doctori a venit lângă patul meu şi mi-a zis că mă pot duce acasă pentru trei zile, cu condiţia să mă întorc imediat dacă nu mă simţeam bine.

În acea seară, Joe şi Christopher au venit împreună cu tata cu maşina, să mă ia de la spital; eu mă simţeaiminunat. Când am ajuns acasă, totul părea atât de primitori Elizabeth, minunata noastră vecină, aprinsese focul şi fi întreţinuse. Înainte ca tata să plece, ne-a spus că sunt* invitaţi la cină de ziua Sfântului Ştefan, a doua zi de Crăcii» şi că va veni să ne ia în jurul orei douăsprezece. Christophi a ieşit afară cu tatăl său să închidă porţile în unj bunicului şi când s-au întors, eu eram aşezată confortat

lângă foc. Christopher mi s-a aşezat pe genunchi şi eu l-a îmbrăţişat, în timp ce Joe ne pregătea un ceai. Chiar nu-i amintesc prea multe lucruri legate de acel Crăciun şi n nu ştiu cum s-a descurcat Joe cu toate. Îmi aduc amiJ doar că, în acea seară, l-am îmbrăţişat pe Christopher lâltf foc, că am vizitat-o pe mama a doua zi de Crăciun şi că ank spus că nu mă simţeam prea bine şi că l-am rugat pe tata să mă ducă înapoi la spital.

M-a dus şi, două săptămâni mai târziu, când intram în cea de-a opta lună de sarcină, l-am născut pe Owen, cel je-al doilea fiu al meu. Mă credeţi sau nu, a avut o greutate de aproape trei kilograme şi şase sute de grame – în ciuda faptului că a venit pe lume cu patru săptămâni mai devreme.

Nu ştiu cum s-a întâmplat că mama şi tata s-au alăturat unui grup de rugăciune, dar au făcut-o, şi se pare că asta a avut o influenţă benefică asupra tatii. A început să-i ajute pe oameni. îi ajuta dintotdeauna, însă acum ajuta mai mulţi oameni ca înainte. Dacă auzea că o anumită persoană avea probleme, făcea tot posibilul să-i dea o mână de ajutor.

Într-o seară, tata a venit la noi şi ne-a întrebat dacă am vrea să-l însoţim la grupul de rugăciune de la Maynooth College. În acel moment, Maynooth College era cel mai mare seminar din Irlanda, aşa că locul era mereu plin de preoţi şi studenţi la teologie.

M-am uitat la Joe şi amândoi am dat aprobator din cap. Am fost încântată de ocazia de a ieşi din casă şi fascinată de perspectiva de a mă ruga într-un grup. Întotdeauna am iubit bisericile şi am participat la slujbă ori de câte ori am avut ocazia.

— Cum sunt aceste grupuri de rugăciune? am întrebat eu.

— Folosim una dintre sălile Colegiului Maynooth, a răspuns tata. Ne rugăm împreună şi citim pasaje din Biblie; apoi, îi putem ruga pe membrii grupului să spună o rugăciune pentru familiile noastre sau pentru oricine

altcineva care are probleme. De obicei, după ce se termină adunarea, bem ceai şi mâncăm fursecuri şi stăm de vorbă, socializăm.

— Şi ne facem prieteni noi, am spus eu.

Elizabeth a spus că va avea ea grijă de copii şi, începând din acea zi, ea a stat cu copiii de fiecare dată când noi ne duceam să ne rugăm.

Mi-a plăcut mult primul grup de rugăciune, deşi, sinceră să fiu, am fost atât de emoţionată, încât nu-mi amintesc prea multe lucruri legate de el. Cu toate acestea, am încercat să participăm la întâlniri cât mai des posibil.

Rugăciunea este extrem de puternică: atunci când ne rugăm, nu ne rugăm singuri; îngerul nostru păzitor se roagă mereu alături de noi, la fel ca şi alţi îngeri care s-ar putea afla lângă noi în acel moment. Chiar şi cei dragi nouă care sunt deja în Rai ni se alătură atunci când ne rugăm.

Nimic pentru care te poţi ruga nu este prea neînsemnat sau banal şi nicio rugăciune nu este prea scurtă – chiar dacă dăm seama, mai ales atunci când ne gândim la cineva drag care este bolnav sau la un prieten care are probleme. Când ne rugăm din tot sufletul, rugăciunea este incredibil de puternică, iar religia sau credinţele unei persoane nu contează: Dumnezeu aude rugăciunile tuturor copiilor săi.

Rugăciunea este deosebit de puternică atunci când un grup de oameni se roagă împreună în acelaşi loc, aşa cum am făcut noi în cadrul grupului de rugăciune, sau dacă oameni din întreaga lume se roagă pentru ceva anume în acelaşi timp. O astfel de rugăciune intensifică extraordinar de mult puterea spirituală.

Ne-a plăcut mereu plimbarea până la clădirea în care se afla grupul de rugăciune; Joe vorbea despre diferitele lucruri care se întâmplau la locul lui de muncă de la consiliul local, dar discutam şi despre grupul de rugăciune.

Într-o zi de miercuri, când ne îndreptam spre întâlnire, i-am spus lui Joe că speram că în acea seară va fi un grup mare – de obicei veneau cam zece oameni, şi

uneori, mai ales în timpul verii, veneau şi mai puţini. Când vacanţa se termina, numărul membrilor grupului de rugăciune începea să crească şi uneori, din cauza acestui lucru, se muta dintr-un capăt al campusului în altul.

Tata a participat la multe întruniri, însă în Maynooth a fost doar la câteva. Ne-a adus pe noi la prima noastră întâlnire, dar de atunci el nu a mai venit aşa des, aşa că, în acea seară, am fost încântată să-l văd şi m-am grăbit să-l salut. Am urcat scările împreună şi am intrat într-una dintre sălile de pe partea stângă. Înăuntru se aflau câţiva oameni şi vreo douăzeci de scaune puse într-un cerc. Am salutat pe toată lumea şi am luat loc. Aproape toate scaunele erau ocupate.

După aceea, au venit mai multe persoane, urmate de un preot care s-a prezentat ca fiind părintele David şi care ne-a întrebat dacă ne-ar deranja, în acea seară, prezenţa unor seminarişti şi a unor călugăriţe care doreau să se alăture grupului de rugăciune. Toţi am răspuns în cor că erau bineveniţi. Deoarece în sală se aflau deja aproximativ douăzeci de credincioşi, el ne-a sugerat să găsim o sală mai mare. S-a întors după câteva minute, spunând că exista o asemenea sală într-un alt corp al clădirii colegiului şi că ar trebui să aducem scaunele – inclusiv pe cele aflate lângă perete. Toată lumea s-a ridicat pentru a da o mână de ajutor.

Cealaltă sală era mult mai mare. În curând, au început să sosească mulţi tineri seminarişti, însoţiţi de nişte preoţi – să fi fost vreo şapte. Au venit, de asemenea, şi nişte călugăriţe, împreună cu o tânără care locuia în campus, în casa călugăriţelor. Au sosit şi alţi credincioşi.

Sala era plină de viaţă şi de lumină. Deşi nu foarte clar, am văzut câţiva îngeri şi mi-a tresăltat inima de bucurie.

Îngerii mei mi-au şoptit la ureche că trebuia să soseavă u persoană deosebi t a.

— Ştiu, le-am răspuns eu, Ştiu cine vine.

Îmi venea să salt de bucurie şi să le spun tuturor, <br îngerii mi-au înţepenit picioarele, ca să nu mă pot mişca.

— Nu, au spus ci, nu te vor crede.

Stăteam în picioare în dreapta uşii, cu picioarele bine înfipte în podea, privind scaunele. Acestea erau dispuse în cercuri concentrice şi, pe măsură ce grupul se marea, scaunele erau mutate. Mi-am dat seama că ideea iniţială de a aşeza scaunele în cercuri ieşise din discuţie şi că în loc se formase un oval, cu cinci sau şase ovale formate din scaune, care erau aşezate în centru şi care se măreau cu fiecare minut care trecea. Oamenii continuau să vină, cărând scaune.

Joe m-a chemat să mă aşez lângă el. În cameră erau acum şase ovale complete formate din scaune. Îngerii mi-au eliberat picioarele, ca să mă pot mişca. Am văzut scaunul neocupat de lângă Joe, dar mi-a fost greu să-mi găsesc drumul. Unii oameni s-au ridicat de la locul lor, şi-au dat scaunele la o parte ca să pot trece şi, în cele din urmă, am ajuns la locul meu şi m-am aşezat lângă Joe.

John, unul dintre credincioşi, i-a salutat pe toţi cei prezenţi. Apoi, toată lumea a început să-L preamărească pe Dumnezeu fiecare cu propriile cuvinte. (Oamenii se rugau după cum simţeau, în modul cel mai semnificativ pentru ei.) Atmosfera a devenit extrem de vibrantă şi de electrică, iar lumina a devenit mai strălucitoare datorită bătăilor de aripi ale îngerilor. I-am adresat cuvinte de preamărire lui Dumnezeu din toată inima şi am vrut să închid ochii, dar îngerii mi-au spus să nu o fac. Când mi-au umbrit ochii, am simţit mâinile îngerilor sub bărbie, ţinându-mi capul ridicat. Intram în extaz. Toţi cei din jurul meu ţineau capetele plecate; toţi se rugau şi rosteau cântări de laudă.

A

Înconjurând fiecare persoană, îngerii străluceau. Camera era plină de îngeri de sus şi până jos – peste tot se afla câte un înger.

Apoi, un înger mi-a şoptit la ureche:

— Lorna, ascultă-i pe toţi.

I-am ascultat sfatul şi a fost incredibil. Am putut să aud fiecare persoană în parte: unii se rugau în diferite

limbi, alţii repetau necontenit rugăciuni, iar alţii cântau imnuri şi-L lăudau pe Dumnezeu cu toată fiinţa, din adâncul sufletului.

Încet, îngerii mi-au permis să înclin puţin capul şi nu am mai simţit scaunul de sub mine. I-am rugat pe îngeri să nu mă lase să închid ochii în timp ce-l mulţumeam lui Dumnezeu şi-L slăveam. Îngerii mi-au şoptit la ureche că-mi vor închide ochii pentru puţin timp. Apoi s-a făcut linişte. Îngerii au tăcut.

Un nor alb şi strălucitor, plin de viaţă, a cuprins treptat camera, înconjurând tot şi pe toţi, curăţând şi purificând totul în calea sa. Dumnezeu s-a materializat şi a devenit vizibil în mijlocul nostru, din acest nor; am recunoscut aceeaşi prezenţă puternică pe care am întâlnit-o în Mountshannon, în drum spre casa bunicii, când eram copil.

Tânărul – Dumnezeu – era îmbrăcat într-o robă albă. Vârfurile degetelor de la picioare păreau aurii. Îşi ţinea braţele pe lângă corp, cu palmele deschise, orientate spre podea; din vârful degetelor curgeau raze de lumină aurie. Chipul îi strălucea, iar ochii luminoşi radiau eternitatea vieţii. Avea părul lung până la umeri, ondulat şi de culoarea bronzului. Dar cum aş putea eu descrie o lumină strălucitoare, radiantă – viaţa însăşi – plină de iubire, compasiune şi speranţă?

Dumnezeu s-a întors, încet, cu faţa spre noi toţi şi, fără să se mişte – cel puţin nu în sensul pe care îl cunoaştem noi a înaintat printre oamenii care stăteau pe scaunele din ovalul din interiorul cercului. Oamenii îi aduceau laude lui Dumnezeu şi îi mulţumeau în linişte, în meditaţie şi rugăciune, fără a-şi da seama de prezenţa Lui. L-am simţit pe Dumnezeu când se mişca printre oamenii din spatele meu; prezenţa Lui era extrem de puternică. M-am umplut de pacea care sălăşluieşte în El. M-am rugat ca Dumnezeu să poată sta şi umbla printre noi tot timpul.

Când mi-am terminat rugăciunea, am simţit cum Dumnezeu m-a atins cu mâna pe umăr. El mi-a atins fizic sufletul, în această lumină strălucitoare. Cum să descriu ce

a văzut sufletul meu? Puritate infinită; claritate totală.

Apoi, Dumnezeu a dispărut într-o rază de lumină şi camera a revenit la normal. Aveam ochii deschişi şi am văzut acel nor de lumină vie, vibrantă – strălucirea prezenţei lui Dumnezeu mergând printre noi dispăruse. Am zâmbit cu ochii plini de lacrimi.

O clipă sau două mai târziu, toţi s-au oprit din rugăciune şi şi-au ridicat capetele. O persoană a vorbit şi a spus că rugăciunea şi meditaţia într-un grup mare o umplea cu o linişte şi pace incredibilă. Apoi un tânăr, despre care nu ştiu dacă era preot, se poate să fi fost un seminarist, a vorbit. Avea părul şaten-deschis, nu era foarte înalt şi avea o mică barbă.

— A simţit cineva? a întrebat el.

Ştiam exact ce voia să spună.

— Pot să spun că şi eu am simţit – ca să îl ajut? i-am întrebat eu pe îngeri. Însă ei mi-au dat un răspuns negativ.

— L-am simţit pe Dumnezeu mergând printre noi, a spus el. Şi L-am simţit atingându-mă. A mai atins şi pe altcineva?

Mi-am dorit atât de mult să spun că da, m-a atins şi pe mine, dar mi s-a spus să păstrez tăcerea.

Şi cel mai trist lucru a fost că nimeni altcineva n-a avut curajul să spună „Da, Dumnezeu m-a atins!”, nimeni nu a avut curajul să recunoască prezenţa lui Dumnezeu. Dumnezeu chiar îi atinsese! Ne este atât de frică să spunem ca Dumnezeu face parte din vieţile noastre; ne este atât de trică să-L recunoaştem pe Dumnezeu, să vorbim deschis despre el.

Nu ştiu cine erau ceilalţi oameni pe care i-a atins Dumnezeu, dar îmi amintesc de acel tânăr, şi chiar şi astăzi sper că, indiferent de ceea ce face, continuă să păstreze vie acea frumoasă amintire.

Când întâlnirea grupului de rugăciune a luat sfârşit, am băut ceai şi am mâncat fursecuri, ca de obicei. Între timp, eu m-am strecurat afară, în parcare, cu băutura în mână. Am traversat şi m-am dus lângă nişte copăcei – încă tremuram de emoţie – însoţită de îngeri.

— Ştiu că acel tânăr voia cu disperare ca restul lumii să recunoască ce s-a întâmplat, le-am spus îngerilor din jurul meu, nu doar unuia în special.

I-am rugat pe îngeri şi pe îngerul păzitor al tânărului să-l ajute să-şi păstreze credinţa în Dumnezeu, chiar dacă va deveni sau nu preot.

— Aş putea să-i spun lui Joe că Dumnezeu a mers printre noi şi că pe unii i-a atins? am mai vrut eu să ştiu de la ei.

— Nu, Lorna, nu ar putea să înţeleagă, au răspuns îngerii. Va veni şi timpul în care îi vei împărtăşi mai multe lucruri, dar ţine minte, nu pe toate. Acesta este unul dintre lucrurile pe care nu i le vei spune niciodată.

M-am întristat. Când m-am întors spre intrare, Îngerul Elisha a apărut şi mi-a deschis uşa, zâmbind.

— Nu fi tristă, mi-a zis ea, şi zicând aceasta, tristeţea a dispărut.

În hol m-am întâlnit cu tata, care mi-a spus că era gata de plecare. I-am zis că trebuie să-l găsesc pe Joe şi că ne vom întâlni cu el la maşină. Am ajuns acasă u\ căăm minute şi nici Joe, nici tata nu au spus nimic spre\a\ ckspxe întâlnirea care avusese loc, aşa că eu cred că nu au mu\ nimic.

CAPITOLUL 16

Tunelul

r – VW* a AI

După cinci ani petrecuţi în acea căsuţă, grădina arăta bine. Cultivam multe legume şi aveam nişte găini – singurul lucru dificil era să găsim locul unde se ouau găinile! În cele din urmă, am îngrădit partea de grădină în care se afla magazia mare şi am folosit-o pe post de coteţ; după aceea nu am mai avut probleme în a găsi ouăle. În plus, Joe a construit un uscător, pentru a putea întinde toate rufele; nu am uitat ziua în care l-a construit – stătea pe o scară, folosind un baros, iar eu ţineam stâlpul. Am râs atât de mult.

Într-o după-amiază, Cristopher şi Owen au făcut un

cort din pari, o pătură şi nişte sfoară; se distrau jucându-se în el, în timp ce eu eram în grădină, întinzând rufele. Brusc, o rază imensă de lumină a aterizat la picioarele mele fi m-a lovit ca o palmă uşoară – şi aproape că am căzut. Era Îngerul Hosus, desigur! Am râs, ştiind că Hosus o făcuse ca să se distreze…

— Lorna, trebuie să îţi dau o veste, a zis e. te o pa bună şi una rea. Dumnezeu îţi va trimite un su ce bebeluş. Vei rămâne gravidă de Anul Nou, însă acest copilaş nu va rămâne cu tine, se va întoarce la Dumnezeu.

— Sunt deja tristă, am spus. De ce îmi zici aşa ceva, îngere Hosus? De ce nu poţi lăsa lucrurile să se petreacă şi să nu spui nimic? Mi-ar fi mai uşor să nu ştiu.

— Lorna, Joe va fi încântat de faptul că vei fi gravidă, a zis Hosus, şi când acest copilaş se va întoarce la Dumnezeu, Joe va putea să-ţi înţeleagă harul mai bine.

— Crezi că va înţelege? am întrebat eu.

— Da, a răspuns Hosus. Va înţelege – în unele privinţe i se va părea incredibil, dar odată cu trecerea timpului, va şti că totul este adevărat datorită altor lucruri care se vor >

petrece în viaţa voastră. Acum este timpul să vorbeşti din nou cu Joe.

— Bine, voi vorbi, am spus eu. Poate mai târziu, când vom ieşi la o plimbare.

Când Joe s-a întors de la serviciu în acea seară, copiii încă se jucau în cort şi alergau în partea din faţă a grădinii. A deschis poarta. Christopher şi Owen au alergat spre el, iar el i-a luat pe amândoi în braţe şi i-a dus în casă. Mai târziu în acea seară, am rugat-o pe Elizabeth să aibă grijă de copii cât timp am ieşit cu Joe la o mică plimbare.

Mergând de-a lungul canalului, am vorbit despre tot felul de lucruri şi i-am spus:

— Aş vrea să-ţi împărtăşesc ceva. Ceva ce îmi arată îngerii.

Când am trecut pe lângă florile sălbatice care creşteau de-a lungul malului canalului, i-am explicat lui Joe câte ceva despre energia pe care o văd în jurul plantelor.

— Ţine-mă de mână şi poate că îngerii te vor ajuta să vezi energia care înconjoară aceste flori, i-am spus eu, ţinându-l strâns de mână. Priveşte acea floare. Vezi cum ies din ea sfere de energie? Floarea emană energie. Vezi culorile diferite – galben, alb şi albastru?

M-am întors, ţinându-l încă de mână şi rugându-i pe îngeri să-i permită să vadă.

— Priveşte acel mac roşu. Vezi spiralele care ţâşnesc de la baza plantei şi care ajung cam la jumătate de metru în aer? Sunt ca nişte focuri de artificii» care explodează unul după altul, timp de câteva secunde.

] ce s-a uitat, dar, judecând după expresia de pe chipul său, era evident ca nu văzuse nimic şi că se îndoia că ar fi ceva de văzut. M-am întristat.

— Haide, a spus Joe, să mergem acasă.

Îngerii au apărut din senin, ca şi când ar fi ieşit din aerul de deasupra canalului. Ei au suflat uşor în direcţia florilor. Joe a început să se îndepărteze. L-am apucat de mână şi i-am zis:

— Priveşte briza care mişcă florile. Acum vezi, Joe?

A rămas pe loc, uimit, ca şi când picioarele i-ar fi fost lipite de pământ şi a zis:

— Nu am mai văzut aşa ceva niciodată.

Mi-a descris ceea ce vedea. Am zâmbit fericită. A fost prima dată când am primit o confirmare că şi alţii vedeau aceleaşi lucruri ca şi mine.

Joe mi-a zâmbit mirat.

— Unele lucruri sunt greu de crezut, dar ştiu că nu trebuie să mă îndoiesc de tine.

S-a întors şi s-a uitat din nou şi, văzând că energia din jurul florilor dispăruse, s-a întristat.

— Nici eu nu înţeleg întotdeauna, i-am zis lui Joe. Este aproape ca şi când energia se activează şi se dezactivează doar pentru a fi văzută de oameni în anumite momente.

Ne-am plimbat mulţumiţi spre casă, ţinându-ne de mână. împreună cu Joe am dus copiii la culcare, şi mai târziu în acea seară, ne-am aşezat şi am stat de vorbă. Joe

mi-a pus mai multe întrebări, iar la unele nu am putut să-i dau un răspuns.

Odată cu trecerea timpului, tatăl meu s-a implicat în diferite grupuri de rugăciune din Dublin şi din jurul localităţii în care trăiam, inclusiv din grupul „creştinilor renăscuţi”. Ocazional, atunci când eu şi copiii mergeam în vizită la părinţii mei, ajungeam în momentul în care un membru al grupului de rugăciune pleca. Într-o zi, tocmai când am ajuns la poarta casei părinţilor, uşa holului s-a deschis şi un bărbat a ieşit afară.

S-a uitat la noi şi apoi s-a întors spre mama şi a întrebat-o cine eram.

Mama i-a răspuns că sunt fiica ei şi că aceştia erau nepoţii ei. El i-a sugerat mamei să ne aducă şi pe noi într-o duminică la întâlnirea grupului de rugăciune. Am salutat, dar m-am îndreptat spre partea din spate a casei, alături de copii. Am întrebat-o pe mama cine era acel om. Ea mi-a zis că era unul dintre predicatorii grupului de rugăciune al creştinilor renăscuţi din Dublin. Nu am mai pus alte întrebări şi nici mama nu mi-a mai oferit alte informaţii.

Mai târziu, eu şi copiii am prins un autobuz înapoi spre căsuţa din Maynooth. Cât am spălat vasele, l-am urmărit cu coada ochiului pe Christopher – care se juca cu jucăriile pe podeaua din sufragerie, în timp ce Owen dormea pe o pătură. M-am gândit la imitaţia de a ne alătura acestui grup aparte de rugăciune. În acel moment, uşa de la bucătărie a scârţâit şi s-a deschis. Mi-am dat imediat seama că era Îngerul Mihail.

De obicei, îngerii nu interacţionează cu lucrurile lumeşti, dar din nu ştiu ce motiv, în cazul meu, o fac frecvent – de cele mai multe ori cu lucruri mărunte, ca atunci când Mihail mă ajută să ridic obiecte sau când Hosus suflă înspre rufele puse la uscat. O femeie pe care am întâlnit-o ani mai târziu mi-a descris cum, încercând să o ajute pe mama ei în vârstă care se afla înăuntru, nu a putut să răsucească o cheie în uşa încuiată. Situaţia a durat ceva vreme şi era disperată. S-a rugat lui Dumnezeu şi i-a rugat pe îngerii ei să o ajute şi, deodată, uşa încuiată

s-a deschis fără să o atingă. Acesta este ceea ce noi numim miracol: nu avem nicio explicaţie, dar ştim că singuri nu am fi reuşit să rezolvăm problema. Este un lucru rar, dar se întâmplă mai frecvent deoarece oamenii evoluează din punct de vedere spiritual şi cer ajutorul îngerilor.

— Mihail, tu eşti? l-am strigat eu, rămânând în faţa chiuvetei. Când a intrat pe uşa din bucătărie, m-a atins pe umăr.

— Lorna, m-ai chemat! a spus Îngerul Mihail.

— Nu mi-am dat seama, Mihail, am răspuns eu.

— Nu ţi-ai dat încă seama, a spus el, dar mult timp nu ai avut nevoie să ne strigi pe nume când ai vrut să ne ai în preajmă. Toţi Îngerii Domnului sunt alături de tine tot timpul.

— Îngere Mihail, cum de ai ştiut că tu erai cel cu care voiam să vorbesc? am întrebat eu.

— Lorna, mintea şi sufletul tău uman sunt conectate, mi-a explicat Mihail. Sufletul tău ştie înaintea conştiinţei tale că partea umană din tine are nevoie să-mi vorbească.

Această idee m-a făcut să râd.

— Mami, de ce râzi? a strigat Christopher.

A venit la bucătărie şi şi-a acoperit ochii cu mâna.

— Mami, de unde a venit lumina aceea strălucitoare? a vrut el să ştie.

L-am gâdilat şi nu i-am răspuns la întrebare; apoi l-am trimis înapoi, să se joace cu fratele lui mai mic.

— Mihail, am spus eu, ştii că unul dintre lucrurile pe care îmi place să le fac este să merg la întâlnirile grupului de rugăciune din Maynooth. Am întâlnit oameni minunaţi acolo.

Îngerul Mihail a zâmbit larg.

— Acum spune-mi la ce te gândeşti cu adevărat, a zis el.

Am inspirat adânc şi i-am povestit lui Mihail despre vizita făcută mamei în Leixiip şi despre bărbatul care ne invitase să ne alăturăm, ca familie, grupului de rugăciune al creştinilor renăscuţi din Dublin.

— Ştii, întotdeauna am emoţii atunci când trebuie să

merg într-un loc nou, am zis eu.

Îngerul Mihail a început să râdă de mine. M-a luat de mână.

— Lorna, nu va trebui să stai în cap sau să faci acrobaţii, a spus el. Nu te îngrijora.

Am râs amândoi.

— Aminteşte-ţi, a continuat el, că atunci când iei parte la rugăciunile grupului din Maynooth, te rogi şi-L slăveşti pe Dumnezeu. Fă acelaşi lucru şi acolo. Lorna, roagă-te şi laudă-L pe Dumnezeu cât doreşti. Vor fi de faţă o mulţime de familii, aşa că, din acest punct de vedere, va fi o experienţă diferită. Lorna, când va veni vremea, tu şi părinţii tăi veţi lua parte la rugăciune ca o familie, însă va mai trece ceva timp până atunci.

Ca întotdeauna, Mihail a avut dreptate. Abia după mulţi ani am participat la rugăciune ca o familie, iar acest lucru a fost foarte important pentru mine, deoarece m-a apropiat mai mult de tatăl meu.

Christopher a apărut în pragul uşii de la bucătărie.

— Mami, văd iar lumina.

Îngerul Mihail a dispărut. L-am luat în braţe pe Christopher şi ne-am jucat puţin de-a roaba.

La Anul Nou, aşa cum au spus îngerii, am rămas însărcinată. Acest lucru ne-a făcut fericiţi pe mine şi pe Joe, chiar dacă aveam o piatră pe inimă ştiind că bebeluşul nu va rămâne cu noi. Atunci când o femeie rămâne însărcinată, sufletul copilului ştie deja dacă mama lui va pierde sarcina – dacă va avorta, clacă va naşte un bebeluş mort sau cu malformaţii. Indiferent de ceea ce urmează să se întâmple, sufletul copilaşului îşi va iubi părinţii şi va fi mereu alături de ei – îi va ajuta de-a lungul vieţii. Dacă ai pierdut vreodată un copil, să nu uiţi niciodată că sufletul micuţului te-a ales să-i fii părinte. De fapt, te-a ales chiar înainte de a fi conceput; acel sufleţel te iubeşte şi s-a bucurat că ai putut să-l concepi.

În Biblie, citeşti uneori că Dumnezeu te-a cunoscut înainte de a fi conceput; acest lucru se datorează faptului că eram deja spirite în Rai, unde stăteam toţi la rând

pentru a părăsi Raiul şi a ne naşte pe pământ.

Peste tot în lume se fac foarte multe avorturi, dar trebuie să ne amintim că, în ciuda faptului că o mamă decide să avorteze, acel sufleţel ştie deja că mama lui s-ar putea să apeleze la această variantă, şi deşi ştie acest lucru, sufletul a ales-o deja pe acea femeie să-i fie mamă – chiar dacă asta înseamnă doar ca bebeluşul să fie conceput, nu şi născut. Sufleţelul a ales-o pe acea mamă şi o va iubi indiferent de ce se va întâmpla. Este o dragoste necondiţionată. Mi-aş dori ca fiecare mamă să ţină minte acest lucru, mai ales cele care au avortat. Poate că o tânără a făcut un avort pentru că s-a temut de viaţă, de lume, sau poate s-a temut de părinţi, sau poate că nu a avut pe nimeni în care să aibă încredere sau care să o ajute. Nu uita, sufletul copilului te iubeşte şi nu îţi va reproşa niciodată că nu l-ai născut. Ştie dinainte ce se va întâmpla şi, cu toate acestea, va continua să te iubească.

După câţiva ani, oamenii au început să vină la mine pentru a-mi cere ajutorul şi îmi aduc aminte de o femeie care m-a căutat. La un moment dat, ea mi-a spus:

— Am avut câteva avorturi spontane.

— Da, am zis eu, îngerii îmi confirmă.

Am privit spre uşa bucătăriei mele şi acolo, pe podea, stăteau cinci copilaşi frumoşi, cinci sufleţele frumoase înconjurate de lumină. Ei s-au întors şi i-au /ambii mamei lor. Ea nu îi vedea, dar eu i-am zis ce vedeam, iar mama s-a bucurat. Am putut să-i spun cum arătau şi că unii erau băieţi şi altele fetiţe. Acest lucru a făcut-o fericită. Sufleţelele mi-au spus să-i transmit mamei lor că s-au aflat mereu în preajma ei şi că vor fi alături de ea întotdeauna.

— Ştii, în trecut, am simţit mereu că erau lângă mine, mi-a zis femeia. Uneori, chiar mi s-a părut că simţeam cum mă atingeau cu mânuţele pe picior. Şi acum îi simt.

Am zâmbit, deoarece în acel moment ei erau lângă scaunul ei şi o atingeau.

— Da, ai dreptate, am spus eu zâmbind, iar tu eşti binecuvântată că poţi simţi atingerea propriilor tăi copii pe care Dumnezeu i-a trimis să te viziteze. Ţine minte, când

va veni vremea să mori, cele cinci sufleţele îşi vor întinde mâinile spre tine şi te vor aduce şi pe tine în Rai.

— Mulţumesc, a spus femeia. Nu am spus nimănui niciodată faptul că simt prezenţa copilaşilor în jurul meu sau că i-am simţit atingându-mă. M-am temut. M-am temut că oamenii mă vor crede nebună.

Un lucru pe care oamenii nu ar trebui să îl uite este faptul că există milioane de persoane care au cu adevărat experienţe spirituale, dar cărora le este teamă să recunoască. Sunt mulţi oameni care cred că îngerii îi ajută şi care îi simt uneori, dar care îşi spun adesea: „Poate că nu i-am văzut; poate că a fost doar în imaginaţia mea”. Este minunat să recunoaştem existenţa îngerilor şi să spunem „Da, cred în îngeri. Da, cred în Dumnezeu”. De multe ori nu facem acest lucru. De cele mai multe ori recunoaştem aceste lucruri doar când ne lipseşte ceva, când suntem foarte bolnavi sau disperaţi, într-un fel sau altul. Numai atunci ne întoarcem la Dumnezeu şi ne rugăm. Deseori ne este teamă să recunoaştem că Dumnezeu şi îngerii există. Pe măsură ce creştem din punct de vedere spiritual.

A

constatăm că nu ne e teamă să recunoaştem îngerii, pe Dumnezeu sau orice altă fiinţă spirituală venită din ceruri.

A

În timpul primelor luni de sarcină, Joe nu arăta prea bine. Se plângea deseori de dureri de stomac, iar doctorii l-au trimis la spital pentru nişte teste. Ei au spus că avea probleme cu apendicele, dar că nu era destul de grav încât să fie nevoie să îl opereze, aşa că i-au dat medicamente şi l-au trimis acasă. Joe a avut dureri în continuare şi, deoarece mâncarea nu rămânea în stomac, a slăbit mai mult decât trebuia.

I-am văzut trupul deteriorat: zona gri din jurul organelor interne pe care o văzusem înainte de a ne căsători se întunecase şi mai mult, iar în jurul apendicelui am văzut o umflătură de culoare roşie.

Le-am spus îngerilor că era nedrept ca Joe să sufere aşa luni în şir. I-am implorat să îl ajute. Doctorul a spus că nu poate face nimic; i-a cerut scuze lui Joe, dar a spus că nu îl putea opera decât dacă era grav bolnav.

Am pierdut sarcina la trei luni. Cu aproximativ o săptămână înainte ca micuţul meu nenăscut să moară, îngerii mi-au tot atins burta şi raze de lumină ieşeau din ea. De multe ori am întrebat dacă bebeluşul meu n-ar putea să rămână, dar mi s-a dat un răspuns negativ. Uneori, Joe mă întreba de ce eram tristă, iar eu îi spuneam că era din cauza hormonilor şi să nu mă bage în seamă. Nu i-am spus niciodată ce-mi ziseseră îngerii. Indiferent de cât de bolnav era, Joe încerca mereu să ajute pe lângă casă. În acea zi fatidică, l-am ajutat pe Joe să stivuiască turba în magazie şi i-am spus că voiam să mă întind pe canapea, deoarece eram obosită. Am adormit pentru o vreme şi Joe a venit şi

La un minut după ce Joe a plecat în bucătărie, am început să am dureri îngrozitoare; simţeam cum viaţa mi se scurge din trup. L-am strigat pe Joe. El a venit imediat şi s-a aşezat lângă mine pe canapea şi mi-a spus că eram foarte palidă. S-a dus în dormitor să ia o pernă ca să mi-o pună sub cap.

Am simţit cum sufletul meu, care îmi părăsea corpul, îl ţinea pe al bebeluşului şi se îndrepta spre o lumină frumoasă. Am ştiut că bebeluşul meu murise şi că muream şi eu.

y

Mă ridicam spre lumină, ţinându-mi copilaşul în braţe. Durerea dispăruse. Călătoream printr-un tunel din aur şi argint, un tunel enorm alcătuit din îngeri albi, strălucitori. Nu îi vedeam capătul, căci era şerpuit. Ştiam, fără să mi se spună, că mă aflam în drum spre Rai şi nu simţeam teamă, ci doar o bucurie imensă.

Am văzut şi alte suflete care se îndreptau într-acolo. Aveau o înfăţişare umană şi purtau haine albe, strălucitoare. Eu spun „alb” pentru că nu găsesc un alt cuvânt, însă culoarea era mult mai strălucitoare decât ceea

ce numim noi „alb” în mod obişnuit. Prin haine, le vedeam lumina sufletelor; aceasta radia până în dreptul chipurilor, făcându-le să pară mai pure şi mai strălucitoare decât fuseseră vreodată pe pământ.

Când am ajuns într-un anumit punct, un înger frumos a apărut în faţa mea şi m-a oprit din a merge mai departe. Fără să mi se spună, am ştiut că ea îmi bloca drumul; mi-a vorbit cu cel mai dulce şi blând glas, cu vocea plină de compasiune.

— Lorna, nu ar fi trebuit să vii cu bebeluşul tău. Trebuie să te întorci.

— Nu vreau să mă întorc, i-am spus îngerului frumos, dar, în sinea mea, ştiam că nu era timpul să urc în Rai.

— Lorna, întoarce-te şi priveşte în tunel, a zis îngerul.

Când m-am întors, l-am văzut pe Joe ţinându-mi corpul întins pe canapea, încercând să-mi simtă pulsul, respiraţia, scuturându-mă.

— Întoarce-te, vino înapoi – nu se poate să mori, spunea el.

Vorbea şi se ruga.

M-am întors către înger şi i-am spus:

— Indiferent de cât de mult îmi iubesc soţul şi copiii, nu vreau să mă întorc în lumea terestră. De ce aş face-o? Aici mă aflu în prezenţa lui Dumnezeu. Aici sunt perfectă din toate punctele de vedere. Mă simt incredibil de plină de viaţă; nu simt niciun fel de tristeţe sau durere. De ce trebuie să mă întorc?

— Nu ai de ales, a spus frumosul înger. Lorna, trebuie să te întorci.

Am privit sufletul copilaşului pe care îl aveam în braţe. Mi-a zâmbit; ochii lui albaştri scânteiau şi erau plini de viaţă. Îngerul frumos din faţa mea şi-a întins braţele să-l ia.

O forţă puternică mi-a pătruns în suflet. Am ştiut că nu am de ales, că trebuia să mă întorc, că nu trebuia să mă aflu acolo.

Mi-am sărutat copilul, ţinându-l foarte strâns, şi apoi,

cu o mare părere de rău, l-am pus în braţele frumosului înger. Chiar nu am vrut să i-l dau, deşi ştiam că într-o zi aveam să-l revăd şi că, între timp, acel înger frumos ca zăpada va avea grijă de el.

De îndată ce i-am dat bebeluşul, parcă Dumnezeu mi-a luat sufletul în stăpânire şi l-a adus înapoi prin tunel, uşurel, în casa din Maynooth şi pe canapeaua unde îmi zăcea trupul. Sufletul a început să intre lent în corp, dar durerea era groaznică. Am simţit fiecare por, fiecare os, fiecare organ, fiecare bucăţică de muşchi şi carne. Viaţa se strecura înapoi într-un corp care fusese mort timp de câteva minute. Durerea era îngrozitoare, clar, dintr-un motiv imposibil de înţeles, nu am putut să strig, nu am putut să scot un sunet. În cele din urmă, am auzit vocea lui Joe:

— Lorna, slavă Cerului că trăieşti. Am crezut că ai murit.

Am reuşit să-i zâmbesc slab.

Am rămas întinsă ore în şir, ţinută de îngeri; nu l-am lăsat pe Joe să mă părăsească, nici măcar pentru a suna un doctor sau pentru a chema o ambulanţă. În sinea mea ştiam că voi trăi, că îmi era menit să trăiesc. Nu i-am spus lui Joe niciodată că murisem în acele câteva minute; nu avea nevoie să ştie acest lucru, nu ar fi făcut nimic altceva decât să-l înspăimânte mai mult decât era deja. În cele din urmă, Joe s-a dus la cabina telefonică şi i-a sunat pe părinţii mei, care au venit la noi acasă.

L-am rugat pe Joe să nu spună ce se întâmplase. Tot ce le-am spus alor mei a fost că m-am simţit rău toată ziua şi că am început să sângerez. Tata şi Joe m-au adus la spital, iar mama a rămas acasă, să aibă grijă de Christopher şi Owen.

Cei de la spital au fost foarte îngrijoraţi de faptul că păream atât de slăbită şi, desigur, eu nu le-am spus tot ce se întâmplase mai devreme. Mi-au făcut o ecografie şi mi-au zis că nu au văzut nimic – nu exista niciun semn cum că aş fi fost însărcinată. Doctorul a venit să mă vadă, m-a ţinut de mână şi mi-a spus că îi pare foarte rău.

— Ai pierdut copilul. Cred că s-a întâmplat înainte să ajungeţi la spital.

Când doctorul a plecat, tata a intrat singur.

— Îmi pare atât de rău că ai pierdut copilul. Ştiu cât de mult a însemnat pentru tine.

În timp ce îmi vorbea, avea ochii plini de lacrimi. Niciodată nu l-am văzut pe tata atât de supărat din cauza unui lucru întâmplat mie.

Doctorii au spus că trebuia să rămân în spital şi, când am fost dusă în salon, Joe şi tata au plecat acasă. Câteva zile mai târziu, m-au operat pentru a-mi curăţa uterul.

ce venea să mă viziteze în fiecare seară. Era îngrijorat din cauza mea şi trist pentru că pierdusem copilul. Am fost externată două săptămâni mai târziu, dar eram încă foarte slăbită şi de aceea am stat mai mult în pat. M-am bucurat atât de mult să fiu acasă, să-mi îmbrăţişez şi să-mi sărut copiii.

Abia după ani de zile i-am spus lui Joe mai multe despre ce se întâmplase în acea zi; ziua în care am murit şi am parcurs o parte din drumul spre Rai şi m-am întors. I-am povestit pentru a-l consola în ultimele sale luni de viaţă.

Mulţi dintre noi ne temem de moarte, însă nu trebuie să ne fie frică. În momentul morţii nu există nici durere, nici disconfort; unii oameni pot avea dureri până în ultima clipă, însă atunci când mor, durerea dispare. Nu te temi şi nu eşti îngrijorat – mori liber. Moartea este precum naşterea; ştiu că poate părea ciudat că spun acest lucru, dar te naşti într-o nouă viaţă. Nu „mori” cu adevărat; îţi părăseşti doar această „carcasă” fizică – ca pe o coajă goală de ou.

Ştiu că există cu adevărat un loc numit Iad, dar

Dumnezeu nu mi-a arătat pe nimeni care să fie trimis acolo. Vă pot spune numai ce am văzut: Dumnezeu îi iartă pe toţi – indiferent de ceea ce au făcut. Ştiu că este greu de înţeles. Mult timp căutăm dreptate şi răzbunare, aşa că ne vine greu să înţelegem acest lucru, dar când sufletul

nostru stă în faţa lui Dumnezeu, după moarte, simte atât de multă iubire şi dorinţă de a fi cu Dumnezeu, încât îşi doreşte să rămână acolo şi îşi cere iertare sincer şi profund, iertare pentru tot ce a făcut pe acest pământ din cauza fragilităţii condiţiei umane.

Şi Dumnezeu, în mila Sa infinită, îşi iartă copiii. Nu suntem nimic altceva decât copii în prezenţa lui Dumnezeu, care este Tatăl nostru.

Sufletele voastre sunt perfecte; atunci când sufletul se eliberează din trup, poate călători prin univers către locuri pe care nu vi le-aţi putea imagina niciodată. Cum să vă ajut să înţelegi cât de minunat este acest sentiment? Nu pot exprima în cuvinte; nu am cum să vă fac să înţelegeţi, decât dacă aţi simţit şi voi acest lucru. Şi mulţi dintre noi trebuie să aştepte până în clipa morţii pentru a o face. Atunci când mori, nu eşti singur; eşti însoţit tot timpul de îngeri şi de acele spirite care au părăsit lumea înaintea ta. Nu îţi vei dori să te întorci. De ce ai vrea să revii într-un corp omenesc atunci când nu mai simţi durere şi tristeţe, când nu mai plângi? De aceea, atunci când oamenii mor, nu mai vor să se întoarcă şi singurul care trimite sufletul înapoi în trup este Dumnezeu, şi acest lucru se întâmplă pentru că acelei persoane nu i-a venit sorocul.

Societatea noastră a devenit foarte materialistă şi noi ne

gândim adesea la moarte şi ne întrebăm dacă asta a fost, dacă vom putrezi şi nu se va mai alege nimic din noi. Vă asigur că este vorba despre mai mult – mai mult decât atât. Sper ca prin intermediul cărţilor pe care le scriu să pot transmite acest lucru şi să ajut oamenii să înţeleagă. Credeţi ceea ce vă spun. Credeţi că da, este vorba despre ceva mai mult, mult mai mult, chiar dacă nu voi putea să vă arăt sau să vă dovedesc acum; le este dovedit tuturor celor care mor. Unii sunt de părere că atunci e prea târziu – trebuie să aştepte să moară ca să afle adevărul. Oamenilor le sunt oferite dovezi şi în timpul vieţii, dar uneori trebuie să privească sau să asculte foarte atent

pentru a le recunoaşte.

CAPITOLUL 17

Trei bătăi la fereastră

La câteva zile după ce am ieşit din spital, vremea a început să se răcească foarte tare. Joe s-a întors la lucru, la consiliul local, chiar dacă avea doar un contract pe o perioadă determinată. Eram afară, în magazie şi luam nişte turbă pentru foc, când am auzit că mă strigă cineva. M-am întors, dar nu am văzut pe nimeni. Am dus în casă găleata cu turbă şi am văzut că pe scaunul de lângă foc şedea un înger.

M-a speriat deoarece era frapant, foarte diferit de oricare alt înger pe care îl văzusem vreodată. Parcă era făcut din sticlă spartă, din cioburi identice ca mărime, care reflectau lumina. Faţa şi trăsăturile îi erau foarte ascuţite, iar când s-a ridicat în picioare, parcă avea patru metri înălţime, tavanul dispărând pentru a-i face loc. În mod neobişnuit, părea că din fiecare parte a lui se auzea muzică – o muzică fermecătoare, blândă, delicată, foarte diferită de tot ce auzisem până atunci. Nu era muzică omenească, ci un fel de muzică îngerească.

— Bună, Lorna, a spus el cu o voce blândă. Numele meu este Kaphas. Ceva deosebit vi se va întâmpla ţie şi lui Joe, dar în mod special lui Joe.

— Îngere Kaphas, poţi să-mi spui când? am întrebat eu.

— În curând, Lorna. Vei şti atunci când îngerul va coborî în casa ta.

Apoi Îngerul Kaphas s-a ridicat de pe scaun şi a dispărut.

Săptămânile au trecut, nu ştiu câte, şi vremea s-a răcit şi mai mult. Joe era încă foarte trist pentru că pierdusem copilul, ca şi mine de altfel, dar eu ştiusem dinainte, aşadar am avut mai mult timp la dispoziţie să mă obişnuiesc cu ideea. Vremea s-a înrăutăţit şi afară era rece ca gheaţa – foarte, foarte frig – şi ningea abundent. În drum spre casă, Joe a decis să cumpere nişte alimente – mi-l amintesc mereu sosind la uşă cu sacoşele pline. Când

intră în casă, a exclamat „Doamne, ce frig este…” şi imediat ce a rostit cuvântul „Doamne”, îngerii s-au pogorât în casa noastră.

Păreau să vină din toate părţile – prin acoperiş, prin pereţi, chiar şi prin podea. Fiecare atom al casei părea să fie plin de îngeri. Aşa ceva se petrece uneori când e pe cale să se întâmple ceva deosebit. Şi în ziua aceea s-a întâmplat la fel. Ştiam că acesta era momentul special despre care îmi vorbise Îngerul Kaphas – ceva deosebit pentru Joe.

— Cine ştie, poate mâine-dimineaţă nu vom putea să ieşim afară din cauza zăpezii, continuă Joe.

Zăpada se depunea destul de repede afară şi la radio se auzeau ştiri despre şosele blocate şi despre traficul întrerupt spre Leixiip, din cauza drumului acoperit de zăpadă şi gheaţă.

În acea seară focul ardea în sobă – avusese loc şi o pană de curent, aşa că aveam doar lumina focului – şi îmi aduc aminte cât de bine şi de confortabil m-am simţit în căsuţa noastră. Copiii erau în pat şi dormeau, aveam destulă turbă şi alimente în casă şi era minunat; ne simţeam în siguranţă, în jurul orei zece, Joe şi cu mine şedeam lângă foc şi ne bucuram de ceai şi de sandvişuri şi vorbeam despre copilul pe care îl pierdusem. Cât am stat acolo, i-am dat un nume.

A

Camera strălucea cu îngeri şi am observat nişte îngeri intrând în dormitor. Când s-au întors în mica sufragerie, i-am auzit spunând despre Christopher şi Owen: „Dorm liniştiţi, ca nişte îngeraşi”.

Totul s-a liniştit; nu era niciun sunet. M-am ridicat de pe scaun şi m-am uitat pe fereastră; era întuneric beznă afară, cu excepţia zăpezii care strălucea în întuneric. Eram puţin neliniştită şi încântată. Nu ştiam ce vor permite îngerii să se întâmple, dar ştiam că va fi ceva deosebit.

Imediat am auzit trei bătăi la fereastră – bineînţeles că Joe şi cu mine am tresărit.

— O, Dumnezeule, este cineva afară! a exclamat el.

Când s-a ridicat de pe scaun, am auzit şi trei bătăi în uşă.

— Cred că au îngheţat de frig. Poate sunt părinţii mei; poate au nevoie de ceva, am exclamat eu.

— Sunt nebuni să călătorească într-o noapte ca asta, a spus Joe.

Joe era înconjurat de o mulţime de îngeri, dar bineînţeles că nu şi-a dat seama de acest lucru. Deodată am înţeles ce se întâmpla şi am început să râd.

— De ce râzi? m-a întrebat Joe.

— Nu este nimeni la uşă, am spus. Ştiu cine era.

— Cine? a întrebat Joe.

— Era copilul nostru, am spus eu. Îşi lua rămas-bun. Ţi-a dat doar un semn, fizic, bătând la fereastră, pentru a te ajuta să crezi.

— Termină cu prostiile! Nu mai spune asemenea lucruri lipsite de sens, a zis Joe.

— Mergi şi deschide uşa, nu vei vedea nicio urmă în zăpadă.

Am râs din nou la expresia feţei lui Joe. Camera era plină de îngeri. Ştiam că îngerii aduseseră sufletul copilului meu pentru a bate la fereastră şi acum se întorsese cu ceilalţi îngeri. Nu aveam nevoie să îl văd pe micul nostr fiu – el făcuse acest lucru pentru tatăl său, pentru a-l ajut să creadă.

Joe a deschis uşa de la intrare. Zăpada era adunată p ea; stratul de aproape treizeci de centimetri a căzut p preş, odată cu el intrând şi aerul rece ca gheaţa. S-a uita să vadă urme pe zăpadă – de animal, de pasăre, orice fe de urmă. A ieşit afară în zăpadă. Joe s-a albit la faţă; ni i-a venit să creadă.

— O, Dumnezeule, asta e prea mult! a exclamat e uitându-se la mine.

În cele din urmă, a intrat în casă şi a închis uşa.

— Nu îţi face griji, aşază-te lângă foc şi încălzeşte-te l-am liniştit eu. Acela era fiul tău, copilul nostru, care îşi lua rămas-bun. A plecat cu toţi îngerii în Rai, unde îi e locul. Acum îl poţi lăsa să plece.

Joe a plâns lângă foc; ne-am ţinut în braţe şi am plâns amândoi. Eram totuşi foarte liniştiţi.

— Nu este minunat gestul pe care l-a făcut copilaşul nostru? l-am întrebat eu. Că îngerii au permis să se întâmple asta pentru ca noi să ştim că el este bine? Acela era copilul nostru, care ne-a mulţumit pentru că i-am fost părinţi.

Tata avea obiceiul să ne viziteze din senin – de cele mai multe ori seara. Întotdeauna mi-a plăcut acest lucru. Într-o zi, lucram în grădină, smulgând buruieni şi prăşind printre straturile de cartofi – acum ne cultivam majoritatea fructelor şi legumelor iar Christopher mă ajuta. Chiar dacă avea doar cinci ani, era întotdeaun? nerăbdător să dea o mână de ajutor.

Când am auzit maşina tatii parcând în faţa porţii, m-am întors.

— Bunicule, au ţipat cei doi băieţi.

Christopher a alergat printre cartofi şi a încercat să deschidă poarta, cu Owen în spatele lui. Poarta era legată cu o sfoară, aşadar l-am ridicat pe Owen şi l-am ajutat pe Christopher să dezlege nodul. Poarta s-a deschis şi Owen s-a zvârcolit în braţele mele ca să coboare. Christopher l-a salutat pe tata când el a coborât din maşină. Era îmbrăcat cu echipamentul de pescuit şi purta pălăria lui preferată – o pălărie din stofa, cu momeli de pescuit colorate agăţate în ea. Avea acea pălărie de multă vreme, o purta de câte ori avea ocazia şi întotdeauna o trata cu grijă.

Tata i-a salutat pe copii mângâindu-i pe cap – întotdeauna făcea aşa.

— Nu mângâi câini, tată! obişnuiam eu să-i spun, iar el râdea.

— Grădina arată bine, a spus tata, în timp ce Christopher îl trăgea în direcţia cartofilor.

— Când termină copiii să-ţi arate toate legumele pe care le cultivăm, hai în casă şi voi face un ceai, am spus eu.

Owen, care acum avea aproape trei ani, a fost primul

care a intrat în bucătărie şi a făcut-o rostogolindu-se. S-a născut prematur, şi pentru că nu s-a dezvoltat complet înainte de naştere, şoldurile i se roteau mai mult decât era normal. Se putea mişca atât de repede, încât îmi ţineam respiraţia urmărindu-l; putea să se rostogolească de trei, patru ori şi se ridica în picioare. Era ca şi cum avea două încheieturi de la brâu în jos. De multe ori l-am văzut rostogolindu-se şi mi-am ţinut respiraţia văzând sclipirile îngerilor care se roteau în jurul lui în toate direcţiile, protejându-l. Văzându-l cum se rostogolea, te-ai fi aşteptat să-şi rupă oasele – dar nu şi le-a rupt niciodată. La spital, doctorul a spus că şoldurile lui se vor dezvolta normal înainte de vârsta de şapte ani şi deseori i-am spus im y abia aşteptam ea Owen să ajungă la acea vârstă, pentru a putea răsufla uşurată.

— Lorna, aţi vrea ca tu, Joe şi copiii să mergeţi în vacanţa de vară, cu mine şi cu mama ta, la căsuţa din Mullingar? a întrebat tata.

Eram încântată că părinţii mei reuşiseră de curând să strângă destui bani pentru a cumpăra o căsuţă în Mullingar – la şaizeci şi cinci de kilometri de Dublin. Eu şi Joe nu avuseserăm niciodată o vacanţă; nu am mers în luna de miere. Ideea unei vacanţe m-a încântat.

— Ar fi minunat, am spus eu. Bineînţeles că ne-ar plăcea să venim. Sper că Joe îşi poate lua liber.

Joe şi-a revenit din apendicită, dar încă vedeam masa roşie de energie din jurul apendicelui, aşa că ştiam că se va inflama din nou. Fusese recent angajat la fabrica de covoare – era o muncă fizică grea, în condiţii neplăcute, trebuia să spele şi să vopsească lână –, şi în majoritatea timpului lucra în tura de noapte. Această muncă nu îi făcea bine la sănătate, dar aveam nevoie de bani.

Unul dintre puţinele avantaje ale acestui serviciu, altul în afară de salariul mic, dar stabil, era faptul că Joe putea lua ieftin lână nevopsită. Am croşetat puţin când eram copil, dar acum aveam acces la această lână, aşa că m-am apucat să croşetez de zor, chiar dacă era de o singură culoare – cea a oii! Am croşetat pulovere Aran

pentru copii, pentru Joe şi pentru tata. Tatii îi plăcea puloverul şi îl purta mult când nu lucra.

În acea zi, am stat cu tata la o ceaşcă de ceai şi am discutat câteva minute. Copiii erau şi ei încântaţi; l-au întrebat atât de multe despre unde era casă, cum arată, dacă erau copaci în grădină.

— Grădina este sălbatică, cu mulţi copaci şi iarbă înaltă cât voi. Sunt şi multe alei, toate buruienite ca o junglă. Vă veţi distra de minune.

— Când putem pleca? tot întrebau ei.

— Nu plecăm până când tata şi bunicul nu vor avea concediu, le-am explicat eu copiilor.

Tata şi-a băut ceaiul şi apoi a ieşit să se joace un pic cu nepoţii în grădină.

— Am plecat, Lorna, la revedere, mi-a strigat el după o vreme.

În ziua de dinaintea celei în care urma să plecăm în vacanţă a fost foarte cald, o zi însorită în care abia bătea briza, dar când am întins rufele pe sârmă, un vânt puternic s-a stârnit din senin. Ştiam că nu era o briză obişnuită şi am început să râd.

— Pun pariu că eşti tu, Hosus! am spus eu. De ce îmi sufli rufele de pe sfoară? Ce pui la cale?

Apoi a apărut. Ca de obicei, făcea glume pentru a mă face să râd. Apoi a dispărut din nou, ca şi cum s-ar fi evaporat. El este un înger minunat. În acea zi, l-am văzut pe fiul meu Christopher uitându-se în aceeaşi direcţie în care mă uitam şi eu şi am ştiut din privirea lui că vedea acelaşi lucru ca şi mine. Nu a spus nimic nici atunci, nici altă dată; poate că a uitat acel lucru; poate totuşi, când va citi această carte, îşi va aminti – nu ştiu dacă o va face; voi aştepta şi voi vedea.

În ziua în care am plecat în vacanţă, eram îngrijorată gândindu-mă dacă vom încăpea toţi în maşină. Maşina tatii nu era mare şi aveam multe bagaje. Copiii erau în grădină aşteptându-i nerăbdători pe bunici, iar când maşina a parcat la poartă, au început să ţipe de bucurie.

Christopher şi Owen au urcat imediat în maşină cu

jucăriile lor, iar tata şi Joe au reuşit cumva să înghesuie toate lucrurile în portbagaj. Am plecat spre Mullingar, în County Westmeath, la vreo optzeci de kilometri de Maynooth. Joe a vorbit mult, dar eu am fost tăcută şi m-am jucat cu copiii.

Am ajuns târziu la căsuţă; aproape se întuneca, dar se vedea o frumoasă lună plină pe un cer senin, plin de stele. Căsuţa din piatră era minunată – frumoasă şi confortabilă. Eram fericită să fiu acolo. Părinţii mei au dormit la parter, iar noi la etaj. Am dormit foarte bine în prima noapte.

În timpul vacanţei, tata şi Joe au pescuit mult în diferite lacuri din zonă, iar tata ne-a plimbat pe mine şi pe copii cu barca. Copiii au fost foarte încântaţi de plimbarea cu barca pe apă, care se legăna în sus şi în jos, chiar dacă am parcurs doar o mică distanţă de la ţărm şi înapoi.

În urmă cu câţiva ani, tata suferise un accident la garaj şi de atunci nu a mai putut să facă munci fizice grele. Chiar dacă nici Joe nu se simţea tocmai bine, în acea vacanţă a făcut la căsuţă multe dintre muncile pe care nu le-a putut face tata. Am ajutat şi eu. Am pus gips-carton pentru a proteja pereţii de umezeală, ceea ce a fost o muncă dificilă, pentru că unul dintre pereţi era foarte înalt şi gips-cartonul era foarte greu. În două zile, am muncit de dimineaţă şi până în seară, dar până la sfârşitul vacanţei am reuşit să terminăm treaba.

În câteva seri, Joe şi tata au mers la pescuit pe râu. Într-o seară, i-am spus lui Joe că mi-ar plăcea să mă plimb singură şi l-am rugat să stea cu copiii. Mi-am dorit să pot vorbi cu îngerii, nu doar în gând, ci cu voce tare, astfel încât ei să poată merge lângă mine în formă fizică, umană. Era aproape ora opt seara când am plecat. Ştiam că nu erau mulţi oameni pe lac la acea oră. Am traversat drumul principal şi m-am îndreptat spre stânga, pe un drum secundar, pentru a ajunge la aleea care ducea spre lac. În loc să merg la stânga spre lac, am decis să merg înainte.

— Acum puteţi merge lângă mine, le-am spus îngerilor. Ştiu că sunteţi aici în spirit, dar am nevoie să

apăreţi fizic, pentru a putea vorbi cu voi.

Îngerul Mihail a apărut lângă mine şi a mers în ritmul meu. Şi-a pus mâna pe umărul meu şi m-am simţit bine.

— Lorna, puţin mai în faţă, în dreapta, este o pădure. Să mergem acolo, mi-a spus Îngerul Mihail.

Când am ajuns la pădure, am dat de multă vegetaţie; era întuneric.

— Nu pot să intru în pădure, am spus eu. Mihail m-a luat de mână şi în timp ce mergeam, tufele s-au dat la o parte şi s-a făcut cărare. Am ajuns la un luminiş de unde se vedeau câmpurile şi lacul. Câteodată este frumos doar să mă plimb şi să ştiu că îngerii sunt chiar lângă mine şi că nu am de ce să mă tem, dar în acea seară, în timp ce mergeam prin pădure cu Mihail, am avut vaga impresie că cineva mă privea.

Totuşi, nu m-am gândit prea mult la asta şi nu l-am întrebat pe Mihail despre asta.

În dimineaţa următoare, după micul dejun, tata l-a invitat din nou pe Joe la pescuit şi şi-au luat undiţele şi au plecat. Le-am strigat să aducă nişte peşte acasă pentru cină. Tata a spus că va încerca, dar nu putea promite şi au plecat spre lac. Mama era ocupată în grădină, lucrând la ghivecele de flori, aşadar, după ce am făcut curăţenie, am plecat cu copiii la plimbare, spre pădure; era un loc sălbatic şi le plăcea acolo.

Mai târziu, mama şi cu mine ne-am dus cu copiii spre lac, bucurându-ne de ultima zi de vacanţă. Am discutat cu oamenii pe care i-am întâlnit pe drum; unii erau în vacanţă, iar alţii erau localnici pe care mama îi cunoştea. Când am ajuns pe malul lacului, erau multe familii acolo. Eu şi copiii ne-am jucat în apă; le plăcea să culeagă pietre, să le arunce şi să urmărească piatra care intra în apă şi împroşca, şi senzaţia undei care le atingea picioarele. Copiii au plâns când a venit timpul să ne întoarcem acasă.

La scurt timp după aceea, Joc şi tata au sosit acasă cu nişte păstrăvi. Tata a scos păstrăvii afară şi le-a arătat copiilor cum se curăţă peştele.

Copiii păreau dezgustaţi.

— E simplu de făcut, le-am spus eu. Am învăţat să curăţ peştii şi să-i gătesc când eram copil. Este minunat să ştii cum să o faci, în special atunci când îi poţi găti la un foc de tabără.

Imediat ce am spus acest lucru, Christopher şi-a dorit să facem un foc de tabără pentru a găti peştele. Din nefericire, a trebuit să spunem nu, deoarece ne întorceam la Maynooth în acea seară. Am mâncat totuşi peştele, dar l-am gătit în bucătărie. După ce am terminat de băut ceaiul, a trebuit să facem curat şi să ducem bagajele la maşină. Am ajuns înapoi la Maynooth şi părinţii mei s-au dus acasă la ei. Vacanţa se sfârşise.

*

Niciodată nu am fost prea înstăriţi. Obişnuiam să-L întreb pe Dumnezeu cum vom rezista, cum vom supravieţui. Dar am supravieţuit. Întotdeauna mi s-a părut că am trăit la limită. Număram mărunţişul şi creşteam legume pentru a trage de bani. Nu exista ca eu sau Joe să ne cumpărăm haine noi. Din când în când, mama îmi spunea că are un sac plin cu haine – nu ştiu de unde le lua, dar niciodată nu mi se potriveau; erau întotdeauna prea largi şi mă făceau să arăt ca o bunică. Câteodată, dar nu întotdeauna, găseam în sac pantaloni sau cămăşi care i se potriveau lui Joe. Râdeam şi spuneam, „Calul de dar nu se caută la dinţi”.

I) e multe ori, inelul meu de logodna ne-a fost de ajutor. Cămătarii erau o binecuvântare pentru noi, la fel ca pentru multe familii din Irlanda în acea vreme – aproape întotdeauna era coadă. Îmi amintesc de dăţile în care mergeam la amanet şi ieşeam cu bani în mână, simţindu-ne ca nişte milionari. Odată, cAiul nu am avut bani să punem pe masă pâine şi unt, Joe a făcut autostopul spre Dublin cu inelul meu de logodnă în buzunar şi s-a îndreptat direct spre amanet. Putea să primească pe el zece lire, iar apoi, în timp, economiseam bani pentru a-l răscumpăra. Ce salvator s-a dovedit a fi acel inel!

joc a primit o bicicletă de la un vecin, un bătrân care l-a rugat pe Joc să îl ajute să cureţe grădina şi casă, şi

drept mulţumire i-a dat o bicicletă veche. Trebuia să fie doar curăţată şi reparată pe alocuri. i, c-am mulţumit lui Dumnezeu şi îngerilor pentru acest dar, şi bătrânului că îi ascultase pe îngeri. Joe putea acum să meargă cu bicicleta la serviciu.

În ciuda banilor puţini, acei ani au fost minunaţi; au fost vremuri minunate, când mă bucuram văzând zâmbetul copiilor mei şi pe Joe, care putea să se mai bucure de viaţă pentru o vreme.

În vara în care am pierdut copilul, Joe a avut o idee grozavă. S-a dus la magazinul de biciclete din Celebridge şi a făcut o înţelegere; pentru două săptămâni de făcut curăţenie în magazin, de ordonat toate bicicletele şi piesele din curte în fiecare seară, să fie plătit cu două biciclete – una pentru adulţi şi una pentru copii. Apoi, împreună cu Owen în spatele bicicletei lui Joe, am putut să mergem toţi la plimbare.

Aşadar, în fiecare seară după lucru, el mergea la magazinul de biciclete şi până ajungea acasă, era deja trecut de miezul nopţii. Dar a meritat la sfârşitul primei săptămâni, a adus acasă bicicleta, copilului. Arăta ca o vechitură şi avea nevoie de multe reparaţii. La jumătatea celei de-a doua săptămâni, bărbatul de la magazinul de biciclete i-a dat lui Joe o bicicletă pentru adulţi care arăta mult mai bine.

Christopher a fost foarte încântat să primească o bicicletă şi cu ajutorul lui, în cele din urmă, am reparat bicicletele. Christopher, care era un copil foarte slab la acea vreme, îl ajuta pe tatăl său, învăţând cum să ungă lanţul, să repare spiţele şi tot felul de alte lucruri. A învăţat, de asemenea, să meargă foarte bine pe bicicletă.

Îmi amintesc mereu de prima zi în care am decis să mergem cu bicicletele la Donadea, la câţiva kilometri distanţă, pentru picnic. Joe a spus că zece kilometri erau o distanţă mare de parcurs cu bicicleta pentru un copil de cinci ani, aşadar a trebuit să vedem cât de departe puteam ajunge înainte de a obosi Christopher. La spatele bicicletei, Joe avea un scaun pentru Owen, iar eu căram genţile

pentru picnic în spatele bicicletei mele.

Am fost îngrijorată pentru Christopher, dar nu ar fi trebuit, deoarece era foarte capabil. Cu toate astea, din când în când, fie ne opream puţin pentru a ne odihni, fie mergeam pe lângă biciclete.

După aceasta, am mers la Donadea pentru picnic pe cât de des s-a putut şi ne-am simţit foarte bine. Locul era liniştit, în special seara, când toată lumea mergea acasă. Mai era, de asemenea, ceea ce mulţi oameni numeau lac – eu îl numesc iaz – cu raţe, iar acolo era un mic pod spre o mică insulă cu patru copaci şi câteva mese de picnic, dar fără iarbă.

La sosire, aprindeam un mic foc de tabără şi făceam un ceai. Copiilor le plăcea să stea lângă foc, pe insula înconjurată de apă şi cu raţele care veneau lângă ei căutând pâine. Beam ceai, mâneam sandvişuri şi ne uitam la stele. Ştiu că nu trebuia să facem foc de tabără acolo, din cauza pădurii, dar am fost întotdeauna foarte atenţi. Tata m-a învăţat multe despre focul de tabără şi despre alte lucruri pe care le poţi face în natură când eram copil; el m-a învăţat cum să aprind focul, cum să merg în siguranţă pe malul râului, cum să înot şi despre curenţii din apă; mi-a spus că erau reguli pentru toate lucrurile.

Într-o seară, când eram acolo, stelele străluceau şi era lună plină, aşadar era destul de luminat. Nu mai era nimeni în preajmă, doar noi şi raţele. Am făcut un mic foc şi copiii şi-au mâncat sandvişurile şi s-au jucat – băieţii făceau tot felul de lucruri. I-am spus lui Joe că mi-ar plăcea să stau câteva minute de una singură şi l-am rugat să-i supravegheze pe băieţi cât fac eu o plimbare. De ceva vreme eram conştientă că eram spionată de la distanţă. Am vrut să vorbesc despre acest lucru cu îngerii.

Joe s-a opus dorinţei mele, spunând că era întuneric. Dar eu i-am spus că voi lua lanterna cu mine.

Am traversat podeţul de lemn şi am mers pe o cărare ce ducea la un vechi castel, apoi am mers la dreapta, unde era un gazon destul de mare, înconjurat de copaci. M-am dus în spatele unui stejar mare, pentru ca Joe să nu mă

poată vedea. Îmi doream cu adevărat să fiu singură şi ştiam că ma va urmări.

Îngerul Ilie a apărut ca o lumină vibrantă printre copaci şi a păşit în luminiş, strigându-mi numele. Când Ilie a ajuns la mine, am ridicat mâinile spre el şi el le-a acoperit cu ale lui.

Am comunicat, dar fără cuvinte.

— Lorna, el umblă în întuneric, mi-a spus Ilie. Nu îţi fie teamă, nu se poate apropia de tine decât dacă îi permite Dumnezeu. Ştii despre cine vorbesc?

— Da, îngere Ilie, am spus eu. Despre Satana. El este cel care mă urmăreşte din întuneric?

Hram conştientă de prezenţa cuiva sau a ceva, în afara vieţii mele – dincolo de cercul de lumină care mă înconjura, la milioane de kilometri depărtare într-un alt cerc de întuneric, unde se ascundea el. În ultimele şase luni mi-a fost teamă, chiar dacă ştiam că Dumnezeu şi voi, toţi îngerii, mă protejaţi.

— Lorna, acest lucru se întâmplă pentru că Dumnezeu te va testa, punându-te în prezenţa Satanei, a spus Uie.

— Unde va fi Dumnezeu când se va întâmpla acest lucru? am întrebat eu.

— Dumnezeu va fi în dreapta ta şi Satana în stânga ta, a spus Ilie.

— Dumnezeu va fi cu mine şi îmi va da putere, am spus eu; acest lucru este tot ce contează. Dar, în sinea mea, eram îngrozită şi temătoare. Apoi Îngerul Ilie şi-a luat mâinile de pe ale mele şi am simţit cum mă umplu de pace şi iubire. Ilie, zâmbind, mi-a făcut semn să mă uit în spatele meu, iar apoi a dispărut.

Joe se apropia, împreună cu copiii. Christopher avea bicicleta lui şi Joe ducea cele două biciclete şi, de asemenea, pe Owen.

— Lorna, trebuie să mergem acum. Se face foarte târziu, a spus el cu voce joasă, ca şi cum nu ar fi vrut să trezească vreo creatură din pădure.

— Nu mi-am dat seama că a trecut timpul, am spus

eu.

Mi-am luat bicicleta şi am urmat potecile până la drum.

Eram foarte liniştită, foarte detaşată de lumea umană şi de familia mea. Din acel moment am simţit cum Satana se apropia de mine; putea să dureze câteva luni sau chiar ani pentru a ajunge la mine, dar eram sigură că ne vom întâlni.

CAPITOLUL 18

„Ce norocoasă este Lorna…”

Într-o seară de iarnă, Joe şi cu mine am sosit la grupul de rugăciune în Maynooth. În sală se strânseseră circa douăzeci şi cinci de oameni, cei mai mulţi dintre ei fiind tineri, fohnny, o persoană foarte înzestrată spiritual, ne-a salutat pe toţi şi am început să ne rugăm împreună şi să cântăm, ceea ce mi-a plăcut întotdeauna. Apoi, toată lumea, inclusiv eu, s-a rugat în linişte. Era o linişte deplină.

— Lorna, deschide ochii şi ridică-ţi capul, mi-a şoptit deodată un înger la ureche. îl vezi pe tânărul din dreapta?

— Da, am răspuns tot în şoaptă.

— Lorna, îi vei împărtăşi viziunea. Apleacă-ţi capul şi închide ochii, a spus îngerul în şoaptă.

Am intrat imediat în viziunea tânărului. Păşeam alături de el, de-a lungul unui drum şerpuit şi prăfuit, plin de pietre şi gropi; nu vedeam foarte departe înainte, deoarece urma mereu o altă curbă. El mergea de ceva vreme, evitând pietrele şi gropile. Părea că se rătăcise, dar nu era chiar aşa, deoarece la următoarea curbă se afla o clădire cu trepte care duceau în sus, spre stânga. Cu mare efort, tânărul a reuşit să urce treptele – era ca şi cum ele deveneau mai abrupte cu fiecare treaptă. S-a apropiat încet de uşă.

LORN A BYRNE

În timp ce urmăream viziunea, aveam impresia că acea clădire devenea tot mai mare. Din drum, părea de mărime normală, dar acum părea imensă. Tânărul s-a dat înapoi, uimit. Uşa din faţa lui era acum foarte mare şi grea şi el era foarte mic, prin comparaţie. Dorea să intre, dar

trebuia să depună un efort foarte mare. Folosindu-şi toată greutatea, a reuşit în cele din urmă să deschidă uşa şi să se strecoare înăuntru, într-o sală enormă, puternic luminată. S-a aşezat pe podea şi a început să mediteze, ca o mică parte din acest loc imens.

Am simţit atingerea îngerului pe cap şi legătura dintre mine şi acel tânăr s-a întrerupt.

— Este timpul să împărtăşim trăirile, a spus Johnny.

Unul câte unul, oamenii au început să împărtăşească ce au simţit. În cele din urmă, tânărul care avusese viziunea a început să vorbească. A descris viziunea aşa cum a trăit-o – exact aşa cum văzusem şi eu. A fost pentru prima dată când am împărtăşit viziunea altei persoane în acest fel şi am fost foarte încântată. La sfârşitul povestirii, tânărul a spus că nu a înţeles însemnătatea celor văzute.

Îngerii mi-au cerut să vorbesc; mi-au spus că trebuia să-i spun acestui tânăr semnificaţia viziunii, pentru a-i da curaj să continue călătoria.

Eram neliniştită; eram îngrozită!

— Nu pot face acest lucru, le-am spus îngerilor. Nu mă va asculta – sunt doar un om obişnuit.

Tânărul a tăcut. Îngerii au continuat să-mi spună că trebuia să o fac, iar eu le-am tot dat contraargumente. Apoi a vorbit un alt bărbat şi îngerii mi-au spus să fiu atentă şi să ascult ce spune.

— Dumnezeu îi vorbeşte unei persoane aflate în acest grup de rugăciune. Această persoană este neliniştită şi temătoare.

Nu a spus nimic mai mult. Dumnezeu îmi cerea să nu mă mai ascund.

— Dacă nu mai împărtăşeşte nimeni nimic, vom spune o rugăciune împreună, rosti Johnny.

— Nu, vreau eu să spun ceva, am zis, respirând adânc.

M-am întors spre tânărul care a avut viziunea şi i-am explicat că viziunea avea legătură cu teama lui de a se face preot. I-am spus că vor fi multe obstacole pe care Dumnezeu i le va pune în cale, dar pe care le va depăşi. El

va avea un rol important, nu doar în Irlanda, ci şi în alte părţi ale lumii. Avea nevoie de credinţă în Dumnezeu şi în el însuşi; i-am spus că ar trebui să-şi ia bagajele şi să pornească în călătoria lui. I-am transmis că acesta era mesajul către el din partea îngerilor.

Apoi Johnny a început să se roage şi noi am cântat şi L-am slăvit pe Dumnezeu. Acest lucru mi-a plăcut cu adevărat. Îngerii mi-au spus că mai trebuia să fac multe lucruri la următoarele întâlniri de rugăciune, dar le-am spus că îmi era teamă să mă gândesc la ce îmi vor mai cere să fac. Întâlnirea de rugăciune s-a încheiat şi am băut ceai şi am mâncat fursecuri înainte să plecăm acasă. Joe nu a spus nimic despre faptul că eu am vorbit la grupul de rugăciune.

Câteva luni mai târziu, la o altă întâlnire de rugăciune în Maynooth, Johnny ne-a îndemnat să ne rugăm şi să cerem vindecarea de care au nevoie familiile noastre, prietenii noştri sau oricine altcineva din această lume.

Toţi şi-au împărtăşit problemele, unul câte unul. Unii aveau probleme în familie sau prietenii lor aveau probleme. Oamenii s-au rugat pentru membrii familiei sau pentru prieteni, pentru ca ei să se însănătoşească sau pentru succesul fiicei la un examen; s-au mai rugat şi pentru o vacanţă necesară sau pentru o maşină. S-au cerut minuni pentru a obţine pacea mondială, pentru guverne, pentru ajutorul preoţilor şi al călugăriţelor şi pentru diferite acte caritabile – pentru atât de multe lucruri. Părea că sunt necesare multe minuni. La un moment dat, îngerii m-au îndemnat să vorbesc.

— Acum, Lorna. Ştii ce trebuie să spui.

Am respirat adânc.

— Este cineva aici, am început eu, care are nevoie de multă rugăciune pentru familia ei. Ea are un frate care este căsătorit şi care suferă de alcoolism şi îşi abuzează soţia şi copiii. Această persoană îşi iubeşte foarte mult fratele. Urmează un proces în legătură cu o altă problemă, care îi provoacă mult stres. Dumnezeu îţi spune că nu trebuie să te simţi ruşinată. Vino şi vorbeşte cu El. Să ai

credinţă şi roagă-te ca totul să fie bine.

Am tăcut. Nimeni nu a spus nimic.

Câteodată, în grupurile de rugăciune, unii oameni pun mâinile pe ceilalţi şi se roagă împreună, uneori cu voce tare. Apoi Johnny a întrebat dacă cineva dorea să se roage lumea pentru el, şi a strigat numele celor care se vor ruga pentru această persoană.

Nu am fost una dintre ei – niciodată nu fusesem – dar nu aşa s-a terminat acea zi. Dumnezeu avea alte planuri.

Oamenii s-au ridicat şi au rămas în sală discutând, iar câţiva au plecat să facă ceai. O călugăriţă a venit la mine; i-am zâmbit şi am salutat-o. Nu m-am gândit că îmi va cere să mă rog împreună cu ea, dar aşa a făcut.

— Le-ar deranja să le rogi cu mine, Lorna? Despre mine vorbeai şi am nevoie să vorbesc cu Dumnezeu prin tine.

Aproape că mi-am pierdut vocea.

— Da, bineînţeles, am spus eu, dar nu înăuntru cu toată lumea. Putem merge în altă parte unde să fim doar noi două?

— Bineînţeles, a spus ea.

Am ieşit pe hol şi am găsit o sală goală la trei uşi distanţă. Am intrat şi ne-am aşezat una lângă cealaltă, doar noi două – nu ştia că eu tremuram.

— O, Doamne, ce foci? mă tot rugam eu.

— Eşti în mâinile lui Dumnezeu, Lorna, mi-au şoptit îngerii, apărând peste tot în jurul nostru.

M-am rugat atingând-o cu mâinile şi i-am mulţumit lui Dumnezeu pentru lucrurile minunate care îi vor schimba viaţa. Apoi i-am spus că a venit vremea să i se adreseze ea lui Dumnezeu.

Ea a început să vorbească; cred că a vorbit vreo oră. La sfârşit, ne-am rugat împreună. Din când în când, îngerii îmi spuneau să deschid ochii şi să mă uit la ea. Îngerul care era cu ea, îngerul ei păzitor, era frumos. L-am numit pe îngerul ei păzitor „îngerul păcii şi al liniştii”. Nu i-am spus călugăriţei că i-am văzut îngerul sau că el o îmbrăţişa cu mâinile şi aripile şi că era unit cu ea. Am zâmbit, mi-am

închis din nou ochii şi L-am slăvit pe Dumnezeu. Îngerii mi-au spus să mă întorc în cealaltă cameră.

Când ne-am întors, aproape toată lumea plecase. Am mers pe jos acasă cu Joe. Mi-a spus că a fost foarte surprins că luasem cuvântul şi i-am spus că mi-a fost foarte greu, deoarece eram agitată, dar că a trebuit să fac ce îmi ceruse Dumnezeu, cu ajutorul îngerilor. Atunci a fost prima dată când m-am rugat punând mâinile pe cineva. Desigur că m-am mai rugat pentru mulţi alţi oameni, dar am focut-o în secret, forã ştirea lor.

Munca lui Joe la fabrica de covoare l-a ţinut departe de casă în majoritatea nopţilor. Adesea, după ce copiii mergeau la culcare, stăteam în faţa focului, inspiram adânc, îmi închideam ochii şi când îi deschideam, erau mulţi îngeri care stăteau cu mine în jurul focului. Vorbeam cu ei despre orice. Le spuneam că unul dintre cele mai minunate lucruri era că puteam vorbi cu ei, fără să conteze unde eram, ştiind că ei îmi auzeau cuvintele. Vorbeam cu îngerii în mod constant – erau tovarăşii mei, prietenii mei cei mai buni.

Când se făcea târziu, le spuneam îngerilor că ar fi mai bine să plece, deoarece Joe va veni acasă curând şi eu aveam treburi de făcut. Atunci îngerii dispăreau fizic, dar le simţeam încă prezenţa; câteodată simţeam îngerii care se atingeau de mine. Într-o seară, exact aşa a făcut un înger – s-a atins de mine apoi a apărut doar pentru un moment Acest înger mi-a zâmbit şi mi-a atins burta, spunându-mi că Dumnezeu mi-a împlinit dorinţa de a mai avea un copil. Apoi îngerul a dispărut.

La scurt timp după aceea, am descoperit că eram însărcinată; Joe a fost încântat; a spus că ar fi minunat dacă ar fi fetiţă. N-am avut prea multe dificultăţi în timpul sarcinii de această dată şi i-am mulţumit lui Dumnezeu pentru acest lucru.

După Crăciun, ne-am hotărât să căutăm un nume pentru copilul nostru nenăscut. Joe a spus că nu are rost să alegem un nume de băiat de data aceasta; era sigur că va

fi fetiţă. Ne-am decis ca numele ei să fie Ruth. Am intrat în travaliu cu zece zile mai devreme şi am fost internată în spital. Apoi travaliul s-a oprit. În acest timp, părinţii mei au venit în vizită şi mi-au adus fructe. Tata a spus că abia aştepta să mai aibă un nepot.

— De data aceasta nu va fi băiat! Aşteaptă şi vei vedea – va fi fetiţă, a intervenit Joe.

Când părinţii mei au părăsit spitalul, m-am hotărât să merg cu Joe până la intrarea principală. Părinţii mei erau în faţa noastră, în timp ce bunicii mei, părinţii mamei, intrau pe uşile spitalului. Părinţii mei s-au oprit pentru a vorbi cu ei, iar Joe şi cu mine i-am salutat. Stăteam la aproximativ un metru distanţă de părinţii mei.

— Ce noroc are Lorna, a exclamat deodată bunica mea, că băieţii ei nu sunt retardaţi ca ea sau mai rău! Ne aşteptăm totuşi ca acest copil să fie.

Îngerul ei păzitor a apărut în spatele ei – avea lacrimi în ochi; şi-a întins mâna şi m-a atins, dându-mi putere. Dar am fost devastată. L-am văzut şi pe Joe, care era şi el şocat de comentariul pe care îl auziserăm fără să vrem. Bunicii mei vorbeau cu părinţii de parcă noi nici nu am fi existat. Am plecat împreună cu Joe, care şi-a pus mâna în jurul meu.

— Nu îi lua în seamă, a spus Joe, sunt oameni ignoranţi.

Ne-am întors împreună în salon. Am plâns. Îngerii au apărut în jurul patului meu şi ne-au umplut, pe Joe şi pe mine, cu pace şi dragoste. I-am cerut lui Joe să nu le spună părinţilor mei ce auzise.

Ce m-a deranjat cel mai mult în acea zi a fost că tatăl meu nu mi-a luat apărarea. Am fost foarte supărată că nu îi mustrase pe bunicii mei, deşi cred că ştiu de ce. Ştia că părinţii mamei nu îl acceptaseră pe deplin nici pe el – ei credeau că mama se măritase cu cineva dintr-o clasă inferioară, în ciuda progresului făcut de tata. Tata o iubea foarte mult pe mama; simţea că el provocase o ruptură între ea şi părinţii ei şi era îngrijorat să nu o adâncească.

Am înţeles de ce tata nu mi-a luat apărarea, dar tot

m-a durut, şi în acea noapte am plâns amarnic.

Mulţi ani după aceea am aflat întâmplător că bunica din partea mamei, cea care făcuse acele comentarii îngrozitoare, avusese un copil cu sindromul Down. Copilul fusese bolnav de inimă şi trăise doar şase sau şapte ani. În tot timpul vieţii lui scurte, a fost ţinut în dormitorul de la etaj, închis departe de ochii vecinilor. Mi s-a spus că îi era ruşine că avea un copil „retardat".

În primele ore ale dimineţii următoare, am intrat în travaliu şi fiica noastră, Ruth, s-a născut pe 25 martie – de Ziua Mamei, care este şi ziua mea de naştere. Ce cadou minunat de ziua mea!

În ziua în care am fost externată din spital, Joe a venit împreună cu Owen şi Christopher. Băieţii au alergat spre patul meu, dar Joe a mers încet. Erau îngeri în jurul lui care îl sprijineau. Îngerul lui păzitor a venit şi mi-a spus că Joe nu se simţea bine. Îmi venea să plâng, dar ştiam că trebuia să zâmbesc. Christopher şi Owen s-au agitat în jurul surioarei lor, aşteptând să o ţină în braţe, iar Joe a luat-o din pătuţ şi i-a lăsat pe frăţiorii ei să o îmbrăţişeze. L-am întrebat pe Joe dacă se simţea bine şi a spus că da – deşi ştiam că nu era adevărat şi o ştia şi el. Le-am spus îngerilor că eram foarte îngrijorată de starea lui şi le-am cerut să facă tot ce se putea pentru a-l ajuta.

Două luni mai târziu, Joe lucra în tura de noapte când l-au apucat dureri puternice de stomac. S-a dus la şeful lui şi i-a spus că nu se simţea bine şi a întrebat dacă putea cineva să îl ducă acasă.

— Nu, mie îmi pare că arăţi bine, a spus şeful lui şi l-a trimis înapoi la muncă.

Joe nu părea niciodată bolnav, deoarece era înalt şi dădea impresia că era puternic. În cele din urmă totuşi, i-a spus şefului că pleca oricum acasă, pentru că era prea bolnav ca să mai lucreze. Pe la ora două dimineaţa, îngerii m-au trezit.

— Lorna, trezeşte-te. Joc nu se simte bine; se îndreaptă spre casă. îi trimitem ajutor.

M-am trezit imediat, am aprins toate luminile, am pus ibricul pe foc, iar apoi m-am îmbrăcat. Am stat la fereastră, uitându-mă afară, rugându-mă la Dumnezeu să-l aducă pe Joc acasă în siguranţă.

Joe mi-a spus mai târziu că, pe la jumătatea drumului dintre Celebridge şi Maynooth, a căzut pe marginea drumului. Şi-a amintit că şi-a revenit şi se târa pe coate şi genunchi, când deodată a văzut luminile unei maşini. Era un vecin din Maynooth care oprise, întorsese maşina şi ieşise să-l ajute. La început, vecinul crezuse că era un vecin beat şi nu i-a venit să creadă când l-a recunoscut pe Joe. Joe i-a spus că avea dureri puternice la stomac şi bărbatul s-a oferit să-l conducă acasă.

Un înger m-a atins pe umăr.

— Lorna, mergi şi deschide porţile. Joe aproape a ajuns.

Când am deschis porţile, vecinul a intrat cu maşina în curte. L-am ajutat să-l aducă pe Joe în casă şi să-l pună în pat. Mi-a spus că va suna doctorul.

— Cum îţi pot mulţumi pentru bunătate? am întrebat eu.

El mi-a spus că nu reuşea să doarmă şi că hotărâse să se plimbe cu maşina, iar acum se bucură că o făcuse. I-am făcut un ceai lui Joe şi, în aproximativ zece minute, când a sosit doctorul, Joe stătea ridicat în pat şi se simţea mai bine. Doctorul a râs când l-a văzut pe Joe.

— Sper că nu m-aţi trezit degeaba. Mi s-a spus că ai crize de durere şi că ai fost găsit târându-te pe marginea drumului.

— A dispărut toată durerea, a spus Joe. Mă simt bine acum.

Au discutat şi au glumit câteva minute, iar apoi doctorul a decis să-l consulte.

— Întinde-te în pat. Poate că apendicele s-a inflamat din nou.

Şi-a pus mâinile pe abdomenul lui Joe şi acesta a ţipat imediat de durere.

— Eşti bolnav, Joe, a spus doctorul. Voi chema

salvarea şi voi scrie un bilet de trimitere.

Îngerii continuau să mă uimească: cu cine credeţi că vorbeau în acea noapte, dacă nu cu tata! I-au spus să se trezească şi să vină la noi acasă. Tata a parcat în spatele maşinii doctorului chiar când doctorul întreba unde este cel mai apropiat telefon.

— Ce se întâmplă? a întrebat tata de cum a intrat.

Doctorul i-a spus că Joe trebuia să meargă la spital şi că era pe cale să cheme ambulanţa. Tata s-a oferit să-l ducă pe Joe la spital, dar doctorul a refuzat şi a spus că avea nevoie de o ambulanţă. Tata s-a dus şi a mutat maşina, iar doctorul a ieşit în drum, unde era un telefon public. S-a întors în două minute, spunând că ambulanţa era pe drum. Doctorul s-a urcat în maşină să scrie un bilet de trimitere, iar eu am mers în bucătărie, lăsându-l pe tata cu Joe.

Umpleam din nou ibricul cu apă, când am simţit mâinile blânde ale îngerilor care mă mângâiau, alungând neliniştea din corpul meu, şoptindu-mi că Joe se va face bine, că va fi greu, dar că va trece peste acest lucru.

Doctorul s-a întors în casă, spunând că ambulanţa a sosit. Tata mi-a spus că va urmări ambulanţa cu maşina lui şi că va sta cu Joe. Eu, desigur, trebuia să rămân acasă cu copiii, deoarece încă o aşteptam pe Ruth. L-am îmbrăţişat pe Joe.

— Nu îţi face griji, a spus el, mă voi întoarce acasă imediat.

Au plecat. M-am întors în dormitor; copiii dormeau, îngerii lor păzitori îi supravegheau. Le-am zâmbit, ştiind că îngerii ţinuseră copiii adormiţi în timpul agitaţiei din casă. Le-am mulţumit şi m-am întors. Îngerul Hosus stătea în faţa mea.

— Lorna, culcă-te acum, a spus el. Te vom adormi.

M-am băgat în pat şi nu m-am trezit până a doua zi, la ora zece dimineaţa, iar copiii au dormit şi ei. Când pregăteam micul dejun, Christopher a intrat în bucătărie, întrebând de tatăl lui. I-am spus că era la spital şi că, imediat ce toată lumea va termina de mâncat, îl vom suna

pe doctor pentru a afla cum se simte.

Când a venit tata, eu o alăptam pe Ruth. Copiii au fost încântaţi să-l vadă. I-am mulţumit pentru noaptea trecută şi l-am întrebat ce făcea Joe şi cât a stat cu el. Tata stătuse la spital cu Joe toată noaptea; Joe fusese operat de urgenţă, dar acum se simţea bine, deşi se temuseră pentru viaţa lui pentru un timp.

— Te voi duce în fiecare seară să-l vezi pe Joe, s-a oferit tata.

M-am opus, pentru că ar fi fost prea mult, dar a insistat şi a spus că mama va avea grijă de copii.

Când l-am văzut pe Joe în acea seară, arăta îngrozitor. A petrecut două săptămâni în spital şi câteva săptămâni mai târziu s-a întors din nou acolo, pentru zece zile, din cauza unei infecţii. După aceasta, a fost şomer aproape şase luni.

Într-o zi, când mă apropiam de casa unui supermarket local, îngerul păzitor al unei fetiţe care stătea în căruţ m-a chemat. O cunoşteam din vedere pe mamă, dar nu ştiam cum o cheamă.

Am salutat-o pe fetiţă şi îngerul ei păzitor mi-a spus că ea nu se simţea bine şi mi-a cerut să o ating. I-am atins mânuţa cât am salutat-o pe mama ei şi i-am spus că are

LORN A BYRNE

un copil frumos. Mama şi-a luat la revedere şi a plecat împreună cu fiica ei.

Îngerii mi-au spus că trebuia făcută o legătură între mine şi copil, astfel încă! să se poată face bine. Acest lucru se întâmplă des, dar nu îl înţeleg pe deplin. După aproximativ un an, m-am întâlnit cu aceeaşi mamă şi cu fiica ei şi, din nou, îngerul ei păzitor m-a chemat. Mama mi-a spus că fetiţa fusese bolnavă, internată în spital, dar că acum era mai bine.

În timp ce mama pleca împreună cu fetiţa, îngerii mi-au spus:

— Fetiţa va fi foarte bolnavă, Lorna, dar datorită atingerii tale, a puternicei legături spirituale care s-a

creat, va avea puterea să depăşească boala. Începând de acum şi până se va recupera complet, îi vei vedea constant zâmbetul.

În următoarele luni, am văzut regulat zâmbetul fetiţei în faţa mea şi i-am simţit fizic boala şi lacrimile. M-am rugat pentru ea de fiecare dată şi i-am cerut lui Dumnezeu şi îngerului ei păzitor să o facă bine. Ştiu că această fetiţă era foarte bolnavă. Eram colacul de salvare al acestui copil; cumva, în mod spiritual, o ţineam în viaţă. Stăteam, în spirit, la căpătâiul ei, de fiecare dată când era nevoie şi nu am permis ca sufletul ei să părăsească corpul.

Apoi, deodată nu i-am mai văzut faţa şi am ştiut că este bine. Le-am mulţumit lui Dumnezeu şi îngerilor şi m-am mai gândit puţin la acest lucru. Câţiva ani mai târziu, am văzut-o pe mamă şi pe fiica ei pe strada principală din Maynooth, iar îngerii lor păzitori mergeau ţinându-le de mână. Fetiţa era acum adolescentă şi era puternică şi sănătoasă. Am zâmbit, mulţumindu-le lui Dumnezeu şi îngerilor.

Într-o zi de vară, când Ruth avea câteva luni, o plimbam în căruţ, bucurându-mă de soare, când, brusc, am simţit atmosfera schimbându-se. Era o linişte incredibilă. Aerul era liniştit şi părea că devine mai luminos. Ştiam că venea un înger. Mergeam, dar părea că picioarele mele nu atingeau pământul. Simţeam că mă mişc şi totuşi nimic din jurul meu nu se mişca. Am simţit o prezenţă în spatele meu. M-am oprit şi m-am întors, dar nu am văzut pe nimeni. Am mers mai departe. Am mai făcut un pas şi am simţit din nou acea prezenţă.

— Oricine merge în spatele meu să se arate, am spus eu.

Nu am primit niciun răspuns.

— Nu face asta. Îmi displace.

Am mers foarte încet, iar apoi am simţit o bătaie uşoară pe umăr. M-am întors şi am văzut un înger. Era ca o lumină – strălucea la fel ca o stea, dar mai intens. L-am salutat, dar nu am primit niciun răspuns. Câteodată sunt

puţin timidă când vorbesc cu îngerii – şi uneori cred că şi ei sunt timizi când vorbesc cu mine. Comunicarea este importantă în lumea spirituală, aşa cum este şi în lumea fizică, iar câteodată la fel de dificilă, aşadar i-am spus că mi-ar fi mai uşor să-i vorbesc dacă ar arăta mai uman.

Doar când a luat înfăţişare omenească mi-am dat seama că era Îngerul Mihail. Acesta s-a transformat într-un bărbat foarte frumos, cam de patruzeci de ani, înalt de aproximativ doi metri, sau poate mai înalt, cu ochi albaştri şi cu părul lung până la umeri.

— Ei bine, de data asta, chiar te-ai făcut frumos, am spus eu şi amândoi am râs.

Ne-am plimbat pe drum, eu împingând căruţul în care dormea copilul. Mi-a spus că venise să-mi vorbească despre o carte, o carte pe care îngerii credeau că trebuia s-o scriu pentru a preciza unele lucruri. Am răspuns că în sinea mea ştiam de ceva timp că trebuia să scriu o carte, dar am recunoscut că eram speriată să o fac, mă temeam să nu fiu luată în ras.

— Lorna, va veni ziua în care vei face acest lucru pentru noi, a răspuns Îngerul Mihail.

Au trecut mulţi ani de atunci, dar acea zi a venit în sfârşit, şi aceasta este prima mea carte.

De prima dată când l-am văzut în dormitorul meu, când eram copil, Mihail – acest înger frumos – m-a vizitat în mod regulat. Apare şi dispare din viaţa mea; câteodată vine şi mă însoţeşte pe unde am de mers sau sta la masa mea din bucătărie; alteori stă cu mine lângă foc, spunând că trebuie să se încălzească. îi spuneam râzând că îngerii nu simt frigul, dar el susţinea întotdeauna că îşi poate imagina că îl simte, deoarece s-a aflat în preajma multor oameni.

Vorbim ca şi cum el ar fi un prieten uman. Câteodată vorbim despre lucruri obişnuite, altă dată despre lucruri importante. Mihail îmi spune că tot mai puţini oameni le cer ajutorul îngerilor şi discutam cât e de ciudat că milioane de îngeri au rămas fără ocupaţie.

De aceea am scris această carte, pentru ca oamenii

să-şi dea seama că îngerii merg alături de noi, că ei sunt acolo tot timpul, că trebuie să ne îndreptăm spre ei şi să-i lăsăm să ne ajute. Este atât de simplu. îl ascult pe Mihail şi îmi spune ce să scriu; îmi spune să scriu din inimă.

Dumnezeu îi trimite pe aceşti îngeri în lumea noastră şi, cu toate astea, mulţi dintre noi îi ignorăm. Trebuie să ne îndreptăm spre ei şi să le cerem ajutorul. Este atât de simplu.

CAPITOLUL 19

„Sunt aici, sunt aici – iată-măi".

Într-o dimineaţă, când Ruth avea câteva luni, am dus-o la doctor pentru un control. Am ajuns acasă şi tocmai mă aşezasem s-o alăptez, când am simţit prezenţa unui spirit, a unei fantome, apropiindu-se treptat de casă. Am spus o mică rugăciune, dar nu m-am mai gândit la acest lucru.

După câteva zile, am observat tot mai des prezenţa acelui spirit, care se apropia; simţeam ceva care mă trăgea în jos. Era ca şi cum mă trăgea spre podea, câteodată cu o forţă destul de mare. Am spus mai multe rugăciuni şi l-am rugat pe Dumnezeu să ia acest spirit în Rai, oricine ar fi fost el. Apoi, într-o zi, când eram la chiuveta din bucătărie, cu uşa de la intrare deschisă, am observat spiritul care se afla în hol. Era o prezenţă slabă şi nu l-am văzut clar, dar am simţit că era un bărbat mai înalt decât mine, dar nu ştiam cum arată. M-am oprit din ce făceam.

— Ce nu este în regulă? Cum te pot ajuta? l-am întrebat înainte de a-l simţi fizic.

— Sunt aici, sunt aici – iată-mă! a exclamat spiritul, agăţându-se de mine.

Repeta mereu aceste cuvinte, dar nu înţelegeam de ce. «Ştiam că nu reprezenta niciun pericol, dar era disperaţi aşadar trăgea fizic de mine. Era foarte puternic şi măi trăgea în jos. Pentru un moment am uitat de mine, iar când mi-am revenit, mi-am dat seama că mă ţineam de marginea; chiuvetei, încercând să rămân în picioare. Spiritul a plecat brusc, iar când a făcut-o, i-am chemat pe

îngeri şi m-ami rugat. Apoi am auzit o bătaie în uşă, chiar dacă uşa era deschisă. M-am întors şi la uşă erau trei dintre îngerii mai Mihail, Hosus şi Ilie. Hosus a intrat imitând mersul unui clovn, ceea ce m-a făcut să râd. I-am mulţumit, deoarece aveam nevoie să mă înveselească.

— Ce este în neregulă cu acest spirit? am întrebat eu.

Îngerul Mihail a venit spre mine şi m-a luat de mâini.

Îngerul Hosus a venit în stânga mea şi Îngerul Ilie în dreapta mea.

— Mihail, acel spirit aproape că m-a trântit la pământ! am spus eu.

— Lorna, a răspuns Mihail, îţi vom da forţa fizică şi emoţională pentru tine şi pentru spirit, dar nu îţi putem spune mai multe, nu acum. Aminteşte-ţi, vom fi cu tine tot timpul; nu vei fi niciodată singură.

— Mihail, nu-mi place când faci aşa. De ce nu poate fi mai uşor?

— Îmi pare rău, Lorna. Nu îţi putem spune mai multe deoarece nu vei putea ajuta spiritul. Când Îngerul Mihail a spus acest lucru, mi-a dat drumul la mâini.

Spiritul a venit în fiecare zi. Nu ştiam dacă venea dimineaţa sau seara, dar de fiecare dată mă trăgea în jos.

— Sunt aici, sunt aici – iată-mă! striga cu o voce disperată.

Pe măsură ce lunile treceau, eram din ce în ce mai epuizată. Joe se întorcea de la muncă, din fabrica de covoare şi niciodată nu părea să observe cât de obosită

*

eram. Se simţea bine în acea perioadă, dar întotdeauna vedeam culoarea cenuşie din jurul organelor lui.

În cele din urmă, am putut să-mi dau seama, din viziuni, că acel spirit era un tânăr cu o vârstă între şaptesprezece şi douăzeci de ani, pe nume Peter şi care se afla în apă, prins şi se zbătea să iasă afară. Părea că nu putea să îşi folosească mâinile; nu se putea agăţa de nimic. Din când în când, apa părea tulbure, iar deasupra lui părea să fie un mal. Spiritul acestui tânăr trăgea şi se zbătea. Tot

încerca să scape.

— Sunt aici, sunt aici, iată-mă! repeta asta mereu. Corpul meu s-a întrepătruns cumva cu spiritul lui şi am resimţit totul fizic, în timp ce el se zbătea să trăiască. I-am simţit şi emoţiile: dorea să fie găsit; dorea să meargă acasă; dorea ca părinţii şi familia lui să ştie unde era. M-am rugat lui Dumnezeu să fie găsit, acolo unde era.

I-am întrebat pe îngeri dacă pot să-i spun lui Joe şi ei mi-au spus că da.

— Ce e cu tine? Arăţi groaznic! Eşti bolnavă? a întrebat Joe într-o seară când a venit din grădină.

— Nu, Joe, am spus eu. Trebuie să-ţi împărtăşesc ceva. îi mai spusesem câte ceva despre viaţa mea spirituală, dar, de această dată, îngerii mi-au zis că aveam cu adevărat nevoie de ajutorul lui.

— Mă vizitează fantoma unui tânăr, i-am explicat eu când ne-am aşezat. Are nevoie de ajutorul meu. Mă epuizează fizic şi emoţional; am nevoie de sprijinul şi ajutorul tău – doar să ai grijă de mine atunci când am nevoie. Câteodată am nevoie să simt braţul tău în jurul meu.

Joe şi-a pus braţul în jurul meu şi s-a uitat la mine. Nu înţelegea ce se întâmplă; cum putea să înţeleagă?

— Voi face tot ce îmi va fi cu putinţă, a spus el.

Odată, în timpul vizitei fantomei, mi s-a arătat o viziune: a apărut ca şi cum aş fi văzut prin ochii lui, prin apă – mi s-a arătat ce se întâmplase cu el, aparent de sub apă. Se plimba pe malul râului, în apropierea căruia se afla un fel de cărare. Era împreună cu alţi doi sau trei oameni şi aceştia îl împingeau. Era foarte înspăimântat. îl învinovăţeau pentru ceva ce nu făcuse şi nu ştia despre ce vorbeau aceştia. Încerca să scape vorbind cu ei; le spunea că făceau o greşeală.

— Nu, nu facem nicio greşeală, a ţipat unul dintre ei la el.

L-au bătut şi l-au lovit cu picioarele până a căzut la pământ. Era pedepsit pentru faptele altuia. Brusc, viziunea s-a oprit şi nu am mai văzut nimic.

Într-o duminică după-amiază, când Ruth avea aproape opt luni şi se întâmplau toate astea, am auzit o bătaie în uşă. Era Sara, proaspăta soţie a fratelui meu, Cormac. Nu o întâlnisem până atunci; ei se căsătoriseră cu puţin timp înainte ca eu să mă internez în spital, iar Joe fusese la nuntă împreună cu copiii, fără mine. Am salutat-o şi am invitat-o să ia loc lângă sobă pentru a se încălzi.

— Cormac n-a putut veni cu tine? am întrebat-o eu.

— Nu, a răspuns ea, scuzându-se că nu poate sta mult timp. Am vrut doar să te salut şi să-ţi dau nişte fotografii de la nuntă.

Joe i-a făcut o ceaşcă de ceai şi cât am stat lângă foc, ne-a spus cât de fericită era că ne-a cunoscut şi că a văzut-o pe fiica noastră. Apoi, chiar înainte ca Sally să plece, în timp ce o conduceam spre uşă, s-a oprit şi ne-a spus că fratele ei era dat dispărut. A fost surprinsă că nu auzisem de acest lucru şi că nu ne spusese nimeni. Ne-a spus că lipsea de ceva timp; plecase într-o seară la întâlnire cu prietena lui, dar nu a mai ajuns. Sally a spus că părinţii ei erau foarte îngrijoraţi de soarta lui; au crezut că poate a plecat în Anglia, aşadar luaseră legătura cu Armata Salvării şi cu toate hotelurile de acolo. Era pe lista de persoane dispărute, dar nimeni nu înţelegea de ce ar fi plecat în acest fel.

— Sunt sigură că se va întoarce curând, i-am spus cu şi ne-am luat la revedere. Te rog să ne mai vizitezi, Sally, eşti întotdeauna bine-venită.

Din când în când reacţionez încet şi doar mai târziu mi-am dat seama că, printr-o serie de coincidenţe stranii, îl văzusem pe tânăr acum câţiva ani. Într-o după-amiază ne duseserăm în vizită la sora mea Aoife şi la soţul ei, Alan, la noua lor casă. Aceasta era în centrul oraşului, avea o mică grădină în faţă şi balustrade argintii. Joe a deschis poarta şi l-a ridicat pe Christopher să bată la uşă. Aoife a deschis uşa şi ne-a salutat.

Am intrat în sufragerie şi ne-a prezentat soacrei, o doamnă în vârstă, drăguţă, şi ea ne-a primit cu braţele deschise. Casă părea foarte mică; poate era aşa deoarece

frumoasa mobilă veche lăsa prea puţin loc de mişcare, în colţul sufrageriei era un şemineu cu două scaune, unul în dreapta şi celălalt în faţa lui. Focul din şemineu făcea camera foarte primitoare. Era un culoar mic printre piesele de mobilier din hol până la şemineu şi spre o mică bucătărie dincolo de el.

Stăteam lângă şemineu cu Owen pe genunchi, alăptându-l, dar eram singura aşezată, toţi ceilalţi stăteau în picioare. Eram şapte oameni în acea sufragerie aglomerată şi în mica bucătărie. Apoi s-a auzit o bătaie în uşă şi s-au mai înghesuit câteva persoane în cameră. Nu am văzut cine a venit şi am continuat să-l hrănesc pe Owen. Erau, de fapt, Cormac şi Sally – fata cu care s-a căsătorit mai târziu –, dar toţi ceilalţi discutau şi nici măcar nu l-am văzut pe fratele meu şi pe prietena lui – atât de aglomerată părea să fie camera. Am observat o lumină pentru o secundă şi am încercat să văd de unde vine. Nu am văzut niciun înger, nici altceva deosebit. Totul s-a întâmplat foarte repede. Râsetele şi discuţia au continuat şi, în mod evident, nu am putut vorbi deschis cu îngerii acolo, aşadar am încercat să comunic iară cuvinte cu ei. Nu mi-au răspuns.

Mi-am ridicat privirea a doua oară şi am văzut din nou lumina printre cei care stăteau în picioare, ca şi cum cineva din grup, pe jumătate blocat de ceilalţi, emitea această lumină. Oamenii păreau să dispară şi era ca şi cum toată lumea îşi mutase capetele spre stânga sau dreapta, creând o cale prin care vedeam în cameră. Am văzut profilul unui tânăr, un bărbat pe care nu îl cunoşteam. Şi-a întors capul şi s-a uitat în direcţia mea. Faţa lui strălucea ca o lumină blândă şi mi-a zâmbit. Am zâmbit şi eu. Ochii lui scânteiau şi l-am mai văzut încă o fracţiune de secundă. Oamenii s-au mişcat şi din nou câmpul vizual mi-a fost blocat.

În momentiji următor, totul a revenit la normal. Mai târziu am întrebat-o pe sora mea Aoife cine era acel tânăr. Mi-a spus că era Peter, fratele mai mic al lui Sally. Nu m-am mai gândit la acest lucru.

Nici Joe nu a făcut legătura – că spiritul era fratele dispărut al lui Sally. Poate că nu ne era permis acest lucru. Trebuie să fi fost lucrarea lui Dumnezeu; Joe avea o minte foarte iscoditoare şi, în mod normal, şi-ar fi dat seama că fantoma era fratele lui Sally. Dar nu acesta era planul lui Dumnezeu. Nu era încă timpul ca Peter să fie găsit.

Spiritul tânărului a continuat groaznica zbatere sub apă, neştiind unde era, se lupta să respire neştiind ce era deasupra lui – acea întunecime şi ciudata pâlpâire a unei lumini slabe. Încerca să respire, dar în loc de aer înghiţea apă – se îneca. Dorea cu disperare ca familia lui să ştie că nu a vrut să dispară; dorea să fie găsit şi dorea ca ei să ştie că el i-a iubit. A continuat să mă viziteze.

— Sunt aici, sunt aici – iată-mă.

Acestea erau cuvintele pe care le repeta încontinuu. I-am chemat pe îngeri şi pe Dumnezeu de multe ori, pentru a-mi da putere. M-am rugat atât de mult, în mod constant, ca acest tânăr să fie găsit, ca spiritul lui să fie liber şi în pace. M-am rugat ca familia lui să-i poată aduce corpul acasă şi să-i plângă pierderea şi să ştie că el nu a fugit de acasă şi că i-a iubit.

Într-o seară, stăteam lângă foc extenuată.

— Dumnezeule, eşti atât de palidă! a spus Joe. Fantoma acelui tânăr a fost din nou aici. Te epuizează prea mult. Arăţi de parcă ai fi pe moarte, la fel ca acel tânăr. Acest lucru trebuie să înceteze! Joe era foarte supărat pe Dumnezeu.

— Joe, te rog, nu fi supărat, am spus eu. Nu mai fac faţă şi la supărarea ta acum. Susţine-mă şi linişteşte-mă. Să dea Dumnezeu ca tânărul să fie găsit curând.

Joe m-a ţinut în braţe şi eu cred că am adormit, deoarece, când m-am trezit mai târziu, eram încă în scaunul de lângă foc, învelită cu o pătură. Toţi copiii dormeau; Joe mi-a zâmbit, apoi s-a ridicat şi mi-a făcut un ceai.

Stând lângă foc, cu ceaşca de ceai în mână, i-am spus lui Joe:

— Nu trebuie să te mai superi aşa, Joe. Am nevoie de

sprijinul tău, ca să mă linişteşti. Şi am nevoie de sprijinul tău în mod special atunci când Dumnezeu şi îngerii îmi dau voie să-ţi împărtăşesc lucruri supranaturale pe care Dumnezeu le permite să se întâmple în viaţa mea. Joe, am nevoie de ajutorul tău mai ales atunci când sunt extenuată.

Joe m-a îmbrăţişat şi m-a sărutat. Ţinându-ne de mână, în faţa focului, ne-am rugat împreună pentru spiritul tânărului, pentru a fi găsit curând, pentru a fi liber şi pentru a fi şi eu eliberată. Joe a îngenuncheat în faţa scaunului meu şi mi-a cuprins faţa cu mâinile.

— Dacă Dumnezeu mi-ar fi cerut mie lucrurile pe care le faci tu, l-aş fi refuzat, deoarece nu aş avea curajul, puterea sau credinţa ta, mi-a spus el.

Viaţa de familie decurgea normal şi apoi s-a întâmplat – dintr-odată, eram liberă. Nu mă întrebaţi în ce zi era sau la ce oră, deoarece nu ştiu, dar dintr-odată m-am simţit normal; mă simţeam din nou om. Eram atât de încântată, săream în sus de bucurie. Ştiam că trupul băiatului fusese găsit. Am alergat să-i spun lui Joe.

— A fost găsit! Ştiu că i-au găsit corpul, deoarece a plecat de la mine. L-am slăvit şi i-am mulţumit lui Dumnezeu în timp ce dansam prin casă. Joe m-a îmbrăţişat, iar mai târziu în acea zi am mers la biserică pentru a aprinde o lumânare şi i-am mulţumit lui Dumnezeu pentru că spiritul lui Peter a fost eliberat pentru a merge la El.

Dumnezeu i-a permis spiritului lui Peter să stea aici, în această lume, până când corpul lui a fost găsit, şi eu am servit drept legătură între supranatural şi lumea fizică. Fără această legătură, nu cred că ar fi fost găsit vreodată.

Minuni se petrec tot timpul, şi atunci când se întâmplă, cursul normal al cauzei şi al efectului nu contează – câteodată minunile sunt stabilite cu ani înainte. Aceasta a fost o minune pe care Dumnezeu şi îngerii au rânduit-o dinainte. Ştiu că îngerul păzitor al lui Peter şi îngerii păzitori ai celor implicaţi în moartea lui trebuie să fi lucrat din greu pentru a opri această nevinovată şi tânără viaţă să fie luată într-un act greşit de răzbunare, dar

bărbaţii care l-au omorât pe Peter nu au ascultat de îngerii lor. Acest lucru m-a întristat.

Peter era un spirit frumos, iar când corpul lui a fost găsit şi spiritul s-a dus în Rai, a făcut ceva care m-a surprins. A trimis-o pe sora lui să-mi spună.

La câteva zile după ce am simţit că m-a părăsit, Sally a venit în vizită. Părea să fi alergat; era foarte neliniştită şi ne-a spus că simţea nevoia să vină să ne anunţe că trupul fratelui ei fusese găsit în râu, sub un mal de pământ şi că mâinile îi erau legate cu o sfoară.

Abia atunci mi-am dat seama că acest spirit frumos era de fapt fratele lui Sally, băiatul pe care îl privisem în ochi şi cu care am avut o legătură spirituală cu atâţia ani înainte.

Sally era tristă, dar se bucura că, în sfârşit, căutarea încetase şi că acum familia putea să îl înmormânteze. Când am privit-o pe Sally în timp ce stătea şi îmi spunea toate acestea, i-am văzut spiritul lui Peter. Fără ca ea să ştie, a trimis-o pe Sally la noi, de urgenţă, astfel încât ea să ne poată spune că el fusese găsit. Trimiţând-o pe Sally ca pe un mesager spiritual a fost modul în care Peter mi-a mulţumit. De atunci, Sally nu m-a mai vizitat niciodată.

CAPITOLUL 20
Lanţul de aur

I

Într-o dimineaţă friguroasă de iarnă, Joe s-a întors din tura de noapte, dar nu s-a culcat. Le-a spus copiilor că va merge cu ei la râu ca să vadă raţele, pentru ca mama lor să aibă puţin timp liber la dispoziţie. Nu i-am văzut niciodată pe cei doi băieţi şi pe sora lor, Ruth, pregătindu-se atât de repede; s-au îmbrăcat şi au plecat.

Imediat ce au plecat, am avut o viziune scurtă despre părinţii mei. I-am văzut stând de vorbă şi părea a fi o briză puternică în jurul lor. Era ca şi cum stăteau împreună, dar tata nu era cu adevărat acolo – arăta ca un spirit. Viziunea a dispărut la fel de repede cum a apărut. Mi-am dat seama că eram anunţată că viaţa tatălui meu se apropia de sfârşit. Vestea m-a lovit ca un trăsnet.

Am plâns. M-am certat cu Dumnezeu şi cu îngerii, deoarece l-am iubit pe tatăl meu. Părea că trecuseră doar câteva minute când Joe şi copiii au intrat în casă. Copiii erau foarte entuziasmaţi, povestindu-mi despre ce au văzut la râu.

— Ce s-a întâmplat? Eşti foarte palidă şi ai plâns, m-a întrebat Joe în timp ce eu puneam de ceai.

— Am avut o viziune, i-am spus lui Joe. Tata o să moară!

— Poate ai înţeles greşit, mi-a răspuns Joe. Ce au zis îngerii?

— Nu au spus nimic. Doar mi-au arătat viziunea, am spus eu. Am fost atât de supărată, iar apoi tu şi copiii v-aţi întors acasă. Era ca şi cum aţi fi plecat doar câteva minute.

Joe m-a îmbrăţişat şi m-am simţit puţin mai bine. Am încercat să uit viziunea. Mi-ar fi plăcut să merg să-l văd pe tata chiar atunci, dar nu am putut. Trebuia să am grijă de trei copii şi nu aveam maşină. Din fericire, a doua zi, tata a venit în vizită. Am fost încântată să-l văd, dar nu îi puteam spune de ce.

Deseori pot vedea boala din corpul unei persoane: câteodată oasele strălucesc şi le văd, alteori inima se evidenţiază în pieptul cuiva, fie văd un organ cu o umbră întunecată în jurul lui. M-am uitat mult la tata, dar nu am văzut nimic în neregulă, iar acest lucru m-a derutat puţin.

Câteva săptămâni mai târziu, vremea s-a îmbunătăţit şi am plecat să mă plimb pe terenul Colegiului Maynooth, cât timp Joe a avut grijă de copii. Am mers prin livada de meri şi i-am mulţumit lui Dumnezeu. M-am bucurat de plimbare, am simţit adierea vântului rece şi proaspăt în faţă. Văzând păsările şi veveriţele, am zâmbit; nu le vedeam doar în felul obişnuit, ci vedeam şi lumina energiei din jurul lor.

Am salutat oamenii pe lângă care am trecut – un preot şi o mamă cu un copil în căruţ. Brusc, Îngerul Mihail a apărut lângă mine. Şi-a pus mâna pe umărul meu, iar apoi mi-a atins mâna. Imediat am fost cuprinsă de pace.

— Îţi mulţumesc, Mihail, am spus eu, asta mă face să

mă simt bine.

Mihail m-a însoţit în formă umană. Ca de obicei, era înalt, cu părul brunet, dar de data aceasta, părul era scurt. Purta un costum negru şi un pardesiu negru şi putea fi uşor confundat cu un preot. Mi-am ridicat privirea la el şi am zâmbit.

— Îţi admir înfăţişarea de preot! i-am spus.

A tremurat puţin şi a ridicat gulerul de la haină.

— Cum arăt aşa? a spus el. Amândoi am râs.

Câţiva preoţi care ţineau în mână cărţi de rugăciuni ne-au salutat; Mihail a răspuns dând din cap. Zâmbesc acum, când îmi amintesc de un vecin pe care nu îl cunoşteam bine, care spunea că m-a văzut din nou plimbându-mă cu prietenul meu. Nu m-am plimbat cu nimeni în afară de familia mea – era Îngerul Mihail cel pe care îl văzuse, (îmi amintesc de trei ocazii în care mi s-a spus că am fost văzută plimbându-mă cu cineva, atunci când ştiam că eram singură, şi mi-am dat seama că m-au văzut împreună cu îngerul în formă umană. Este posibil ca acest lucru să se fi întâmplat mai des, dar eu nu îmi dădusem seama.)

— Să ne aşezăm câteva minute sub acel stejar mare, cât nu este nimeni în preajmă şi îţi voi explica viziunea despre tatăl tău, mi-a spus el.

— Mihail, înainte să-mi spui ceva, am spus, vreau să ştii că sunt supărată.

— Lorna, eşti aşa un personaj, a râs Mihail.

— Câteodată, cred că Dumnezeu şi voi toţi îngerii uitaţi că sunt om. De ce trebuie să ştiu despre moartea tatălui meu? Mihail, aş prefera, să nu ştiu!

— Tatăl tău are nevoie de tine să-l ajuţi să treacă dincolo, mi-a zis Mihail trist, ţinându-mă de mână.

Am inspirat adânc.

— Îmi iubesc tatăl.

— Să ne plimbăm puţin, mă îndemnă el.

Ţinându-mă în continuare de mână, în timp ce mergeam, a continuat:

— Îţi aminteşti viziunea pe care ai avut-o în ziua în

care Joe i-a dus pe copii la râu? Acela a fost momentul în care

A

puninezeu a legat sufletul tatălui tău de al tău – unindu-le. Sufletele voastre au fost conectate, Lorna. Va începe în câteva zile: vei vedea viaţa tatălui tău din momentul în care a fost conceput; va fi ca un ecran de televizor în faţa ochilor tai şi în mintea ta şi va continua în fiecare zi. Când se va opri, vei simţi brusc un şoc, al sufletului tatălui tău care se desprinde de al tău şi părăseşte corpul uman pentru a fi luat de îngerii lui Dumnezeu.

Am mers alături de Mihail şi am plâns cu amar.

— Lorna, lasă-mă să-ţi şterg lacrimile.

În timp ce Îngerul Mihail şi-a ridicat mâinile spre ochii mei, mi-am dat seama că nu mergeam; stăteam într-un cerc de lumină.

A

— Îmi va fi greu, am spus printre suspine.

— Lorna, aminteşte-ţi că Dumnezeu şi noi, îngerii, te vom ajuta, mi-a spus Îngerul Mihail, punându-şi din nou mâna în buzunarul meu, atingând-o pe a mea. Voi merge cu tine până la capătul aleii, iar apoi va trebui să plec.

Am mers în tăcere; era doar o distanţă scurtă şi am simţit cum Mihail mi-a dat putere. Apoi mi-a strâns mâna şi a dispărut. Am mers acasă şi nu i-am spus lui Joe despre întâlnirea mea cu Îngerul Mihail.

După câteva zile, aşa cum a prevestit Mihail, viaţa tatălui meu a început să se deruleze în faţa ochilor mei şi în mintea mea. Era constant acolo – câteodată foarte rapid, altă dată încet – dar fără oprire. Vedeam scenele iar şi iar. L-am văzut pe tata copil, jucându-se în noroi cu un alt copil, slab şi stând în banca de la şcoală, tânăr, cu părul brunet, stând pe malul râului împreună cu o tânără atrăgătoare, care ştiam că era mama, reparând biciclete în atelierul întunecat din Old Kilmainham, disperarea de pe faţa lui atunci când s-a prăbuşit căsuţa noastră, singurătatea când a luat vaporul spre Anglia pentru a găsi

de lucru…

Tata a început să ne viziteze mai des, câteodată chiar dimineaţa devreme. Spunea că dorea să intre pentru o ceaşcă de ceai sau pentru a discuta puţin şi să stea câteva minute. Îmi doream să-i spun tatii ce ştiam, dar cum aş fi putut să o fac? Nu poţi spune cuiva că ştii că va părăsi această lume; că sufletele voastre s-au unit pentru a-l ajuta să treacă dincolo. Acest lucru ar fi prea înspăimântător, încă nu suntem atât de evoluaţi spiritual.

Tata ajunsese acum să-L cunoască pe Dumnezeu; crescuse spiritual atât de mult în ultimii ani! îmi amintesc întotdeauna că tata se întreba cu câţiva ani în urmă de ce avusese nevoie de atâta timp pentru a-L regăsi pe Dumnezeu. Era fascinat de Dumnezeu şi era minunat să văd sufletul tatii crescând, în timp ce se apropia de Domnul nostru, de trecerea lui de la lumea umană la cea spirituală. Aceasta este o călătorie pe care toţi trebuie să o facem, indiferent de religie sau de credinţa în Dumnezeu. Pentru unii dintre noi, călătoria va fi scurtă; pentru alţii poate dura mai mult – ani sau chiar toată viaţa.

Într-una dintre vizitele sale, tata ne-a invitat la grupul de rugăciune al creştinilor renăscuţi, duminica următoare, de dimineaţă, în Dublin. Joe şi cu mine am zis într-un glas că vom merge, iar tata ne-a zis că va veni să ne ia.

Mai târziu, în acea zi am plecat să mă plimb pe malul râului. Copiii au alergat înaintea mea să se joace, aşadar am avut puţin timp pentru a vorbi cu îngerii. I-am salutat şi am râs când ei m-au gâdilat, m-au tras de păr şi m-au umplut de furnicături. I-am întrebat pe îngeri dacă mi-ar putea spune de ce a durat atât de mult ca noi să ne alăturăm acestui grup. Trecuseră câţiva ani din ziua în care, în casa părinţilor, un predicator îi sugerase mamei să ne aducă şi pe noi, într-o duminică.

— Aminteşte-ţi, Lorna, mi-au spus îngerii într-un glas, împărtăşeşti ceva spiritual cu tatăl tău – unirea dintre sufletele voastre. Tatăl tău simte în sinea lui că arc nevoie ca tu să împărtăşeşti acest grup de rugăciune cu el. Acum

este timpul.

Owen m-a strigat şi, într-o strălucire de lumină, îngerii au dispărut.

Cei doi băieţi erau împreună şi au zâmbit când m-am apropiat de ei, iar Ruth dormea în căruţ. Ştiam din expresia feţei lor că mă văzuseră vorbind cu îngerii.

— Să nu ziceţi nimic, le-am spus eu.

— Nu o vom face, a răspuns Christopher.

Ne-am distrat în acea zi, am hrănit raţele, iar apoi ne-am întors acasă.

Duminică dimineaţa, părinţii mei au ajuns acasă la noi, cam la douăsprezece fără un sfert şi ne-am urcat toţi în maşină. Stând pe bancheta din spate, în drum spre Dublin, era sfâşietor să-l privesc pe tata; vedeam tot timpul o lumină aurie în jurul lui.

Biserica era mare, arăta mai mult ca o catedrală. Erau multe familii acolo, copiii alergau prin preajmă şi se servea mâncare. Mă simţeam uşoară; simţeam că îngerii mă purtau, de parcă eram în transă – ca şi cum mă uitam din afara corpului.

— Vino, rugăciunea este pe cale să înceapă, m-a chemat tata.

Tata a mers înaintea mea şi s-a aşezat în al doilea rând, scaunul de lângă el fiind liber. Ştiu că dorea să îl urmez, dar îngerii aveau alte planuri. La trei rânduri în spate, un bărbat s-a aşezat pe un scaun şi m-a invitat să mă aşez lângă el, ceea ce am şi făcut. Scaunul era tras în afară, la aproximativ douăzeci de centimetri distanţii, nu era în linie cu celelalte scaune şi puteam să-l văd clar pe tata.

Întâlnirea a început cu o rugăciune, iar apoi am cântat imnuri, lata a stat în picioare, în faţa scaunului, ca toţi ceilalţi şi, în acel moment, am ştiut că acest lucru trebuia să-l împărtăşesc cu tata – să îl văd rugându-se. Am simţit puterea îngerilor din jurul meu.

Ce s-a întâmplat a fost frumos şi pur. Nu am mai auzit cântările. Tata strălucea din ce în ce mai tare, până

când strălucirea a devenit aurie şi a continuat să strălucească şi mai mult. Corpul uman al tatălui meu stătea în faţa bisericii, iar la un metru şi jumătate deasupra lui, levita îngerul lui păzitor.

Am văzut sufletul tatălui meu ridicându-se în afara corpului. Am mai văzut şi alte suflete făcând acest lucru, dar acesta era sufletul tatălui meu. A fost minunat. Sufletul lui avea forma corpului uman – era transparent şi înfăşurat în mantii de lumină aurie. S-a ridicat însoţit de îngerul lui păzitor şi a crescut, devenind o prezenţă imensă de lumină strălucitoare de aproape patru ori mai mare decât o persoană. Strălucea şi se mişca uşor, tot timpul.

Apoi sufletul lui s-a întors şi a stat cu faţa la mine şi, de la distanţă, mi-a zâmbit cu dragoste. Am văzut că sufletul tatălui meu avea o mare dragoste pentru latura umană a vieţii lui. Atunci am văzut ceea ce părea a fi un lanţ de aur, care atârna din sufletul tatălui meu şi care intra prin capul lui şi îi cuprindea tot corpul. Spre surprinderea mea. am văzut o altă parte a acestui lanţ de aur care pornea din corpul lui fizic şi se mişca încet prin aer spre mine. Când îngerii mi-au plecat capul, am văzut cum acest lanţ de aur a pătruns în corpul meu, în centrul pieptului, legându-ne sufletele.

Îngerii mi-au ridicat capul şi am văzut cum sufletul tatălui meu cobora încet, intrând în corp. În mod normal.

sufletul unei persoane este în întregime în zona corpului, dar sufletul tatălui meu nu a intrat cu totul în corp; pentru scurta perioadă care a rămas din viaţa lui, a rămas parţial în afară, deasupra capului său.

Cineva din spate m-a bătut pe umăr şi m-a întrebat dacă mă pot aşeza. Doar atunci mi-am dat seama că stăteam încă în picioare, iar toţi ceilalţi erau aşezaţi, inclusiv tatăl meu. Am început să mă simt din nou om şi am respirat adânc. Dintr-odată, am simţit atingerea tuturor îngerilor mei. Le-am mulţumit în tăcere. Eram tristă şi totuşi plină de bucurie.

Întotdeauna sunt uimită atunci când Dumnezeu şi îngerii îmi spun că cineva îşi începe trecerea de la această

viaţă, prin moarte, spre ceea ce noi oamenii numim lumea supranaturală. Mi s-ar putea spune despre cineva pe care poate l-am cunoscut formal acum câţiva ani sau doar am auzit despre el de la altcineva sau despre o persoană care este foarte cunoscută în lume.

Zâmbesc atunci când văd alt om care îşi schimbă viaţa şi credinţele. Nu pare că ne dăm seama când se întâmplă acest lucru, că ne-am început călătoria renaşterii. Mi-l amintesc întotdeauna pe tatăl meu care se întreba de ce îi trebuise atâta timp să-L cunoască pe Dumnezeu.

Într-o dimineaţă din luna martie, după ce am plecat cu băieţii la şcoală, m-am întors acasă cu Ruth în căruţ şi când am ajuns în dreptul porţii, l-am văzut pe Îngerul Mihail în pragul uşii.

— Îngere Mihail, străluceşti ca soarele, am exclamat eu încântată, în timp ce deschideam poarta.

Imediat ce am rostit aceste cuvinte, Mihail a apărut lângă mine.

— Bună, Lorna, a spus el.

Ruth începea să se trezească şi Mihail şi-a dus degetul pe buze cu un zâmbet strălucitor. A atins-o pe Ruth pe obraz, cu vârful degetelor de la mâna dreaptă, din care ieşeau raze de lumină şi ochii ei au început să se închidă încet. Când Mihail şi-a luat mâna, am văzut că energia copilului meu şi cea a lui Mihail erau conectate.

— Lorna, se apropie timpul ca tatăl tău să părăsească această lume, mi-a spus Îngerul Mihail retrăgându-şi încet mâna.

— Da, Mihail, ştiu, am spus eu. Când te-am văzut în pragul uşii, am fost fericită să te văd, dar m-am şi întristat, căci în inima mea ştiam de ce ai venit acum.

M-am uitat la Ruth în timp ce ea continua să doarmă.

— Nu se va trezi decât atunci când voi pleca, a zâmbit Mihail.

El m-a luat de mână şi am început să plâng. M-a strâns puţin de mână şi mi-am ridicat privirea spre el. Lumina lui frumoasă şi strălucitoare m-a învăluit şi mă proteja. Un val de linişte a venit asupra mea.

— Lorna, permite iubirii pe care o ai pentru tatăl tău să te ajute acum, mi-a spus Mihail. În următoarele două săptămâni, sufletele voastre se vor separa încet şi cu blândeţe. Acel lanţ de aur care porneşte din sufletul tatălui tău şi se conectează cu al tău slăbeşte şi în cele din urmă se va rupe.

Am continuat, ascultând cu atenţie vorbele Îngerului Mihail:

— Mihail, deja a început să slăbească; simt acest lucru.

— Lorna, trebuie să înţelegi, a spus Mihail, că atunci când vine momentul pentru ruperea definitivă, trebuie să încerci să nu te agăţi de el.

— Ştiu, Mihail. Nu o voi face.

— Aminteşte-ţi, Lorna, a spus Mihail, toţi îngerii sunt împreună cu tine, tot timpul, chiar şi atunci când nu ne poţi vedea sau auzi. Ne ţii pe toţi ocupaţi. Lasă-mă să-ţi şterg lacrimile, a continuat el, ducându-şi mâinile spre ochii mei. Nu mai plânge! Bucură-te pentru tatăl tău.

— Mihail, am spus eu, trebuie să te întreb ceva înainte să pleci.

— Ce este, Lorna?

— Ştii, am început eu, felul în care am văzut viaţa tatălui meu din momentul conceperii, felul în care am simţit emoţiile şi durerea lui şi faptul că am văzut totul. îi purific sufletul? Asta fac eu?

— Da, a răspuns Mihail. Nu mai pune întrebări, Lorna, trebuie să plec.

Mihail a dispărut şi imediat Ruth s-a trezit.

„Două săptămâni! mi-am spus. Nu mai avem mult timp”, şi am inspirat adânc.

Viziunea despre viaţa tatălui meu nu a încetat nicio secundă; a fost o experienţă sfâşietoare, continuă şi neîntreruptă. Tata ne vizita zilnic. Bea o ceaşcă de ceai şi discutam, iar eu ascultam şi zâmbeam în sinea mea. Vorbea în mare parte despre trecut, câteodată despre cum era viaţa în tinereţile lui, despre părinţii lui sau despre prietenul lui Arthur Mason, care murise cu mulţi ani în

urmă. Câteodată vorbea despre el şi despre mama, despre timpul de dinainte de a se căsători.

Pe măsură ce zilele treceau, m-am simţit tot mai rău. Era îngrozitor să ştiu că mai erau doar câteva zile până când tata va părăsi această lume. Într-o după-amiază, înainte de a merge la şcoală pentru a-i lua pe băieţi, i-am chemat pe îngeri; am strigat la ei din adâncul disperării mele. Îngerul Mihail, Hosus, Ilie şi Elisha au apărut chiar în faţa mea, iar în spatele lor se afla o mulţime de alţi îngeri. Am fost cuprinsă de iubirea lor, care mi-a dat putere şi curaj pentru a lăsa slobod sufletul tatălui meu.

— Nu eşti singură, Lorna. Mergi la şcoală şi ia copiii, mi-au spus ei cu blândeţe.

ce nu era la lucru în acea zi; lucra în grădină. A venit la un moment dat şi a spus:

— Lorna, eşti foarte palidă.

I-am spus că mă simţeam bine, dar Joc a zis că merge el să ia copiii pentru ca eu să mă pot odihni.

— Nu, am spus eu, chiar sunt bine. Să mergem împreună.

Eram obosită şi supărată, dar îngerii îmi spuseseră mie să iau copiii de la şcoală. Am mers pe strada principală din Maynooth şi, când m-am întors spre casă, am avut o surpriză: ne-am întâlnit cu tata! A fost prima dată când m-am întâlnit cu tata în Maynooth şi am ştiut că fusese lucrarea îngerilor. Tata purta puloverul lui preferat, croşetat de mine, şi pălăria cu momeli de pescuit. Părea puţin dezorientat, nu era sigur încotro se îndrepta. Părea mult mai bătrân decât vârsta lui de cincizeci şi şase de ani. Dar a fost bucuros să ne întâlnească şi eu l-am îmbrăţişat.

Tata a sugerat să intrăm într-o ceainărie din apropiere. Cât am stat lângă el, am văzut că lumina din jurul lui aproape că dispăruse; era doar o licărire slabă, ca o rază de lumină ruptă într-o sută de locuri. Îngerul lui păzitor stătea în picioare în spatele lui, era mult mai înalt decât el, susţinându-l şi sprijinindu-i Corpul uman – ţinând laolaltă trupul şi sufletul.

Cât am băut ceaiul, tata mi-a zis că nu se simţea bine

şi că avea dificultăţi de respiraţie. Acesta a fost primul indiciu pe care mi l-a dat despre starea lui de sănătate. Fiecare secundă în care eram cu tata era acum preţioasă. L-am condus până la maşina lui şi l-am îmbrăţişat. Am crezut că avea să fie ultima dată când îl mai vedeam.

În ziua următoare, spălam legume la chiuveta din bucătărie, când un înger mi-a şoptit la ureche că tatăl meu venea să mă vadă pentru ultima dată. Nici nu am apucat să îi chem pe îngerii mei, când am auzit claxonul maşinii care era la poartă. Totul s-a desfăşurat foarte lent. M-a surprins

tipţul că tata deja coborâse din maşina şi stătea uitându-se îjt poartă, de parcă nu ar fi vrut să o deschidă şi să intre.

Inima mi-a bătut repede. M-a chemat să-mi spună că era toarte obosit, dar că simţise nevoia să-mi aducă aspiratorul. Am vrut să-i deschid poarta, dar tata nu m-a lăsat.

— Nu, Lorna, mi-a zis el. Îmi simt plămânii ca nişte napi. Trebuie să plec acasă. A stat în faţa porţii, iar eu înăuntru. Nu a deschis-o. Îngerul lui îl purta pe braţe şi nu vedeam aici cea mai mică urmă de lumină în jurul lui.

Ştiu că v-aţi putea întreba de ce nu am deschis eu poarta, dar am respectat dorinţa lui de a nu o deschide. Trebuia să se rupă o legătură pentru ca sufletele noastre să se desprindă; de aceea tata nu m-a lăsat să deschid poarta. Din punct de vedere spiritual, el ştia că trebuia să stăm în părţi opuse şi că poarta nu trebuia deschisă, dar ce mai ştia d atunci, asta nu aveam cum să aflu. I-am zâmbit, iar tata a întins mâna şi l-am ţinut de mână. Ne-am luat rămas-bun, iar tata a plecat acasă. Mai târziu, în acea seară, i-am spus hii Joe că tata era pe moarte. Nu a spus nimic, dar m-a strâns în braţe.

Două zile mai târziu, sufletele noastre s-au despărţit de tot Era în dimineaţa zilei Sfântului Patrick: 17 martie 19S4. Joe nu se simţea bine, aşadar i-am spus să nu se deranjeze să vină împreună cu mine şi copiii la parada de ziua Sfântului Patrick, ci să stea în pat Am luat cu toţii

micul dejun şi i-am pregătit pe copii să mergem la paradă în Mavnooth. În centrul oraşului, parada era în plină desfăşurare. Copiii au primit dulciuri, au dat mâna cu clovnii; toată lumea se distra. Am încercat să zâmbesc şi să mă bucur pentru copii, ca să nu le stric buna dispoziţie, deşi câteodată credeam ca parada nu se mai termină.

M-am simţit uşurată când Îngerul Mihail a apărut lângă mine în timp ce duceam copiii acasă. I-am simţit mâna pe umărul meu, ca o alinare.

— Nu eşti singură, Lorna, mi-a şoptit la ureche.

Încercam să nu plâng, ştiind că dacă m-ar fi văzut copiii, s-ar fi întristat şi ei.

— Mă simt secătuită, i-am şoptit lui Mihail, şi tata a plecat! Nu mai simt legătura cu el. A plecat.

— Tatăl tău te va vizita în spirit în viitor, mi-a şoptit Îngerul Mihail, dar nu pentru mult timp. Aminteşte-ţi că aţi împărtăşit aceeaşi experienţă – legătura, unirea dintre suflete.

— Ştiu, Mihail, am spus eu, dar acum partea mea umană este foarte îndurerată.

Îngerul Mihail mergea lângă mine, în tăcere, cei doi băieţi alergau în faţa noastră, iar Ruth era în căruţ deoarece picioruşele ei erau obosite. La o mică distanţă de poarta casei, Mihail m-a luat uşor de mână.

— Lorna, a spus el, ştii că legătura pe care o ai cu Dumnezeu şi cu îngerii nu poate fi niciodată ruptă.

M-am oprit şi m-am uitat la îngerul meu.

— Mihail, îţi mulţumesc. Aveam nevoie să aud acest lucru.

Pe stradă a trecut o maşină, iar Mihail a dispărut. Ajunsesem acasă doar de jumătate de oră, când fratele meu Cormac a sosit cu maşina. M-am uitat pe fereastră, iar Cormac stătea la poartă. Am zâmbit, pentru că nici el nu a deschis poarta; a aşteptat până am deschis-o eu pentru el. Fratele meu nu ştia că juca un rol în binecuvântarea spirituală a tatălui nostru şi că îi lua locul în momentul intrării pe poartă. O rază de lumină a apărut pentru o secundă şi am ştiut că a fost tata care îmi mulţumea.

— Ştiu, Cormac, am spus eu, tatăl nostru s-a dus.

— Încerc să-ţi spun că tata a murit, mi-a zis Cormac.

— Intră să bem un ceai, am spus eu.

După aproximativ o oră, ne-am dus cu toţii să o vizităm pe mama.

CAPITOLUL 21

Am nevoie de miracole

40*

Chiar şi când Joe lucra, banii nu păreau să ne a; ungă niciodată prea mult De atâtea ori ni s-a tăiat curentul pentru că nu aveam cu ce plăti facturile! De asemenea, Giristopher avea nevoie de un regim fără gluten, ceea ce însemna că nu puteam cumpăra mărci mai ieftine de alimente. Aşadar, le mulţumeam des îngerilor pentru grădină, deoarece, cultivând propriile legume, ne era mult mai uşor.

Îmi rămăsese în gând vaga senzaţie că eram urmărită şi, câteodată, mă gândeam cu teamă la vorbele lui Ilie din acea noapte, la picnicul de lângă lacul Donadea, când îmi spusese că eram testată de Satana. Încercam să-mi scot din minte acest lucru şi speram că nu se va întâmpla, dar în sufletul meu ştiam că aşa va fi.

Până la urmă, Joe a fost concediat de la fabrica de covoare. Ei spuneau că mai concediau şi pe alţii, dar cred că absenţele sale prelungite şi sănătatea lui precară au fost cauzele care au dus la concedierea lui. A fost angajat temporar, din nou, la compania de transport public irlandez. Joe obişnuia să iasă la drumul principal şi să facă autostopul pentru a merge la serviciu; câteodată avea noroc, dar altă dată treceau câteva ore până ajungea la lucru, aşadar, întotdeauna trebuia să plece dimineaţa devreme.

Într-o dimineaţă l-a luat un şofer care a făcut un accident; şoferul era bine, dar Joe s-a ales cu o contuzie serioasă. A fost spitalizat câteva zile, iar cât a stat acolo, a fost diagnosticat cu diabet. Tot ce îmi arătase Ilie începea să se desfăşoare. Joe nu s-a mai întors să lucreze pentru compania de transport.

Era sfârşitul lui noiembrie, Crăciunul se apropia şi abia aveam bani de mâncare şi să ţinem focul aprins. Într-o zi, culegeam varză de Bruxelles pe care o puneam într-o pungă, în timp ce ploua cu găleata. Eram udă şi mă simţeam jalnic. Eram foarte supărată pe îngeri.

— Nu putem trăi doar cu legume! am strigat la ei.

Plângeam. Dintr-odată, am văzut o mână de lumină intrând în pungă. Mi-am ridicat privirea şi l-am văzut pe Îngerul Hosus; arăta la fel de ud ca mine, ceea ce m-a făcut să râd şi m-a făcut să mă simt mai bine.

— Hosus, îţi dai seama cât de rea este situaţia? i-am spus eu. Nu am ce să le ofer copiilor de Crăciun. Am nevoie de minuni; nu există altă mâncare în afară de legume şi ni s-a tăiat curentul. Nici nu mai am inelul de logodnă ca să-l duc la amanet. Inelul este deja amanetat şi nu văd cum vom putea să strângem banii pentru a-l lua înapoi.

Îngerul Hosus mi-a cuprins faţa cu mâinile. Uitându-mă în ochii lui, era ca şi cum mă uitam în Rai.

— Lorna, noi le şoptim la urechi oamenilor, a spus el, dar câteodată este greu să-i facem să asculte.

— De ce nu pot oamenii să-i audă pe îngeri, aşa ca mine, Hosus? am întrebat eu.

— Lorna, a răspuns Hosus, oamenii îi aud pe îngeri vorbind cu ei, dar adesea cred că este o idee stupidă şi ignoră ce li se cere să facă. Dacă o persoană dă vreun semn că ne ascultă şoaptele pentru a ajuta pe cineva, chiar şi cu cele mai simple lucruri, îi vom inspira încredere în sine. Oamenii se tem întotdeauna că se vor face de ras, dar niciodată nu se fac de râs ajutând pe cineva.

— Hosus, am spus eu, mă voi ruga pentru ca oamenii să asculte de îngerii lor.

Hosus a dispărut, iar eu am intrat înapoi în casă. Câteva zile mai târziu, cu doar două săptămâni înainte de Crăciun, coboram dealul spre oraş, pentru a lua băieţii de la şcoală, când o maşină a oprit lângă mine. În maşină erau un bărbat şi o femeie, iar bărbatul a coborât geamul şi m-a salutat. La început am crezut că s-au rătăcit, dar când m-

am uitat în maşină, i-am văzut vag pe îngerii lor păzitori.

— Ştim că ai doi băieţi, a spus bărbatul.

Soţia a ieşit din maşină, a deschis portbagajul şi a scos de acolo un sac mare.

— Acestea sunt de la Moş Crăciun. Băieţii noştri au crescut şi nu le mai folosesc, mi-a spus ea.

Am fost uluită. Nu mi-a venit să cred! înainte să pot spune ceva, femeia s-a urcat înapoi în maşină şi au plecat.

— Mulţumesc! am strigat după ei.

Maşina s-a luminat preţ de o clipă cât mă uitam după ei cum urcau dealul.

— Vă mulţumesc, îngerilor, am exclamat eu fericită. Aceşti oameni v-au ascultat!

M-am bucurat atât de mult. Am deschis sacul şi m-am uitat înăuntru şi am văzut o mulţime de jucării pentru băieţi.

M-am grăbit să intru la Jim măcelarul şi să las sacul acolo, astfel încât băieţii să nu-l vadă. I-am aşteptat încântată pe băieţi în curtea şcolii; abia aşteptam să spun cuiva ce se întâmplase.

Cu prima ocazie pe care am avut-o, când copiii nu ne puteau auzi, i-am spus lui Joe toată povestea, descriindu-i fiecare detaliu. A încercat să afle cine erau bărbatul şi femeia, el cunoscând mulţi oameni din zonă, în timp ce eu abia dacă ştiam pe cineva. De fapt, până de curând, nu mi s-a permis să-mi fac prieteni apropiaţi. Dintr-un motiv oarecare, se părea că îngerii aveau nevoie ca eu să fiu singuratică. Aveam familia mea, desigur, dar din când în când mi-ar fi plăcut să am prieteni.

Joe credea că bunii samariteni ar fi putut fi un cuplu pe care îl cunoscuse în Leixiip. Chiar dacă ar fi fost ei, nu ar fi putut să le mulţumească, deoarece nu era sigur.

— Nu ştii că este lucrarea îngerilor? l-am întrebat eu.

— Mulţumim, îngerilor, a râs el fericit.

Am râs şi eu; m-am simţit atât de uşurată.

Cina de Crăciun era o altă problemă. Mai erau două zile până la Crăciun, iar noi încă nu vedeam nicio cale să cumpărăm nici măcar un pachet de biscuiţi, ca să nu mai

vorbim de un curcan. Totuşi, îngerii au continuat să apară, în mod constant, spunându-mi să nu-mi fac griji, deoarece ceva se întâmplă şi cineva ascultă.

Ajunul Crăciunului a sosit, iar copiii au fost foarte încântaţi; abia aşteptau să vină Moş Crăciun. Întotdeauna mi-a plăcut Crăciunul; cred că este o perioadă minunată, în toată lumea creştină, naşterea lui Iisus este un prilej de a ne apropia de ceilalţi, pentru a împărtăşi, pentru a crea înţelegere, pentru a elimina graniţele, pentru a îngropa ura şi a lăsa să se manifeste puternica dorinţă înnăscută pentru iubire şi pace.

M-am culcat în seara aceea gândindu-mă că nu vom avea parte de o cină de Crăciun, dar mulţumindu-le tuturor îngerilor pentru tot ce făcuseră deja; le-am spus că abia aşteptam să văd încântarea copiilor când vor descoperi cadourile.

În dimineaţa următoare, în ziua de Crăciun, copiii s-au trezit la şase. Încă mai erau tăciuni aprinşi în sobă, iar Joe s-a îndreptat spre magazie să mai aducă nişte turbă. Nici nu a mai deschis uşa de la intrare şi ni-a strigat intrând înapoi în sufragerie, cu un plic în mână. Nu era nimic scris pe el.

Joe a rupt plicul şi, în acel moment, îngerii au umplut camera, iar lumina din jurul lor părea să pâlpâie, joc a scos din plic două bancnote de douăzeci de lire. Nu mi-a venit să cred ochilor – eram exaltată. L-am îmbrăţişat. Copiii au întrebat ce se întâmpla.

— Moş Crăciun ne-a dat şi nouă un cadou! am răspuns amândoi într-un glas. Ne-am îmbrăţişat toţi.

Imaginează-ţi pe cineva care pune două bancnote de 20 de lire într-un plic, care vine acasă pe jos sau cu maşina, deschide uşor poarta, merge tiptil până la uşă şi strecoară plicul pe sub uşă! Trebuie să fi fost foarte târziu când a venit, deoarece era trecut de miezul nopţii când Joe şi cu mine ne-am dus la culcare. Oricine ar fi fost nu a vrut să fie descoperit: nu era nicio însemnare, nicio carte de vizită şi nu aştepta nimic în schimb. Era un dar din cer. Ne-au făcut Crăciunul mult mai frumos. Le-am mulţumit celor

care ne-au ajutat, pentru că ascultaseră de îngerii lor păzitori.

Întotdeauna le-am spus copiilor mei că numele de Moş Crăciun vine de la Sfântul Nicolae, iar acesta lucrează prin oameni şi le insuflă dorinţa de a dărui celorlalţi. Sfântul Nicolae a fost clar implicat aici, la fel ca şi îngerii.

Patruzeci de lire era o sumă imensă la acea vreme – puteam cumpăra alimente pentru două luni cu ei. Ne-am simţit ca nişte milionari! Joe a făcut o listă de cumpărături: limonadă, biscuiţi, câteva dulciuri, alte mărunţişuri, şi cel mai important, un pui, astfel încât copiii să poată pretinde că era curcan. Între timp, înainte de cumpărături, ne-am distrat jucându-ne cu copiii.

M-am simţit minunat cât timp ne-am pregătit pentru slujbă şi am mers la biserică.

— Sper că vom găsi pui gata preparaţi la magazin, i-am spus lui Joe când am intrat toţi pe uşa bisericii.

— La ce lucru te poţi gândi şi tu când mergi la slujbă, mi-a zis el şi m-a făcut să râd.

Dar, în timpul slujbei, m-am rugat pentru un pui gătit! I-am mulţumit lui Dumnezeu şi îngerilor pentru tot, şi în special celui care strecurase plicul pe sub uşă.

Când s-a terminat slujba, ne-am dus direct la singurul magazin din Maynooth, care era deschis în dimineaţa de Crăciun – BARRY'S, pe strada principală. Îndepărtându-ne de biserică, am cotit spre strada principală şi l-am văzut pe Îngerul Hosus stând la uşa magazinului, strălucind de iubire. Joe şi copiii mergeau în faţa mea. Am ezitat pentru un moment în uşa magazinului. Hosus m-a atins pe umăr.

— Mulţumesc pentru darul iubirii, i-am spus eu.

— Simţi mirosul de pui gătit? a întrebat Hosus şi apoi a dispărut.

Magazinul era aglomerat. Oamenii cumpărau mărunţişuri şi le urau tuturor celor întâlniţi un Crăciun fericit şi un an nou prosper. Joe era la tejghea şi vorbea cu patroana, doamna Barry. Ea ne-a spus că avea câteva comenzi pentru pui gătiţi, majoritatea pentru oameni în vârstă şi că aveam noroc deoarece pusese mai mulţi pui la

prăjit.

Doamna Barry zâmbea şi ştiu că se bucura că pusese mai mulţi pui la preparat. Pentru o secundă, îngerul ei i-a apărut în spate, iar eu am dat din cap şi am mulţumit în gând îngerului şi doamnei Barry pentru că îl ascultase.

— Va mai dura încă o jumătate de oră până va fi gata, a spus doamna Barry.

Joe a spus că era în regulă şi i-a dat lista de cumpărături.

Am mers prin oraş, uitându-ne în vitrine şi distrând băieţii, în timp ce Ruth dormea în căruţ. Când ne-am întors la magazin, mirosul de pui era minunat. Doamna Barry a spus că am revenit la timp, pentru că abia scosese puii din cuptor. A împachetat bine un pui şi l-a pus în punga) iar celelalte cumpărături le-a pus într-o cutie.] ce a plătit, i-am mulţumit şi i-am urat Crăciun fericit.

Joe a luat cutia, iar eu am dus punga caldă acasă. În bucătărie, Joe a pus cutia cu alimente pe masă, iar copiii, încântaţi, ne-au ajutat să scoatem dulciurile, biscuiţii şi limonada. A fost un festin.

M-am uitat la pui şi m-am întors spre Joe.

— Nu pot să cred. Are chiar şi umplutură; foarte bine a făcut doamna Barry – nu doar să gătească puii în dimineaţa de Crăciun, dar să-i şi umple.

Când restul cinei a fost gata, am aprins lumânările, iar puiul l-am aşezat în mijlocul mesei. Mâncarea era minunată; acel pui avea un gust mai bun decât orice curcan pe care îl mâncasem vreodată. Am avut un Crăciun minunat.

Următoarele câteva luni au fost friguroase; am avut chiar şi zăpadă. Într-o zi eram cu toţii în grădină şi ne jucam. Copiii au început să facă un om de zăpadă, iar eu îl urmăream pe fiul meu cel mic, Owen, care rostogolea un bulgăre de zăpadă, când un înger mi-a şoptit la ureche, dar nu a apărut.

— Tu eşti îngere Hosus? am întrebat eu.

— Nu, eu sunt îngerul păzitor al lui Owen, a răspuns îngerul, care tot nu se arăta. Vreau să te uiţi la fiul tău. Îţi

voi arăta ceva.

— Mami, uită-te la bulgărele de zăpadă, a strigat Owen în acel moment. Fratele lui mai mare, Christopher, a alergat să-l ajute şi imediat au rostogolit un bulgăre, aproape la fel de mare cât Owen.

— L-ai făcut destul de mare pentru a fi corpul omului de zăpadă, am spus întorcându-mă spre casă. Acum trebuie să mai faci unul mare cât o minge, pentru cap, apoi caută pietre pentru ochi şi gură şi un morcov pentru nas.

Dar îngerul păzitor al lui Owen a strigat:

— Unde pleci, Lorna?

Am crezut că îngerul şi-a dorit doar să vadă cum cei doi băieţi împingeau bulgărele de zăpadă imens; m-am întors şi l-am văzut. Îngerul lui Owen mi s-a arătat. Era foarte înalt, ochii lui erau de un verde smarald şi zâmbea. Era ca şi cum îmi spunea „Uite ce era să ratezi, întorcându-te cu spatele, Lorna”. Era îmbrăcat cu o armură foarte fină, care arăta ca argintul, dar după o secundă şi-a schimbat culoarea în ceea ce părea a fi culoarea focului, în contrast puternic cu albul zăpezii din jur. Picioarele lui păreau înfipte în zăpadă şi străluceau sub ea, totuşi ştiam că picioarele-i nu atingeau pământul, nici măcar zăpada. Am fost fericită doar uitându-mă la îngerul păzitor al lui Owen.

— Lorna, uită-te la fiul tău, a spus îngerul.

Când îngerul a rostit aceste cuvinte, Owen s-a oprit din împins bulgărele de zăpadă, s-a întors spre mine şi a zâmbit, părând foarte mândru de el. În momentul următor am văzut o energie frumoasă emanând din pieptul lui, care se mărea în fiecare secundă. Când s-a format, arăta ca un scut, dar apoi a luat forma unei inimi. Această inimă era plină de viaţă: era colorată în verde şi albastru, culori care erau ca nişte râuri care se întretăiau. Plutea în faţa pieptului fiului meu, în legătură directă cu el. Eram uimită! Abia puteam să mai respir.

— Ce înseamnă asta? am întrebat eu.

Mi-am dat seama că îngerul păzitor al lui Owen stătea în stânga mea, cu mâna pe umărul meu; am vrut să

mă întorc cu faţa la el, dar mi-a spus să n-o fac. Am făcut cum mi-a spus şi nu m-am întors spre el.

— Inima este simbolul scutului vieţii, mi-a explicat el; datatorul de viaţă, protectorul pământului şi ai dreptăţii.

— Acest lucru este prea mult şi pentru un adult, darămite pentru un copil, i-am zâmbit eu.

I-am cerut îngerului păzitor al lui Owen să-l ajute în călătoria lui, să îl ghideze şi să-l protejeze.

— Lorna, când Owen va creşte, poţi să-i spui ce ai văzut astăzi şi îi poţi spune că numele meu este Îngerul Traffikiss.

Am urmărit cum Owen rostogolea un alt bulgăre de zăpadă împreună cu fratele lui. Scutul din faţa inimii lui s-a micşorat încet şi am simţit cum Traffikiss şi-a retras mâna de pe umărul meu. Pentru o secundă, l-am văzut stând deasupra lui Owen, iar apoi Owen a căzut în genunchi, râzând şi chemându-mă să îl ajut.

CAPITOLUL 22

Satana este la poartă

Acum câţiva ani, la picnicul de lângă lac, Îngerul Ilie mi-a spus că Dumnezeu mă va încerca în prezenţa Satanei, într-o zi, Ilie a venit din nou în vizită şi mi-a spus că Satana va ajunge în curând la mine.

— Îl simt cum se apropie, am spus eu.

Eram îngrozită, îmi era teamă pentru mine şi copiii mei.

— Să nu-ţi fie frică, m-a liniştit Ilie. Dovedeşte-ţi credinţa în Dumnezeu.

Este greu de descris, dar de când Ilie îmi vorbise lângă lac, am putut să-l simt pe Satana venind spre mine. Închipuiţi-vă că îl simţeam de la un milion de kilometri distanţă, de la o mie de kilometri de mine, apoi la o sută de kilometri. Au trecut câţiva ani de când Ilie m-a avertizat că Satana venea spre el, că se apropie de mine, dar îl simţeam tot timpul cum se apropia. Iar acum, Ilie îmi confirma că Satana era în apropiere.

Satana se apropia tot mai mult. Într-o zi, pe la amiază, Îngerii Mihail, Hosus şi toţi îngerii mei au venit şi

au format un semicerc în faţa mea. Mi-au spus că îl făcuseră pentru a preveni sentimentul diabolic pe care îl emana Satana.

Apoi îngerii au dispărut şi nu i-am mai văzut. Când m-am întors în casă şi am închis uşa, am ştiut că Satana stătea la poartă. Mă simţeam rece şi îngheţată; simţeam că viaţa se scurgea din mine; parcă stăteam pe calea ferată, aşteptând să vină un tren cu mare viteză, despre care mi se spusese că se va opri în faţa mea, dacă voi avea suficientă credinţă, îmi tot aminteam ce îmi spusese Ilie: dovedeşte-ţi credinţa în Dumnezeu.

Cred că Satana trebuie să fi fost la poartă de câteva săptămâni. Eram complet zăpăcită şi pierdută în timp. Apoi, într-o seară, când m-am băgat în pat, am ştiut că era la uşă. îi simţeam forţa, care era incredibil de mare. Mi-am chemat îngerii, dar nu păreau să-mi răspundă. Joe şi copiii dormeau. Cred că Dumnezeu şi îngerii le induseseră un somn profund.

Stăteam în pat cu genunchii ridicaţi şi cu pătura trasă până la gât. Tremuram de frică. Am stat acolo un timp, iar apoi, dintr-odată, toţi îngerii mei – Hosus, Mihail şi Ilie – au apărut şi m-au înconjurat. Mi-au spus să nu mă tem, iar apoi au dispărut la fel de brusc cum au apărut.

Simţeam prezenţa Satanei care se plimba prin casă. S-a îndreptat spre dormitor, iar când a intrat, tot ce era în cameră a dispărut – inclusiv Joe şi copiii. Era ca şi cum totul ar fi dispărut în întuneric, chiar şi patul în care stăteam. Eram singură cu Satana.

Era îngrozitor să-i simt puterea: toată acea răutate, teroare, groază. Nu ştiam dacă era un el sau o ea; părea a fi doar o masă de răutate, întuneric, cu o forţă uriaşă. Era teribil de încrezător şi cu siguranţă nu se temea.

Apoi Dumnezeu a păşit în întuneric. A apărut în formă umană, ca un bărbat tânăr, tot aşa cum a apărut la grupul de rugăciune. Era îmbrăcat în alb strălucitor, faţa îi strălucea şi avea părul închis la culoare, lung până la umeri.

Stătea în di capta mea, şi-a întins mâinile spre mine

şi mi-a cuprins mâna.

Avându-L pe Dumnezeu în dreapta mea, m-am simţit puternică. Ştiam că Dumnezeu îl ţinea pe Satana la distanţă, oprindu-l să se mai apropie, dar eram încă îngrozită, mai mult decât fusesem vreodată. Tremuram.

Stăteam în pat, cu Satana în stânga mea – acest întuneric, această răutate imensă – iar la dreapta mea era Dumnezeu, îl vedeam clar pe Satana; era doar o masă întunecată. Când mă uitam la Dumnezeu, frica dispărea, dar când mă uitam iar la Satana, frica revenea, mai puternică decât înainte.

Mi-am dat seama că Dumnezeu mă încerca şi că îmi cerea să arăt că nu îmi este frică de Satana; că eram mai puternică decât el şi că îl puteam alunga. Ştiam, de asemenea, că prezenţa lui Dumnezeu şi faptul că-mi atingea mâna îmi dădeau puterea de care aveam nevoie pentru a-l alunga pe diavol.

— Satana, pleacă. îl aleg pe Dumnezeu în locul tău. Sunt mai puternică decât tine, am repetat eu de trei ori.

De fiecare dată când spuneam acest lucru, făcea un pas înapoi şi, când am rostit cuvintele a treia oară, a plecat din dormitor. Dumnezeu îl alungase – şi din casă, şi din zonă. Era ca şi cum ar fi fost împins în jos, printr-un tunel lung şi întunecat, spre inexistenţă. În acea zi, i-am dovedit lui Dumnezeu că aveam credinţa necesară pentru a-l alunga pe Satana.

Satana există: nu am nicio îndoială. Dacă îi permitem diavolului să intre în vieţile noastre, el va intra. Se va purta ca un „dumnezeu” şi va permite să se întâmple lucruri grozave în viaţa noastră. Am putea avea parte de bogăţie, de succes, dar cu un preţ imens de plătit. Satana nu vrea ca noi să evoluăm spiritual şi se opune celor care încearcă să-şi deschidă mintea şi inima în faţa celorlalţi, ajutându-i să vadă lucrurile în mod diferit.

Omul evoluează spiritual. Schimbarea omului şi unirea cOrpului cu sufletul fac parte din evoluţie. Văd că oamenii se limitează mai puţin, pun mai multe întrebări şi sunt mai deschişi către studierea problemelor de natură

spirituală, Dumnezeu ne încercă pe toţi câteodată; acest lucru face parte din evoluţia noastră spirituală. Avem toţi puterea, cu ajutorul lui Dumnezeu, să-l alungăm pe Satana. Acest lucru nu trebuie să-l uităm niciodată. Dacă îl vom alunga, va face un pas înapoi, pentru că va fi nevoit să o facă. Din nefericire, încă se va afla acolo, dar puterea lui va scădea. Şi noi putem întotdeauna să-i chemăm pe Dumnezeu şi pe îngeri, ca să ne dea putere şi credinţă.

Diabetul lui Joe se croniciza. Îşi pierdea adesea cunoştinţa sau se simţea foarte slăbit, iar Christopher venea alergând din grădină, strigând că tata a căzut. Era foarte dificil pentru Joe şi pentru noi. În cele mai multe cazuri, diabetul răspunde la tratament, dar în cazul lui Joe, nu era atât de simplu, iar doctorii, în ciuda eforturilor lor, nu au reuşit să-l ţină sub control. Boala îi afecta şi inima. De când fusese diagnosticat cu diabet, Joe nu mai lucrase; a fost la un interviu pentru postul de agent de securitate la Colegiul Maynooth – ceea ce ar fi fost foarte comod, deoarece colegiul era aproape de casă –, dar în ultimul moment i-au spus că nu-i pot oferi postul din cauza rezultatului examenului medical. Joe a fost profund dezamăgit.

Într-una dintre multele ocazii când Joe era internat în spital, o asistentă a sugerat că nu ar fi o idee rea dacă am avea un telefon acasă. Şase săptămâni mai târziu, am instalat un telefon, datorită autorităţilor locale de sănătate; îl foloseam doar pentru urgenţe şi pentru a primi apeluri, deoarece mă temeam să nu încarc factura. La puţin timp după instalarea telefonului copiii tocmai se jmau în grădină – o maşină a oprit în faţa casei, luam în spatele casei şi tăceam curat într-una dintre magazii. (Petreceam mult timp în grădină – aveam câţiva pui de găină care alergau prin preajmă, iar un vecin ne dăduse un căţel.) în acea zi, am auzit un bărbat care m-a strigat, iar eu am ieşit la poartă şi l-am salutat. UI a coborât din maşină. În maşină mai erau o femeie şi un copil. A întrebat dacă nimerise adresa.

— Nu ştiu. Pe cine căutaţi? am răspuns cu zâmbind.

— Pe vindecătoare, a răspuns el. Soţia mea nu se simte bine.

Am zâmbit, dar nu eram sigură. Ştiam că mă căuta pe mine, dar nu mai fusesem niciodată numită vindecătoare. De fapt, m-am simţit jenată să fiu numită astfel – nu mă simţeam destul de capabilă.

— Da, sunteţi la adresa corectă. Vă rog să intraţi, am răspuns după ce am inspirat adânc.

Am intrat în bucătărie. Ei s-au prezentat ca fiind Fintan şi Peg şi fiul lor Eamon. Băieţelul a rămas afară şi s-a jucat cu copiii mei, cu puii şi cu căţelul. Era pentru prima oară când cineva venea acasă la mine pentru a-mi cere ajutorul; nu am aflat niciodată cine îi trimisese la mine sau cine le spusese că eram vindecătoare. Ei au fost totuşi primii din mulţimea care avea să urmeze.

Câţiva ani mai târziu, când l-am întâlnit din nou pe Fintan, mi-a spus că atunci când a văzut casă, copiii, căţelul şi puii a ştiut că era în locul potrivit. Mi-a spus că starea de sănătate a soţiei lui s-a îmbunătăţit foarte mult după acea vizită.

Într-o zi, am primit un telefon de la o femeie pe nume Josie, care avea numărul meu de teletbn de la cineva. Fiul ei fusese diagnosticat cu cancer şi căuta un sprijin. Mi-a cerut să văd şi o altă familie al cărei lin avea de asemenea cancer, aşadar am stabilit ca ei să vină lunea următoare, dimineaţa, în dimineaţa zilei de luni, la ora unsprezece fără un sfert, o maşină a parcat în dreptul porţii. Am deschis uşa şi am invitat în casă acea familie. Ne-am salutat în timp ce intram în bucătărie şi tatăl s-a prezentat ca fiind Dermot, apoi mi-a făcut cunoştinţă cu soţia lui, Susan, şi fiul lor, Nick. Ne-am aşezat la masa din bucătărie, iar Nick s-a jucat cu jucăriile aduse de mama lui, în timp ce eu am vorbit cu părinţii lui. După câteva minute mi-a zâmbit şi a spus:

— Nu mai vorbi, mamă, şi las-o pe Lorna să mă binecuvânteze şi să-mi spună numele îngerului care mă va ajuta să mă fac bine. Apoi voi putea să ies în grădină şi să mă joc.

Tatăl lui i-a spus să nu fie atât de nerăbdător, să-mi dea timp, dar eu am spus că era în regulă.

— Vă spun ce vom face, am zis eu. îl voi binecuvânta pe Nick, mă voi ruga pentru el şi voi cere numele îngerului. Nick, stai pe genunchiul mamei sau al tatii.

Nick s-a aşezat pe genunchiul tatălui său.

— Nick, nu am nicio garanţie că îngerul tău păzitor îmi va spune numele lui, i-am spus eu, aşadar trebuie să te rogi şi tu împreună cu mine şi să ceri îngerului tău păzitor să-ţi deschidă mintea şi inima. Când terminăm, poţi să ieşi în grădină şi să te joci, pentru ca eu să pot vorbi cu părinţii tăi.

M-am uitat la el şi L-am rugat pe Dumnezeu să-mi arate unde era localizat cancerul. L-am văzut, dar nu am spus nimănui unde. Era de fapt foarte agresiv şi mi-am spus în gând: „O, Doamne, chiar va trebui să faci o minune pentru ca el să trăiască”. M-am gândit că poate Nick nu trebuia să trăiască, iar călătoria din această viaţă se apropia de Dumnezeu şi îşi va cunoaşte îngerul. Eram de asemenea conştientă că aceasta putea fi o parte din experienţa familiei.

În timp ce mă rugam pentru Nick, cerând lui Dumnezeu să facă minunea de a-l însănătoşi, îngerul lui păzitor a apărut pentru câteva minute. Mi-a spus că minunea nu se va produce şi că trebuia să le spun părinţilor lui Nick să petreacă fiecare moment împreună cu fiul lor, că timpul era preţios. Nu trebuia să le spun că fiul lor va muri, deoarece încă nu erau în stare să facă faţă unei asemenea informaţii. Mi s-a spus să-i transmit lui Nick numele îngerului său.

Nick a stat liniştit pe genunchiul tatălui său cât m-am rugat pentru el, iar când am terminat, l-am binecuvântat, iar el a sărit de pe genunchiul tatălui zicând:

— Spune-mi numele îngerului meu!

— Aşază-te la loc pe genunchiul tatălui, am spus eu, ca să-ţi spun numele îngerului tău păzitor şi cum arată el. Nick, îngerul tău păzitor arată minunat. Are haine care par să scânteieze în toate culorile şi are o mantie care se mişcă

în mod constant. Are nişte cizme verzi, strălucitoare; e cel mai frumos verde pe care l-am văzut. îi vin până la genunchi, unde au catarame argintii, mari şi pătrate. Are o centură aurie în jurul taliei, iar în mijlocul ei este o altă cataramă argintie.

Nick a stat complet nemişcat pe genunchiul tatălui său, continuând să mă privească. Puteai să vezi cât de încântat era când i-l descriam pe îngerul lui păzitor.

— Părul lui este roşu ca flăcările focului, am continuat eu, iar ochii lui sunt ca stelele. Şi are în mâna stângă ceva care seamănă cu o sabie, dar de fapt este o sabie de lumină, care străluceşte. Îngerul tău păzitor mi-a spus să-ţi transmit că atunci când nu te simţi bine, tot ce trebuie să faci este să ceri ajutor şi el te va atinge cu sabia lui şi te va face să te simţi mai bine.

Nick a sărit din nou de pe genunchiul tatălui său şi a spus:

— Pot să ies să mă joc acum?

Tatăl lui l-a dus afară, în grădină. Mama lui, care era acum singură cu mine, a început să plângă.

— Ce a spus îngerul? m-a întrebat ea.

Îmi este foarte greu atunci când un părinte mă întreabă ce au spus îngerii şi răspunsul nu este bun. Ce le pot spune? Câteodată, un părinte mă întreabă cu ce a greşit, dacă a comis vreun mare păcat, dacă Dumnezeu a ales să-l pedepsească astfel. Trebuie să înţelegem că aceasta este calea noastră, călătoria pe care au ales-o sufletele noastre cu mult înainte de a ne naşte; a ales să moară tânăr şi să-şi împlinească menirea la o vârstă foarte fragedă. Sufletele părinţilor lui au ales, de asemenea, calea prin care vor pierde un copil, chir dacă nu îşi amintesc acest lucru. Uităm în mare parte ce ştim şi cu ce anume am fost de acord în momentul conceperii.

— Uită-te la fiul tău, am răspuns eu. Priveşte cât este de credincios. Nu îi este teamă. Nu îi este frică nici să se facă bine şi nici să meargă la Dumnezeu. Ascultă-l pe fiul tău; îţi va transmite multe mesaje.

Când tatăl lui Nick a intrat din nou în casă, am vorbit

cu ambii părinţi timp de câteva minute. Le-am spus că îngerii au transmis că ar trebui să-şi petreacă timpul împreună cu fiul lor, cât de mult posibil.

Am primit veşti de la acea familie în mod constant. De câte ori Nick era în spital şi nu se simţea bine, îi cerea unuia din părinţi să mă sune pentru a-l ruga pe îngerul lui să folosească sabia de lumină ca să se simtă mai bine. Părinţii lui mă sunau imediat şi îmi spuneau că durerea dispăruse. Nick putea, bineînţeles, să ceară ajutorul îngerului păzitor, dar am observat că deseori copiii le cereau părinţilor să mă sune.

Odată, când Nick era în remisie, i-a convins pe părinţi să-l aducă din nou la mine. A insistat să fim doar noi doi şi le-a spus părinţilor să rămână în maşină, deoarece avea nevoie să fie singur cu mine. Când am rămas singuri, Nick mi-a spus că vorbea cu îngerul lui păzitor tot timpul. Mi-a spus că îngerul lui i-a zis că în viitor, probabil curând, îl va duce în Rai. Nick a spus că era în regulă pentru el, deoarece avea nouă ani acum. Mi-a spus că le zisese părinţilor lui că va merge curând în Rai, dar că ei nici nu au vrut să audă.

Nick mi-a spus că mama lui nu se oprea din plâns.

— I-am spus mamei că nu mă deranjează că merg în Rai şi că este în regulă, dar ea nu mă ascultă.

— Nick, ţi-ar plăcea să vorbesc eu cu părinţii tăi? am întrebat eu.

— Da, faci tu asta, Lorna?

L-am îmbrăţişat pe Nick.

— Lasă-mă să mă rog pentru tine, i-am spus, şi să te binecuvântez şi voi vorbi cu Dumnezeu şi cu îngerul tău păzitor şi îi voi întreba ce ar trebui să le spun părinţilor tăi. Le voi cere îngerilor lor păzitori să-i ajute să te lase să pleci în Rai, atunci când va veni timpul.

Ne-am rugat împreună şi l-am binecuvântat pe Nick. Apoi ne-am dus afară afară la maşină şi i-am invitat pe părinţii lui, Dermot şi Susan, să intre în casă. Căţeaua noastră, Heidi, fătase, iar Nick se juca împreună cu Ruth şi cu căţeii în grădină, sub copac. Am zâmbit când m-am uitat

la ei. Părinţii lui Nick îl sâcâiau, dar le-am spus să îl lase în pace, pentru că se juca, iar ei trebuiau să intre în casă ca să stea de vorbă cu mine şi să asculte ce avea de spus îngerul păzitor.

Stând la masa din bucătărie, Susan m-a privit îngrijorată. Le-am vorbit cât se poate de blând. Le-am spus ce-mi zisese fiul lor, cum îngerul păzitor al lui Nick îi vorbise despre faptul că îl va lua în curând în Rai. Le-am cerut să încerce, dacă era posibil, să fie puternici şi să-l asculte pe fiul lor şi să stea cu el cât de mult posibil. Plângeau şi suspinau, ţinându-se în braţe. Era sfâşietor.

În cele din urină, ambii părinţi au vorbit. Mi-au spus că în ultimele luni au ascultat ce le spunea Nick despre îngerul lui păzitor care îl va duce în Rai, dar le era prea greu să suporte acest lucru. Se simţeau puţin ruşinaţi ca Nick trebuise să-mi ceară mie să-i fac să-l asculte, l-am îmbrăţişat pe amândoi, i-am binecuvântat, iar ei au plecat acasă.

Câteva zile mai târziu, Ruth a intrat în bucătărie şi m-a întrebat:

— Mamă, îţi aminteşti de acel băiat cu care m-am jucat în grădină zilele trecute? îmi place de el; este un băiat foarte drăguţ. Cum îl cheamă?

— Nick, am răspuns eu.

— Ştiu că este bolnav, mamă. Se va face bine?

— Nu, se va duce în Rai, i-am spus eu.

Am văzut lacrimi în ochii fiicei mele.

— Nu este corect! Este un băiat atât de drăguţ! a exclamat ea.

Am îmbrăţişat-o; am ţinut-o în braţe un timp.

— Sunt în regulă, mamă, a spus ea după o vreme şi a plecat să îşi facă temele.

Câteva luni mai târziu, Nick s-a simţit din nou foarte rău şi s-a internat în spital. Din când în când, primeam un telefon de la părinţii lui care spuneau că Nick le ceruse să mă sune pentru a mă ruga să i se ia durerea. Durerea dispărea întotdeauna; i-am mulţumit lui Dumnezeu pentru această minune. Totuşi, într-o zi, Susan m-a sunat să-mi

spună că Nick murise împăcat, cu o noapte înainte. I-am spus să-şi amintească întotdeauna că Nick era un suflet frumos în Rai şi că va fi alături de ea de fiecare dată când va avea nevoie de el.

Este greu de descris influenţa pe care a avut-o Nick asupra familiei lui, a părinţilor, a fraţilor şi a surorilor. Pierduseră un fiu şi un frate, şi totuşi era ca şi cum boala şi moartea lui ar fi trezit întreaga familie. Nick le arătase compasiune şi dragoste; era ca şi cum însuşi Dumnezeu s-ar fi arătat prin acel copil. El era diferit; într-un fel, era ca un înger, care strălucise pentru toţi cei care intraseră în contact cu el. Dacă intri într-un spital de copii, vei întâlni copii grav bolnavi, cu toate astea, ei sunt fericiţi şi atât de plini de iubire. Puţini dintre ei sunt amărâţi sau au resentimente. Pare că ei sunt pe această lume pentru a ne arăta lumina lor. Întotdeauna m-a fascinat înţelepciunea copiilor. Copiii care au boli terminale au o latură foarte spiritualizată şi o gândire matură – chiar dacă au doar patru ani. Este fascinant şi foarte frumos.

Încă un lucru care merită amintit despre copii este deschiderea lor spirituală încă de la vârste fragede. La urma urmelor, abia au venit din Rai. Mulţi dintre ei văd îngeri, chiar dacă în general uită acest lucru. Mulţi dintre ei văd deseori spirite, mai ales spiritele bunicilor sau ale altor rude care au venit pentru a-i proteja. Întâlnesc adesea cazuri în care copii foarte mici spun lucruri de genul: „Bunicul se juca cu mine”. Am auzit de părinţi care se uitau prin albumul cu fotografii de familie, împreună cu un copil care vorbea despre faptul că el ar cunoaşte pe cineva care murise înainte ca el să se nască. Copilul poate avea chiar şi un mesaj pentru părinţi.

Copiii sunt izvoare de înţelepciune, inclusiv din altă lume şi ar trebui să-i ascultăm mai mult.

Tot mai mulţi oameni au venit să mă viziteze. Joe era deja atât de bolnav, încât ieşea rar din casă, iar atunci când venea cineva, el dispărea. Era un om demn şi nu dorea să ştie cineva că era bolnav. Nimeni din cei care veneau

A

luării în părul mm la mine nu ştiau ce se întâmpin în viaţa mea şi nici nu cunoşteau alte dificultăţi pe care le întâmpinam, cu un soţ grav bolnav şi nici că trăiam cu ideea că nu va mai fi alături de mine mult timp.

O femeie a venit să mă viziteze, căutând intervenţia îngerilor. Era o studentă la medicină pe nume Marian. Mi-a spus că era foarte stresată şi că nu făcea faţă examenelor.

— Am auzit că vorbeşti cu îngerii, mi-a spus ea. Cred în Dumnezeu. Am credinţă şi cred în îngeri, dar am cu adevărat nevoie de ajutor acum, deoarece sunt atât de stresată, încât mă tem că voi avea o cădere nervoasă.

Marian mai avea puţin şi absolvea, dar era îngrozită că nu va lua examenul final. Dorea cu disperare să devină medic, ştia că poate fi unul, dar i se părea greu întregul proces. I-am spus că prin credinţa ei a fost ajutată să treacă prin această perioadă grea şi că Dumnezeu trimisese deja îngerii pentru a-i da putere să o scoată la capăt. Ne-am rugat lui Dumnezeu şi îngerilor să-i trimită îngeri care ar putea să o înveţe cum să ia examenul şi să o ghideze să devină un doctor spiritual, iubitor şi grijuliu.

Îngerul nostru păzitor este cu noi tot timpul, iar el, ca paznic al sufletului nostru, poate permite altor îngeri să intre în viaţa noastră să ne ajute cu diferite lucruri. Eu îi numesc pe aceşti îngeri profesori; vin şi pleacă şi sunt diferiţi de îngerii păzitori. Am cerut un grup de îngeri care să fie profesorii lui Marian. Când ne-am rugat, am văzut deja trei îngeri venind spre ea. Mergeau cu paşi mari, dar încă nu ajunseseră la ea.

— Toţi trei sunt bărbaţi, am spus eu. Nicio femeie nu este printre ei. Sper că nu te deranjează acest lucru.

Marian a râs, a scos un sunet de uşurare şi mi-a cerut să-L rog pe Dumnezeu să-i trimită îngerii înainte de a pleca de la mine, deoarece avea mare nevoie de ei. M-am rugat pentru ea. M-am rugat lui Dumnezeu să-i dea încrederea, curajul şi abilităţile de care avea nevoie. M-am rugat şi pentru speranţă, deoarece avea nevoie să poată vedea speranţa în viaţa ei. Când am terminat rugăciunea,

am cerut numele îngerilor care fuseseră trimişi pentru a o ajuta. Mi s-a spus că putea numi îngerii „Cele trei astre”. Ei ajunseseră deja şi aşteptau afară pentru ca ea să păşească în noua ei lume.

La câţiva ani după ce fusese la mine, am primit un telefon de la Marian. Acum este doctor peste ocean şi ajută mulţi oameni. A sunat deoarece dorea să le mulţumească îngerilor.

— Te-am sunat să te rog să le mulţumeşti deoarece, în acest fel, cred că mesajul va ajunge mai repede, a spus ea.

Am râs. I-am spus că vorbind la telefon, deja le mulţumeam. I-am reamintit să nu uite niciodată să-i cheme pe cei trei îngeri oricând va avea nevoie de ei.

— Ei sunt încă acolo. Nu te-au părăsit. Încă ai o cale de urmat şi multe de făcut, am spus eu.

Marian a crezut suficient încât să ceară ajutorul îngerilor; i-a împuternicit pe îngeri şi, în schimb, îngerii au întărit-o pe ea.

m De cele mai multe ori, oamenii vin să mă vadă, dar din când în când, în cazuri speciale, mi se cere să merg la ei acasă. Deseori, când acest lucru se întâmplă, cineva vine şi mă ia cu maşina. Într-o zi, am fost dusă la o casă veche, pentru a vizita un băiat de aproximativ trei ani, care era foarte bolnav. Era foarte epuizat şi respira greu; abia se putea da jos din pat.

Era şi un bătrân acolo şi am crezut că este un membru al familiei. Doar când a chicotit, mi-am dat seama că era o

(antonia, un spirit, dar şi-a stins lumina astfel încât parca a fi un om viu. Ştia că mă păcălise şi era foarte amuzat de acest lucru.

Când am băut o ceaşcă de ceai împreună cu bunica băiatului, după ce am văzut copilul, a amintit faptul ca nepotul semăna mult cu bunicul ei, care trăise şi el în acea casă – la fel ca şi alte generaţii înaintea lui. A spus acest lucru de câteva ori. Dintr-un motiv oarecare, pe care nu îl înţeleg pe deplin, referirea continuă la faptul că băiatul

semăna cu bunicul ei a avut ca rezultat rămânerea spiritului în preajma casei.

Ştiam că spiritul nu era benefic pentru familie, într-un fel era o forţă malefică, iar prezenţa lui era în parte, dacă nu chiar în totalitate, răspunzătoare pentru boala copilului. Cât m-am aflat în acea casă, am urmărit spiritul bătrânului şi m-am rugat să fie înconjurat de dragoste şi îngeri, astfel încât să poată pleca în Rai şi să lase băiatul în pace.

Câteva săptămâni mai târziu mi s-a cerut să revin în acea casă, pentru a vedea băieţelul, care îşi revenise complet şi era plin de energie. Ştiam că spiritul plecase.

Eram uimită; casa arăta complet diferit. Casa în care fusesem cu câteva săptămâni înainte avea igrasie şi nu era foarte curată, cu o scară mare şi veche şi un şemineu murdar în sufragerie. Acum era o casă veche, frumos restaurată şi bine îngrijită, fără şemineu.

Am întrebat-o pe bunică unde este şemineul.

S-a uitat la mine puţin ciudat şi a spus că nu se schimbase nimic de când fusesem acolo ultima dată. Totuşi, pentru mine se schimbase. Nu văzusem doar spiritul bunicului ei; mi se arătase fantoma casei – aşa cum fusese cu mult timp în urmă, când trăise acesta.

CAPITOLUL 23

Suflete-pereche loc nu putea în continuare să lucreze, dar cel puţin era acasă, aşadar, putea să supravegheze copiii şi astfel câteodată puteam să-mi iau o slujbă pentru o scurtă perioadă. Spălam pe jos în şcoli, lucram la un magazin de pantofi, dar adevărul-era că nu existau multe slujbe disponibile pentru calificarea mea în acea perioadă.

Problemele financiare erau îngreunate de regimul special de care avea nevoie Christopher pentru boala celiacă. Şi Joe avea nevoie de alimentaţie specială. Mă zbăteam să hrănesc familia cu puţinii bani pe care îi aveam. Trăiam la limita subzistenţei. Fiica mea Ruth râde acum când îşi aminteşte că singura dată când a primit o bucată de carne a fost atunci când a ros oasele din farfuria

tatălui ei.

Au existat scurte perioade de timp în care când diabetul lui Joe era sub control şi se simţea suficient de bine încât să lucreze ocazional. În timpul unei astfel de perioade a dat lecţii de conducere, dar stăteam mereu cu grija că i s-ar putea face rău. Era întotdeauna foarte fericit când se simţea destul de bine pentru a munci, dar din nefericire, acele perioade nu ţineau niciodată mult.

am găini în grădină, aşadar, din când în când, Joe iia să caute la o cafenea din oraş resturi de pâine pentru a le da găinilor. El nu spunea că acele resturi l-ar ajuta şi să îşi hrănească soţia şi copiii, dar aşa era. Obişnuiam să căutăm prin pungile cu mâncare pe care le aducea acasă pentru a vedea ce se putea mânca şi tăiam părţile mucegăite. Câteodată, în pungă găseam o prăjitură cu frişcă sau o pâine proaspătă. Întotdeauna am crezut că bărbatul care conducea restaurantul ghicise care era povestea şi le punea în pungă în mod intenţionat.

La un moment dat am rămas în urmă cu datoria pentru creditul imobiliar şi am fost în pericol de a ne pierde casa dacă nu plăteam. Am mers la biroul de asistenţă socială pentru a vedea dacă puteam primi vreun ajutor, mai mult decât pensia de boală pe care o aveam deja. Joe a venit cu mine. Deşi Joe era foarte bolnav, nu ne-au crezut. Au întrebat dacă era bolnav; în ciuda dosarului medical, credeau că ar fi putut munci dacă ar fi vrut cu adevărat. După ce Joe a murit, femeia de la biroul de asistenţă socială şi-a cerut scuze.

Fiind disperaţi, am scos la vânzare o parte din grădină. Când mă gândesc la acest lucru, este clar că am vrut cu disperare să-i fac viaţa mai confortabilă lui Joe, cerând un preţ cu mult mai mic decât valora. Totuşi, cu banii primiţi am reuşit să plătesc o parte din datorii.

Îţi pierzi demnitatea când trebuie să cerşeşti, dar câteodată nu ai de ales, în special atunci când este implicată întreaga familie. Unul dintre simptomele pe care le manifesta boala lui Joe era că mereu îi era frig; chiar şi vara tremura de frig. Am mers din nou la asistenţa socială,

căutând bani pentru a-i cumpăra lenjerie de corp călduroasă. Din nou au spus că nu era nimic în neregulă şi au refuzat să ne ajute. Ce m-a frustrat şi m-a supărat a fost că vedeam alte familii care primeau ajutor financiar.

Cred că faptul ca locuiam în propria noastră casă, aşa mică cum era, şi nu în vreo locuinţă socială, le influenţase decizia, ca şi faptul că Joe, cu demnitatea lui, încerca întotdeauna să arate bine şi respectabil atunci când mergeam în audienţă.

Îngerii mei mi-au tot spus să merg la organizaţia locală de caritate. Am rezistat cu înverşunare. De ce m-ar fi crezut ci, dacă nu m-au crezut cei de la asistenţa socială? în cele din urmă, situaţia a devenit atât de disperată, încât am sunat la organizaţie şi am stabilit o întâlnire.

Le-am explicat situaţia. Au trimis un om pentru a ne vizita acasă. Bărbatul s-a plimbat încet prin casă, uitându-se la tot şi deschizând sertarele. Apoi s-a întors spre mine şi mi-a spus: „Dacă aveţi un sac de cartofi şi o conservă de fasole, atunci familia nu va flămânzi. Nu aveţi nevoie de ajutorul nostru”.

Am încercat să le explic despre nevoile alimentare pentru boala celiacă – cum Christopher avea nevoie de un regim special pentru a creşte, altfel exista pericolul să se oprească din creştere (de fapt, la şapte ani cântărea doar cincisprezece kilograme). Am explicat cum boala lui Joe însemna că erau multe alimente pe care nu le putea asimila. Dar bărbatul nu a părut interesat; sunt sigură că el credea că avea dreptate.

În cele din urmă, organizaţia ne-a sprijinit puţin, dar nu ne-a fost de mare folos. Ne-au trimis bonuri pentru anumite alimente, dar invariabil erau alimente pe care Christopher şi Joe nu le puteau mânca. Într-o zi de Crăciun, am primit un bon pentru un curcan, şi am fost încântaţi, dar când am mers să-l iau, umilinţa trăită ne-a alungat toată bucuria. Comisia striga numele, iar oamenii veneau să-şi ia curcanul. Când mi-au strigat numele, au spus: „O, da, tu…” Am simţit că vorbeau despre mine şi credeau că noi „exploatam sistemul” luând mâncarea de la

gura celor care aveau cu adevărat nevoie de ea. Cât de puţin ştiau!

Într-o zi m-am întâlnit cu Sean, un bărbat pe care l-am cunoscut la grupul de rugăciune din Maynooth. Nu mai mergeam la grupul de rugăciune deoarece drumul era prea solicitant pentru Joc. Îmi lipsea această activitate – să mă rog împreună cu ceilalţi şi cu oamenii pe care îi cunoscuserăm acolo. De fapt, de această dată, am ieşit puţin în oraş – pentru a face cumpărături, să iau copiii de la şcoală, să lucrez pentru câteva ore, dar nimic altceva. Sănătatea lui Joe era atât de imprevizibilă, încât îmi era frică să-l las singur, chiar şi pentru puţin timp.

Sean era acum un membru al comisiei organizaţiei de caritate şi la puţin timp după ce m-am întâlnit cu el, a venit la mine şi am băut o ceaşcă de ceai. În timp ce stăteam la masa din bucătărie, i-am spus adevărul despre situaţia în care ne aflam. Era singura persoană căreia îi spusesem vreodată toate problemele noastre financiare. Sean a fost devastat şi a promis mai mult ajutor din partea organizaţiei de caritate.

Cu toate astea, nu a fost atât de uşor. Când Sean a expus comisiei cazul nostru, s-au opus ajutorului şi, în cele din urmă, i-au refuzat cererea. Ştiam că aceasta era lucrarea diavolului. Câteodată, Satana face lucrurile mai dificile; în unele ocazii, forţele răului încearcă să ne frustreze, în vieţile noastre şi în munca pe care o depunem, făcând viaţa mai grea decât ar fi în mod normal. Câteodată, în moduri subtile, cum ar fi să ne distragă de la ce ar trebui să facem. Ştiu că acesta era unul dintre motivele pentru care am primit puţin ajutor atunci când Joe a fost bolnav. În acest caz, diavolul făcea oamenii să nu vadă situaţia, care era evidentă.

Sunt într-o luptă constantă cu diavolul. Când cineva are o credinţă foarte puternică, diavolul încearcă să facă lucrurile mai dificile – şi de multe ori reuşeşte pe termen scurt – dar ştiu că nu contează cât de mult încearcă Satana, cu forţele răului, să împiedice lucrarea, Dumnezeu şi îngerii întotdeauna învinge până la urmă.

Lui Sean i-a venit greu să creadă că nu putea să ne ajute mai mult. I s-a permis să ne dea nişte bonuri pentru alimente şi a rămas uluit când şi-a dat seama cât de puţin ne ajutau, având în vedere regimurile alimentare. Sean a făcut o listă detaliată cu alimentele pe care Joe şi Christopher le puteau mânca, iar după aceea, din când în când, ne aducea o mică pungă cu alimente. Ştiam că le plătea din propriul buzunar.

Odată cu trecerea timpului, tot mai mulţi oameni au aflat de mine şi au venit să-i ajut.

O femeie care a venit să mă vadă, nu foarte bătrână, era totuşi bunică. Numele ei era Mary. Cu zece ani în urmă, o vecină de-a ei născuse doi gemeni, unul dintre ei murind la scurt timp după naştere. Mary mi-a spus că încă de când mama fusese însărcinată, deşi nu îi era prietenă apropiată sau rudă, s-a simţit atrasă de copii. Nu putea să înţeleagă această atracţie. Când Mary a zărit-o pentru prima dată pe Josie, a ştiut că exista o legătură încă dinainte de a ajunge la pătuţ să-i atingă faţa.

Mulţi dintre noi auzim expresia „suflet-pereche” şi tindem să ne gândim la aceasta ca la un concept romantic – cum ar fi partenerul perfect sau poate cineva cu care să ne căsătorim. Dar trebuie să reţinem că sufletul-pereche poate fi un copil, la fel cum ar putea fi şi un adult. Oamenii îşi caută sufletul-pereche, dar el sau ea poate fi în altă parte a lumii. Poate fi persoana căreia i-ai trimis câţiva euro pentru a o ajuta, bărbatul din scaunul cu rotile, copilul cu sindromul Down pe lângă care ai trecut pe stradă – oricine poate fi sufletul tău pereche.

pe măsură ce Josie creştea, Mary continua să fie foarte apropiată de ea. Oricând copilul era bolnav sau în pericol, Mary ştia instinctiv acest lucru. Şi la fel era şi pentru Josie. pin când în când, copilul îi spunea mamei că simţea nevoia să meargă să o vadă pe Mary, iar când mama ei o întreba de ce, ea răspundea invariabil că simţea că Mary avea nevoie de ea. Mama nu îi permitea întotdeauna lui Josie să o vadă pe Mary, atunci când ea

dorea acest lucru, deoarece câteodată era întuneric sau ploua, dar Josie continua să insiste până când, în cele din urmă, i se permitea să plece. Josie sosea la uşa lui Mary, bătea şi se interesa ce se întâmplă. Mary se uita la fetiţă şi era şocată de faptul că aceasta îi simţea tristeţea! Ele erau suflete-pereche: de vârste diferite, de acelaşi sex, dar cu toate acestea erau suflete-pereche; exista între ele o legătură specială. Fiecare ştia cum se simţea cealaltă.

Mary a părăsit această lume. Cândva, înainte de a muri, mi-a spus că ştie că Josie îi era sufletul-pereche – că şi-a dat seama că nu era soţul ei. A ajuns să înţeleagă acest lucru spre sfârşitul vieţii. Moartea lui Mary a afectat-o foarte mult pe Josie, pe care am cunoscut-o. Când Mary a murit, Josie a simţit că o mare parte din inima ei i-a fost luată.

Este foarte posibil ca Josie să întâlnească în cursul vieţii ei un alt suflet-pereche – deoarece poţi întâlni mai multe în decursul unei vieţi. Câteodată, cred că nu ne întâlnim sufletul-pereche deoarece nu îl recunoaştem – suntem prea ocupaţi, dar acest lucru nu înseamnă că cealaltă persoană nu ne recunoaşte pe noi.

Toţi trebuie să ştim că putem iubi pe cineva, să preţuim şi să ne dăm viaţa pentru acea persoană, dar asta nu înseamnă neapărat că este sufletul nostru pereche. Este atât de trist să vezi tineri sau mai puţin tineri care susţin cu hotărâre că nu se vor căsători până nu-şi vor întâlni sufletul-pereche. De îndată ce decid acest lucru, ei îşi limitează şansele de a găsi pe cineva care ar putea să nu fie sufletul lor pereche, dar care i-ar putea face fericiţi. Nu trebuie să cauţi acea persoană, deoarece dacă sufletul tău pereche e destinat să intre în viaţa ta, atunci o va face, fie doar pentru o clipă, fie pentru mai mult timp.

Îmi amintesc cum urmăream ştirile într-o seară, împreună cu Joe. Se vorbea despre un accident de tren îngrozitor, în Marea Britanie. Am văzut o fotografie a dezastrului în ziar, mai devreme în ziua aceea, dar am ignorat-o. Totuşi, ştiam cumva că ar fi trebuit să observ ceva. Ar fi trebuit să ştiu de acum că atunci când

Dumnezeu şi îngerii vor să-mi arate ceva, eu nu pot evita acest lucru.

Era un film cu un om pe targă, înconjurat de salvatori. Nu ştiam cine era acest om, în afară de faptul că era un supravieţuitor al accidentului de tren, dar ştiu că, oricine ar fi fost, tocmai îşi întâlnise sufletul-pereche în tren, dar care acum murise. Ştiam acest lucru deoarece mi se permisese să văd legătura dintre ei. În timp ce bărbatul rănit era dus pe targă, şi-a întins mâna şi mi-am dat seama că el vedea spiritul sufletului-pereche, care acum era mort şi îl consola, asigurându-se că supravieţuise. Nu mi s-a permis să văd ce sex avea sufletul lui pereche, ci doar că ei abia se cunoscuseră în tren în acea zi.

Îmi aduc aminte că eram foarte tristă şi mă gândeam: „O, Doamne, cât urăsc astfel de lucruri”. De fapt „urăsc” nu este cuvântul potrivit. În timp ce priveam, simţeam atâta durere şi compasiune pentru suferinţa pricinuită bărbatului întins pe targă, care îşi vedea mort sufletul-pereche în timp el îşi întindea mâna spre el; nu ştiu dacă îşi va aminti că abia l-a cunoscut. Câteodată, ni se întâmplă lucruri spirituale atunci când suntem în stare de şoc sau când suntem îndureraţi. După aceea ne întrebăm dacă s-a întâmplat cu adevărat – am văzut ceva, a fost doar o strălucire de lumină?

În aceeaşi perioadă am devenit foarte conştientă de legătura dintre mine şi un bărbat care îşi omorâse soţia. Nu conta unde mergeam sau ce făceam, legătura îmi apărea într-un fel. Deschideam radioul şi auzeam ceva despre crimă; mergeam pe stradă şi cumva treceam pe lângă un ziar, poate chiar unul aruncat pe jos. Titlul ieşea în evidenţă, ca şi cum se ridica din ziar, şi singurul lucru pe care îl vedeam pe foaie era ceva despre groaznica crimă, într-o seară, ne-am aşezat în sufragerie şi am deschis televizorul. Erau ştirile de seară. Am vrut să îl închid la loc, dar televizorul nu se închidea!

— Lorna, stai jos şi urmăreşte ştirile, l-am auzit pe unul din îngerii mei spunând.

Aşa am făcut, fără tragere de inimă. În timp ce priveam, am văzut imagini cu bărbatul care tocmai fusese găsit vinovat pentru omorârea tinerei sale soţii, într-un mod calculat, rece şi premeditat, pentru un câştig financiar, îngerii mi-au arătat ce făcuse acest suflet: îşi deconectase şinele lui uman de sufletul lui, pentru ca sufletul să nu poată interveni în planurile sale. Alegerea pe care o făcuse îi transformase inima în gheaţă. Este greu de explicat, dar era ca şi cum şi-ar fi alungat sufletul, departe de el, iar apoi l-ar fi legat în lanţuri de un perete, cu legături de nedesfăcut. Câteodată ne chinuim astfel sufletul, deoarece vrem ca lăcomia să ne guverneze vieţile. Devenim obsedaţi de lucruri materiale. N-a fost lucrătura diavolului şi nici a altcuiva, ci a omului însuşi. Într-un fel, el devenise un om de gheaţă.

Aşa era în acel moment; mi s-a permis să-i văd sufletul, în timp ce era dus la închisoare. Asta nu înseamnă că odată cu trecerea timpului nu va simţi remuşcări şi că sufletul lui nu ar putea rupe unele dintre lanţurile care îl ferecau. Nu va mai putea să o aducă înapoi, pe tânăra lui soţie, pe care o omorâse, şi va trebui să plătească, omeneşte, fapta sa, dar partea cea mai rea era ce-i făcuse propriului suflet. Dacă sufletul lui avea să se elibereze, dacă el va permite acest lucru, atunci va trece printr-un chin teribil; va încerca să evite să îl simtă, dar în cele din urmă va ceda şi va simţi o durere profundă şi îngrozitoare.

Acest bărbat a comis o crimă cu premeditare mânat de lăcomie. A plănuit să ia sufletul din corpul altcuiva. A luat acest suflet înainte de timpul lui (ştiu că unii vor spune că dacă eşti omorât, atunci înseamnă că aşa ţi-a fost scris sau că este o pedeapsă pentru o faptă dintr-o viaţă anterioară – dar acest lucru nu e întotdeauna adevărat). I-a luat sufletul tinerei soţii, iar sufletul lui a simţit o durere imensă; sufletul lui a simţit acest lucru deoarece nu a fost în stare să-l oprească din comiterea acestei fapte îngrozitoare.

Sufletul ei, cel al soţiei omorâte, simte de asemenea tristeţe, ştiind că sufletul lui este prizonier. Sufletul ei îl

iartă. Sufletele iartă întotdeauna; sufletele nu renunţă niciodată. Sufletele sunt ca îngerii; un suflet nu abandonează niciodată alt suflet.

CAPITOLUL 24

Pace în Irlanda şi de Crăciun

Într-o seară de luni, Joe urmărea ştirile la televizor şi mi-a strigat să vin repede. Pe ecran era o imagine cu amanetul din Dublin la care mergeam şi noi. Nu-mi venea să cred ce se întâmplase: hoţii dăduseră o spargere la sfârşit de săptămână şi furaseră tot. Spargerea nu fusese descoperită decât luni-dimineaţă, iar poliţia declara că nu se cunoşteau autorii, dar că fusese bine plănuită.

M-am întors spre Joe:

— Asta înseamnă că inelul meu a dispărut, am spus şi am început să plâng. Frumosul meu inel!

Eram foarte supărată. Joe m-a îmbrăţişat.

— Acum nu-l mai avem, pentru a ne mai scoate din necaz. Nu este corect, am spus eu.

Mă simţeam pierdută fără inel. Însemna mult pentru mine, chiar dacă, să fiu sinceră, a fost mai mult timp amanetat decât pe degetul meu. Speram că poate îl va recupera poliţia, dar cu cât trecea timpul, cu atât acest lucru părea mai improbabil.

După câteva săptămâni, am primit o scrisoare de la amanet. Joe mi-a citit-o probabil de patru ori. Ne anunţa că formularul pe care îl semnasem când am amanetat inelul îi scutea de orice răspundere. Nu îşi asumau nicio responsabilitate pentru furtul inelului aflat în custodia lor. Eram distruşi. Rămăsesem şi iară inel şi nici nu se plătea vreo despăgubire pentru pierderea lui.

Joe mi-a promis că într-o zi îmi va lua alt inel. I-am spus că nu contează, niciun inel nu va avea aceeaşi însemnătate ca aceia pierdut. Joe m-a îmbrăţişat din nou şi a pus deoparte scrisoarea.

Câteva zile mai târziu, în timp ce stăteam pe pragul uşii, a apărut Îngerul Mihail din spatele casei. S-a aşezat lângă mine pe prag.

— Nu am chef să vorbesc, i-am spus eu.

a.

Îngerul Mihail şi-a pus mâna pe umărul meu.

— Lorna, îmi pare foarte rău pentru inelul tău. Nu am putut face nimic. M-am întors spre Mihail şi strălucirea lui m-a mai înveselit puţin.

— Mihail, mi-aş fi dorit să fi putut face ceva, am spus eu. Şi Joe este trist. Crede că m-a dezamăgit. A spus zilele trecute că dacă ar fi fost în stare să ne asigure un trai mai bun, inelul nu ar mai fi fost amanetat.

— Aminteşte-ţi, Lorna, a spus Mihail, este doar un inel, un obiect material. Adu-ţi aminte de dragostea lui Joe.

M-am gândit puţin la ce mi-a spus Mihail; avea dreptate, desigur. M-am simţit mult mai bine. M-am întors şi i-am zâmbit, iar apoi el a dispărut. Nu m-am mai gândit la inel după aceea.

Nu mă interesează politica, dar sunt foarte interesată de pace şi în acea perioadă, la mijlocul anilor 1990, s-au purtat multe discuţii despre pace în Irlanda de Nord. L-am întrebat odată pe Îngerul Mihail despre Irlanda de Nord când stătea cu mine. Mi-a spus că oamenii vor încerca să saboteze procesul de pace. Era puţin probabil că vor reuşi, dar pacea va veni peste mult timp. Ar putea dura douăzeci de ani înainte ca toate să se lămurească.

De atunci, am tot privit şi privit. Am observat în ultima vreme că unii oameni au devenit mult mai deschişi şi mai generoşi, că au fost obligaţi să se retragă din poziţiile anterioare, pentru a stabili pacea. Mihail mi-a spus că este foarte important ca pacea să se instaleze în Irlanda de Nord. Nu este important doar pentru Irlanda şi Marea Britanie; dacă un grup terorist cum este IRA poate deveni o parte din guvern, grupuri teroriste din alte ţări vor crede că pot face la fel şi că există şi o altă cale spre pace în afară de violenţă. Mi s-a spus că Irlanda poate fi o piatră de temelie pentru pacea mondială; diavolul încearcă tot timpul să pună în pericol pacea din Irlanda de Nord, dar este mereu împiedicat.

Irlanda este un exemplu de luptă religioasă, iar dacă

Irlanda poate ajunge la pace, tot aşa pot face şi alte ţări – procesul de pace irlandez va avea influenţă chiar şi în Irak, Palestina şi Israel.

Mi-au fost arătate diferite căi pe care poate merge omenirea. Din când în când, am privit şi am fost îngrozită. Câteva variante posibile ale viitorului, care mi s-au arătat, erau cu adevărat cumplite, iar dacă unul dintre acestea se va petrece, nu vreau să trăiesc pentru a-l vedea. Dar mi s-au mai arătat şi câteva căi minunate, în care este posibil ca toată lumea să trăiască în pace şi armonie. Cred că lumea în viitor poate fi un loc minunat, dar fiecare individ trebuie să joace un rol.

Toţi oamenii obişnuiţi doresc pace. O femeie care trăia în Irlanda de Nord a venit să mă vadă; soţul ei fusese omorât în actele de violenţă, iar fiul ei cel mai mare era la închisoare pentru acte teroriste. I se frânsese inima să vadă că fiul ei cel mare îşi distrusese viaţa şi toată durerea pe care o provocase celorlalţi. Fiul ei cel mic călca acum pe urmele fratelui cel mare şi ea se temea că va muri sau că va ajunge la închisoare. Nu vedea cum ar fi putut fi oprit şirul violenţelor. În fiecare zi mergea la biserică şi se ruga pentru pace şi pentru o viaţă normală – pentru ca fiul ei mai mare să se poată întoarce să fie un tată pentru copilul său, iar fiul cel mic să se poată căsători şi să aibă copii.

Mi-a spus că s-a săturat să meargă la înmormântări şi era hotărâtă să nu ducă mai departe ura – dar a văzut şi bunici care promovau ura. „Dacă acele bunici ar înceta să le mai insufle ura copiilor şi nepoţilor, asta ar însemna foarte mult”, a spus ea. Ea se străduia, dar nu era deloc uşor. Sufleteşte, eram alături de ea.

Aşa cum am mai amintit, îngerii mi-au spus că războiul este uşor de purtat; să obţii şi să păstrezi pacea este mult mai greu.

În ultimele luni fusesem foarte îngrijorată pentru Joe. Vedeam că sănătatea lui se deteriorara; slăbea şi avea mereu probleme cu stomacul, iar corpul lui se ofilea.

Chemam adesea doctorul, dar acesta nu părea în stare să-l ajute în vreun fel.

Într-o zi, când Joe era acasă, în pat, se simţea foarte rău şi era dezorientat. Nu ştia cine era şi nu mă recunoştea nici pe mine. Era foarte epuizat şi mă temeam că îl voi pierde. Când şi-a revenit, Joe a descoperit că nu îşi putea mişca partea stângă a corpului şi nu putea să vorbească bine.

Joe avusese un accident vascular cerebral!

A fost spitalizat luni de zile, a făcut fizioterapie şi a învăţat să meargă şi să vorbească din nou. Multă vreme după accidentul vascular, el tot îşi mai trăgea piciorul şi eu îi tăiam mâncarea în farfurie, deoarece nu putea ţine bine furculiţa în mână. Din fericire, după un timp, i-a revenit vorbirea la normal şi nu mai puteai auzi efectul atacului cerebral în vocea lui.

Uneori, în timpul recuperării sale acasă, mergeam la plimbare seara când se întuneca. îi era jenă să fie văzut; u era teamă că oamenii ar putea crede că este beat. Obişnuiam să-i spun că nu are importanţă ce cred ceilalţi oameni şi mergeam ţinându-l de mijloc (deşi era un bărbat înalt, iar eu sunt o femeie mică de statură). Îngerii mă ajutau, altfel nu l-aş fi putut susţine de una singură pe Joe. Joe avea tendinţa de a mă împinge spre marginea aleii şi dacă nu erau îngerii, sigur am fi căzut.

Vorbeam constant cu Dumnezeu şi cu îngerii despre Joe, încercând să aflu de ce trebuia să fie bolnav, de ce nu îl puteau însănătoşi, de ce nu îi puteau uşura un pic viaţa. Într-o zi, eram în grădină şi mă prefăceam că eram ocupată, pentru a nu vedea nimeni că plâng. Îngerul Mihail a apărut în faţa mea. Aproape am păşit în el în timp ce mă întindeam pentru a smulge o frunză din prun.

— Mihail, i-am spus printre suspine, nu vreau să cred că viaţa lui Joe se apropie de sfârşit. Este prea curând. Te rog, spune-l lui Dumnezeu. Nu cred că pot suporta aşa ceva. Nu vreau ca Joe să moară.

— Lorna, Dumnezeu te poate auzi, a răspuns Mihail. El ştie ce este în inima ta. Lorna, uită-te la mine, uită-te în

ochii mei. Ce vezi?

Când m-am uitat în ochii Îngerului Mihail, totul păru să dispară – chiar şi el. Ochii lui s-au transformat într-o cărare plină de viaţă şi lumină. De fiecare parte a cărării, vedeam îngeri albi ca zăpada, iar acolo era şi Joe când era tânăr, puternic şi sănătos, mergând cu îngerii spre membrii familiei lui care muriseră. Joe era pe cărarea spre Rai.

Am simţit cum mi se umple inima de bucurie văzându-l pe Joe arătând aşa de fericit şi de bine.

În acelaşi timp, am strigat:

— Îngere Mihail, nu! Nu! Nu vreau ca Joe să moară. El e prea tânăr ca să moară; de abia a trecut de patruzeci de ani. Nu este corect!

Stăteam sub prun, plângând cu amar, iar Mihail mă consola, m-a cuprins cu aripile lui şi m-a strâns în braţe. După un timp, şi-a retras aripile din jurul meu şi mi-a şters lacrimile.

— Lorna, acum fii puternică. Du-te şi ai grijă de familia ta şi de Joe.

Îngerul Mihail m-a atins pe frunte şi a dispărut într-o strălucire de lumină.

Câteva săptămâni mai târziu un prieten mi-a cerut să mă întâlnesc în seara următoare cu o familie care avea nevoie de ajutor. Am ezitat puţin din cauza lui Joe şi a copiilor, care se întorceau de la şcoală; am ezitat căci în căsuţa noastră erau o sumedenie de lucruri de făcut după cină. Exerciţii, teme pentru acasă, dar până la urmă am acceptat.

În seara următoare, spre surprinderea mea, Joe s-a ridicat din pat pentru cină şi s-a hotărât să meargă în vizită la un prieten, împreună cu Christopher. Mă tot uitam la Joe; sufletul lui părea să fie tot timpul la un pas în faţa lui. Îmi era foarte frică şi i-am spus lui Joe că nu era nevoie să iasă din casă, deoarece puteam să primesc acea familie în bucătărie. Joe a spus că simte că nu trebuie să fie acolo când va veni familia în vizită şi să nu-mi fac griji, deoarece Christopher va fi cu el.

S-a auzit o bătaie în uşă. Familia sosise mai devreme. Joe şi Christopher s-au intersectat cu vizitatorii, în hol.

Joe s-a întors tocmai când familia pleca şi din nou s-au întâlnit în hol. Mi-am luat la revedere de la uşă, iar când m-am întors în bucătărie, Joe arăta foarte palid şi părea

*

Îngeri în părul meu puţin agitat. Am pus ceainicul pe foc, am făcut un ceai şi am pus patru linguri de zahăr în ceaşca lui. Am insistat să stea jos şi să-l bea imediat. Am făcut un sandviş şi i-am mai turnat o ceaşcă de ceai. Când stăteam în partea opusă mesei, privindu-l, am întrebat:

— Eşti sigur că te simţi bine?

— Sunt bine, a răspuns el. Nu este nevoie să te agiţi.

Abia a muşcat de două ori din sandviş când atmosfera din cameră s-a schimbat. În acel moment, Ruth, îmbrăcată cu pijamalele şi desculţă, a deschis uşa bucătăriei şi a întrebat:

— Mamă, pot să sun un prieten pentru a-l întreba despre temă?

M-am uitat de la Ruth spre Joe şi înapoi spre Ruth.

— Da, dar repede, am răspuns eu. Totul se întâmpla cu încetinitorul; singurul sunet care se auzea era cel de la discul telefonului, când Ruth forma numărul, apoi vocea ei spunând „Bună”.

Apoi s-a întâmplat: lui Joe i s-a făcut rău. M-am străduit întotdeauna să îi protejez pe copii ca să nu vadă astfel de scene. Ruth a început să ţipe isteric, în timp ce tatăl ei a intrat în convulsii. Încercam să-l ajut pe Joe şi pe fiica mea în acelaşi timp. Ştiam că Joe era pe moarte şi aveam nevoie de ajutor. Am strigat în gând după ajutorul îngerilor, iar lui Ruth i-am spus să fugă să-l cheme pe Christopher.

Christopher era însă plecat la magazin. I-am spus lui Ruth să sune la 999, să cheme o ambulanţă şi să dea adresa noastră. Ruth vorbea isteric cu cineva de la capătul firului. După ce a închis, i-am spus să cheme un vecin în ajutor. Ruth a fugit urlând spre uşă, încă desculţă.

Stăteam lângă Joe, ţinându-l în braţe şi rugându-mă. Făceam tot ce puteam pentru a-l ajuta fizic, ridicându-l deoarece el era căzut pe masa din bucătărie. Imediat ce Ruth a ieşit pe uşă, am văzut un licăr de lumină. Joe şi cu mine, stând la masa din centrul camerei, am fost învăluiţi în ceea ce părea un cub imens de gheaţă, sau de cristal. Cubul era gol în mijloc şi foarte rece. Îmi vedeam respiraţia şi totuşi simţeam căldură. Joe nu respira, iar buzele lui erau albastre.

— Îngerilor, nu sunt pregătită pentru aşa ceva! am urlat eu.

Îngeri albi ca zăpada au intrat în cub.

— Nu, Doamne! Te rog nu-l lua încă pe Joe. Lasă-l să mai stea încă puţin în această lume, am strigat din nou.

Am privit cu mare durere în inimă cum sufletul lui Joe şi-a părăsit complet corpul, iar cărarea pe care mi-a arătat-o Îngerul Mihail mi s-a arătat în faţa ochilor mei. îl vedeam pe Joe aşa cum îl văzusem înainte: sufletul lui strălucea, îngeri frumoşi mergeau cu el, iar la distanţă pe acea cărare îl aşteptau membrii familiei lui pentru a-l saluta. În timp ce mergea spre ei, încă îl rugam pe Dumnezeu să îl lase să mai stea în această lume pentru puţin timp, să nu moară încă, deoarece aveam nevoie de el, la fel şi copiii.

Dintr-odată am simţit o căldură puternică, iar Dumnezeu mi-a spus:

— Lorna, ţi-l voi da înapoi doar de data aceasta, dar nu trebuie să mai ceri acest lucru niciodată.

Dumnezeu mi-a vorbit cu o voce fermă şi autoritară. Ştiam că era aspru cu mine pentru că eu cerusem ceva ce nu ar fi trebuit să cer. M-am simţit ca atunci când eram copil şi un adult era supărat pe mine. Cuvintele lui au rămas de atunci constant în mintea mea; ştiam că nu trebuia să cer acest lucru şi că nu trebuia să-l mai cer niciodată.

Dintr-odată, corpul lui Joe s-a ridicat. A deschis gura şi parcă viaţa i-a reintrat în corp cu o forţă incredibilă. Doar atunci am observat că îngerul lui păzitor era cel care îl ridicase. Joe s-a întors spre mine şi mi-a şoptit:

— Cred că eram în drum spre Rai.

Apoi a părut că a leşinat.

Doar atunci am devenit conştientă de sunetele pe care le făceau Ruth şi vecinii care veniseră grăbiţi şi în acelaşi timp i-am auzit pe Christopher şi pe Owen intrând în curte şi strigând:

— Ce s-a întâmplat?

Când a sosit ambulanţa, a trebuit să-l convingem pe Joe să meargă la spital. În cele din urmă a acceptat şi l-am urmat cu maşina unui vecin. Câteva ore mai târziu, a venit un doctor să mă informeze despre starea lui şi mi-a spus că Joe era foarte norocos. Era în comă când a ajuns la spital.

— Joe trebuie să aibă pe cineva care are grijă de el, a spus doctorul, în timp ce se îndepărta.

Am zâmbit, deoarece eu ştiam, desigur, că avea pe cineva care îi purta de grijă – îngerul lui păzitor – şi că Dumnezeu a permis minunea şi îl readusese pe Joe la viaţă.

Joe a rămas două săptămâni în spital. îi mulţumeam mereu lui Dumnezeu pentru minunea de a mi-l fi dat pe Joe înapoi pentru încă puţin timp. Nu ştiam cât timp mai aveam împreună; dacă erau săptămâni, luni sau poate câţiva ani. În sinea mea speram atât de mult că vor fi ani, dar ştiam că atunci când va veni timpul, nu mai puteam să-l cer lui Dumnezeu să mi-l mai lase pe Joe.

Lui Joe i se permisese să mai trăiască, dar starea lui de sănătate nu se îmbunătăţise. Stătea în pat în majoritatea timpului şi nu a mai fost în stare să muncească. Situaţia era foarte dificilă. Copiii făceau tot ce puteau pentru a ajuta; aveau serviciu cu jumătate de normă încă de la vârsta de doisprezece ani şi îmi dădeau o parte din câştigul lor. Eu şi Joe eram totuşi hotărâţi ca ei să continue şcoala, indiferent de circumstanţe şi să aibă parte de o educaţie bună. Am simţit întotdeauna că am avut de pierdut fiind retrasă de la şcoală la paisprezece ani.

Am observat că poarta casei era destul de ruginită şi avea nevoie de un strat proaspăt de vopsea. Într-o

dimineaţă, când aveam timp liber iar vremea era friguroasă, am găsit în magazie o pensulă veche care trebuia curăţată şi o jumătate de cutie de vopsea neagră şi am început să vopsesc poarta. Lucram, când a venit un băiat pe bicicletă şi m-a salutat. Era Paul, unul din prietenii de la şcoală ai lui Christopher; erau cam de aceeaşi vârstă, în jur de paisprezece ani.

— De ce nu eşti la şcoală? am întrebat eu.

Mi-a spus că fusese bolnav, dar că acum se simţea suficient de bine şi s-a oferit să mă ajute. I-am dat un cuţit vechi şi a început să răzuiască vopseaua de pe poartă. A vorbit despre şcoală şi pescuit, glumind şi râzând între timp. După un timp, am decis că era suficient, i-am mulţumit lui Paul şi mi-am luat la revedere. Şi-a ridicat bicicleta şi a plecat. L-am urmărit când pleca şi am văzut patru îngeri în jurul lui.

Cei patru îngeri păreau să alerge pe lângă Paul, în faţa şi în spatele lui; îmi dădeau impresia că încercau să-l împiedice să cadă de pe bicicletă.

— Ce puneţi la cale, îngerilor? am vrut eu să ştiu.

Nu vedeam niciun motiv pentru care să cadă; mi se părea că pedala perfect. Nu l-am văzut pe îngerul lui păzitor, dar mi s-a părut puţin ciudat că Paul venise să mă viziteze, deoarece nu mai făcuse niciodată aşa ceva.

Nu m-am mai gândit la acest lucru vreo trei zile. Eram afară şi lucram din nou la poartă, când am auzit pe cineva venind. M-am oprit din ce făceam, am ieşit în stradă, iar acolo era Paul, venind spre mine pe bicicletă. Îngerul lui păzitor era în spatele lui. Ştiam că ceva nu era în regulă; Paul arăta sănătos şi puternic, clar lumina din jurul lui trebuia să strălucească, ceea ce nu se întâmpla. lira diminuată, făcând să pară slabă lumina vieţii din jurul lui. Alt lucru pe care nu l-am înţeles era capul lui plecat.

L-am strigat, iar el şi-a ridicat privirea, mi-a zâmbit şi a venit în viteză spre mine pe bicicletă. A lăsat-o jos şi m-a întrebat dacă mă poate ajuta.

— Da, dar ai întârziat puţin, am răspuns eu râzând.

M-am dus la magazie pentru a mai aduce o pensulă,

lăsându-l pe Paul la poartă.

— Ce nu este în regulă cu el? i-am întrebat pe îngeri în timp ce mă îndreptam spre magazie.

Am auzit mai multe răspunsuri într-un glas, deşi nu a apărut niciunul dintre îngeri.

— Tot ce trebuie să faci, Lorna, este să petreci timpul cu Paul. Ascultă-l.

— Asta nu este o problemă, am spus eu. Sper să găsesc o pensulă pentru el.

Am găsit. Când m-am întors din spatele casei, l-am văzut pe Paul stând nerăbdător la poartă, aşteptându-mă. Strălucea şi nu înţelegeam ce îl făcea să strălucească atât de mult acum, când de câteva minute lumina era diminuată. Am văzut că era fericit, iar eu eram încântată. Am vopsit împreună poarta şi am glumit, discutând tot timpul. El a amintit că era ziua lui peste două săptămâni.

Când a venit timpul să plece, Paul s-a urcat pe bicicletă, în timp ce mă uitam la el cum pedala, îi vedeam pe cei patru îngeri alergând împreună cu el. Mi s-a părut comic şi am zâmbit. Hainele celor patru îngeri erau lungi şi lejere; alergau cu eleganţă şi părea că săreau uşor, ca nişte bule pline cu aer cald. Erau de culoare aurie şi străluceau uşor, ca nişte lumini ce strălucesc pe apă. Uitându-mă la ei, era foarte liniştitor pentru ochii mei. Când nu l-am mai văzut pe Paul sau pe îngerii lui. am intrat în curte şi m-am dus spre şoproanele din spatele casei. Mi-am chemat îngerii şi i-am întrebat ce îmi pot spune despre Paul, dar ei nu mi-au răspuns.

Mă gândeam tot timpul la Paul. A doua zi am ieşit la plimbare de una singură, în susul străzii, nu departe de casă. M-am oprit la poarta care dădea într-un câmp şi mi-am chemat îngerii. Credeam că ei nu mă ascultau, dar când m-am întors pentru a merge mai departe pe stradă, mi-a apărut Îngerul Ilie.

— Unde pleci, Lorna? m-a întrebat el. Întoarce-te.

— Era şi timpul, am spus eu. Unde aţi fost, îngerilor?

— Lorna, eram cu tine tot timpul, a răspuns Ilie.

— Îngere Ilie, sunt îngrijorată pentru acel băiat, Paul.

Ştiu că ceva nu este în regulă cu el.

— Lorna, a spus Ilie, tot ce ţi se cere este să fii cu Paul.

— Ilie, mi-e teamă pentru el, am spus eu. De ce simt teamă? Este un copil atât de frumos.

— Lorna, în unele cazuri, îngerilor li se dă sarcina de a încerca, dacă este posibil, să schimbe viitorul unui individ, sau al unui grup. Acest lucru îl încercăm cu acest copil. Şoptim multor oameni, cerându-le să joace un rol; dar puţini ne ascultă şi s-ar putea să nu fie de ajuns. Eşti un colac de salvare pentru Paul în acest moment; eşti unul din motivele pentru care el este încă aici. Tu asculţi întotdeauna, Lorna. Acum du-te şi lucrează la poartă şi îl vom face pe Paul să vină la tine pentru a discuta, a râde şi a se distra.

— Poţi să-mi spui mai multe, Ilie? l-am rugat eu.

— Nu, Lorna. Tu singură nu poţi schimba viitorul. Alţi oameni trebuie să joace şi ei un rol.

Acesta era unul dintre acele momente, şi am văzut multe asemenea, când evenimente neînsemnate pot construi împreună un altul important. De aceea, când îngerii te atenţionează să aici un lucru mărunt, cum ar fi să zâmbeşti cuiva, sau să spui cuiva că a făcut o treabă bună, indiferent cât de neimportantă pare a fi pe moment – ar trebui să o Aici! în aparenţă, lucrurile neimportante se pot dovedi a fi vitale într-un plan mai mare al lucrurilor.

De fiecare dată când ieşeam afară pentru a face ceva, apărea Paul la poartă. Nu conta ce oră din zi era – dimineaţa, după-amiaza târziu sau seara – întotdeauna apărea pentru a ajuta. M-a întrebat dacă să-l invite pe Christopher la pescuit de ziua lui. I-am spus că eram sigură că ar fi încântat să meargă, dar va trebui să fie duminică – cu o zi după ziua de naştere a lui Paul – deoarece Christopher lucra sâmbăta. Paul a spus că planul era ca să meargă împreună cu toată familia. Era foarte încântat. Mi-a mulţumit pentru că îl lăsam pe Christopher să meargă cu ei. I-am spus că trebuie să aibă grijă de Christopher, să se asigure că se va întoarce acasă cu bine

şi să prindă mulţi peşti, astfel încât să-i pot găti pentru dejunul de luni. Paul a râs şi a spus că se va strădui.

Când Christopher s-a întors de la şcoală în acea zi, i-am spus despre invitaţia la ziua de naştere a lui Paul. Christopher era încântat, a pregătit uneltele de pescuit şi le-a pus dinainte pe hol. Data următoare când vopseam poarta, a sosit Paul. Mai erau doar câteva zile până la ziua lui şi era foarte încântat. Am vopsit poarta împreună, iar Paul s-a întors fericit acasă. L-am urmărit cum pedala spre casă. Nu am văzut nicio schimbare la îngerii lui, erau atât de aproape de el, protejându-l, gata să îl prindă.

Nu l-am mai văzut pe Paul. O zi sau două mai târziu, Christopher a descuiat uşa şi a intrat în bucătărie. Era foarte supărat şi înainte de a spune un cuvânt, ştiam că era despre Paul.

— Mamă, Paul a murit azi-dimineaţă. A fost un accident tragic. Nu pot să cred. Trebuia să mergem la pescuit de ziua lui; să mergem acasă la Paul, mamă.

Eram devastată; părea atât de nedrept. L-am consolat pe Christopher şi l-am îmbrăţişat. I-am spus că trebuie să le mai acordăm puţin timp părinţilor lui înainte de a merge acolo.

În seara următoare, Christopher şi cu mine ne-am dus acasă la Paul; era multă lume care venea şi plecă. Tatăl lui Paul a vorbit cu Christopher câteva minute, după ce am băut o ceaşcă de ceai. Apoi ne-am luat rămas-bun şi am plecat acasă. Pe drum, Christopher mi-a spus:

— Mamă, era atât de ciudat fără Paul; casa părea atât de goală. Întotdeauna îmi va lipsi Paul.

Ştiu că acei patru îngeri ai lui Paul l-au dus direct în Rai, împreună cu geanta de pescuit şi cu undiţa legate de coşul din spatele bicicletei. Ştiu că Paul pescuieşte mult în Rai.

Probabil la şase luni de la moartea lui Paul, în una din tot mai rarele ocazii când Joe se simţea destul de bine pentru a se ridica din pat, Christopher, care avea acum cincisprezece ani, s-a dus împreună cu Joe la Dublin pentru a se întâlni cu Matt, un vechi prieten al lui Joe, într-un

local din centru. Christopher mi-a spus că localul era întunecat, aglomerat şi zgomotos. Christopher stătea aproape de tatăl său, deoarece oamenii din local deveniseră violenţi. Tatăl lui l-a întâlnit pe Matt şi toţi trei au mers prin mulţime spre uşă.

Cineva a împins pe altcineva şi s-a iscat o bătaie. Christopher a spus că era speriat. Câţiva bărbaţi i-au urmărit pe Christopher, Joe şi Matt până în stradă şi au început să caute un pretext de ceartă; unul dintre ei avea o sticlă spartă în mână. Joe i-a spus bărbatului că ei nu căutau ceartă şi au continuat să meargă. Dintr-odată, un bărbat a început să îi împingă. Christopher mi-a povestit că era foarte înspăimântat. Dintr-odată a simţit puternic prezenţa lui Paul.

— Mamă, sunt sigur că era acolo, a susţinut Christopher. Parcă Paul era cu adevărat acolo, ca tine şi ca mine. I-a împins pe acei bărbaţi înapoi, şi pe noi înainte. Simţeam cum Paul ne proteja pe mine şi pe tata. Niciodată nu am fost atât de speriat din cauza acelor bărbaţi, dar când am simţit prezenţa lui Paul, am ştiut că vom fi în siguranţă.

I-am spus lui Christopher să-şi amintească faptul că Paul va fi mereu alături de el atunci când va avea nevoie de protecţia lui. De multe ori m-am gândit la Paul de-a lungul anilor şi îi mulţumesc pentru că l-a protejat pe Christopher pentru mine. I-am mulţumit pentru că şi-a amintit că i-am cerut să aibă grijă de Christopher.

*

În fiecare zi când mă întorc de la cumpărături, îi duc lui Joe o ceaşcă de ceai şi stau lângă el pentru a discuta. Într-o zi, Joe avea să-mi povestească o întâmplare. Îngerul lui păzitor stătea lângă el şi erau mai mulţi îngeri care stăteau pe pat, uitându-se spre Joe, aşteptând să audă ce are de spus.

— Lorna, nu o să-ţi vină să crezi, a spus el, azi, când erai plecată, un spirit de copil a intrat ţopăind în cameră. Ea avea aproximativ trei ani şi părul lung şi zburlit, castaniu deschis. Era murdară, ca şi cum s-ar fi jucat în

noroi. Stătea chiar acolo unde stai tu şi a spus: „Tată, joacă-te cu mine”, apoi s-a întors şi a ieşit din cameră ţopăind.

Eram încântată şi foarte surprinsă! Ştiam ce însemna acest lucru. Urma să avem încă un copil. Întotdeauna ne-am dorit un alt copil, dar Ruth avea cam doisprezece ani şi, luând în considerare starea de sănătate a lui Joe, era ultimul lucru la care mă aşteptam. A fost o minune. Le-am mulţumit lui Dumnezeu şi îngerilor mei.

ce nu a mai văzut spirite. Era ca şi cum Dumnezeu şi îngerii îi permiteau să vadă mai mult, ajutându-l să înţeleagă faptul că era ceva mai mult decât un corp.

Nu i-am spus imediat lui Joe că văzând acel spirit însemna că vom mai avea o fiică; ci l-am lăsat să se bucure de acest minunat spirit mic.

— De ce m-a numit tată? a întrebat el cu mirare.

Am văzut acest mic spirit chiar înainte de a fi însărcinată. Era exact aşa cum o descrisese Joe. Odată eram în bucătărie şi îi făceam lui Joe un ceai, iar când treceam cu tava pe uşa bucătăriei, acest lucru mic, această fetiţă, a ieşit pe uşa sufrageriei. Era atât de frumoasă, iar apoi pur şi simplu a dispărut. Când am deschis uşa dormitorului, primul lucru pe care l-a spus Joe a fost că fetiţa a mai fost acolo, strigându-l tati şi cerându-i să se joace cu ea.

De data aceasta i-am spus lui Joe ce însemna acest lucru – că Dumnezeu ne trimitea încă o fiică. Lui Joe îi era greu să creadă aşa ceva.

— Dumnezeu va trebui să toarne o cantitate mare de viaţă în mine pentru a-mi permite să fiu tatăl unui copil. Va trebui să facă o adevărată minune!

Daria scurt timp după aceea, am aflat că sunt însărcinată.

Într-o zi stăteam în faţa oglinzii. Îngerii au apărut în jurul meu, ca de altfel şi o lumină aurie. Apoi am văzut energia vieţii rotindu-se în burta mea – toate culorile, albastru, verde, roşu, mov. Vârtejul s-a deschis şi am văzut un copil ca un fir de praf. Imaginea m-a umplut de emoţie

şi dragoste pentru copilul meu nenăscut.

După o pauză de doisprezece ani, de când se născuse Ruth, am avut nevoie de o perioadă de acomodare cu senzaţia de a fi însărcinată. Dăruisem toate lucrurile de care are nevoie o mamă pentru un copil, aşadar, îngerii aveau mult de muncă pentru a mă ajuta – trebuiau să şoptească mult la urechile oamenilor. Dar până când s-a născut fiica mea Megan în 1996, aveam tot ce îmi trebuia pentru un nou-născut şi le eram foarte recunoscătoare îngerilor şi tuturor celor care i-au ascultat.

Câteodată este foarte clar pentru mine că îngerii au lucrat din greu. În acel an, de Crăciun aveam din nou foarte puţini bani. Într-o seară, chiar înainte de Crăciun, stăteam la masa din bucătărie şi luam cina, când s-a auzit o bătaie în uşă. Christopher a mers să răspundă, apoi s-a întors ajutând un străin să ducă o cutie imensă.

Christopher l-a prezentat pe bărbat ca fiind părintele Tom, unul din preoţii de la şcoala lui.

— Sper să nu mă consideraţi un musafir nepoftit, ne-a spus părintele Tom. Catedra de gospodărie a fost de acord să doneze toate produsele de Crăciun pregătite de elevi unei familii din Maynooth şi am auzit că aveţi nevoie. În Ajunul Crăciunului mă voi întoarce cu un curcan gătit şi cu şuncă. Nu vă faceţi griji. Nimeni nu ştie unde ajunge mâncarea. De aceea am venit singur şi speram să fie Christopher aici pentru a mă ajuta să aduc înăuntru cutia.

I-am mulţumit şi l-am invitat la o ceaşcă de ceai. În timp ce făceam ceaiul, părintele Tom, Joe şi copiii au început să scoată mâncarea din cutie. Era tot ce te puteai gândi; era atâta mâncare, toată gătită în casă. Nu-mi venea să cred! Am făcut ceaiul şi le-am mulţumit lui Dumnezeu şi îngerilor. Când i-am întins părintelui Tom ceaşca de ceai şi am tăiat una din delicioasele tarte cu mere, am aruncat o privire spre copiii mei, văzând lumina din ochii lor.

— De unde aţi ştiut? l-am întrebat eu pe părintele Tom, întorcându-mă spre el.

Părintele Tom a spus că doar a auzit că aveam

dificultăţi, dar nu ştia mai multe. M-am uitat peste masă la Joe; dădea din cap. Ştiam că nu dorea să-i spună părintelui Tom despre gravitatea bolii lui.

— Mulţumesc pentru că aţi ascultat de îngerii voştri, am spus eu. Şi mulţumiri elevilor din clasa de gospodărie din partea noastră pentru că au adus abundenţă în casa noastră.

În Ajunul Crăciun, părintele Tom a sosit acasă la noi cu cel mai mare curcan pe care l-am văzut vreodată, la fel şi cu o minunată şuncă. Stând lângă foc în acea zi de Crăciun, Joe s-a întors spre mine şi a spus că se simţea îngrozitor pentru că nu putea să ne asigure cele necesare mie şi copiilor.

— Nu este vina ta că ai fost bolnav de-a lungul anilor, am spus eu uitându-mă la el. Am încercat să-l consolez. Nu ai vrut tu să te îmbolnăveşti. Nu are niciun sens să vorbeşti astfel.

Joe spusese acest lucru de multe ori şi am auzit aceleaşi vorbe adesea de-a lungul anilor de la oamenii care erau bolnavi. Deşi boala nu este din vina lor, se simt ruşinaţi, ca o pacoste şi o povară pentru familiile lor.

— De ce eşti atât de supărat astăzi? îl întrebam eu uneori pe Joe.

— Nu sunt supărat pe tine sau pe copii, îmi răspundea el de fiecare dată, sunt supărat pe mine însumi că sunt bolnav şi nu sunt în stare să am grijă aşa cum trebuie de tine şi de copii. Nu pot face nimic.

I-am zâmbit lui Joe în timp ce stăteam lângă foc în acel Crăciun şi l-am asigurat:

— Când te simţi bine, lucrezi în grădină până la epuizare, iar când faci curat în bucătărie, mă bucur de asta atunci când vin de la cumpărături. Faci tot ce poţi. Eu şi copiii te iubim foarte mult.

CAPITOLUL 25

Mihail îmi spune cine este cu adevărat

Într-o seară mă simţeam împovărată. Mă rugam întruna, implorându-L pe Dumnezeu să facă minuni pentru

oamenii care îmi ceruseră ajutorul. Era târziu, în casă era linişte, copiii dormeau, iar eu voiam să mă duc la culcare, lăsându-l pe Joe să bea o ceaşcă de ceai lângă sobă. Am aprins lampa de pe noptiera care era în partea de pat a lui Joe. Mă rugam stând cu pernele la spate, cu genunchii strânşi şi cu faţa în palme.

Nu ştiu cât timp a trecut, când mi-am auzit strigat numele. Strălucitor ca întotdeauna, Îngerul Mihail stătea lângă lampă, de cealaltă parte a patului. Dar arăta diferit.

Îngerul Mihail se îmbracă întotdeauna în funcţie de mesajul pe care îl transmite – aşa mă ajută să-l înţeleg. În acea seară arăta ca un prinţ. Purta o coroană de aur; talia îi era încinsă cu o centură aurie şi neagră, iar mantia lui albă şi aurie îl învăluia până deasupra genunchilor. Ţinea în mână un sul. Avea părul lung până la umeri, care părea mişcat de o adiere de vânt. Purta sandale ale căror curele se încrucişau până la genunchi, iar deasupra fiecărui picior era câte un crucifix. Ochii lui albaştri ca safirul erau strălucitori şi avea un zâmbet divin. Strălucea incredibil de puternic.

— Lorna, Dumnezeu îţi aude toate rugăciunile, a spus Mihail. Ia un creion şi o hârtie din sertar. Am un mesaj pentru tine, o rugăciune de la Dumnezeu.

Am făcut aşa cum mi-a spus şi m-am ridicat în pat cu hârtia şi creionul în mână. Mihail a deschis sulul şi a citit aceste cuvinte:

Rugăciune pentru Îngerii Tăi Vindecători.

Adusă vouă de Arhanghelul Mihail de la Dumnezeu. Revarsă-ţi Îngerii Vindecători şi oştile cereşti asupra mea.

Şi asupra celora pe care îi iubesc.

Lasă-mă să simt raza îngerilor Tăi Vindecători asupra mea, Lumina Mâinilor Tale Vindecătoare.

Voi lăsa să înceapă Vindecarea Ta, în orice fel ţi-o acordă Dumnezeu.

Amin.

Când Mihail a terminat de citit sulul, i-am cerut să-l mai citească o dată, dar mai rar, deoarece îmi era greu să-l scriu în totalitate. Limbajul mi s-a părut puţin ciudat. Nu

era genul de limbaj cu care eram obişnuită, dar aşa mi s-a transmis. Îngerul Mihail mi-a zâmbit, apoi a întins mâna şi m-a atins pe frunte cu degetul.

— Scrie acum, Lorna, a spus el.

Când Îngerul Mihail a citit din nou sulul, n-am mai avut nicio problemă să scriu fiecare cuvânt al rugăciunii. Vorbele pe care le-am scris aici sunt exact cele care mi-au fost transmise, chiar dacă nu sună corect pentru noi.

— Dă această rugăciune tuturor celor care vin să te vadă. Ţi-a fost dată de Dumnezeu, mi-a spus Mihail.

Le-am mulţumit lui Mihail şi lui Dumnezeu, pentru mine şi pentru cei care vor beneficia de această rugăciune.

Mihail şi-a plecat capul şi a dispărut.

De prima dată când l-am văzut pe Mihail în dormitor, în Old Kilmainham, cu mulţi ani în urmă, am ştiut că era diferit; că era o forţă foarte puternică, mai puternică decât a majorităţii celorlalţi îngeri. Când aveam cam paisprezece ani, mi-a spus că este un arhanghel, dar că nu trebuia să spun nimănui acest lucru. Doar în acea seară, când mi-a dat rugăciunea de la Dumnezeu pentru a o împărtăşi şi mi-a spus să scriu: „Adusă vouă de Arhanghelul Mihail de la Dumnezeu”, am ştiut că mă pot referi la el în acest fel.

Câteodată când Arhanghelul Mihail apare, el străluceşte aproape ca şi cum ar sta în mijlocul soarelui. În acele momente, lumina e orbitoare şi sunt nevoită să-l rog să o diminueze. Strălucirea lui arată că Mihail este o forţă puternică, dincolo de înţelegerea noastră şi asemenea soarelui, dă viaţă planetei.

Mihail mi-a spus că arhanghelii sunt asemenea generalilor printre îngeri; ei au putere peste îngeri şi suflete şi toţi îngerii îl ascultă. Ei trimit îngeri în toate părţile universului, pentru a face voia lui Dumnezeu şi a transmite mesajele Lui.

Sunt mulţi arhangheli, mai mulţi decât ni se spune în mod tradiţional, iar Mihail este unul dintre cei mai importanţi. Aşa cum Mihail este arhanghelul soarelui, Gabriel este arhanghelul lunii. Toţi arhanghelii sunt uniţi între ei: îngerii stau în jurul tronului lui Dumnezeu şi sunt

o forţă puternică, apărând cerurile şi păstrând ordinea în procesul creaţiei.

În ziua următoare i-am spus lui Joe că Arhanghelul Mihail mi-a dat o rugăciune de la Dumnezeu. Joe a început să o transcrie pe coli de hârtie, pentru a o putea da oamenilor care veneau căutând ajutor. Mai târziu, un prieten s-a oferit să-mi tipărească rugăciunea. Până în ziua de azi, încă mai dau acea rugăciune tuturor celor care îmi cer ajutorul, iar mulţi oameni mi-au spus că „îngerii vindecători" i-au ajutat, ca răspuns la rugăciune.

Toţi îngerii inc vindecări, dar există un grup special de îngeri numiţi „îngeri vindecători" care sunt chemaţi de îngerii păzitori, atunci când este necesară vindecarea. Sunt literalmente milioane de îngeri vindecători – de toate formele şi mărimile –, iar Dumnezeu trimite îngeri vindecători în lume tot timpul. Tot ce trebuie să facem este să le cerem ajutorul.

Trebuie să ne amintim întotdeauna că vindecarea se va petrece în felul în care Dumnezeu ştie că este mai bine pentru noi. Câteodată am putea să nu ne dăm seama că vindecarea s-a produs deoarece ar putea să nu fie cea pe care am cerut-o – ar putea fi vindecare emoţională sau spirituală în loc de una fizică. Trebuie să fim atenţi la ce fel de vindecare este, pentru a o recunoaşte atunci când s-a produs. Adesea vindecarea poate părea neînsemnată – poate cineva care a fost deprimat mult timp zâmbeşte sau râde; poate cineva care are o suferinţă fizică se simte mult mai bine; sau poate o mamă care a fost stresată ori nu făcea faţă situaţiei se simte dintr-odată fericită.

Câteodată, aceşti îngeri vindecători comunică prin intermediul copiilor. Un copil se poate întoarce şi să-i spună ceva important mamei sau unui alt adult, ceva care îi ajută să înţeleagă de ce lucrurile sunt aşa cum sunt şi cum să le îmbunătăţească.

Într-o dimineaţă, în vara următoare, au venit la mine o mamă şi fiica ei. Fiica, Sophie, care avea puţin peste douăzeci de ani, avea dureri constante în braţ şi prin corp, provenite de la un accident. Doctorii făcuseră tot ce le

stătuse în putinţă. Ea suferea de aceste dureri de câţiva ani, iar mama ei era foarte îngrijorată. Sophie a insistat să vorbesc mai întâi cu mama ei, iar ea a rămas să citească o revistă pe hol în timp ce discutam.

Am petrecut aproximativ jumătate de oră cu mama ei, iar la sfârşit m-am rugat pentru ea, am binecuvântat-o şi le-am cerut îngerilor vindecători să vindece orice aspect al vieţii ei. I-am dat de asemenea rugăciunea pentru îngerii vindecători. Am condus-o pe mamă în hol, unde aştepta Sophie şi imediat am ştiut că îngerii fuseseră acolo. Atmosfera era mult mai luminoasă şi caldă, iar aerul se rotea cu ceea ce numesc eu adierea îngerilor vindecători. Am zâmbit, ştiind ce s-a întâmplat.

Sophie adormise pe scaun. Mama ei a trezit-o cu blândeţe, iar ea s-a uitat uimită la noi.

— Nu mai am nicio durere, a exclamat Sophie dintr-odată şi a zâmbit. Toată durerea a dispărut!

Sophie s-a ridicat în picioare în timp ce vorbea şi se mişca mult mai uşor decât înainte, îndoindu-şi braţele şi picioarele, verificând dacă îi dispăruse durerea.

Era ca un copil fericit. Râdea încântată că se putea mişca fără dureri.

— Mă simt minunat, Lorna. Am visat că m-ai adormit şi în timp ce dormeam, o mulţime de îngeri m-au înconjurat şi m-au atins. M-au vindecat.

Am invitat-o în micuţa mea cameră pentru a o binecuvânta şi pentru a-l mulţumi lui Dumnezeu şi îngerilor pentru că o vindecaseră. Nici măcar nu-i dădusem rugăciunea şi deja îngerii vindecători îşi făcuseră treaba.

Câteodată, oamenii îmi spun că ei cred că eu am o legătură specială cu Dumnezeu şi cu îngerii şi că dacă îmi cer să mă rog pentru ceva, dorinţa li se va împlini. Câteodată mă înspăimântă că oamenii au atât de multă încredere în mine. Mă tem că Dumnezeu nu va îngădui întotdeauna vindecarea pe care o cer, deoarece ea nu e menită să se întâmple. Ştiu că Dumnezeu întotdeauna asigură o vindecare, dar câteodată oamenii nu recunosc ce

primesc, deoarece nu este ceea ce aşteptau ei.

Primesc telefoane de la părinţi care mai fuseseră cu copilul la mine şi mă rugaseră să mă rog pentru el, deoarece trebuia operat în acea zi. Ei îmi spun că îl binecuvântează pe copil, la spital, în fiecare zi cu acea rugăciune, sau că el însuşi o citeşte. Ştiu un copil care a ţinut rugăciunea sub pernă tot timpul cât a stat în spital. De asemenea, primesc telefoane de mulţumire pentru mine şi îngeri, spunând că vindecarea s-a produs.

Într-o dimineaţă de duminică, când abia mă întorsesem de la liturghie, împreună cu copiii, am auzit o bătaie în uşă. Când am deschis uşa, am fost surprinsă să văd o doamnă în vârstă în prag. Şi-a cerut scuze că îndrăznise să vină în ziua de duminică. Plângea, iar mie mi-a fost foarte milă de ea. Am invitat-o să intre. Era bătrână şi bolnavă; era pe moarte şi se temea că o să moară în chinuri. Îşi dorea o minune de la Dumnezeu. M-am rugat pentru ea, am binecuvântat-o şi i-am dat rugăciunea vindecătoare. A plecat simţindu-se mult mai fericită. După aproximativ şase săptămâni, a venit din nou pe neaşteptate. S-a scuzat şi a spus că mă va reţine doar un minut.

— Dumnezeu a făcut o minune, mi-a spus ea. Stăteam pe canapeaua din bucătărie şi mă simţeam rău, când dintr-odată am simţit linişte şi pace în cameră. Mi-am ridicat privirea şi în mijlocul camerei se afla un înger. Era complet îmbrăcat în alb şi părea să plutească; îngerul strălucea puternic şi mi-a zâmbit. În clipa următoare a dispărut.

Pentru ea era de ajuns, trăise minunea. Dumnezeu îi îngăduise să vadă îngerul şi îi dăruise liniştea sufletească, alungând frica de moarte. Bătrâna mi-a spus că ştia că va muri din cauza bolii ei, dar până atunci avea să-şi trăiască viaţa din plin, se va bucura de ea şi le va arăta celor din familia ei cât de mult îi iubea.

— Acum ştiu că există un loc numit Rai, Lorna, deoarece am văzut un înger, a continuat ea. Nu îmi mai este frică de moarte. Ştiu că un înger va fi aici pentru mine. Când va veni timpul, acel înger îmi va lua sufletul şi

va lăsa în urmă acest corp zbârcit şi bătrân, care nu mai serveşte nimănui, nici măcar mie. Aşadar, nu îmi este frică de moarte – şi asta este o minune!

Îmi aduc aminte că am zâmbit la felul în care a spus acest lucru.

Nu se mai temea şi lucrul minunat era că, într-un fel, abia aştepta ziua în care îngerul va veni pentru a-i lua sufletul, când corpul ei fizic va muri.

— Nu ar fi frumos, m-a întrebat ea, dacă într-o zi, când vine clipa, voi veni eu însămi ca un înger pentru a lua în Rai sufletele celor din familia mea pe care îi iubesc atât de mult?

Doamna în vârstă strălucea din interior şi avea un zâmbet minunat pe buze. Am spus o rugăciune împreună şi a plecat. Nu am mai văzut-o niciodată.

Un lucru pe care trebuie să ni-l amintim întotdeauna este că îngerii pe care îi trimite Dumnezeu din ceruri pot să ne ajute cu adevărat, dacă le permitem acest lucru, dacă ne deschidem inima şi le îngăduim îngerilor să intre în viaţa noastră. Nu trebuie să ne temem; nu avem niciun motiv să o facem. Ne este teamă din cauză că nu-i înţelegem pe îngeri; ne temem pentru că nu îl înţelegem pe Dumnezeu. Amintiţi-vă întotdeauna că un înger nu vă va face niciodată rău; niciun înger nu mi-a făcut rău mie şi vă asigur că nu vă va face nici vouă.

Într-o duminică, eram în munţii Dublin, în apropiere de Sally Gap, împreună cu Megan, care avea aproximativ doi ani. Eram departe de drum, într-o zonă pustie, destul de întinsă, plină de iarbă şi mici pietre răspândite prin jur. Când am început să coborâm mica pantă, au apărut mai multe pietre, iar apoi, mai departe, pietrele au devenit mai mari şi panta foarte abruptă – era mai mult o râpă, unde creşteau nişte copaci. De pe marginea prăpastiei, vedeam un lac frumos. Lacul era între munţi, cu o casă mare pe mal şi vedeam căprioare păscând în depărtare.

După ce am mai coborât puţin, m-am aşezat pe o stâncă, iar Joe şi Ruth au mers mai departe, împreună cu

Megan. Mă uitam la ei cum se ţineau de mână, cu Megan în mijlocul lor. M-am întins pe stâncă şi am închis ochii pentru câteva minute, stând la soare. Chiar dacă era puţin rece, simţeam căldura soarelui, iar stâncile erau calde. După puţin timp, i-am auzit venind pe Joe, Ruth şi Megan, am deschis ochii şi m-am ridicat. M-am uitat spre cărare, dar încă erau în afara câmpului meu vizual. Cu cât se apropiau, o vedeam pe Megan în mijloc, Joe era în dreapta, iar Ruth în stânga ei, ridicând-o pe sora ei mai mică şi legănând-o în aer. Megan râdea şi se simţea minunat, ţopăind cu ajutorul tatălui şi al surorii ei mai mari.

Ce s-a întâmplat în continuare m-a umplut de încântare: a apărut îngerul păzitor al lui Megan. Părea să sară prin ea şi ţopăia la aproximativ trei picioare în faţa ei. Îngerul păzitor al lui Megan arăta ca o fată, cu ochii mari şi căprui. Era atât de strălucitoare şi frumoasă; era desculţă şi, desigur, nu atingea pământul. Părea să aibă opt ani, avea părul împletit, lung şi închis la culoare, legat cu şnururi din piele portocalie, roşie şi verde. Avea o pană roşie în păr, iar în mijlocul frunţii avea o lumină de forma unei stele. Pentru un scurt moment, cred că am văzut aripi. Purta o tunică fără mâneci, de culoare auriu-deschis, fără o formă anume. Îngerul păzitor al lui Megan strălucea; mişcările ei erau graţioase, ca ale unei pene.

Apoi acest frumos înger păzitor a sărit iar în corpul lui Megan şi a dispărut. Nimeni altcineva nu i-a observat prezenţa şi toţi trei şi-au continuat drumul spre mine, pe cărare.

Îngerul păzitor al lui Megan arată foarte diferit de ceilalţi îngeri ai copiilor mei – nu sunt copilăroşi, dar acest înger era, şi cred că acest înger păzitor va creşte odată cu Megan. Gândindu-mă în urmă, îmi amintesc de primul cuvânt al lui Megan, care nu a fost „mama” sau „tata”, ci un cuvânt pe care nu l-am mai auzit. I-am spus lui Joe că îngerii îmi spuneau numele îngerului ei păzitor şi le-am cerut îngerilor să mi-l spună pe silabe pentru a-l putea scrie pentru Megan, astfel încât să îl poată avea când va creşte.

Când lucrez pe lângă casă, în grădină sau chiar când mă duc până la magazin, întotdeauna mă rog în gând. Într-o seară lucram din greu acasă, aşa cum o fac multe mame; casa era doar a mea, mai mult sau mai puţin, iar Joe şi Megan dormeau duşi. Ruth ajuta o prietenă să aibă grijă de un copil, Owen era la joacă, iar Christopher era acasă la un prieten, în partea cealaltă a oraşului. Era întuneric afară, dar pe fereastră vedeam stâlpul de iluminat din colţ. Mă bucuram de linişte, fiind singură, dar nu în totalitate. Am observat liniştea din aer, schimbarea timpului care începea să se oprească; am auzit un sunet. M-am uitat la mâinile mele şi am observat energia din jurul lor, care pâlpâia şi strălucea. Această energie este mereu acolo, dar câteodată devine mai puternică şi mai strălucitoare chiar înainte de a apărea un înger. Nu este întotdeauna aşa; câteodată nu bag de seamă nimic şi lucrurile se întâmplă pur şi simplu.

Am ieşit din bucătărie cu un prosop în mână şi am dat peste un înger alb în hol. Mi-a spus să vin în sufragerie, apoi a dispărut. Când am deschis uşa sufrageriei, am văzut alt înger, mult mai puternic şi excepţional de frumos, stând lângă fereastră. Mi-a zâmbit; era foarte diferită de orice înger pe care îl văzusem vreodată. îmbrăcămintea ei era uluitoare – roşu ca focul şi auriu – nu am mai văzut o asemenea îmbrăcăminte. Pe cap, avea o coroană splendidă, iar din centrul coroanei curgeau peste tot corpul milioane de fire împletite, subţiri precum mătasea. Fiecare împletitură avea diamante şi safire de toate culorile. Acest înger frumos avea aripi orbitoare, ca flăcările, care pulsau constant, şi nestemate printre pene. Vedeam toate aceste detalii splendide şi totuşi îmi este greu să descriu acest uimitor înger. Era unică, perfectă în orice fel; fiecare parte a ei părea vie. Era atât de orbitoare, a trebuit să-mi iau privirea de la ea, deoarece ochii nu puteau suporta atâta frumuseţe.

Faţa ei sclipea plină de viaţă. Era perfectă; ochii ei albaştri străluceau ca soarele, dar de miliarde de ori mai

mult. Cum poţi descrie aşa ceva în cuvinte? Tot ce pot spune este că atunci când m-am uitat în ochii ei, atâta blândeţe, compasiune, pace şi multă dragoste radia din ei! Ştiu că acest superb înger care stătea în faţa mea putea vedea totul Era ca şi cum cunoştea fiecare particulă din univers – ceva complet dincolo de înţelegerea noastră umană.

Tremuram; eram în prezenţa unei asemenea forţe. Mi s-a permis să simt această putere şi să o recunosc. Mai

A

era un înger care stătea în spatele meu, pe partea dreaptă. Mi-am dat seama că era acolo doar când mi-a vorbit.

— Lorna, mai intră puţin în cameră.

Am mai făcut câţiva paşi, fără să-mi iau ochii de pe frumosul înger care era în faţa mea. Eram conştientă de uşa care se închidea în spatele meu. Minunatul înger s-a îndreptat spre mine.

— Lorna, nu te teme, mi-a spus cu un zâmbet.

În acel moment am simţit atât de multă pace şi bucurie.

— Ştii cine sunt, Lorna? m-a întrebat.

— Nu, am răspuns eu.

— Sunt Regina îngerilor.

— Vrei să spui că eşti Maica lui Dumnezeu? am întrebat eu.

Eram şocată, dar la un alt nivel ştiam cu cine eram, sufletul meu ştia, dar partea mea umană era şocată.

— Da, Lorna, a răspuns ea, Sunt Regina Cerului, Regina tuturor îngerilor, Regina tuturor Sufletelor. Lorna, nu te teme. Pune-mi întrebarea pe care o ai în minte.

— Regină a îngerilor, am spus eu, te-am văzut de multe ori. Tu eşti mama pe care am văzut-o în cer cu un copil, îmi aduc aminte că atunci când eram mică, mă dădeam în leagăn în Ballymun, iar îngerii mi-au arătat chipul ei.

— Da, Lorna, ai dreptate, a spus ea.

— Adevărata mea dorinţă este ca tu, Maica lui

Dumnezeu, să apari pentru a te vedea întreaga lume. Plângeam. Pentru ca toată ura şi războaiele să se oprească. Pentru ca toată durerea, foametea şi toată distrugerea cauzată de războaie – care se poartă pentru lucruri materiale, pentru religie, pentru putere – să înceteze. Mă uitam la ea, rugătoare, cu lacrimi în ochi. Lumea are nevoie de o minune.

— Lorna, voi atinge inimile oamenilor. Într-o zi voi apărea şi întreaga lume mă va vedea, aşa cum mă vezi tu acum.

Regina îngerilor mi-a zâmbit atât de frumos, ochii ei radiau iubire, iar lumina care o înconjura ca nişte flăcări a venit spre mine şi m-a atins, luându-mi toată tristeţea.

Am întrebat-o dacă o voi mai vedea şi a spus că da. Apoi

3 d Cred că acest lucru se va întâmpla. Regina îngerilor a mai apărut oamenilor în trecut şi continuă să apară în diferite locuri şi astăzi, dar numai unor grupuri mici. Cred că într-o zi Regina îngerilor va apărea pentru toată lumea, nu doar pentru câţiva oameni, şi nu va apărea doar pentru un moment, ci va rămâne un timp, pentru ca lumea să o vadă şi să o recunoască. Va veni pentru a face dovada de care are nevoie omenirea, în slăbiciunea ei – şi acesta va fi începutul unei schimbări majore pentru rasa umană.

CAPITOLUL 26

Un spirit rău se arată persoane, indiferent de religia acesteia sau de mediul din care provine, poate schimba semnificativ situaţia.

Oamenii pot creşte spiritual şi fără să-şi dea seama, fără să observe acest lucru. Poate că o anumită persoană s-a rugat pentru ei. Poate că ei înşişi s-au rugat când au fost copii şi, după ani de zile, spiritul le va fi trezit. Am cunoscut o mulţime de oameni care au trecut prin aşa ceva.

De-a lungul anilor, am fost vizitată de multe persoane care, într-o anumită măsură, se aflau sub influenţa diavolului, iar eu am ştiut acest lucru, deoarece Satana nu

se poate abţine să nu-şi facă simţită prezenţa.

Odată am fost vizitată de un om de afaceri irlandez de succes. Mi-a spus că nu ştia de ce anume se afla acolo şi că un prieten îl convinsese să vină – deşi a admis că abia după doi ani se lăsase convins să mă viziteze. Mi-a zis că făcuse nişte lucruri îngrozitoare. Mi-a mărturisit că nu se gândise niciodată la faptul că acţiunile sale i-ar putea afecta pe ceilalţi; din punctul lui de vedere, contau doar două lucruri – el şi banii.

Cu toate astea, ceva se întâmpla cu el. Vechii lui prieteni nu-l mai plăceau, iar familia nu mai voia să audă de el. Eu ştiam însă că cineva se ruga pentru el şi că acesta era motivul pentru care venise să mă vadă. M-a întrebat de ce nu avea nicio remuşcare. Cumva, într-un fel, ştia că procedase greşit; ştia că ar fi trebuit să aibă remuşcări, dar nu ştia cum anume să o simtă. Îşi dorea să se poată simţi vinovat şi să-şi recapete prietenii şi familia.

Bărbatul stătea cu braţele încrucişate la masa mea din bucătărie şi mi-a spus că dorea să se schimbe, să fie altfel. Deşi ţinea capul plecat, am văzut că avea lacrimi în ochi. Apoi mi s-a arătat duhul cel rău al Satanei.

Bărbatul şedea adus puţin de spate la masă, cu capul pe braţele încrucişate, am văzut înălţându-se un chip strâmb, care părea să-i iasă din piept, din adâncul fiinţei sale şi care şi-a întors capul într-o parte. Omul de afaceri era perfect nemişcat, de parcă nu-şi dădea seama ce se întâmpla. Chipul distorsionat, faţa răului, m-a privit şi a chicotit. De data aceasta, ca şi în alte situaţii în care am văzut spiritul rău din oameni, duhul părea să-mi spună:

— Aproape că te-am păcălit de această dată. Era cât pe aci să scap!

Din cine ştie ce motiv pe care nu reuşesc să-l înţeleg pe deplin, spiritele rele nu pot rezista să nu se arate şi, atunci când acestea mi se arată, ştiu că Satana a pierdut din nou şi că Dumnezeu şi îngerii au câştigat.

M-am rugat deasupra lui, l-am binecuvântat şi apoi i-am dat o hârtie pe care era scrisă rugăciunea vindecătoare, pe care a pus-o în portofel. În următoarele

câteva luni, m-am rugat mereu pentru el.

După aproape un an de zile, mi-a dat un telefon. Mi-a spus că viaţa lui se schimbase şi că, de fapt, începuse să se schimbe imediat după ce plecase de la mine, doar că îi fusese teamă să recunoască acest lucru. A încercat să se revanşeze faţă de cel puţin câţiva dintre oamenii pe care îi rănise. Mi-a zis că afacerea îi mergea bine, dar că acum o conducea într-un mod cinstit şi că spera că nu zăbovise prea mult în a ne mulţumi mie, lui Dumnezeu şi îngerilor. I-am adus aminte să le ceară îngerilor ajutor în continuare şi să nu uite să le mulţumească întotdeauna, pentru orice lucru, indiferent de cât de mărunt ar fi fost. Şi în ziua de astăzi mă rog pentru el.

Într-o zi, când mă îndreptam spre Maynooth să-mi fac cumpărăturile, traversând strada principală, am auzit o voce.

— Loma, mergi mai încet, mi-a spus.

Lângă mine nu am văzut nimic altceva în afară de o lumină, dar am ştiut că era vocea lui Mihail.

— Hai să o luăm pe această străduţă, ca să putem vorbi în linişte.

Am făcut la dreapta chiar pe străduţă şi am mers până când am fost sigură că nu pot fi văzută din drum şi atunci, după cum mă aşteptam, Mihail a apărut într-o formă umană – ei bine, semăna izbitor cu un om, cu excepţia faptului că mi s-a părut că arăta prea bine. Când l-am privit în ochi, am văzut îngerul din el.

— În drumul tău spre Maynooth, vrem să traversezi încet canalul Bridge, a spus el, şi să priveşti în jos, în depărtare, de-a lungul acestuia.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat eu. Spune-mi înainte să traversez podul.

— Lorna, mi-a spus Mihail, în acest moment nu eşti conştientă de sufletul unui bebeluş, de sufletul unui copil care a fost conceput, dar care nu s-a născut încă. În momentul în care vei traversa podul, se va crea o legătură între sufletul tău şi cel al copilului. De asemenea, vei fi

conştientă de prezenţa mamei, dar o vei percepe foarte slab, ca pe o stafie.

Am simţit că mi-a vorbit ca şi când aş fi fost un copil, ca şi cum nu aş fi înţeles.

— Mihail, acum sunt şi eu mamă, sunt o femeie în toată firea, i-am răspuns eu. Nu înţeleg ce se petrece, dar accept legătura dintre mine şi acest mic suflet. Vom traversa podul împreună?

— Nu, Lorna. Trebuie să traversezi podul singură. Mergi încet; pe pod se va afla un alt înger care te va ajuta să înţelegi şi să cunoşti sufletul bebeluşului care creşte în pântecele mamei sale. Fă orice îţi va cere îngerul. De fiecare dată când vei traversa podul, acest înger te va aştepta şi te va însoţi într-o bună parte din călătoria ta. Legătura ta cu sufletul bebeluşului va deveni mai puternică odată cu trecerea lunilor.

Ne-am întors din nou pe alee şi, când ne-am apropiat de drumul principal, Îngerul Mihail a dispărut. Am privit în direcţia podului de peste canal şi am văzut un înger care mă aştepta. Era înalt, zvelt, elegant, radios şi alb ca zăpada. Am mers încet, aşa cum îmi spusese Mihail, şi când am păşit pe pod, am simţit legătura cu acel sufleţel.

Îngerul se afla la mijlocul podului şi, când am ajuns lângă el, m-am oprit. M-a privit cu mare dragoste şi blândeţe.

— Numele meu este Arabia, mi-a spus el.

Îngerul Arabia mi-a atins mâna, iar eu m-am întors ca să privesc în jos, de-a lungul canalului. Totul era ca de sticlă; nimic nu părea să se mişte, întocmai ca într-o fotografie. Mi s-a permis să o simt pe mamă şi dragostea pe care o purta pentru copilul ei nenăscut, dar şi multele lacrimi vărsate. Pe pod, cineva a trecut pe lângă mine şi m-a salutat. Am răspuns din obişnuinţă.

Am ajuns până la capătul podului, apoi am coborât de pe deal spre oraş. În tot acest timp, îngerul a mers alături de mine. Oameni şi maşini treceau în ambele direcţii.

— Ne vedem curând, îngere Arabia, am şoptit eu. Apoi m-am dus la cumpărături.

Pe măsură ce timpul trecea, bebeluşul creştea în pântecele mamei, iar eu am aflat mai multe lucruri despre sufletul acestuia, despre dragostea pe care copilaşul i-o transmitea mamei sale şi despre dragostea profundă a femeii pentru copilul ei nenăscut. Cu toate că niciodată nu am putut să o văd clar pe mamă – semăna cu o fantomă –, ştiu că se afla acolo şi că avea probleme.

În fiecare zi am trecut podul cel puţin o dată.

l) e ce este mai puternica legătură atunci când traverse/ podul decât atunci când cobor de pe deal? l-am întrebat adesea pe Îngerul Arabia, care mergea alaiuri de mine cu paşi mari, mişcându-se parcă cu încetinitorul.

Îngerul Arabia nu mi-a răspuns niciodată la această întrebare.

— Uneori simt că mama şi copilul se află în acele două lanuri de acolo, i-am spus într-o zi, de dincolo de zid. Câteodată vreau să ajung de cealaltă parte a zidului şi să-i caut, dar ştiu că nu sunt nici acolo, nici de-a lungul canalului. Nu poţi să-mi dai mai multe detalii?

— Doar atunci când va fi necesar, a răspuns Îngerul Arabia.

De-a lungul anilor petrecuţi alături de îngeri, am învăţat că, indiferent de câte ori le adresezi o întrebare, răspunsul lor va fi întotdeauna cel pe care ţi l-au dat iniţial şi că, uneori, nu îţi răspund deloc. Cred că am traversat podul de sute de ori alături de Îngerul Arabia şi l-am rugat de multe ori să-mi dea informaţii, dar răspunsul lui a fost mereu acelaşi:

— Doar dacă şi când va fi necesar.

Într-o dimineaţă, după ce copiii plecaseră la şcoală, i-am spus lui Joe că urma să plec în oraş ca să cumpăr câte ceva şi să-i iau reţeta de la farmacie şi că mă voi întoarce cât voi putea de repede. În timp ce mă îndepărtam de casă am observat că lucrurile se schimbaseră. Îngerul Arabia nu mă aştepta în locul în care se afla de fiecare dată, ci stătea în capătul aleii mele, pe drumul principal, la o oarecare distanţă de pod. Am văzut că în partea dreaptă a podului

era ceaţă, însă nu şi pe acesta.

Am ajuns lângă Îngerul Arabia şi am mers împreună. Am simţit tăcerea, cuvintele nerostite. Voiam să vorbesc, dar ştiam că nu se cuvenea. Când am ajuns în dreptul podului, am văzut că apa din canal şi malurile acestuia nu erau acoperite de o ceaţă obişnuită, ci de îngeri! Toată zona malului care ducea până la pod era învăluită de o ceaţă albă şi lăptoasă, plină de îngeri, de îngeri frumoşi şi luminoşi, albi ca zăpada.

Am rămas pe loc, copleşită de frumuseţea şi ciudăţenia a ceea ce vedeam. Îngerul Arabia mi-a atins mâna. Am auzit îngerii cântând ca într-un singur glas. Înconjuraţi de ceaţă, aceştia se deplasau lent în sus şi-n jos, de-a lungul malului. Unii dintre ei au privit în direcţia mea şi mi-au remarcat prezenţa; Îngerul Arabia mi-a spus că se pregăteau. Când acesta şi-a retras mâna, am lăcrimat.

Cu greu mi-am simţit picioarele atingând pământul când am coborât dealul şi ne-am îndepărtat de pod. Ceaţa plină de îngeri mi s-a adunat în jurul gleznelor.

— Nu va mai dura mult, mi-a spus Îngerul Arabia la poalele dealului.

Am terminat repede de făcut cumpărăturile. Nu am văzut îngeri în jurul meu, dar ştiam că sunt acolo.

— Aş vrea să vă pun o întrebare, le-am spus eu.

Nu am primit niciun răspuns. M-am gândit că, în drum spre casă, nu ar trebui să trec pe lângă canal, dar când am ajuns în centrul oraşului, am fost trasă spre stânga, aşa că am ştiut că trebuia să mă întorc pe acelaşi drum pe care am venit.

Îngerul Arabia mă aştepta, mai strălucitor decât înainte. Am urcat împreună dealul spre pod. Am privit în jos, de-a lungul canalului şi mi-am dat seama că, dacă aş cădea în ceaţă, nu aş atinge pământul, ci aş fi protejată, iar căderea mi-ar fi amortizată.

Într-un Ici, aceasta amortizare făcea parte clin preţuirea pentru sosirea bebeluşului, clar la momentul

respectiv nu am înţeles pe deplin acest lucru. Mai târziu mi-am dat seama că aleea ceţoasa creata de îngeri era drumul pregătit pentru spiritul copilaşului. Îngerul Arabia îl aştepta. De fiecare dată când m-am apropiat de pod, am văzut ceaţa şi, într-un tel, mi s-a dat de înţeles că îngerii ghidau sufletul bebeluşului.

Câteva zile mai târziu, Joe a remarcat faptul că devenisem foarte tăcută, ca şi când m-aş fi aflat în altă parte.

— Chiar dacă ţi-aş spune, nu cred că ai înţelege ce se întâmplă, i-am spus eu uitându-mă la el.

— Pune-mă la încercare, a răspuns el.

Ceea ce am şi făcut. I-am povestit câte ceva despre îngerul de pe pod, despre sufletul unui bebeluş şi mama acestuia. M-a ascultat cu atenţie şi mi-a spus că îi era greu să înţeleagă, dar că nu-mi va mai pune alte întrebări. I-am mulţumit şi l-am îmbrăţişat.

Nu ştiu unde s-a născut copilul, dacă mama a fost singură sau dacă a avut pe cineva alături de ea, dacă a fost o naştere prematură sau la termen, dar ştiu că acesta a venit pe lume într-o zi din luna martie.

Din acea zi, am pierdut noţiunea timpului. Indiferent de locul în care mă aflam, simţeam constant atingerea mâinii Îngerului Arabia. Prezenţa lui era atât de intensă, încât nu vedeam persoana care se îndrepta spre mine şi mă loveam de aceasta. Îngerul Arabia încă se afla la jumătatea podului, plutind impunător. De această dată, când m-am apropiat de pod, coborî să mă întâmpine, dar fără să atingă pământul.

Într-o zi, când m-am dus să o iau pe Ruth de la şcoală, l-am văzut pe Îngerul Arabia în capătul aleii dinspre casă. Mi-a făcut semn să traversez strada. Am văzut ceva uluitor! Sufletul frumos al unui copilaş mergea de-a buşilea pe cărarea moale şi netedă pe care o creaseră îngerii. Fetiţa părea să se deplaseze, dar, de fapt, îngerii erau cei care o transportau. Am văzut aripile îngerilor care o sprijineau. Era înconjurată de îngeri care mergeau de-a buşilea pe lângă ea, ajutând-o şi jucându-se cu ea. Sufletul

copilului era foarte fericit; am auzit-o râzând. Inima-mi era plină de bucurie şi totuşi aveam lacrimi în ochi. Brusc, mi-am dat seama că sufletul copilaşului se îndrepta spre casa mea!

Nici până în ziua de azi nu am aflat de ce Dumnezeu şi îngerii m-au ales să văd acest mic miracol sau motivul pentru care sufletul acelui bebeluş s-a îndreptat spre locuinţa mea, însă aşa a fost. Se tot apropia. Nu ştiu cât timp le-a luat îngerilor să parcurgă acea distanţă alături de sufletul copilului, dar într-o zi mi s-a spus că se aflau foarte aproape.

În acea seară m-am culcat şi m-am trezit a doua zi dimineaţă la ora şase, ca de obicei. M-am dus în bucătărie şi, pe fereastră, am văzut o lumină strălucitoare. Am luat un pahar cu apă şi, când m-am întors, Îngerul Arabia stătea în picioare la uşa bucătăriei. Ştiu că nu ar fi trebuit să mă sperii, dar m-am speriat – chiar şi acum îngerii mă pot face să-mi pierd suflarea.

— Du-te înapoi în pat, mi-a spus Îngerul Arabia, şi stai mai aproape de Joe, ca să fie loc şi pentru altcineva.

Am făcut aşa cum mi s-a zis. Am simţit cum sufletul copilului a intrat în casă. Stând culcată în pat, am auzit mişcare pe hol. M-am tot rugat ca totul să fie bine pentru sufletul copilaşului. Când îngerii au intrat în cameră, dormitorul s-a umplut de ceaţă. Ajunseseră. Nu am văzut sufletul bebeluşului, dar am ştiut că era pe podea, înconjurat de îngeri.

— Îngerilor, pot să mă ridic? am întrebat eu.

— Nu, mi s-a spus, încă nu ai voie să priveşti. Întoarce-te pe o parte şi stai mai aproape de Joe, ca să fie mai mult loc.

Făcând cum mi s-a zis, l-am deranjat pe Joe care, somnoros, m-a întrebat dacă îmi era frig. M-am temut că Joe s-ar fi putut trezi în acel moment crucial, deşi o părticică din mine ştia că îngerii nu ar fi permis să se întâmple acest lucru.

Am simţit cum îngerii au mişcat cearşafurile. Am simţit mişcare în pat, apoi sufletul copilului culcat în pat,

lângă mine. Deoarece stăteam cu faţa spre Joe, nu am văzut sufletul copilului, care se afla acum în spatele meu. Nu m-am mişcat, de teamă să nu o rănesc în vreun fel. Am simţit cum fetiţa m-a atins cu mâna pe spate.

— Pot să mă întorc acum? am întrebat.

— Da, au răspuns îngerii. Întoarce-te încet şi cu atenţie; sufletul copilaşului stă lângă tine.

M-am întors, îngrozită de gândul că aş putea să o strivesc.

— O, Doamne, am exclamat, uitând că Joe era lângă mine. Mi-am dus repede mâna la gură. Joe nu s-a mişcat. Culcată în pat se afla o fetiţă nou-născută, superbă şi goală. Era sănătoasă şi puternică şi îşi mişca braţele şi picioruşele. Era frumoasă şi perfectă, în carne şi oase, cu o înfăţişare complet umană, dar mai frumoasă decât oricare alt bebeluş pe care l-am văzut vreodată. Sufletul care lumina trupul ce mi se arăta îl făcea să radieze. La marginea patului, doi îngeri o priveau de sus. Aceşti îngeri albi magni Fici purtau haine lungi şi albe, care le veneau perfect. Fiecare trăsătură a chipurilor minunate de porţelan se distingea clar; îngerii străluceau ca soarele. Ochii le scânteiau ca zăpada, iar aripile lor împănate păreau să formeze o spirală şi să atingă lumina de deasupra lor.

— Pot să o ating? am întrebat eu.

— Nu, dar poţi să-ţi ţii mâinile deasupra ei, mi-au spus ei.

Când mi-am întins mâinile şi le-am ţinut aşa cum mi-au zis îngerii, ea şi-a întors capul şi m-a privit. Ochii plini de viaţa străluceau mai puternic decât stelele de pe cer.

— Spune-le părinţilor mei că îi iubesc, mi-a zâmbit ea.

Apoi, cei doi îngeri s-au aplecat şi, cu aripile împreunate în jurul ei, au ridicat-o. Pe măsură ce urcau, cerurile se deschideau cu blândeţe; au dispărut pe o rază de lumină, iar camera a revenit la normal.

Am ştiut că totul se terminase. L-am slăvit pe Dumnezeu şi l-am mulţumit.

Mai târziu în acea dimineaţă m-am dus la măcelăria lui Jim, unde toată lumea vorbea despre ceva. Am fost întrebată dacă am auzit noutăţile. Cadavrul unui nounăscut fusese găsit de-a lungul canalului, în apropierea podului. Nimeni nu ştia nici cine era mama şi nici ce anume se întâmplase; trupuşorul fusese descoperit de un bărbat care îşi plimba câinele, mai devreme în acea dimineaţă. Atunci mi-am dat seama că bebeluşul fusese găsit în momentul în care îngerii au dispărut din dormitorul meu. Am fost atât de fericită. Nu pot să explic bucuria pe care am simţit-o, dar a fost o mare bucurie şi uşurare să ştiu că sufletul copilului ajunsese în Rai şi că îmi îndeplinisem misiunea.

Cei din comunitatea locală erau foarte supăraţi; era pentru prima dată când se confruntau cu o asemenea situaţie. Erau şocaţi de gândul că ar fi putut fi vorba despre o femeie tânără, poate de o elevă la colegiu, care considerase necesar să păstreze secret faptul că era însărcinată.

Poliţia a investigat cazul, dar, din câte ştiu, nu au găsit-o pe mamă. Poate că, într-o zi, va citi aceste rânduri şi îşi va da seama că, indiferent de circumstanţele morţii fetiţei ei, aceasta a fost iubită şi a avut mereu pe cineva alături de ea – îngerii au fost în preajma ei, la fel ca în cazul tuturor bebeluşilor, fie ei în viaţă sau nu, indiferent de situaţie.

Membrii comunităţii au fost atât de înduioşaţi de moartea acestui copilaş, încât au pus mână de la mână şi au strâns bani să-i cumpere un mormânt, pentru ca bebeluşul să poată fi îngropat în mod corespunzător. Înainte de a fi înmormântată, fetiţa a primit un nume. Bridget se odihneşte acum în cimitirul din Maynooth.

Joe era tot mai bolnav şi a început să sufere o serie de accidente vasculare cerebrale minore, care îl îngrozeau; uneori, fie orbea timp de câteva minute, fie simţea că se moleşeşte cu totul. îi venea greu să meargă, şi de multe ori

cădea. Deşi mi-am dat silinţa să-l supraveghez şi să-l prind, era plin de vânătăi din cauza căzăturilor. Doctorii au spus că nu pot face nimic.

Îngerii au încercat să mă înveselească. Într-o zi, pe când mă plimbam pe lângă casele din apropiere, bucurându-mă de soare şi privind totul în jurul meu, am ajuns într-un parc. Copiii jucau fotbal, iar oamenii mari stăteau întinşi pe iarbă la soare şi se bucurau de vremea bună. Am observat o fată într-un scaun cu rotile. Dormea ghemuită. Nu părea să stea într-o poziţie prea confortabilă şi era groaznic de slabă. Nu puteai să-ţi dai seama de vârstă, dar cred că avea cam şapte ani. Mama ei stătea de vorbă cu vecinii, pe zid, nu foarte departe.

Când m-am apropiat, am văzut că fetiţa şi scaunul în care se afla străluceau din ce în ce mai tare. S-a făcut linişte şi totul a încremenit; nu mi-a venit să cred ochilor. Sufletul ei a ieşit din corp, lăsând-o să doarmă în scaunul cu rotile. Acesta împrăştia lumină şi arăta întocmai ca fetiţa în momentul plecării ei în Rai: perfect în orice privinţă. Doi îngeri au apărut în faţa ei şi au luat-o de mâini – ambii îngeri erau două fete care păreau să fie de aceeaşi vârstă cu ea. Apoi au apărut alţi trei îngeri, tot fetiţe, îmbrăcaţi complet într-un alb atât de strălucitor, încât părea să aibă o tentă albăstrie. Copleşită de ceea ce vedeam, nu am putut să mă mişc. Sufletul fetiţei ieşise din corp pentru a se juca cu îngerii. S-au jucat de-a prinselea, însă. nu departe de scaunul cu rotile. S-au ţinut de mână şi s-au învârtit în cerc. Le-am auzit râzând; sufletul fetiţei era atât de liber şi de fericit. Am încercat să înaintez, să pun un picior în faţa celuilalt, dar îngerii nu m-au lăsat să mă mişc, indiferent de cât de mult m-am străduit.

Îngeraşii stăteau pe iarbă, în cerc, în apropierea scaunului în care se afla sufletul fetiţei. Am privit fascinată; nu ştiam ce urma să se întâmple. Deodată, un înger a atins un fir de iarbă cu mâinile şi a făcut să apară o margaretă. Apoi, şi ceilalţi îngeri au început să-şi mişte mâinile, atingând firele de iarbă cu vârfurile degetelor, transformând fiecare fir într-o frumoasă margaretă. În

iarbă s-a format un cerc plin de margarete albe, în mijlocul căruia se aflau îngeri şi un sufleţel radios. Mama vorbea în continuare cu vecinii, fără să ştie ce se întâmpla.

— Lănţişoare de margarete, a strigat micul suflet atunci când au început să împletească florile.

Îngerii au împodobit-o cu lănţişoarele, pe care i le-au pus în jurul gâtului, pe cap, asemenea unei coroane de prinţesă, în jurul braţelor şi chiar al gleznelor. I-au arătat cum să facă lănţişoare de margarete cu mici despicături în tulpină, iar ea le-a confecţionat singură. Îngerii erau atât de iubitori şi de blânzi, încât de bucurie lacrimile au început să mi se prelingă pe faţă. Am privit-o pe fetiţă, admirându-i lănţişoarele de margarete. Faţa îi strălucea ca soarele.

Îngerii au luat-o în braţe şi au dus-o în scaunul ei cu rotile. Nu părea supărată. Sufletul a coborât uşor şi a intrat înapoi în corpul ei uman, adormit în tot acest timp.

Îngerii au plecat la fel de brusc precum au venit, iar lumina a dispărut. Fetiţa s-a mişcat în scaun. Când am fost eliberată şi am putut să mă mişc din nou, aproape că am căzut. În jurul meu, totul a revenit la viaţă. Am auzit păsările, am simţit adierea vântului şi am văzut oameni, îndepărtându-mă de fetiţă, am privit-o pe mamă şi m-am gândit la cât de binecuvântată era să aibă un suflet atât de pur în familie.

CAPITOLUL 27

Joe t» v

Spre sfârşitul vieţii, lui Joe îi era greu să îşi aducă aminte unde se afla sau cine era. Nu ne recunoştea întotdeauna pe mine şi pe copii. Din fericire, copiii nu au părut să observe acest lucru. Am stat lângă el şi i-am vorbit mult, încercând să-l ajut să-şi amintească. Mi-am dorit cu disperare să fie alături de noi aşa cum era înainte, cât mai mult timp posibil.

Aproape în fiecare dimineaţă mă duceam în oraş – era mereu nevoie de câte ceva – şi când ajungeam acasă, primul lucru pe care îl făceam era să trag cu ochiul la Joe, care se afla în pat, ca să mă asigur că totul era în ordine.

Apoi făceam ceai pentru amândoi şi mă aşezam pe scăunelul de lângă pat ca să vorbim.

Într-o dimineaţă, când stăteam de vorbă, Joe a spus:

— Ştii, Lorna, zac aici în pat de când ai plecat azi-dimineaţă, încercând să-mi aduc aminte lucruri din trecut; fapte despre vieţile noastre şi despre copii. Uneori mă sperie că nici măcar nu recunosc locul în care mă aflu.

Ca de obicei, eram înconjuraţi de mulţi îngeri. Deodată, toţi îngerii care stăteau pe pat au dispărut, cu excepţia îngerului păzitor al lui Joe, care a rămas. Era ca şi când acesta îl NMI – jinru, ni fii ulmi putui nu ai, «H., ia, de şi J", stătea întins în el. lor cm puţin» nulii/, l'inc mii de in Ai m şi le unt aula nit jţ a-lue i» iiitiile, i am zis eu.

Îngerul pitzitarul lui Ine I a f.pt Ijinll din spate şi a ildluil o mAmi deasupra lui, lurn Aml în el lumina menim lei, Aceastil luminii, o siihslauţit alini ui n < iriii. i» u m» mielul de aijfint, pitim sit laşii din luAna inj-eiului pitzllur şi a piti nins prin vArliil capului lui îne. A (oul liniai mi e my/i şi nu s-a oprii părut ce lui am terminal de vorbli.

Ne-am hisal în voia amintirilor şi am lost în Anlah1 de Im mi de pe care şi le-a amintit înecai am stat Iii pal, A vorbit despre Mâna împilrliişanie a lui (Hven şi despiv e uni (Hven şi a chelluil hanii de la împilrl Aşanie ui mi şi (timpere o pereche notiii de j/hete pentru lolixil. IMnii alunei, owrn, e «iruin îl pitirea lolhalul, avusese numai pere» Iii vet li-l de imalţări; cu acea ocazie îşi cumplitruse, pentru prima-laţii, o pereche nouţi,) ce a rAs aduc Îndu şi aminte cum Owen încemise prret lir» lupii pereche, iill Audu se la preţ înainte de a se lioltir) asupra uneia dintre ele. A lost atât de mândru de noile sal» * pliele.

Aceaslit amintire la Iileul pe ce nit l-au lmr/r.

I'r ce I a îiij/iljoral mereu relaţia mea» u iii} >», rlli chiar da» A I am împărl Aşl! mult» * Iii» nul, ello! să temut că a» şija m; i voi lua» u el, îl» * simţea mal vilii inul >11 din cauza l» olii l/iieoil îl nellnişira faptul că 11114"» * persoane mii vizitau ma) id» s alun» I» And se sim» ea holnav» au slithil, Iii le Iau de lAup/i mine, spunea el uite»

irl, l cu am mai mullii nevoie de lin»» le» Al ei, înţelegeam ce simţea, dar ştiam că trebuia să fac ceea ce era necesar.

Îmi amintesc de un bărbat anume şi de soţia lui, care veniseră să mă vadă deoarece soţia lui era pe moarte şi erau disperaţi. Bărbatul îşi dorea ca nevasta lui să trăiască, dar aceasta era împăcată cu faptul că va muri şi, în schimb, simţea nevoia să se dezvolte din punct de vedere spiritual. Mă vizitau destul de des, uneori chiar când nu mă aşteptam. Pe Joe îl deranja asta.

— Şi eu sunt pe moarte, îmi spunea el.

Deşi o zicea, nu sunt sigură că el credea ceea ce spunea. Nu accepta că avea să moară în curând.

Odată cu trecerea timpului, medicamentele convenţionale nu au mai putut să controleze durerea femeii, iar ea, ca mulţi alţii, s-a orientat spre tratamentele alternative. Cu sprijinul medicilor ei, ea a călătorit în Brazilia. Ştiam că avea să fie ultima ei călătorie şi că, deşi acest lucru urma să o obosească din punct de vedere fizic, era foarte important pentru spiritul ei. Uneori, oamenii care ştiu că sunt pe moarte îşi doresc să afle mai multe despre călătoria sufletului lor, deoarece îi ajută să înţeleagă mai bine moartea.

Timpul petrecut în Brazilia a fost foarte scurt şi, când s-a întors, slăbită din cauza efortului fizic, am fost prima persoană pe care a vizitat-o. A venit să-mi povestească tot ce se întâmplase acolo şi să-mi ceară ajutor în vederea călătoriei ei spirituale. Cât timp mi-a vorbit, soţul ei a stat lângă mine, în bucătărie. La un moment dat, ea i-a spus să tacă şi să nu o întrerupă. Şi-a dorit cu disperare să-mi povestească ea totul, să se vindece astfel încât să moară în pace. Am îmbrăţişat-o când a plecat, ştiind că nu aveam să o mai văd. Când a coborât scările, am văzut o rază de lumină – sufletul ei perfect s-a întors să mă privească. S-a dus acasă, s-a culcat şi nu s-a mai trezit.

Îngerii mi-au spus ca timpul lui loc era limitat» aşa că mă certam constant cu ei pentru că îmi spuneau lucruri pe care nu voiam să le aud. Într-o zi, când m-am întors de la

cumpărături, un înger a apărut în ţaţa mea, înconjurat de păsări.

— Pleacă! i-am spus.

Îngerul a dispărut, dar nu şi păsările, care erau de toate ţelurile – vrăbii, mierle, prigori şi păsări mai mari, precum găile sau ciorile. Acestea zburau în jurul meu, atingându-mă cu aripile. Mi-am întins mâinile ca să le îndepărtez şi, până la urmă, au zburat de lângă mine. Pe acel înger îl numesc acum „Îngerul Pasăre”.

Îngerul Pasăre era frumos: foarte înalt, elegant şi îmbrăcat în alb, cu mâneci lungi, care erau tăiate în unghi; în jurul taliei avea o cingătoare aurie. La gât îi atârna un colier în formă de V, cu un safir mare şi verde, de aproximativ doi centimetri grosime. Avea chipul din aur şi ochii albi. Nu l-am văzut decât de câteva ori, însă înainte de a-l vedea, eram mereu înconjurată de păsări de toate mărimile, care se apropiau de mine.

Atunci când putea, lui Joe îi plăcea să vină şi să stea o vreme lângă foc şi uneori, cu ajutorul meu, se străduia să facă o plimbare până la poarta din faţă. Într-o seară, de îndată ce am ajuns afară, păsările au apărut de peste tot şi au zburat în jurul picioarelor lui, culegând pietricelele, iar altele s-au aşezat pe poartă şi au început să-şi cureţe penele.

— De unde vin toate păsările? a întrebat Joe. Nu am văzut niciodată atât de multe la un loc.

I-am arătat.

— Sunt aici pentru că Îngerul Pasăre e în apropierea noastră, i-am zis eu.

Desigur, Joe nu l-a văzut, dar ochii i s-au luminat.

— Îmi place Îngerul Pasăre, a zâmbit el.

Apoi ne-am întors şi am intrat în casă.

Am discutat despre posibilitatea de a se interna sau de a rămâne acasă. El a spus că mie şi copiilor ne-ar fi mai uşor dacă s-ar interna şi ar muri acolo, deoarece nu voia să fie o povară.

— Nu, Joe, nu eşti o povară, am protestat. Noi te iubim. Nu vrem să mori în spital. Vrem să rămâi cu noi

acasă.

Cu câteva zile înainte ca Joe să moară, doctorul a venit să-l vadă pe la ora prânzului şi i-a spus că poate ar fi fost timpul să se interneze.

— Dacă Joe vine la spital, ce şanse va avea să revină acasă? l-am întrebat pe doctor.

— Este mai mult decât probabil să nu se mai întoarcă niciodată, a răspuns doctorul.

Ne-am uitat unul la altul şi amândoi am refuzat. Joe i-a spus doctorului că discutaserăm despre faptul că el voia să moară acasă.

— Ne-am decis, am adăugat eu.

Privindu-l pe doctorul care stătea în picioare la capătul patului, i-am citit pe chip mila şi înţelegerea.

— Sunaţi-mă oricând, indiferent dacă e zi sau noapte. Ora nu contează, a zis el.

A doua zi, Joe mi-a spus că la cină şi-ar dori să mănânce friptură de porc, aşa că m-am dus la măcelărie şi i-am cerut lui Jim o bucată de carne de porc. Acesta ştia că Joe era bolnav, dar şi-a cerut scuze că nu avea. A ieşit şi când s-a întors, mi-a spus că va avea în ziua următoare.

În seara aceea, Joe mi-a zis că ar vrea să se plimbe puţin, aşa că l-am ajutat să ajungă până la poartă. Era o noapte înstelată, dar foarte rece. În timp ce stăteam acolo, îngerul

Pasăre a apărut din nou, în stânga felinarului de pe peluză, în direcţia opusă casei. Joe s-a odihnit, sprijinindu-se de poartă.

— Este o seară frumoasă, a spus el.

M-am întors din nou spre felinar, dar Îngerul Pasăre nu mai era acolo. Un fulger de lumină pe cerul nopţii mi-a atras atenţia.

— Joe, priveşte! i-am spus eu.

Joe s-a întors să se uite în direcţia casei. O frumoasă pasăre albă a zburat spre noi din întuneric, devenind mai luminoasă şi mai vizibilă în timp ce se apropia. Pasărea zbura jos, iar noi o puteam vedea din ce în ce mai bine. Era de un alb strălucitor, enormă, iar noi i-am văzut toate

penele. Era magnific.

— Este o bufniţă albă! a exclamat Joe.

Am crezut că va intra în noi, aşa că ne-am lăsat în jos în momentul în care bufniţa a zburat pe deasupra capetelor noastre, îndreptându-se direct spre lumina felinarului. Lumina devenise extrem de strălucitoare – când mă gândesc, îmi dau seama că a fost un lucru neobişnuit. Am văzut clar cum bufniţa a zburat spre lumină. Apoi a dispărut.

— Ce privelişte minunată! a spus Joe uimit. Bufniţa aceea era atât de mare şi de albă. Unde s-a dus?

A dispărut când a zburat spre lumină. A fost ca o explozie de lumină şi apoi nu s-a mai văzut.

I-am zâmbit lui Joe şi i-am spus că mai devreme, când am ieşit, l-am văzut pe Îngerul Pasăre stând lângă felinar şi că acesta se transformase într-o bufniţă albă pentru ca el să-l poată vedea.

Am stat afară mai mult ca de obicei, iar lui Joe îi tremurau picioarele. L-am ajutat să intre în casă şi înapoi în pat. I-am adus o cană cu ceai şi el mi-a zis să stau lângă el; voia să-mi spună ceva.

A deschis sertarul noptierei, a scos un plic şi mi l-a dat, spunându-mi:

— Acesta este pentru ziua ta. Mâine este o zi deosebită pentru tine şi pentru Ruth. Este ziua de naştere a amândurora.

Am privit confuză plicul.

— Deschide-l! mi-a zis el.

Nu mi-a venit a crede ochilor. În plic erau o sută de lire sterline!

— Joe, de unde ai aceşti bani?

Joe mi-a zis că îi strânsese de ceva vreme.

— Lorna, nu ţi-am spus niciodată, dar uneori, cei care te-au vizitat au insistat să-mi dea nişte bani pentru ţigări. Eu i-am strâns. Vreau să vă duceţi amândouă în Dublin, să luaţi masa în oraş şi să îţi cumperi inelul pe care ţi l-am promis acum mult timp în urmă.

Desigur, Joe se referea la inelul care să mi-l

înlocuiască pe cel de logodnă, care fusese furat de la cămătari. El îmi promisese că-mi va cumpăra altul şi acum se ţinea de cuvânt, dar în ce condiţii! De vreo şase săptămâni Joe îmi tot spunea că va încerca să rămână în viaţă pentru ziua noastră de naştere; acum ştiam unul dintre motivele pentru care voia acest lucru.

L-am îmbrăţişat, l-am sărutat, m-am dus în dormitorul lui Ruth şi i-am spus că dimineaţă urma să plecăm în Dublin, ca să-i sărbătorim cea de-a şaisprezecea aniversare şi ca să-mi cumpăr un inel. Ruth a fugit în dormitorul tatălui ei şi l-a îmbrăţişat şi l-a pupat.

În dimineaţa următoare, eu şi Ruth ne-am dus cu autobuzul în Dublin. Am mers pe jos îngrozitor de mult, dar, până la urmă, am găsit inelul pe care îl căutam într-un mic magazin cu bijuterii de pe strada O'Connell, după care am mers să luăm prânzul. La masă am vorbit; Ruth

LORNA BYRNE

mi-a spus că plănuia să plece în acel weekend cu familia şi părinţii prietenei ei.

— Mamă, crezi că e bine să plec în weekend? Eu abia aştept, dar sunt îngrijorată din cauza tatii.

— Du-te şi distrează-te, i-am spus. Nu-i vom spune nimic tatii despre plecarea ta, ca să nu-l bulversăm şi ca să nu-şi facă griji.

A fost o zi minunată, în care ne-am simţit bine, dar eu eram foarte îngrijorată din cauza lui Joe şi m-am tot oprit să sun acasă, să mă asigur că era bine. Din fericire, telefonul era lângă patul lui.

Cât timp am fost plecate s-a întâmplat un lucru minunat, despre care mi s-a povestit mai târziu. Megan, care avea patru ani, s-a dus să-i vorbească tatălui ei, aşa cum făcea adesea. Ea obişnuia să stea pe pat lângă el, iar el îi citea, şi alteori Megan îi desena imagini stând pe podea, alături de el. În acea zi i-a spus „Vino să te joci cu mine" – acestea erau aceleaşi cuvinte pe care i le spusese când i se arătase înainte de a se naşte. A insistat foarte mult ca el să vină să o dea în leagăn. De undeva, poate că doar din partea lui Dumnezeu şi a îngerilor, Joe a găsit

energia să se ridice, să se îmbrace (ceea ce nu mai făcuse de câteva săptămâni) şi să iasă să o dea în leagăn. Christopher era acolo, supraveghindu-i pe amândoi, nevenindu-i să creadă ce vedea. Megan şi Joe au râs şi s-au jucat în leagăn zece minute, după care Joe s-a dus înapoi în pat.

Odată ajunse înapoi în Maynooth, m-am dus la măcelăria lui Jim să iau friptura de porc. Când am vrut să plătesc, el mi-a zis că e din partea casei şi să-i transmit lui Joe că se interesase de el. I-am mulţumit şi apoi eu şi Ruth ne-am grăbit spre casă.

În acea seară, casa era plină cu îngeri. Focul era aprins în camera din faţă, iar eu tot mergeam dintr-o cameră în alta, în timp ce găteam friptura de porc, cartofii, legumele şi sosul. Am luat cina la masa de cafea de lângă foc şi ne-am sărbătorit zilele de naştere. Joe abia s-a atins de mâncare. A spus că aşteptase cu nerăbdare să guste friptura, dar nu a putut mânca decât o bucăţică. A observat că Ruth se pregătea să iasă şi a tot întrebat-o unde se ducea. Ea i-a zis că se ducea în vizită la o prietenă, dar el era foarte confuz.

În bucătărie, în timp ce se pregătea să plece, Ruth m-a întrebat:

— Mamă, crezi că tata va fi bine?

— Tatăl tău ar vrea să te bucuri de ziua ta. Du-te şi, dacă se va întâmpla ceva, te voi suna imediat, i-am răspuns eu.

Ruth a alergat înapoi la tatăl ei, l-a pupat şi şi-a luat la revedere. Fratele ei Christopher a venit acasă, şi-a pus singur de mâncare şi ni s-a alăturat în camera din faţă, lângă foc. În timpul cinei, a stat alături de tatăl său şi a vorbit cu acesta, apoi l-a îmbrăţişat pe Joe şi i-a spus că va reveni mai târziu.

Când am rămas singură în cameră cu Joe, acesta mi-a spus:

— Ştii că mi-a fost foarte greu să rezist până de ziua ta.

— Ştiu, i-am spus eu. Îţi mulţumesc, este cel mai

frumos cadou pe care l-aş fi putut primi, iar inelul îmi place la nebunie. Ce mi-aş putea dori mai mult?

L-am îmbrăţişat. În jurul lui, am văzut îngeri şi pe îngerul lui păzitor, care era lângă el. Am zâmbit. Am observat cum îngerii îi îndemnau blând pe copii să-şi ia la revedere de la tatăl lor. Când a ieşit în hol, Christopher a trecut pe lângă Owen, iar Owen a venit şi s-a aşezat lângă foc, să vorbească cu tatăl lui. Şi el urma să iasă în oraş. În acea seară, eu şi Joe am rămas singuri.

Am stat puţin de vorbă lângă foc şi după aceea Joe a adormit. Eu m-am uitat la televizor, lângă el. Pe la miezul nopţii, Joe s-a trezit. Era confuz şi nu ştia unde se afla.

L-am mângâiat şi i-am spus că totul era în regulă, că era acasă. M-a privit şi mi-a zâmbit.

— Lorna, ar trebui să te duci la culcare, mi-a zis.

— Te voi aştepta, i-am răspuns.

— Nu, du-te înainte, a zis Joe. Vreau să rămân singur o vreme.

L-am sărutat pe Joe, i-am urat noapte bună şi m-am dus la culcare. La puţin timp după aceea, a venit şi el în cameră. Nu ştiu cum a reuşit să meargă; cred că l-a cărat îngerul lui păzitor.

— Lorna, crezi că îmi va fi bine? Voi trăi să apuc dimineaţa? m-a întrebat Joe când s-a băgat în pat lângă mine.

— Joe, nu te îngrijora. Voi avea grijă de tine. Vei fi bine, i-am spus, dar l-am văzut pe îngerul lui păzitor cum scutura din cap.

La un moment dat, cred că am adormit cuibărită lângă Joe. M-am trezit brusc. Joe se simţea rău. Camera era luminată, aglomerată cu îngeri şi spirite; în această mulţime, am văzut spiritul tatălui meu, care stătea la marginea patului. M-am uitat în ochii lui Joe şi am văzut că lumina era pe sfârşite. Nu m-a recunoscut. Nimic nu strălucea în jurul lui.

— Lorna, lasă-l să plece. Ştii că nu mai poţi cere încă o dată să trăiască, mi-a spus tata.

Îl ţineam pe Joe în braţe, cu ochii plini de lacrimi.

Ştiam că nu-I mai puteam cere lui Dumnezeu să-i îngăduie lui Joe să mai rămână; ştiam ca răspunsul ar fi unul negativ. L-am întins pe Joe înapoi pe pat. Christopher era plecat cu prietenii, dar l-am strigat pe Owen, care a venit în fugă.

— Tatăl tău este pe moarte, i-am zis eu. Nu mai are mult timp de trăit.

Owen a sărit imediat în pat.

— Mamă, a zis el privindu-mă, ştiu că tata a spus că trebuie să-l lăsăm să moară, dar trebuie să încerc. Este tatăl meu şi îl iubesc.

L-am lăsat să încerce. A stat în pat, strigându-l pe nume şi frecându-i obrajii, în încercarea de a-l face să-şi revină. Nu m-a lăsat inima să-i spun că de data aceasta nu va funcţiona. Dumnezeu spusese nu, iar toţi ceilalţi, îngeri şi spirite, veniseră să-l ia pe Joe în Rai.

Am alergat în bucătărie să dau telefon şi să cer să vină o ambulanţă. Am făcut tot ceea ce făceam de obicei când Joe se simţea rău. Am sunat la un taxi şi l-am rugat pe şofer să-l sune pe Christopher şi să-l ia în drum spre casă. Apoi Owen a strigat:

— Mamă! Tata nu mai respiră.

M-am repezit în dormitor şi în uşă am întâlnit sufletul lui Joe, însoţit de îngerul lui păzitor. Joe era atât de frumos; radia. Mi-a zâmbit, apoi, înainte să dispară, s-a uitat din nou în cameră, la Owen.

Ambulanţa a sosit şi a luat trupul lui Joe. Christopher şi cu mine am mers la spital cu un taxi, în urma ambulanţei.

Nu-mi amintesc prea multe lucruri de la înmormântare. Moartea lui Joe a fost un mare şoc, deşi am ştiut că nu mai avea mult de trăit. Dumnezeu îi dăruise lui Joe miracolul vieţii şi ştiam că nu va mai face acest lucru şi a doua oară. El îmi spusese să nu-L mai rog niciodată să-l lase în viaţă pe Joe, pentru că ar fi trebuit să mă refuze. Mi-a fost foarte greu să nu-L rog pe Dumnezeu, să nu-L implor. Nu am vrut să-l las pe Joe să moară, dar am ştiut că trebuia. Ştiu că are grijă de mine şi de copii în fiecare zi şi-

l mulţumesc pentru dragostea pe care ne-o poartă, pentru bunătatea şi blândeţea lui.

Am purtat inelul pe care mi l-am cumpărat de ziua mea timp de aproximativ două săptămâni după moartea lui Joe. Apoi l-am dat jos şi nu l-am mai purtat niciodată.

CAPITOLUL 28

O pană din Rai jyj

La scurt timp după înmormântarea lui Joe, am început iar să mă întâlnesc cu oamenii şi să-i ajut cu problemele lor. Nu mi-am amestecat niciodată viaţa privată cu sarcina dată de Dumnezeu şi de îngeri. Cei mai mulţi dintre cei care au venit să mă vadă nu şi-au dat seama de pierderea pe care o suferisem. Cu toate acestea, câţiva au aflat despre moartea lui Joe şi s-au purtat foarte frumos. În ciuda problemelor personale pe care le aveau, oamenii care au venit să mă vadă mi-au dăruit scrisori în care îşi exprimau condoleanţele.

A fost o perioadă dificilă pentru mine, dar plimbările lungi pe terenul Colegiului Maynooth m-au ajutat. M-am plimbat prin jur, am vizitat biserica şi am mers de-a lungul coridoarelor lungi ale colegiului, privind fotografiile tinerilor care deveniseră preoţi. Am vorbit des cu Joe şi l-am întrebat cum a fost călătoria. I-am spus ce au mai făcut copiii şi am râs împreună, spunându-i:

— Ştiu că tu ştii oricum ce fac!

L-am simţit mergând alături de mine. Într-o zi, la câteva luni după moartea lui Joe, mi-a venit greu să accept realitatea. M-am întâlnit cu câţiva oameni în acea zi, iar unii dintre ei se confruntau cu probleme grave – cu copii foarte bolnavi şi cu situaţii extrem de dificile. După ce au plecat, m-am simţit epuizată şi tulburată, aşa că am ieşit să mă plimb spre terenul colegiului. Întotdeauna am aşteptat să trec dincolo de poartă pentru a vorbi cu Dumnezeu despre problemele oamenilor care m-au vizitat, despre durerea şi suferinţa lor, cât şi despre bucuria lor. îi spuneam toate problemele din lume.

— Nu poţi face un miracol? îl întrebam pe Dumnezeu.

În acea zi, mi-a fost greu să fac faţă situaţiei şi le-am

împărtăşit grijile mele îngerului meu păzitor şi lui Dumnezeu. Le-am spus că mă simţeam demoralizată.

Chiar şi acum îmi amintesc acea zi în care am mers pe terenul colegiului, briza rece şi ploaia care mă lovea în faţă. Nu aveam mănuşi, iar mâinile îmi erau reci; mi-am ţinut mâinile în buzunar şi am simţit micuţa carte de rugăciuni care era într-unul din ele. A trebuit să evit gropile de pe aleile din spatele colegiului deoarece erau pline cu apă de ploaie şi de frunzele care căzuseră din copaci. Un preot pe care l-am văzut de multe ori a trecut pe lângă mine spunându-şi rugăciunile. I-am zâmbit şi am mers în continuare. Pe o altă alee am văzut o mamă care alerga cu un premergător. Alerga şi apoi se oprea, după care mergea foarte repede şi alerga iar.

Am ajuns într-un loc în care una dintre alei se ramifica, în dreapta mea erau copaci mari şi un câmp deschis, verde şi un cimitir cu o cruce mare în partea stângă. Când am trecut pe lângă cimitir, i-am spus lui Dumnezeu cum mă simţeam.

— Nu cred că mai pot continua. Am mare nevoie de ajutor din partea Ta şi a îngerilor Tăi. Dacă nu mă ajuţi, nu ştiu cum voi reuşi să fac faţă situaţiei.

Am cotit iar la dreapta şi chiar în faţa mea se afla clădirea veche şi mare a colegiului. O vedeam clar. Apoi s-a întâmplat cel mai ciudat lucru. Când m-am uitat spre colegiu, deasupra acestei vechi şi frumoase clădiri, în depărtare, cerul se umpluse de îngeri. Ei erau foarte departe. La început nu am fost sigură că erau îngeri. Am continuat să privesc şi să mă întreb ce altceva ar putea fi. Pe măsură ce se apropiau, zburând deasupra colegiului, îndoiala a dispărut. S-au tot mărit până au devenit imenşi. Au coborât şi s-au apropiat şi mai mult. Erau atât de frumoşi – albi şi aurii. Aripile lor erau minunate, puternice şi frumoase; m-au impresionat. Am râs şi am plâns; tremuram.

— Mi-ai dăruit ceva cu adevărat special! am spus eu. Îmi înalţi sufletul şi inima. Acum îmi dau seama că, indiferent de cât de rău stau lucrurile, viaţa are un scop –

există un motiv pentru care să trăieşti, un motiv de fericire şi bucurie; chiar şi lacrimile noastre au un înţeles!

În tot acest timp, am continuat să merg, sau cel puţin asta am crezut că fac. Picioarele mi se mişcau, şi totuşi, mai târziu, mi-am dat seama că pământul de sub mine nu se mişca. Unii îngeri s-au îndepărtat de colegiu în zbor. A părut că se îndepărtau de mine, zburând din ce în ce mai departe, devenind din ce în ce mai mici, dispărând până la urmă. M-am întristat puţin.

Apoi mi s-a spus să privesc în sus şi acolo, sus în cer, atât de incredibil de sus, am văzut mult mai mulţi îngeri. Când aceşti îngeri frumoşi s-au apropiat, deasupra lor am văzut mai mulţi îngeri. Deodată, între aceştia, mai sus, am văzut ceea ce mi s-a părut a fi un alt înger. Era atât de sus şi atât de mic – a fost un miracol că mi s-a permis să văd ceva atât de minuscul. M-am întrebat cum anume am putut să văd acel înger micuţ, care era atât de departe şi care acum tot cobora.

Căzând printre ceilalţi îngeri, nu a părut să se mărească. Am râs în continuare, eram foarte emoţionată – pot să simt şi acum emoţia! Tremuram de plăcere. Când s-a apropiat, am văzut că nu era un înger; era o mică pană!

Am privit uimită cum acea pană mică era ghidată în jos de îngerii enormi şi frumoşi. A fost spectaculos să văd cum pana a coborât ca un fulg. În acea dimineaţă sufla un vânt puternic, dar pana a continuat să cadă, ghidată prin aer, direct spre mine. M-am temut că o va lua vântul, dar nu ar fi trebuit să mă îngrijorez; ar fi trebuit să ştiu că nu se va întâmpla acest lucru. Pana a tot căzut, însoţită de îngeri, pe fiecare parte.

Când a ajuns în apropierea mea, dar nu îndeajuns de aproape încât să o prind, ştiţi ce am făcut? Am sărit ca să o prind! Nu am mai putut aştepta să se apropie. Am sărit cât de sus am putut. M-am simţit ca şi cum aş fi sărit cinci metri în aer şi, întinzându-mă, am luat-o. Am prins-o şi am ţinut-o cu grijă în mână. M-am bucurat, strângând-o la piept.

Deodată, lucrurile s-au schimbat. Am devenit

conştientă de picăturile de ploaie de pe obraji şi de vântul rece. Abia atunci am observat un cuplu în vârstă care se îndrepta spre mine şi mi-am dat seama şi că, pentru mine, timpul încremenise. Atunci când văzusem îngerii pentru prima dată, deşi crezusem că mergeam, de fapt, nu mă mişcasem deloc. Acum, amintindu-mi, îmi dau seama că din momentul în care am văzut îngerii deasupra clădirii colegiului, nu am simţit pietrele sparte de sub tălpi şi nici suprafaţa neuniformă a aleii, şi acest lucru s-a întâmplat tocmai pentru că tălpile mele nu atingeau pământul. Nu am simţit nici ploaia, nici vântul şi nici frigul. Apoi, când am prins pana, timpul şi-a reluat cursul. Îmi aduc aminte de faptul că acel cuplu în vârstă mi-a zâmbit – probabil că m-au văzut sărind în încercarea de a prinde ceva. Le-am zâmbit şi eu. Acum, astăzi, în timp ce scriu aceste rânduri, mă întreb ce-or fi crezut acei oameni. Ce au văzut? Au văzut pana?

LORNA BYRNE

Am fost atât de fericită şi de exaltată. A fost una dintre cele mai frumoase dimineţi ale vieţii mele, deoarece am primit un asemenea dar din partea lui Dumnezeu şi a îngerilor. L-am slăvit pe Dumnezeu şi l-am mulţumit pentru pană. I-am mulţumit şi lui Joe, deoarece am simţit că şi el a fost implicat.

Preţuiesc pana care a ajuns la mine trecând de porţile Raiului, ghidată de îngeri. A fost un cadou pentru ca eu să mă simt mai bine şi în siguranţă, pentru a-mi aminti că am un motiv să trăiesc şi ca să conştientizez că există speranţă în orice situaţie. De asemenea, mi-a amintit de faptul că noi toţi avem suflete-perfecte – indiferent de lucrurile pe care le-am făcut –, că doar trupurile noastre mor, însă nu şi sufletele şi că toţi avem aripi într-un fel sau altul, chiar dacă nu reuşim să le vedem. De fapt, toţi suntem îngeri.